

T H O L C A P Y A M

P O R U L A T H I K A R A M

WITH

PERÁSIRIAR'S COMMENTARIES

(SEYYULYAL & MARAPYAL)

EDITED BY

Rao Bahadur S. BAVÁNANDAM PILLAI

F R. H. S. (Lond) & M. R. A. S. (Lond.)

**MEMBER OF THE TAMIL BOARD OF STUDIES AND OF THE
TAMIL COMPOSITION COMMITTEE, MADRAS UNIVERSITY.**

**MEMBER OF THE TEXT-BOOK COMMITTEE OF THE
MADRAS EDUCATIONAL DEPARTMENT AND OF**

THE TAMIL COMMITTEE OF THE MADRAS

SCHOOL BOOK & LITERATURE

SOCIETY.

PUBLISHED BY

LONGMANS, GREEN & CO.,

187, MOUNT ROAD, MADRAS.

BOMBAY AND CALCUTTA.

1917

Printed by Thompson & Co., at the "Minerva" Press,
33 Popham's Broadway, Madras

*"Grammar, though a difficult study, is absolutely necessary
search after philosophical truth.....and is no
necessary in the most important questions concerning
religion and Civil Society."*—Horne Tooke.

தொல்காப்பியம்

பொருளதிகாரம்

[பேராசிரியர் உரையுடன்]

(செய்யுளியல், மரபியல்.)

ராவ் பஹதூர்-ச. பவானந்தம் பிள்ளை அவர்கள்
எப். ஆர். எச். எஸ். (லண்டன்.) எம். ஆர். ஏ. எஸ். (லண்டன்.)
சென்னை சர்வகலாசாலையின் தமிழ்க் கல்விசபை, தமிழ் விபாசசபை
இவற்றின் அங்கத்தினர். சென்னை 'கலவி' இலாகாவைச்
சேர்ந்த 'டெக்ஸ்ட்புக் கமிட்டி' அங்கத்தினர். சென்னை
'ஸ்கூல்புக் அண்ட் லிட்டரேச்சர் சொஸைட்டி'
தமிழ்க் கமிட்டி அங்கத்தினர்.]
பதிப்பிடுதது.

லாங்மேன்ஸ் கிரீன் அண்ட் கம்பெனியார்
167, மவுண்ட் ரோட், சென்னை.
பம்பாய், கல்கத்தா.

1917

[ரிஜிஸ்டர் செய்தது.]

“எண்ணென்ப வேளை யெழுத்தென்ப விவவிரணதிக
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு.”—திருக்குறள்.

“நேர்பசைச்சீர் துந்தைமொழித் தேனைப் பதினொரு
நேராதி முன்யினிரண் டொன்றகற்றிச் சீராக
நீங்கிய வாறாக ஈரைமுதல் பத்தாக
வீங்கிரு * தூற்றொன்ப தென்.”

எனவும்,

“நேர்முத லொன்ப திபற்சீ ருரிவென்சீ
ராகியினி யிவ்விரண் டாகுகொழிப ப்நேர்பொழு
வெண்பாடி துநடை ஈரைமுதல் வீழ்த்தனை
யந்தாதி பைமபதா றும”

எனவும்,

“நேரபை யந்தாதி டனநிக சலிச்சுடைபா
வாகலி னாககறுப தும.”

எனவும்,

“அவ்வகை யந்தாதி முதநாற் றிருபத்தாக
திவ்வகை முப்பாற் றியறறு.”

எனவும் இவவுரைக்குத் திவ்வகைகள் அளவுத்தாதி முதநாற்றிரு
பத்தாகதும் ஆயினவாறு அறிந்தகொள்க.

இனிச் சீர்தாதி நூற்றறுபத்தானகு. (164)

அவை ஆசிரியத்து வருங்கால் நேர்பசைச்சீரிரண்டு தேமா
விரண்டுமென நான்குறுசு தத்தா முதனிலத்தொடங்கி ஒரோ
வொன்று அவ்வாறாக ஈலா றிருபத் நான்காம். இனி விரை
முதற் சீருள ஈரைபசைச்சீ ரிரண்டிம் புளிராவு மென மூன்றொழித்து
ஒழிந்த பத்தாச்சீரானும் வருங்கால் அவை உறழ்ந்த அடி பன்
னிரண்டனுண் முதனிலம் முன்றும் பெருகிப் பிலத்திரண்டுமாக வைத்

* ‘தூற்றொருப தென்’ என்பது முன் அசுப்பிரதிப்பாடம்.
இது தவறாதல் கண்டுகொள்க.

தது ஒழித்து ஒரோவொன்று எவ்வேழாக எழுபதாம். *ஆக, அகவற்றொடை தொண்ணூற்று நான்காம்.

இனி வெண்பாலினுள் வருங்கால் நேர்பகைச்சீரிரண்டுங் தேமா விரண்டும் சிரைமுதல் வெண்சீரிரண்டும் சிரைமுதல் சிரையீருகலிற் கணவிரி எட்மொகச்சீர் பதினான்கும் ஒழித்து ஒழிந்த சீர் பதின்மூன் றனனும் பெற்ற அடி தொண்ணூறாம். அவற்றுள் வரகும் அரவும் புளிமாவும் என்னும் மூன்றும் பெற்ற அடி பத்தொன்பதாகலின், அவற்றுள் வரகிற்குப் பெருகியசிலத்த மூன்றும், அரவும் புளிமாவஞ் சுருங்கிய சிலத்த ம பெருகியசிலத்த ம ஒரோவொன்றாக நான்குமாக எழுமொழித்த ஒரோவொன்று நான்காகப்பெற்ற அடி பன்னிரண் டாம். காருருமு, மாயருவாய் என்னும் இரண்டனும்பெற்ற அடி பன்னிரண்டனுள் முசுனிலத்த மூமூன்றாக ஆறொழித்துப் பெற்ற தொடை இருமூன்றும். பாதிரிபேழும் மானெசல்வாயுமென எட்டன னும் பெற்ற அடி ஐம்பத்தொன்பதாகலின் அவற்றுள் ஈரெழுத்துப் பாதிரி மூன்றுஞ் சுருங்கிய சிலத்த ஒரோவொன்றும் பெருகியசிலத்து இவ்விரண்டிமாக மூமூன்றென்பதும், ஒழிந்த மூவெழுத்துப் பாதிரி நான்கும், மானெசல்வாயுமென ஐந்தஞ் சுருங்கியசிலத்து இவ்விரண்டா கப் பத்துமென்ப, பத்தொன்பதற்குக் கொடுத்து பெற்றதொடை நாற்பதா மெனக் கொள்க. ஆகக் கொடிய சிலம் முப்பத்திரண்டு ஒழித்து ஒழிந்ததொடை மெண்பாலிற்கு ஐமடத்தெட்டாய்ன.

இனிசு கலிப்பாலினுள் வெண்சீர் நான்கனனும் பெற்ற அடி இருபத்தொகலின், அவற்றுண் மானெசல்வாய் உறந்தத அடி ஐந்தினும் ஏறியசிலத்திரண்டும், புலிவருவாய் உறந்தத அடி ஐந்தினுஞ் சுருங்கிய சிலத்திரண்டும், ஒழிந்த மாவருவாய் புலிசெல்வாய்கள இரண்டிம் முன் னும் பின்னும் ஒரோவொன்றாக நான்காகும்; ஆக எட்டுக்களைய ஒரோவொன்று மூம்மூன்றாகப் பெற்றதொடை பன்னிரண்டாம். ஆக மூன்று பாலிற்குஞ் சீர்ததாதி நூற்றறுபத்து நான்காம்.

* பொருட்டொடர்புக்கு இன்றியமையா இச்சொல் முன அசுசுப் பிரதியில் இல்லை.

“வண்டொன்று தேமா விரண்டு வலிபதுபன்
 னென்றொடச்சீ ரந்தாதிக் கீரேழாம் நேராதி
 பத்தும் புளிமா வரகிரண்டும் வெள்ளைக்கா
 மொத்த கலிக்குரிச்சீர் நான்கு.”

எனவும்,

“கிரைகிரைபத் தெவ்வேழா மூன்று மிரண்டு
 முதனில னீக்கிமூன் றாக வகவலி
 னேராதி நான்கு மெழுவாய் சிலந்தொடகி
 யாறாகு மந்தாதிச் சீர்.”

எனவும்,

“ஆக வகவற்சீ ரந்தாதி
 கால்வகை யாக நவிறு.”

எனவும்,

“வாகு பெருசிலத்து மூன்றகற்றி மற்றை
 யாவு புளிமா வரகிரண்டு மாற்றி
 முதனிலத்துக் காருருமு மாவருவாய் மும்மூன்
 றெனவுரை பந்தாதிக் கீண்டு.”

எனவும்,

“நெழுத்துப் பாதிரிமூன நீராகு மோரிரண்டாய்
 மூவெழுத்துப் பாதிரிகு முன்னிரண்டாய் மாசெல்வா
 பொன்றற்கு மவவா ரெழுதித்துரைப்ப நாறபஃதாம்
 வெண்டொடைச்சீ ரந்தாதி வேறு.”

எனவும்,

“விரித்தசீ ரந்தாதி வெண்டொடை பைம்ப
 தென்பபடு மெட்டிமே லிட்டி.”

எனவும்,

“மாசெல்வா யீற்றும் புலிவருவாய் மற்றிடத்து
மேனை யிரண்டு மிரண்டிடத்து மாக
விரண்டிரண்டு நீக்கிச்சீ ரந்தாதி தள்ளற்
கமைந்த தொடைநான்மூன் றும்.”

எனவும்,

“பாத்தோறும் வந்தசீ ரந்தாதி பாற்படுப்ப
நூற்றோ டறுபத்து நான்கு.”

எனவும் இவ்வாற்றினே சீரகதாதியாமா றுரைத்துக் கொள்க.

“அந்தாதி யோரிரண்டு மாகத் தொடைநாணூற்
றெண்பான்மே லொன்பா னெனல்”

இனி, விட்டிசைத் தொடை கூறுங்கால் எழுத்தினனும் எழுத்
தில் ஒசையானும் விட்டிசைச்சல் இருவகைப்படும்.

“அ உ மறியா வறிய லிடைமசனே
நொஅலைய னின்னாட்டை நீ.”

என்பதெழுத்தினாகியது.

விட்டிசையின் இறுதியடி வல்லொற்றிடுப்பின் விட்டிசை வல்
லொற்றெதுகை பெண்பாரும் உளர். ஆண்டு வல்லொற்றெதுகை
யாமாறுகாமையின் அது வேண்டுவதன்று; வேண்டினும் விட்டிசை
யெனவே அடங்குமென்பது.

“த என்று தாயிசைப தாகியே தண்ணுமைகேட்
டெ என் றெழுநதா டலர்.”

என்பது குறிப்புவிட்டிசை.

இவை சட்டலோடிச்சண் வருங்கால் ஒரோவொன்று நூற்றந்
பத்து நான்காகி மூன்றுற்றிருபத்தெட்டாம். (328.)

அவை வருங்கால் நேர்ப்பைச் சீரிரண்டும் ஒரெழுத்துத் தேமாவும் போதுபூவிரண்டும் ஒழித்தொழிந்த தேமாவும் பாதிரியிரண்டும் ஒன்றிக் கலிப்பாவிற்குத் தொடை நாற்பஃதாகவும், இரண்டு விட்டிசை யுந் தொகுப்பப் பூமருதிரண்டும் நேர்முதல் வெண்சீரிரண்டிமாக ஒன்பதுசீரும் பற்றி விட்டிசைக்குமெனவுங் கொள்க. அவற்றை அகவற் றொடை ஒரோவொன்றெழுபதாகவும், வெண்டொடை ஒரோவொன் றைம்பத்து நான்காகவுங் கலிப்பாவிற்குத் தொடை நாற்பஃதாகவும் இரண்டிவிட்டிசையுந் தொகுப்பத் தொடை முந்நூற்றிருபத் தெட்டா யினவாறு கண்டுகொள்க. இவை ஆசிரியததுப் பதினான்கும் வெண் பாவினுளொன்பதுமாக இருபத்துமூன்று சிலங் களைந்து பெற்றன.

“நேர்பிரண்டு நேர்பு முதலிய சீர்நான்கு
மோரெழுத்துத் தேமாவும் விட்டிசைக் கொன்றாவா
மேனை சிரைமுதற் சீர்களு மிவவாறே
யாகா தனவென் றறி.”

ஊனவும்,

“அகவற்கேழ் நேராதி யொன்பதும்வெண் பாவிற்
குளவென் றுரைக்கப் படும்.”

ஊனவும்,

“வெள்ளையு ளொன்ப தகவலி னீரேழாய்க்
கொள்ள விருபத்து மூன்றாகுந்—துள்ளலுட்
போரேறு பாதிரி பூமருது மாசெல்வாய்
மாவருவா யெட்டும் வரும்.”

ஊனவும்,

“அகவற் கெழுபதா மைம்பத்து நான்கா
சீகரற்ற வெள்ளைக்குத் துள்ளல்—புகரற்ற
நாற்பதாய் விட்டிசை நூற்றறு பத்துநான்
கேற்பதா மோரொன் றெனல்.”

ஊனவும்,

“இருவிட் டிசைமுந்நூற் றீரொருபத் செட்டா
வருவித்தக் கோடல் வழக்கு.”

எனவும் இவற்றைப் பதனெகிழ்த்தரைக்க.

“விகற்பமா றந்தாதி விட்டிசைநான் கேற்றி
யிசைத்தவீ ரைந்து தொடையாற் றெடைத்தொகை
மூவா யிரத்தோடு முந்நூற்று முப்பத்தா
ரூமா றறிந்து சொளல்.”

“இருபத் திரண்டு மிவைபத்தி மாக
வருவித்த முப்பத் திரண்டா னொருபத்தின்
மூவா யிரத்தொரு நூற்றைம்பத் தாறைந்நூற்
ரோடோரைம் பத்திரண் டேற்று”

என விவை உரைச குத்திரம். ஆசுத்தொடை முட்பத்திரண்டனத்
பெற்றன பதின்மூவாயிரத் தெழுநூற்றெட்டு. (13,708)

412. சொல்லிய தொடையொடு வேறுபட் டியலிற்
சொல்லியற் புலவரது செந்தொடையென்ப.

இது, மேற் செந்தொடையொருமைக் கூறியதுணர்த்துகின்றது;
எய்தாததெய்தவித்ததுஉடாம்.

இதன் பொருள்: மேற்கூறப்பட்ட தொடை எல்லாவற்றோடும்
ஒவ்வாது வரின் அதனை இயற்சைக்கொல்லாற் செய்யுள் செய்யும்
புலவரது செந்தொடையெனறு சொல்லுப ஆசிரியா, என்றவாறு.

எனவே, விகாரப்பட்டச் செய்யுள் செய்யுந் செந்தொடை இன்னு.
தென்றாலும். அது,

“இருககழி மலர்ந்த வள்ளிதழ் லீலம்
*புலாஅல் மறுகிற் சிறுகுழிப் பாக்கத்
தினமீன் லேட்டுவர் ஞாழலொடு யலையு
மெல்லம் புலம்ப நெகிழ்ந்தன தோளே.” (அசும-269)

* ‘புலாஅனறு மறுகிற் சிறுகுழிப் பாக்கத்தின் மீன்கேட்டுவர்’
என்பது முன் அச்சப்பிரதிப்பாடம்.

எனவும்,

“செயிரற முகந்துரை பிதிரப் படுதிரைப்
பராரைப் புன்னை யாங்குசினே தேம்ப’

எனவும் வரும்.

“பூத்த வேங்கை விபன்சினே யேறி
மயிலின மகவு நாட
னன்னுதற் சொடிச்சி மனத்தகத் தோனே”

என்பதும் அது.

இயலினென்றதஞன் இரண்டடியால் தொடை பெற்று சின்று இரண்டடி பெறுகையாகியவை தமமுள் தொடுக்குங்காற் செவ்வன் தொடுப்பினும் அதனைச் செந்தொடை யென்றோது இரண்டடி யெது கையென்றும், இனி ஓரடி இடையிட்டித் தொடுத்தவழியுந் தொடர்ந்த அடி இரண்டிஞ் செந்தொடையாமாயினும் மூன்றாமடி எதுகைபடத் தொடுத்தன் மாத்திரையானே அதனை இடையிட்டெதுகையென்றும் சொள்ளப்படும். என்னை? அவ்வெதுகை ஆண்டிச சிறந்தமையி னென்பது. அவை முன்னர்க் கூட்டிதும்.

“முன்பொழுது முன்சொல்லுந் தூரிடமா மஞ்ஜலையே
பின்பொழுது பின்செல்லு நெய்தலா - னன்பல்லவே
கொல்யானை யேசப்போக கோற்சோதை மாறேற்ற
பல்லாலை மன்னர் பறை”

என வரும். இஃது இவ்விரண்டடிகளது கூட்டத்தக் கண்ணன்றி வாராவாயினுந் கட்டளையடிக்கு அசப்பட்ட தொடையோடுங் கூறினார், கட்டளையடிச்சண் வருந தொடையே சிறந்தனவென்று கொள்ளினுந் கொள்ளற்கவெனபான; ஒழிந்த தொடையுள்ளுமென்று கூட்டித் தொடைகூறினென்பது. இனிச செந்தொடை கட்டளையடிக்கண் தொடையாங்கால் ஒரெழுத்துத் தேமா ஒழித், ஒழிந்த சீரெல்லா வற்றினும் வருமென்பது. இம்மூவகை அடியினுளும் பெற்ற தொடை யெல்லாந் தொகுப்பத் தொடை ஐஞ்ஞாற்று காற்பத்தொன்பதாம்.

அவற்றோடும் இரண்டடியெதுகை இரண்டும் இடையீடுங் கூட்டத்
தொடை ஐஞ்ஞாற்றைம்பத்திரண்டாம்.

“தந்தையில் செந்தொடை பைஞ்ஞாற்று நாற்பான்மே
லொன்பானே யோரிடையிட் டோரிரட்டி
வந்த வெதுகை யிரண்டென வைத்தைஞ்ஞாற்
றைம்பத் திரண்டென றறி.”

என்பது உரைச்சுந்திரம். ஆக முப்பத்துமூன்று தொடையும் அறுநூற்
றிருபத்தைந்து அடியுட் களைவன சுளைந்த பெற்ற தொடைவிரியெல்
லாந் தொகுப்பப் பெற்ற தொடை பதின்மூவாயிரத் தெழுநூற்றைந்
துடன் இரண்டடியெதுகை யிரண்டும் இடையீடொன்றுங் கூட்டத்
தொடை பதின்மூவாயிரத் தெழுநூற் றெட்டாயினவாறு கண்டு
கொள்க.

“தொடையினை பகுதி முழுவதூஉஞ் சொன்மற்
றடியி னறுநூற் றிருபத்தைந் தாயி
னடிய திலக்கண மாமதுவென் றஞ்சிப்
பிறதொடைமூன் றேற்றினா டின் ”

இவ்வாறு தொடை கூறப்பட்ட தொடைப்பகுதியெல்லாம் அவ்
வச் சூத்திரங்கடோறும் எடுத்தோதாது கட்டளைபடிக்கும் அல்லாவடிக்
கும் பொதுவகையாற் கூறி வந்தானாசிரியனுயினும் ‘மெய்பெறு மரபிற்
றொடைவகை’ (தொல்-செய்-101) என்னுந் தொடைச் சூத்திரத்
திற் கேற்பதாம். அவற்றை அவ்வச்சூத்திரங்களுட்போலக் கூறி
வந்ததாமென்றது. முற்கூறிய முப்பத்து மூன்று தொடையினையும்
அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியோடு மாறியக்கால் இருபதினாயிரத் தறுநூற்
றிருபத்தைந்து தொடைபாகற்பாலனவாம். அன்னவை தொடைக்
கூந் தளைக்குமாகாதன சுளைந்து கொள்ளப் பதின்மூவாயிரத் தெழு
நூற்றைந்தாயினவென்பது. ஆறாயிரத்துத் தொள்ளாயிரத் திருபது
சிலங் களையப்பட்டன. இங்ஙனம் இவைகளைந்து பெற்றதொடை
யோடும் இரண்டடியெதுகை இரண்டும் இடையீடொன்றுங் கூட்டத்
தொடை பதின்மூவாயிரத் தெழுநூற் றெட்டாயின. (க00)

413. மெப்பெறு மரபிற் றெடைவகை தாமே
பையீ ராயிரத் தாறைஞ் னூற்றெடு
தொண்டுதலை யிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற்
றென்பஃ தென்ப வுணர்ந்திசி னேரே.

இது, மேற்கூறிய தொடையுள் ஒருசீரான் வரையறையுடைய
யின் அவற்றை அடிக்கட்போலத் தொகுத்தோதுகின்றது. விரித்
ததூஉந் தொகுத்ததூஉமாம். என்னை? கட்டளையடியோடுபட்ட
தொடைவிகற்பம் முற்கூறிய சூத்திரங்களுட் பெற்றமையானும் அவற்
றையும் சுண்டுத் தொகுத்துக் கூறினமையானுமென்பது.

இதன் பொருள் : மெப்பெறு மரபில் தொடைவகை-கேட்டார்க்
குத் தொடைப்பாடி வெளிப்படும் இலக்கணத்தவாகிய தொடைக்
கூறுபாடி; 'தாமே' என்பது பிரித்துக்கூறியவாறு; ஐயீராயிரத்தாறைஞ்
னூற்றெடு-பதின்முவாயிரத்தோடு; தொண்டுதலையிட்ட பத்துக்
குறை எழுநூற்றென்பஃது-எழுநூற்றெட்டு, என்றவாறு.

தொடைப்பகுதி பதின்முவாயிரத் தெழுநூற் றெட்டென்று
சொல்லுப ஆசிரியரென்பது இதன் பொழிப்பு. மெப்பெறு மரபி
னிலைபெனவே, விளங்கத் தோன்றாதனவுந் தொடையுள்வென்ப
தாம். அவை இணை கூழை மேற்கதுவாய் கீழ்க்கதுவாய் கடையிணை
கடைக்கூழை இடைப்புணர்ப்பின் எனச்சொல்லுப. பிறவும் வேறு
படுத்துக் கூறுவார் கூறுவனவெல்லாம் இதனானே தழீஇக்கொள்ளப்
படுமென்பது.

தொடைவகை பென்பது கட்டளையடியோடு வருமெனப்பட்ட
முப்பத்துமூன்று தொடையும் பிறவாற்றான் வருமெனப்பட்ட இரண்
டடியெதுகையென இருகூற்றனவுமென்றவாறு. ஐயீராயிரத்தாறைந்
நூற்றெடு என்பது உம்மைத்தொகை. தொண்டு தலையிட்ட என்பது
ஒன்பாணையகப்படும் மொழியாகவுடைய வென்றவாறு. அது செய்த
வென்னும் பெயரெச்சமாகலின் எழுநூற்றென்பதென்னும் பெயர்
கொண்டு முடியும். எனவே, எழுநூற்றெருபத்தெட்டா மென்றஞ்சிப்.

பத்துக்குறை எழுநூற்றொன்பது என்றென்பது. எனவே, ஆண்டு நின்ற ஒன்பாறோடுத் தொண்டுதலையிட்ட ஒன்பாறையுங் கூட்ட *எழுநூற்றொட்டாயினவென்றவாறு.

அஃதே கருத்தெனின், 'பதினாறு வாய்ரத் தெழுநூற் றெட் டென-மொழியப் டட்டன தொனடதெரி வகையே' என அமையும்; இவ்வாறு அரிதும் பெரிதுமாகச் சூத்திரஞ்செய்த தென்னையெனின், அங்ஙனமே அதனை ஞாபகப்படுத்த சொதான் ஆசிரியன் ஒருகாரணம் நோக்கி. என்னை? இத்தொனடசனை அடியோடு மாறுங்காற் குறைக் கப்படுவன உளவென்பதும், அவை தொண்டு தலையிட்ட ஐந்தபத் தளவும் ஆறுமுதலாகக் களையப்படுமென்பதும் கோடற்கென்பது. ஒன்பதென்று இருகாற்சொல்லிய வதனான அங்ஙனங் குறைக்கப்படு விலங்கள் ஒன்பது பகுதியவாமெனக் கொள்க. அவைபாவன, ஐம்பத் தொன்பது ஐம்பத்தாறு நாற்பத்தைந்த நாற்பது முப்பத்தொன்பது, முப்பத்திரண்டு முப்பத்தொன்று இருபத் 'மூன்று ஆறு என ஒன்பது, பகுதியாற் குறைவனவாயின. இங்ஙனம் ஐம்பத்தொன்பது கிலத்தின வாகலால் தொண்டுதலையிட்ட பத்தென்றெனவும் ஒன்பதிக் தொண்டுமென இருகாற் கூறிடவதனான அங்ஙனங் களையுதலும் ஒன்பதெனவுங் கொள்ளப்பட்டது.

“பாயபதினாயிரமென் நிலனை”

ராயிர மென்ற நதனானது - ஊயத்தன்றிப்

பத்துங் குறைத்த பத்தாறும் ஒன்பதென

றுபத்துக் கொளற்பாற நெருங்கு”

எனவும்,

“ஒரொன்ப தேற்றியு மோரொன்ப திட்டிரைத்த

மீரொன்பது மிகுத்தா னீங்கியற்று - னோரொன்ப

தைம்பான்மே வேறவு மைந்தந்த மாய்க்குறைத

லொன்பான் வகைதெனறு மோர்ந்து”

எனவும்,

* 'எழுநூற்றொட்டாயின வென்பது' எனவும் பாடமுண்டு.

“ஆறென்றான் மூவா யிரமென்றா தாங்கதனா
லாறந்த மாங்குறையு மாறு”

எனவும்,

“ஐம்பத்தொன் பாணெழுட் டைமொன் பத நூற்பஃ
தொன்பா னுடைமுப்பஃ தெண்ணன்கு முப்பத்தொன்
நென்பா னிருபதது மூன்றா நெனக்குறைப்ப
வொன்பான் பகுதி யுள்”

எனவும் இவ்வாறுச் சூத்திரங்களான் அவை குறைக்கப்படுமாற்றிற்று குறைக்க. இவற்றுள் ஒன்பது சிலங் களைப் பபடும் மோனைமுதலாயின தொடை ஐந்தற்கும் ஒரெழுத்துத் தேமா உரித்தென்றிராயின், அதனை நூறாத தந்தைமென்று இருகால் தொடுக்கவேண்டும்; தொடுத்தவழி அடிமோனைந தலையொகைதையும் அடியெதையும் மூன்றாமெழுத்தொன்றெத்கையுமென நான்கு தொடை பெறப்படுமாகலின், அவற்றுள் அதனை எனன தொடைமென்றுமோவெனின், செய்யுள் செய்த ஆசிரியன் பலதொடைப்படச்செய்த வைத்தவழி, அவற்றுட் சில களைத் த ஒன்று கோடற்குக் காரணமின்மையின் அவையனைத்துங் கோடுமென்பது. அல்லாதார் முதனின்ற தொடையே கொண்டொழுகுவென்பது* அது குற்றம். என்னே

“செங்காற் பைந்தினை யிதனை மேறிப்
பைங்காற் சிறுகிளி சடியோ டநகை”

என்றவழி எதுகையும் முரணும் வந்தவழி இவற்றுண் முதற்கண் இன்னதொடைமென்று துண்டலாகாமையின் அது சீரம்பாதாகலான

* ‘தொடைபல தொடிபினுந் தலைபல விரவினும்
முதல்வந்த ததனன் மொழிந்திசிற்பெயரே.’

என்பது யாப்பநூங்கலம் 13-ஆவது சூத்திரம். இச்சூத்திரத்தாக்கு விருத்தியுரைசாரர் ‘ஒரு செய்யுளசத்துத் தொடைபல தொடுத்தவந்தாலும், தலைபல விரவ்வந்தாலும் அவற்றை முதல்வந்த தொடையாலும் முதல்வந்த தலையாலும் பெயர்கொடுத்த வழங்குக’ எனப் பொருளுரைத்து, அவநடம், சாச்சைபாடினியம், நத்தத்தம் முதலிய பண்டையிலச்சண நூல்களினின்று மேற்கோள் காட்டுகின்றார்.

அது வந்ததொடை யெல்லாவற்றானும் விரித்துத் தொடைகூறுதல் அமையுமென்பது. என்போலவோவெனின் எழுத்தும் அசையுஞ் சீரும் அடியும் அகவனம் முதல் வந்ததனான் எண்ணுந் தொகையும் பெயருக்கொடுத்து வழங்காதவாறு போலவென்பது. அல்லதுஉந், தொடைகளெல்லாந் தம்மையுணரும் மாத்திரையானே தனித்தனி வருதல் இலக்கணமென்பதாஉம் இல்லையென உணர்க. என்னை? பல உறுப்புக்கொண்டதோர் செய்யுளென்றமையின்.

இனி, ஒரெழுத்துத் தேமா முதற்கணிந்ப அடியிறுதிக்கண்ணும் இடையு வருதலின அச்சீர் கன்றுறழ்ந்த அடிக்கண இயைபுவருதற்கு ஆராய்ச்சியின்றென்பது. ஒழிந்த தொடைக்குரியவல்லவெனப்பட்ட சீருள அவைவாராமையும், உரிபவெனப்பட்ட அவற்றுள் அவை வரு மாறும் முறையிற்கொண்டு உதாரணங் கண்டுகொள்க.

இனி, இக்காலத்துள்ள ஆசிரியருள் ஒருசாரா தொண்டிலே யிட்ட பத்துக்குறை பெழுநூற்றொன்றுமெனப் பாடந்திரிப்பாரும், இன்னொருசாரார் *எழுநூற்றொன்று மெனப் பாடந்திரிப்பாரும் உளர். ஒருபகுதியார் ஒன்றுமென்பன முற்றுவிளையென்ப. மெய் பெறுமரய்ற ரெடைவகை பத்துக்குறை பெழுநூற்றொன்றும் எண்ணி னோடு ஒன்றுமெனக் கூட்டுப. பதின்மூவாயிரத் தறுநூற்றுத் தொண் ணூற்றொன்பது என்பது அவர்கருத்து.† ஒன்று மெனபதனை எண்

* 'எழுநூற்றொன்று மெனப் பாடந்திரிப்பாரும்' என்பதுமுன் அச்சுபயிரதயிற் கண்ட பாடம்.

† 'தொண்டிலையிட்ட பத்துக்குறை பெழுநூற் — ரென்று மெனப்' எனப்பாடங்கொண்டு, 'தொடைவிகற்பம் பதின்மூவாயிரத் தறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பதாம்' எனப் பொருளுரைத்தவர் உரையாசிரியர்.

பேராசிரியா கொடை பாடமேகொண்டு, 'ஒன்பது தலையிலே வைத்த பத்துக்குறைந்த எழுநூற்றொன்பது.....என்பது, ஆறாயிரத் திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்று' எனப் பொருள் வேறுகொண் டார் நச்சினுக்கினியர்.

'பதின்மூவாயிரத்து அறுநூற்றுத் தொண்ணூற் ரொன்பதென் பாரும், வரம்பிலவென்பாரும் என இருதிறத்தராசிரியர்' என்றார் யாப்பருங்கல விருத்தியுரைகாரர். (யாப்பருங்கலவிருத்தி—49-வது சூத்திரவுரையிற் காண்க.)

ஊட்பெயர் முற்றுமைப்படுத்ததென்பாரும் அதுவே கூறுப. அவரநீ யார். அவ்வாறு சூத்திரஞ்செய்வது ஆசிரியர் கருத்தன்று. அல்லதூஉம். 'ஒன்பஃ தென்ப வுணர்ந்திசி னோரே' என்பது பழம்பாடமாகலா னும் அஃதமையாதென்பது. அவ்வாறு கொள்வார்க்குத் தொடை பதின்முவாயிரத் தறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பதாகலும் பிழைக்கு மென மறுக்க. என்னை? அறுநூற்றிருபத்தைத்தடியினையுந் தமக்குப் பொருந்துமாற்றன் இருபத்திரண்டு தொடையோடும் பெருக்குங்கால். அவர்க்கும் ஓரடிக்கண்ணே தொடைகோடல் வேண்டிமாகலானும், அங்கனங் கொள்ள இரட்டைத்தொடை முதலாயின அறுநூற்றிரு பத்தைத் தாகாமையானு மென்பது.* (க0க)

414. தெரிந்தனர் விரிப்பின் வரம்பில பல்கும்.

இது, மேற்கூறிய தொடைக்காவதோ புறனடை.

இதன் பொருள் : அறுநூற்றிருபத்தைத்து அடியோடு மாறிப் பெற்றதொடை பதின்முவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டென்பட்டனமேல், இனி அவ்வடி ஒன்றன்கண்ணையன்றி ஒன்றிசிற்ப சின்றவடி அறு

* "இச்சூத்திரத்திற்குத் 'தொண்டு தலையிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற் றொன்றுமென்ப' என்று பாடமோதிப் பதின்முவாயிரத் தறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றென்பாரும் (1), இனிப் 'பத்துக்குறை யெழுநூற் றொன்றுமென்ப' என்று பாடமோதித் தொண்டுதலையிட்ட பத்துப்பத்தொன்ப தென்பாரும் (2), இனித் 'தொண்டு தலையிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற்றொன்று மென்ப' என்று பாடமோதிப் பதின் முவாயிரத் தறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பதென்பாரும் (உரையா சிரியர்) 3, இனிப் 'பத்துக்குறை யெழுநூற்றொன்பஃதென்ப' என்று பாடமோதி, இதனை மிகவும் நலிந்து பொருள்கொண்டு பதின்முவா யிரத்தெழுநூற்றெட்டென்பாரும் (பேராசிரியர்) 4, எனப் பலபகு தியாசிரியர். இவற்றை நல்ல துய்த்துணர்ந்துகொள்க" என்பார் நச்சினர்க்கினியர். இதனால் நச்சினர்க்கினியர்க்கு முன் நால்வர் இந் நூற்கு உரைசெய்துள்ளனர் என்று தெரிகிறது.

நூற்றிருபத்துநான்குபுந் தநது தந்து தமொற வந்து தோன்றித்
தொடைவிகற்பமும் இருசீரடிமுதலாக எண்ணீரடியிருக்க கிடந்த அடி
வேறுபாட்டின்கணெல்லாம் இத்தொடைகளைக்கூட்டவும் பிறவிகற்பத்
தொடைகளைக்கூட்டவும் வருந் தொடைப்பகுதி வரையறையின்றிப்
பலவாம், என்றவாறு.

வரையறை உடையனவற்றுக்கன்றி வரையறைகூறுதல் பயமின்
ருகலின் ஒழிந்த விகற்பமெல்லாக கூறிபலிகூறிற்றிலனென்ப
தூஉம் 'மெப்பெறு மரபிற் றொடைவகை' (தொல்-செட்-101) எனப்பட்
டன வரையறையுடைமையின் அதுகூறினென்பதூஉஞ் சொல்லி
னான இச்சூத்திரத்தானென்ப உ.

இனி ஐந்துதொடை, விகற்பத்தொடை பலவற்றோடுங் கூட்ட
வும் பிறவாற்றான் விரிப்பவும் வரம்பிலவாமென்பாருமுளர். அவை
எவ்வாறு விரிப்பினும் வரம்பிலவல்லவெனமறுக்க. வரம்பிலவென்
பது வரையறை கூறப்படாவென மேலுணர்த்ததே உரை. * (க1உ)

* “(இச்சூத்திரம்) எப்பிறிதன்மேற் சிறப்புவிதிபுணர்த்துதல்
ததலிற்று. இதன் பொருள் : மேற்சொல்லப்பட்ட தொடையினை
ஆராய்ந்து விரிப்பின் வரம்பிலவாகி விரியும், என்றவாறு. அவை
யாவன, மோனை எதுகை முரண் இடைபு அளபெடை என்பன
வற்றின்கண், இனை கூழை முற்று மேற்கதுவாய் கீழ்க்கதுவாய் கடை
யிடை கடையினை பின்கடைக கூழை இடைபுணர் என வேறுபடுத்தி
துறழ்த்து, எழுதத்தந்தாதி, அசைபந்தாதி, சீரந்தாதி, அடிபந்தாதி என
வும்; உயிர்மோனை, உயிரெதுகை, டெடிண்மோனை, டெடிவெதுகை,
வருக்கமோனை, வருக்கவெதுகை, இனமோனை, இனவெதுகை என
வும்; மூன்றாமெழுத் தொன்றெதுகை, இடையிட்டெதுகை, ஆசெது
கை எனவும் இவ்வாறு வருவனவற்றை மேற்கூறிப் வகையினுன்,
எழுத்து வேறுபாட்டினு னுறதவும்; கீரனிறையாகிய பொருள்கோன்
வகையானும், ஏகபாதம் எழுகூற்றிருக்கை முதலாகிய சித்திரப்பாக்க
ளானும் உறழவும் வரம்பிலவாகி விரியும்” எனபது உரையாசிரியர்
-உரை.

415. தொடைவகை நிலையே யாங்கென மொழிப.

இதவும்தூ. மேல் ஒருசாரான் வரையறையுடைமையிற் கூறப் பட்டனவென்புழி, ஒழிந்தன வரையறையின்மையிற் கூறப்படாதென வுந் கூறினானைக் கண்ட மாணாக்கன், வரம்பில்லன தொடுக்கப்படா கொல்லென ஐயுற்றானை அவையுந் தொடுக்கப்படுந் கண்டாயெனக் கூறினமையின ஐயம் அழித்ததெனவும் அமையும்.

இதன் பொருள் : தொடைபது பகுதி வழக்கே அவ்விரண்டு மென்ப, என்றவாறு.

எனவே, அப்பகுதியுளொன்று தெரித்திலமென்பது இதன் *ருத்தூ. ஆங்கென்றதனான மேற்பகுத்த இரண்டிடமுந் கொள்க. ()

416. மாத்திரை முதலா *வடிநிலை காறு

நோக்குதற் காரண நோக்கெனப் படுமே.

இது, சிறுத்தமுறைபானே நோக்குணர்த்துகின்றது. நாற்சொல் வழக்கினைப் பாவிற்படுப்பது மரபென்றான். எனவே, ஆண்டு நோக்கி புணரப்படுவதொன்றின்றிச் செய்துள்ளாரும் வழக்கியல்பினவாகி வெள்ளைமையுமாங்க் காட்டிவனவாயின. அவ்வாறன்றி நோக்கென்ப தோர் உறுப்புப்பெற்றினே அது செய்துளாவதாகலான் அது கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மாத்திரையும் எழுத்தும் அசைச்சிலையுந் தீரும் முதலாக அடிச்சிறப்புதொடையும் நோக்குடையவாகச் செய்தல் வன்மைபாற் பெறப்படுவது நோக்கென்னும் உறுப்பாவது, என்றவாறு.†

* 'அடிசிறைகாறும்' என்பது நச்சிறுக்கினியி் கொண்டபாடம்.

† "மாததிரைமுதலாக அடிச்சிலையும்கூட நோக்குதலாகிய கருவி நோக்கென்று சொல்லப்படும். காரணமெனினும் கருவியெனினும் ஒக்கும். நோக்குதற் காரணமென்பதனை உண்டற்றொழிவென்றாற் போலக் கொள்க. அஃதாவது, யாதானும் ஒன்றைத் தொடுக்குமகால் கருதியபொருண் முடிபுகாறும் பிறிது நோக்காது அது தன்னையே நோக்கி நின்ற நிலை. 'அடிச்சிலைகாறும்' என்றதனால் ஓரடிக்கண்ணும் பலவடிக் கண்ணும் நோக்குதல் கொள்க. அஃது ஒரு நோக்காக

கேட்டார் மறித்துநோக்கிப் பயன்சொள்ளுங் கருவியை நோக்கு
தற் காரணமென்றனென்பது. அடிசிலைகாறுமென்பது ஓரடிக்கண்
ணையன்றியுஞ் செய்யுள் வந்த அடி எத்தணையாயினும் அவை முடி
காறு மென்றவாறு. வரலாறு :

“முல்லை வைந்துதி *தோன்ற வில்லமொடு
பைங்காற் சொன்றை மென்பிணி யவிழ
இரும்பு திரித்தன்ன மாயிரு மநப்பிற்
பரலவ லடைய விரலை தெறிப்ப
மலர்ந்த ஞாலம் புலம்புபுறங் கொடுப்பக்
கருவி வானங் கதழுறை சிதறிக்
சார்செய் தன்றே கவின்பெறு காணங்
குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சவற் புரவ்
நரம்பார்ப் பன்ன வாங்குவள பரிமப்
பூத்த பொங்குர்த் துணையொடு வதியுந்
தாதுண் பறவை பேதற் லஞ்சி
மணிநா வார்த்த மாண்வினைத் தீதேர
னுதக்காண் டோனறுந் குறும்பொறை நாடன்
கறங்கிசை விழவி னுறநதைக் குணது
நெடுமபெருந் குன்றத் தமனற் காந்தட்
போதவி ழலரி நாறு
மாய்தொடி யரிவைசின் மாணலம் படர்ந்தே.” (அசும-4.)

ஓடுதலும் பலநோக்காக ஓடுதலும், துட்டையிட்டு நோக்குதலும் என
மூன்றுவகைப்படும்” என்று உரைசூறி “அறுசுவையுண்டி...” “அறி
மின்றநெறி...” “உலகமுய்யபசண்வன்” என்பனவற்றை
மூறையே ஒருநோக்காக ஓடுதற்கும், பலநோக்காய் ஓடுதற்கும், இடை
விட்டு நோக்குதற்கும் உதாரணமாகக் காட்டினார் உரையாசிரியர்.

* ‘தோன்றத் தில்லமொடு’ என்பதும் பாடம்.

† ‘தேரின்’ என்பதும் பாடம்.

என வரும். இப்பாட்டின் ஒசைமுதலியனவெல்லாங் கேட்டாரை மீட்டுந் தன்னைநோக்கி நோக்கப் பயன்கொள்ள சிற்கும்சிலைமை தெரிந்துகொள்க.

இனி, 'அடிசிலைகாறும்' என்றதனாற் செய்யுண்முழுவதும் எவ்வகையுறுப்புந் கூட்டி நோக்கியுணருமாறுங் கூறுதும். முல்லை யென்பது முதலாகக் கானம் என்பதீறாக நாற்சொல்லியலான் யாப்பு வழிப்பட்டதாயினும் பருவநகாட்டி வற்புறுக்குந் தோழி பருவந் தொடங்கிய துணையேகாணென்று வற்புறுத்தினுளென்பது நோக்கியுணரவைத்தானென்பது. 'உதுக்காண் டோர்றுங் துறும்பொறை நாடர்' என்னுந் துணையுந் தலைமகனது காதனமிடுகிகூறி வற்புறுத்தினுளென்பது நோக்கியுணரவைத்தான. ஒழிந்த அடிசிலைகாறும் பிரிந்தகாலம் அணித்தெனக் கூறி வற்புறுத்தினுளென்பது நோக்கியுணரவைத்தானெனப்படும். என்னை? முல்லைபென்னுது வைந்துதி யென்றதனான அவை அருமயியது அணித்தென்பது பெறப்பட்டது; சின்னாள் சுழியின் வைநதுதியாகாது மெல்லென்னுமாகலின். இல்ல முந் சொன்னையும் மெல்லெனற பணியவிழ்ந்தனவென்றாள், கரிந்த துணை அவை முதல் கெடாது முல்லையரும்பிய காலத்து மலர்ந்த மையின். இரலை மருப்பினை 'இரும்பு தித்தன்ன மடிப்பு' என்றது உம் நீர்தோபநதும் வெயிலுழந்த வெப்பந் தணிந்தில, இரும்பு முறுக்கிவிட்டவழி வெப்பம் மாறுவிட்டவாறுபோல வெம்பா சின்றன பின்னுமெனறவாறு. 'பரலவ லடைய விரலை டெறிப்ப' எனவே பரல் படுகுழிதோறும் தெளிந்துகின்ற நீர்க்கு விருந்தினமாகலாற் பலகாலும் நீர்பருகியும் அப்பரல் அவலினது அடைகரைவிடாது துள்ளுகின்றன வென அதுவும் பருவந் தொடங்கினமை கூறியவாறாயிற்று. 'கருவி வானங் கதழிறை சிதறி' என்பது உம் பலவுறுப்புந் குறைபடாது தொக்குகின்ற மேகந் தனது வீக்கத்திடைக் காற்றெறியப்படுதலின் விரைந்து தளசிதறினவென அவற்றையும் புதுமைகூறினான். எனவே, இவையெல்லாம் பருவந் தொடங்கியதென்றமையின்வற்புறுத்துதற்கு இனமாயிற்று. 'தூங்குளைப் பொலிந்த் கோய்குவற் புரவி' என்பது கொய்யாத உளை பல்கியும் கொய்த உளை பலகாலுங் கொய்யவேண்டு

தலுமுடைய குதிரையென்றவாறு. எனவே, தனது மனப்புகழ்ச்சி கூறியவாறு. அத்துணை மிகுதியுடைய குதிரை பூட்டின வாரொலி விலக்காது மணியொலி விலக்கி வாராசின்ருன் அந்நனம் மாட்சிமைப் பட்ட மான்றேரகுதலானென்றவாறு. அதற்கென்னை காரணமெனின், 'துணையோடு லதியுந் தூதுண் பறவை' எனவே பிரிதலஞ்சி பென்றவாறு. மணிநாவொலி கேட்பின் வண்டு வெருவுமாகலின் அது கேளாமை மணிநாவினை இயங்காமை யாப்பித்த மாண்வினைத்தேரனாகி வாராசின்ருனென இவையெல்லாந் தலைமகள் வன்புறைக்கேதுவாயின. 'மறங்கிளா விழவி னுறந்தைக் குணது நெடுமபெருங் தூன் றத் தமன்ற காட்டின்' : தெய்வ மலை ஆகலான் * அதனுளமன்ற காந் தனைத்தெய்வப்புவெனக் கூறி அவை போதவிழ்ந்தாற்போல அவர் புணர்ந்த காலத்தில் புதுமணங் கமழ்ந்த சின்கைத்தொடிகள் அவை அரியவாகிப் பிரிந்தகாலத்துப் பொன்றுவடிவொத்து மணங் குறை பட்டதுணையேயால் அவர் பிரிந்துசெய்த தன்மையினென இதுவும் வன்புறைக்கே உறுப்பாயிற்று. ௭

* 'அதனுளமன்ற' என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம்.

[௭] நோக்கெனபதற்கு இசெய்யுளையே நீச்சினுக்கினியரும் உதாரணமாகக் காட்டினார். அவர் கூறுமாறு : "வைந்துனை" என்றதனால் அலருந்துணையும் மெல்லென்னுது வன்மையவாய்க் கூரிதாய் சிற்றலின் அரும்பி அணித்தென்பது கூறிற்று. 'இல்லமும் கொன்றையும் பிணியவிழ்ந்தன' என்றது அவை மரமாகலிற் கடிதிற் கரிபாவாக விற் கடிதிற் கரிந்த முல்லைக்கு முன்னே மெல்லிய பிணியவிழ்ந்தமை கூறிற்று. காய்ந்த இரும்பு முறுக்கிவிட்டவழியும் வெப்பம் மாறாத வாறுபோல நீர் தோய்ந்தும், வெயிலுழந்த வெப்பம் இன்னும் தணிந் தில என்பது தோன்ற 'இரும்புதிரித்தன்ன மருப்பு' என்றார். இரண்டே குழிதோறும் தெளிந்து சின்ற நீர்க்கு விருந்தினவாதலிற் பலகால் நீர் பருகுதற்குப் பரலையுடைய பள்ளத்தைச் சேர சின்றது என்றதாம். இத்துணையும் பருவந்தொடங்கிய துணையே வற்புறுத்திக் கூறிற்று. 'புலம்பு' முழுவதும் நீங்கிற்றென்னுது ஒருபுடை தோன்றப் புறக்கொடுத்த தென்றமையின் அதுவும் பருவந்தொடங்கிய துணையே கூறிற்று.

இவ்வாறே பலவும் நோக்கி யுணர்தற்குக் கருவியாகிய சொல்லும் பொருளும் எல்லாம் மாத்திரை முதலா அடிசிலேகாறுமென அடங்கக்கூறி நோக்குதற்காரணம் நோக்கென்றானென்பது. மாத்திரை முதலாயினவுந் தத்தம் இலக்கணத்தில் திரியாது வந்தமையின் அவையும் அவ்விலக்கணம் அறிவார்க்கு நோக்கிப் பயன்கொள்ளுதற்கு உரியவாயினவாறு கண்டுகொள்க. எனப்படுமென்றதனால் இவ்வாறு முழுவதும் நோக்குதற்குச் சிறப்புடையவெனவும் இவையிடையிட்டு வந்தன சிறப்பிலவெனவுங் கொள்ளப்படும். பிறவும் அன்ன. (க0ச)

தொகுதியையுடைய மேகம் காற்றின் விசையான் விரைந்த கொடுத்துளியைச் சிதறிற்றெனவே புதுமை கூறிற்று. இத்துணையும் பருவந்தொடங்கி யணித்தென்றலின் வற்புறுத்தற் கிலேசானமை நோக்கிற்று. கொய்யாத உளை பெருகுதலும் கொய்த உளை பல்காற் கொய்யப் பெருக வேண்டிதலும் கூறவே குதிரை மனசு செருக்குக் கூறிற்றும். அதன்கழுத்து வளையும்படி விசித்தவாரொலி நரம்பிற்கு ஒதிய நால்வகைக்குற்றத்தினும் (நரம்பிற்கோதிய குற்றம் நான்காவன: செம்பகை, ஆர்ப்பு, அதிர்வு, கூடம். இவற்றுள் 'ஆர்ப்பு' என்பது மாத்திரையிறந்த சுருதி = ஓங்கவிசைத்தல். சிலப்பதிகாரம் வேனிற்காதை 29,30-வது அடிகளுக்கு அடியாரீக்து நல்லார் எழுதிய உரையைக் காண்க.) ஆர்ப்பென்னும் குற்றம் எய்திய நரம்போசைபோல இசைப்ப என்க. 'பூத்த பொங்கர்' என்பதனால் பசிப்பிணிதீர துகளும் பொருளை அது குறைவறக்கொடுப்ப உண்டு மகிழ்ந்து பின்பு தாம் துகராவின்னு வதையும் எனவே, யாமும் இல்லற நிகழ்த்துதற்கும் துகர்தற்கும் ஏற்ற பொருள்களைக் குறைவறப் பெற்றுப் பின் இன்பதுகர்தல் வேண்டும் என்பது கூறினோம். பொங்கரிற் பசிதீர்ந்து துணையொடுவதையும் பறவையும் தாதையுண்கிற பறவையும் கலக்கமுறுதற்கு அஞ்சி மணியொலியை வீக்கிய தேரன் என்றதனால் காதலும் அருளும் உடைமையின் அவற்றின் பிரிவிற்கும் பசிக்கும் இரங்கினனெக் கூறவே, அவை (காதலும் அருளும்) அவற்கு நின்கண்ணும் பெருகும் என்றோளாம். வதியும்பறவை வண்டும் நேனும் என்பதும், தாதுண் பறவை சுரும்பு என்பதும்

417: ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பாக் கலியே நாலியற் றென்ப பாவகை விரியே.

‘நோக்கே பாவே’ டென ஸ்ரீத்தமுறையானே நோக்குணர்த்திப் பாவுணர்த்தியவெழுந்தான் அதனை இத்துணைப் பெயர் வேறுபாட்டெனவும், பொருட்குரிமையவும் அடிக்குரிமையவுமாமாறுஞ் செய்யுட்கு வரையறைவகையான் உரிடவாறும் ஒரோசெய்யுட்சண் ஒரோவுறுப்புப் பற்றி வருங்கால் அவ்வுறுப்புச்சள் இத்துணையடிவாகுமெனவும் எல்லாங் கூறுவான் தொடக்கினையின். அவற்றள் இது, பெயாவேறுபாடும் அஃது இனைத்தென விரியும் உணர்த்துகனறது. இவ்வுறுப்பு வேறுபாட்டானே, உறுப்பிலாகிட செய்யுளும் இவ்வாறு பெயர்கொள்ள வைத்தானென்பது.

“எங்குமோடி யடறஞ் சுருப்புசாள், வண்டுசாளமகிழ் தேனினைக்காள்” (சிந்தா-குண-42) என்ப பன்னுள்ளனொர கூறியவாற்றாறும் உணர்க. இதனாற் சேனிடை வரையுணர்த்து மண்பொலியை வாரொலிகேட்கும் அணிமைச்சண்ணுங் சேனாமாயனை எனவும், அவ்வாரொலி தாதுண்பறவை ஒலிக்கண் அடங்குதலின், கேட்கின்றிலை எனவும் கூறினாறாயற்று. வாரொலி நரம்போசை போறலின் பெருவரவாயற்று. ‘மாண்வனைத் தேரன்’ என்றாள், அவனறன் சுருத்திற்கேற்ப வனை முடித்தமை தோனற; எனவே வனபுறைக் கேதுவாயின. தெய்வந்தாகும் மலையாதலின் தெய்வமணம் நாளும் காந்தளினுடைய போதவிழாந்ந மலர்போல அவாபுணராத காலத்தப புதுமணம் நாளும் அரிவை எனவே, அவா பிரிந்த சேய்த்தன்றென வன்புறைக் கேதுவாயற்று. ‘ஆய்தொடி’ என்றது தோணமெலிந்தவழி அயலார்க்குப் புறமறைத்தல் வேண்டிச் செருகுந்தன்மையினி அணிந்த நிலையே கிடசகும் தொடி என்றவாறும். இதுவும் பிரிந்த சேய்த்தன் றென்றவாறதாம். ஈண்டு ‘மாணலய’ என்றது அவன்பிரிவுணர்த்திய காலத்தப் பிரிவிற்கு உடம்பட்டாள் போனாறு உடம்படாது ஸ்ன்ற கலத்தை. அது மெய்ப்பாடம். இங்ஙனம் கோடல் நோக்கென்று உணர்க.”]

இதன் பொருள் : ஆசிரியப்பாவும் வஞ்சிப்பாவும் வெண்பாவும் கலிப்பாவுமென நான்குற்றது பாக்களவற்றுவிரி, என்றவாறு.

‘வகை’யென்றதனால் உறுப்பாகிற செய்யுளின் வேறுபட நோக்கி உணரப்படும் இவ்வுறுப்பெனவும், இவற்றுள் வழக்கிற்குரியன செய்யுட்கு வந்தனவும் வழக்கிற்கேயுரியவாகிக் கூறுபடுவனவும், ஒன்றொன்றானே விராப்ப் பிறகுகும் பகுதியுமெல்லாங் கொள்ளப்படும். பாக்கூற்றுவிரி நான்கெனவே, பாவினை உறுப்பாகவுடைய செய்யுட்கு வரையறைகூற்றிற்றிலனென்பது பெற்றும். என்னை? அவற்றுப் போதுங் கால் அவற்றது பெயர்வேறுபாடும் அச்சுத்திரங்கலான் அறிதுமென்பது. என்றார்க்கு இவை நான்கேயன்றிப் பாவாமாறு கூறானேவெனின் இவையின்றித் தூக்குப் பிறவாமையின் இப்பாவிலக்கணமும் நோக்கோத்தினுட் கூறினாகலான் ஆண்டோதியவாறே அமையுமென்பது. இக்கருத்தேபற்றிப் “பாவென மொழியினுந் தூக்கினது பெயரே” என்றார் இந்நூலின் வழி நூல் செயத *ஆசிரியருமென்பது. உதாரணம் :

“உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை
யலங்குலை யீந்தின் சிலம்பிபொதி செங்காய்
துகில்பொதி பவள மேய்க்கு
மகில்படு கள்ளியங் காடிநந் தோரே” (ஐங்குறு)

என்பது ஆசிரியப்பா உறுப்பாகி வந்த செய்யுள்.

“வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்
றிசைதிரிந்து †தெற்கேகினும்” (பத்து-பட்டின-1-2.)

என்பது வஞ்சிப்பா உறுப்பாகி வந்த செய்யுள்.

“வாரிய பெண்ணை வருகரும்பை வாய்த்தனபோ
லேரிய வாயினு மென்செய்ய-கூரியவேற

* நந்தித்தனார் என்றார் யாப்பருங்கல விருத்தியுரைகாரர்.

† ‘தெற்கெய்தினும்’ என்பதும் பாடம்.

கோட்டியானைத் தென்னன் குளிர்சார் தணியசலங்
கோட்டுமணங் கொள்ளா முலை.” (முத்தொள்ளாயிரம்.)

என்பது வெண்பாவுறுப்பு வந்த செய்யுள்.

“அரிதாயவறனெய்தி” (கலி-11) என்பது கலிப்பாவுறுப்பு வந்தது. பிறவும் அன்ன.

இவை இன்ன அடியான் வந்தன வென்பது. என்னையறியுமாறெனின் அதுவன்றே தூக்குப் பயம்படுகின்ற இடமென்பது. மூன்றுபாவனை நாதீரானும், வஞ்சிப்டால்னை இருசீரானும் முச்சீரானும் தூக்குக்கொண்டு இத்துச்சாமாறு உணர்ந்துகொள்க.

ஆசிரியம் வெண்பாக் கலி வஞ்சிடெனச் சிறப்புமுறையாற் கூறாதென்னைமெனின், அது ‘முந்து மொழிந்ததன் நலைதடு மாற்றே’ (தொல்-மரபிடல்-110) என்பாருமுளர். வஞ்சிப்பா முதற்கூறுமையின் அற்றன்றெனப்பது. மற்றென்னை சருதிடதெனின் ஆசிரியம் வெண்பாவென்று ஒதினவை வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் உரிமையின் அவையேபோறலுஞ் சிறப்புடைவென்றகொள்வானாயினும், அற்றன்று; இவை செய்யுளிலக்கணமாசலான் அவை நான்கும் ஒத்த இலக்கணத்த செய்யுளென்றற்கு இம்முறையான் ஒதினெனப்பது. இனி ஒருசாரார் இந்நான்சனையும் ஒன்று மூன்றாக விகற்பித்துக் கூறுப; என்னை? எந்திசை தாங்கிசை ஒழுக்கிசை என்றற்போல. அற்றன்று; ஒரொழுத்தமுதல் ஐயெழுத்துச சீரளவும் உயர்ந்த சீரளவருஞ் செய்யுட்கு ஒன்று ஒன்றனின் வேறுபட்டொலிக்கும். அவ்வேறுபாடுதோறும் பாவேறுபடா. என்னை?

‘எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்தலை தானே

குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப’ (தொல்-செய்-43.).

என்றமையென மறுக்க. அல்லது உம் அங்கனம் வேறுபாடு கொள்ளின் ஒரோவென்று ஐந்தாகலுந் துங்கலோசை ஆறும் எழுந்தாகலுமுடைய வென்பது.

418. அந்திலை மருங்கி னறமுத லாகிய மும்முதற் பொருட்கு முரிய வென்ப.

இது, பாலினைப் பொருட்குரியவாற்றான் வரையறை கூறுவான் தொடங்கிப் பொருட்குரிமை பொதுவகையான் உணர்த்துகின்றது. இது பொருளதிகாரமாகலின் இங்ஙனங் கூறுகின்றான்.

இதன் பொருள் : அந்நிலைமருங்கின் - அம் மேலைச்சூத்திரத்துத் தோற்றவாய் செய்யப்பட்ட செய்யுளினிடத்து ; அறமுதலாகிய 'மும்முதல்' - அறம்பொருளின்டமென்பன ; அறமுதற் பொருளெனவே அவையும் அவற்றது நிலையின்மையும் அடங்கும் : பொருட்கும் உரிய வென்ப-அப்பொருட்செல்லாம் உரிய நான்குபாவும், என்றவாறு.

அந்நிலைமருங்கினெனவே, அவை மும்முதற்பொருட்கு உரிய வாங்காற் செய்யுளிடத்தன்றித் தாமாக உரிமை பூனுவென்பது. வீடென்பது செய்யுளுள் வாராதோவெனின் அறமுதலென்பது புறப் பாட்டெல்லையாகக் கூறினா னென்பா நான்கு பொருளுந் தழீஇயுரைப்ப. இனியொருசாரார் மும்முதற்பொருட்கும் உரியவென்பதனை எச்சப்படுத்திச்சொல்ப. அற்றன்று, உலகிற் பொருண்மூன்றினையும் கூறுவான் அவற்றை மும்முதற் பொருளென்றான், அவையின்றி வீடு பெறுமாறு வேறினமையின் வீடும் ஆண்டிக் கூறினானென்பது.* அல்லாதார் வீடெனனும் பொருண்மை செய்யுட்கண் வாராமையின் அது கூருனென்ப. அங்ஙனங் கருதின் அறமுதற்பொருளுஞ் செய்யுட்கண் வாராவென மறுக்க.†

(க0க)

* “மும்முதற்பொருளெனவே, அவற்றது துணைப்பொருளாகிய அறநிலையின்மையும் பொருணிலையின்மையும் இனபநிலையின்மையும் அடங்குமென்ப. உலக்யற்பொருண் மூன்றினையும் இவைமெனக் கூறி அவற்றை விடுமாறுக கூறவே, வீடுங் கூற்றும். அது கூறுதற் குரிய செய்யுளும் மேற் கொச்சகமென்றுணர்க” என்றார் நச்சினர்கீ கியார்.

† “அகத்தியனுந், நொல்காப்பியனுந் வீடுபெற்றிற்கு சிமித்தங் கூறுதலன்றி, வீட்டின் தன்மை இலக்கணத்தாற் கூருனென்று

419. பாவிரி மருங்கினைப் பண்புறத் தொகுப்பி
 ஓசிரி யப்பா வெண்பா வென்றும்
 காயிரு பாலினு ளடங்கு மென்ப. (கௌ)

420. ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி யேனை
 வெண்பா நடைத்தே கலியென மொழிப.

இவை இரண்டு சூத்திரமும் உரையிபைபுகோககி உடனெழுதப் பட்டன. மேற் பாலினது விரி நான்கென்றமையின் தொகையுமுண்டென்பது பெற்றும். அவை தொகுக்குங்கால் இரண்டாகித் தொகுமென்பதூஉம், அங்ஙனம் இரண்டாமிடத்தும், யாதானும் ஒன்றடக்கி இரண்டாகா முதற்பாவென நாட்டப்படுவன இவை யெனவும், அவை முதலாகத் தோன்றி ஆண்டடங்குவன இவை பெனவும் உணர்த்துகின்றது.

இதன பொருள் 'மேற் பாச்சுண் விரிந்த பகுதியை உண்மைத் தன்மை கோககித் தொகுப்பின் ஆசிரியமும் வெண்பாவுமேயாம்' அவற்றுள் ஆசிரியத்தி லிசற்பமாகித் தூங்கலோசை விரிந்தடங்கும், வெண்பாவின் விசற்பமாகிக் கலிப்பா விரிந்தடங்கும்; அங்ஙனம் அடங்கி இரண்டாகும் பாலினவகை, என்றவாறு.

“வீடுபேறுவிழைந்தெழுநிருந்த” என அகவற்சீரான் வஞ்சித் துக்குப் பிறந்தது. மாசேர்வாழ். மாசேர்வாழ் மாசேவாழ் மாசேவாழ் என வெண்பாலினுட் கலிப்பா பிறந்தது. பிறவும் அன்ன.

உணர்க. அஃது 'அந்நிலைமருங்கின.....' என்பதனை உணர்க. இக் கருத்தானே வள்ளுவரார்முன் முப்பாலாகச் கூறி மெய்யுணர்தலான் வீடுபேற்றிற்கு கிமித்தங் கூறினார்” என்பது தொல்காப்பியம்-சிறப்புப் பாயிரம்-நச்சுநீர்க்களைய உரை.

“வீடென்பது சிந்தையுமொழிபுஞ் செல்லா நிலைமைத்தாகலின், துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்படுவதல்லது இலக்கணவகையாற் கூறப்படாமையின், தூல்களாற் கூறப்படுவன ஏனை மூன்றுமேயாம்” என்பது திருக்குறள்-பாட்டுமொழி உரைப்பாயிரம்.

இனி, ஒரு சாரார் வஞ்சிப்பாவினுங் கலிப்பா பிறக்குமாதலின்
அதுகூறி நிரம்பாதென்ப. என்னை?

“விளங்குமணிப் பசும்பொன்னின்
விசித்தமைத்துக் கதிர்கான்ற”

என்னும் இரண்டு வஞ்சியடியும் ஒரு கலியடியாகச் சொல்லப்படுமென்பது அவர் கருத்து. அற்றன்று. அவையிரண்டிமாதற்கோர் கட்டளை யழிந்த கலிப்பாவேபெனினும், வஞ்சியடியாதற்கு ஒரு காரணம் இல்லை, தலைகுலுக்கி வலியச் சொல்லினுந் தன் சீரின்மையினென மறுக்க. அல்லலூஉம் ஒன்று ஒன்றனோடு ஒக்குங்காற் பிறப்பித்ததனோடு பிறந்ததொப்ப வேண்டிமென மறுக்க.

“வாடலாமைப் புழுக்குண்டும்
வறளடம்பின் மலாமலைதும்” (பத்து-பட்டின-64-65.)

என்றக்காற் சலிப்பாவாகச் சொல்லியவழியும் அத்தாங்கலோசையோடு ஒத்தல்வேண்டும், அதனின அது பிறத்ததாயினென மறுக்க. அல்லலூஉம் அவ்விரண்டடியுங் கூட்டியவழி அகவலோசையாதலே வலிது. என்னை? தன்றனை விராய வந்தமையின். பண்புறவென்றதனான் ஆசிரிப்பபாவும் வெண்பாவும் இப்பப்பெனவும், ஒழிந்தன விகாரமெனவுங் கொள்க. எனவே, வெண்பாவெனறதனான் மூன்றுபாவினுந் துள்ளிய சலியோசையும் ஒருவகைபான வெண்பாநெறித்தேயாம், இலக்கணசகலயோசைபன்னுயினுமென்பது கொள்க. (க0அ)

421. வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாற்கு முரித்தே-

இது, மேற்கூறிய ‘மும்முதற் பொருட்கண்’ (தொல்-செய்-106) ஒருசாரானவற்றை வாழ்த்துதல் என்பதோராரும் உண்மையின் அப்பகுதி நான்கு பாவிற்கும் உரித்தென்கின்றது.†

* ‘இழுக்குண்டும்’ என்பது முன் அச்சப் பிரதிப் பாடம்.

† குத்திரப் பொருள் எடுகளிலும் முன் அச்சப் பிரதியிலும் காணப்படவில்லை. ‘வாழ்த்தியலின் கூறுபாடு நான்கு பாவிற்கு முரித்து’ என்பது நீச்சிஞர்க்கினியர் உரை.

நால்வகைப்பட்டது பாவாகலின் அப்பாவிலை நான்கென்றான். வாழ்த்தியலென்னது 'வகை' யென்றதனால் மேற்கூறிய மும்முதற் பொருளின் அறுவகையும் பெரும்பான்மை யெனப்படுமென்பதூஉம், அங்கனம் வாழ்த்துங்கால் தனக்குப் பயன்படுதலும் படர்க்கைப் பொருட்குப் பயன்படுதலுமென இருவகையான் வாழ்த்துமென்பதூஉம், முன்னிலையாக வாழ்த்துதலும் படர்க்கையாக வாழ்த்துதலும் என இருவகைப்படுமென்பதூஉம் எல்லாங்கொள்க. அங்கனம் வாழ்த்தப்படும் பொருளாவன; கடவுளும் முனிவரும் பசுவும் பார்ப்பாரும் அரைசரும் மழையும் நாடுமென்பன. அவற்றுட் கடவுளை வாழ்த்துஞ் செய்யுள் கடவுள் வாழ்த்தெனப்படும். ஒழிந்த பொருள்களை வாழ்த்திய செய்யுள் அறுவகை வாழ்த்தெனப்படுமென்பது.

“மானிலஞ் சேவடி யாகத் தாய்நீர்
வளைஞரல் பௌவ முடுக்கை யாக
விசம்பு மெய்யாகத் திசைகை யாகப்
பசுங்கதிர் மதியமொடு சுடர்கண் ணாக
வியன்றன வெல்லாம் பயின்றகத் தடக்கிய
வேத முதல்வ நென்ப
தீதற விளங்கிய திகிரி யோனே.”

(நற்றிணை-கடவுள் வாழ்த்து.)

என்பது தெய்வவாழ்த்து.

“யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணன்
ரூவிற ணிழற்ற வீரந்தன்ற லுலகே.”

(அகம்-கடவுள் வாழ்த்து.)

என்பதும் அது. முன்னையது தனக்குப் பயன்பட வாழ்த்திபது, பின்னரது உலகிற்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது. பிறபாலினும் மருட்பாலினும் பிறபொருட்கண்வந்த வாழ்த்து வந்துழிக் கண்டுகொள்க.

வாழ்த்தென்பது அறமாகலின் அறமுதலாகிய மும்முதற்பொருள்கள் (தொல்-செய்-106) என்புழி அடங்கும்பிற, இச்சூத்திரம்

மிகையாலெனின், அற்றன்று. புறநிலை வாழ்த்து முதலியன உள் ; அவை நீக்குதற்கு இது விதந்தோதினென்பது. வாழ்த்தியவென்றதனான், இயற்கைவாழ்த்தெனப்படுவன இவையெனவும் இனிவரும் புறநிலைவாழ்த்து முதலியன இயற்கைவாழ்த்தெனப்படா ஒருவகையான் வாழ்த்தென்பான் சார்த்தியுணரப்படுவதல்ல தெனவுக்கொள்க. (க0க).

422. வழிபடு தெய்வ நிற்புறங் காப்பப்
பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து
பொலிமி னென்னும் புறநிலை வாழ்த்தே-
கலிநிலை வகையும் வஞ்சியும் பெறாஅ.

இது, நாற்பாற்கும் உரித்தன்றி வரையறைப்படும் வாழ்த்து வேறுபாடு உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : கினக்குத் தொழுகுலமாகிய தெய்வம் கின்னைப் புறம்காப்ப, இல்லறம் முதலிய செல்வத்தாற் பழியின்றிப் பூத்த செல்வமொடு புதல்வர்ப்பயந்த, புதல்வரும் இப்பெற்றியராகி எல்லாரும் நீடுவாழ்வீராமினென்று தெய்வத்தைப் புறசிறுத்திவாழ்த்துவது புறநிலைவாழ்த்து. அந்நகனம் வாழ்த்திய அச்செய்யுள் கலிப்பா உறுப்பாகவும் வஞ்சிப்பாவினும் வருதலில்லை, என்றவாறு.

தெய்வத்தைப் புறசிறுத்தி வாழ்த்துதலிற் புறநிலைவாழ்த்தாயிற்று. வழிபடுதெய்வம் கிற்புறங்காப்ப என்றோதினமையின் வழிபடுதெய்வம் உள்வழியே புறநிலைவாழ்த்தெனப்படுவதென்பது. எடுத்துக்கொண்ட காரியத்துக்கு ஏதுவாகிய கடவுள் கிற்ப அக்கடவுளாற் பயன்பெற கின்றோரே சாத்தனை முன்னிலையாக்கி அவற்குக் காரியங் கூறுதலின் இது புறநிலையாயிற்று. 'கலிநிலை வகை'யென்றதனால் கலி வகைத்தாகிய பரிபாடற்கும் இஃதொக்கும். இனிக் கடவுளாற் காக்கப்பட்ட சாத்தனை வாழ்த்தப்படாணெனவுஞ் சொல்லுப. அற்றன்று ; கடவுள்வாழ்த்தென்றால் அவ்வாறு பொருள்படாமையினென்பது. இவற்றுக்குச் செய்யுள் :

“இமையா முக்கணிலங்குசுடர் வாய்ந்த
 வுமைபொரு பாகத் தொருவன் காப்பசின்
 பங்கிளைச் சுற்றமொடு நல்லிதி னநதி
 நீடுபல் வாழிய வாய்வாட் சென்னிசின்
 நொருகுடை வரைப்பி னீழற் பெற்றுக்
 கிடந்த வெழுக்கட னுப்ப
 ணகலிரு விசும்பின் மின்னிணும் பலவே”

எனவும்,

“திங்க ளினககதிர் போற் றெந்திங்க ஞர்த்தேவன்
 மைநதர் சிறப்ப மகிழ்சிறந்து—திங்கட்
 கலைபெற்ற கற்றைச் சடைக்கடவுள் காப்ப
 கலைபெற்று வாழியரோ நீ.”

எனவும் வரும். இனிக் கலிப்பாவினுள் வருகாற் கடவுண்
 முன்னிலையாக வரும். எனனை? ‘தேவாப் பராஅய முன்னிலைக்
 கண்ணை’ (தொல-செய்-138) எனறமையின். அஃது வாழ்த்தியல்
 வகையென மேலேயடங்கிற்று. வஞ்சிப்பாவிற்கும் அவ்வாறு கொள்
 ளப்படும். இசகுத்திரம் பாவென்னும் உறுப்பிற்குப் பொருள் வரை
 யறுத்தது. மற்று ‘சிற்புறங்காப்ப’வென ஒருமைகூறிப் ‘பொலிமின்’
 எனப் பன்மைகூறியதெனையெனின், ‘வழிபடு தெய்வ சிற்புறங்
 காப்ப’ வென்றமையிற் புதல்வரோடுங்கூட்டிப் பாட அமையுமென்
 றற்கு அவ்வாறு கூறினானென்பது. (கக0)

423. வாயுறை வாழ்த்தே யவையடக் கியலே
 செவியறி வுறாஉவென வவையு மன்ன.

இதவும் பாக்களை மூன்றாக வரையறுக்கின்றது. வாயுறை
 -வாழ்த்தும், அவையடக்கியலும், செவியறிவுறாஉவும் என மூன்றும்
 மேலைப் புறவிலைவாழ்த்துப்போல் *வாழ்த்தும்பகுதியவாகலும் கவி

* ‘வாழ்த்தும் பகுதியவாயினும்’ என்பது முன் அச்சப்பிரதிப்
 பாடம்.

க்லைவகையும் வஞ்சியும் பெருமையுமுடையவென மாட்டெறிந்த வாறு. அவையாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதல்.

இதன்பொருள்: வாய் - வாய்மொழி, உறை - மருந்து; வாயுறை யென்பது சொன்மருந்தெனப் பண்புத்தொகையாம்: இனி வாய்க்கட் டோன்றிய மருந்தென வேற்றுமைத்தொகையுமாம்: மருந்துபோற லின் மருந்தாயிற்று. அவன் சிறப்புக்கறி வழுத்தி ஒருசாத்தற்குப் பயன்படச் சொல்லினமையின் வாயுறைவாழ்த்தெனப்படுமென்பது. மற்று 'சிற்புறங்காப்ப'வெனப்புறச்சுவாழ்த்திற்கு இடமசியமித்தாகரு இதற்கும் இடசியமங் கூறரோவெனின, அது மாட்டேற்றானே அடங்குமென்பது.

அவையடக்கியல் - அவைவை வாழ்த்துதல்; அவையடக்குதலென் பது இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகை: அடக்கியலென்பது, வினைத் தொகை; தாண்டருதலாயின் அடங்கிய லெனவேணமும், அஃதாவது, அவையத்தாரடங்குமாற்றால்*இனியவாகசசொல்லி அவரைப்புகழ்தல்.

செவியறிவுறுஉ - ஒருசாத்தற்குச் செவியறிவுபடுதது அவனை வாழ்த்துதல்; என அவையும் அன்ன - என்ற இம்முனறும் அத்தன் மையவேயாம், என்றவாறு.

தெய்வத்தொடுபட்டமையற புறச்சுவாழ்த்து முற்கூறி இவை பிற்கூறினான். இவற்றள் வாயுறைவாழ்த்து முன்னிலைக்குரிமையின் அதன்பின்வைத்தான். முன்னிலைக்கே உரித்தாயினுஞ் செவியறி வுறுஉவனை ஈற்றுக்கணவைத்தான், பயம்பெறுவானையே நீ இன்ன வருணத்தையாவாயென்று புகழ்ப்படவாழ்த்திச் சொல்லப்படுதல் வேறு பாடுடைமையெனப்பது. இங்ஙனம் வரையறுக்கின்றது நால்வகைப் பாவாகிய உறுப்பினை நோக்கியாகலின், அவற்றள் †இவவுறுப்புடைய நால்வகைசெய்யுட்கும் இவவுறுப்பினதிலக்கணம் எய்துவித்துக்

* 'தன்னை இழித்துக்கூறி அவரைப்புகழ்தல்' என்றார் நச்சிற்றுரீக் கினியர்.

† 'அவவுறுப்புடைய' என்பது முன் அச்சப்பிரதிப் பாடம்.

கொள்ளப்படும். கொள்ளவே, ஆசிரியப்பாட்டும் வெண்பாட்டும் மருட்பாவும் எல்லாவாழ்த்திற்கும் உரியவென்பதாஉங் கலிப்பாட்டும் வஞ்சிப்பாட்டும் புறகிலைமுதலிய நால்வகைப்பொருட்கும் உரியவல்ல வென்பதாஉம் பெற்றும். என்னை ?

‘மருட்பா வேளை யிருசா ரல்லது

தானிது வென்னுந் தனிகிலை யின்றே’ (தொல்-செய்-85.)

என்றமையின்.

(ககக)

424. வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடின
வேம்புங் கடுவும் போல வெஞ்சொற்
ருங்குத லின்றி வழிநாறி பயக்குமென்
றோம்படைக் கிளவியின் வாயுறுத் தற்றே.

இது, முறைபானே வாயுறைவாழ்த்துணாத்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள்: முற்பருவத்துக் கைத்தும் பிற்பருவத்து உறுதி பயக்கும் வேம்புங் கடுவும்போல வெய்வாய் இன்சொல்லினைத் தடையின்றிப் பிற்பயக்கு மெனக் கருதிப் பாதுகாத்துக் கிளக்குங் கிளப்பி னான் மெய்யாக அறிவுறுத்துவது வாயுறைவாழ்த்தெனப்படும், என்ற வாறு.

வாயுறையென்பது மருந்தாகலான் வேம்புங் கடுவும்போல என்றோ னென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

“ இருங்கட லுயித்த பெருங்கண் மானில
முடையிலை நடுவணத் திடைபிறர்க் கின்றித்
தாமே யாண்ட வேமங் காவல
ரிடுதிரை மணலினும் பலரே சுடுபிணக்
காடு பதியாகப் போகித் தத்த
நாடு பிறர்கொளச் சென்று மாய்ந்தனோ
யதனால், நீயுங் கேண்மதி யத்தை வீயா
துடம்பொடு கின்ற வுயிரு மில்லை

மடங்க லுண்மை மாயமோ வன்றே
முன்னி வேய்ந்த கள்ளியம் புறங்காட்டு
வெள்ளி போகிய வியலு ளாங்க
னுப்பிலாஅ அவிப்புழுக்கல்
கைக்கொண்டு பிறக்குநோக்கா
திழிபிறப்பினோ னீயப்பெற்று
சிலங்கல னாக விலங்குபலி மிசைபு
மின்னு வைகல் வாரா முன்னே
செய்நீ முன்னிய வினையே
முந்நீர் வரைப்பக முழுதுடன் றுறந்தே.” (புறம்-363.)

பிறவும் அன்ன.

(ககஉ)

425. அவை யடக்கியலே யரிறபத் தெரியின்
வல்லா கூறினும் வகுத்தனர் கொண்டினென்
றெல்லா மாந்தர்க்கும் வழிமொழிந் தன்றே.*

இது, முறையானே அவையடக்கியலுணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : வல்லாதன சொல்லினும் அவற்றை ஆராய்ந்து
கொண்மினென அவையகத்தாரெல்லார்க்கும் வழிபடுகிளவி சொல்லு
தல் அவையடக்கு, என்றவாறு.

வல்லதலென்பது ஒன்று வல்லனாதல்; ஒருவன் வல்லவற்றை
வல்ல வென்பவாகலான் வல்லாதனவற்றை வல்லாவென்றானென்பது-
அதற்குச்செய்யுள் ;

“திரைத்த விரிக்கிற் றிரைப்பினு வாய்போ
லுரைத்த வுரையதினைக் கேட்டு - முரைத்த

* “அவையடக்கியலைக் குற்றமற ஆராயின், அறியாதன சொல்
லினும் பாகுபடுத்துக் கோடல்வேண்டிமென்று எல்லாமாந்தர்க்குக்
தாழ்த்துகூறல், என்றவாறு” என்பது உரையாசிரியர் உரை.

பயன்றவா செய்வார் சிலரேதந் நெஞ்சத்
தியன்றவா செய்வார் பலர்.” *

இது பூத்தார் அவை யடக்கு. ‘அரிதபத்தெரியின்’ என்றத னானே யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடைய கொச்சக வொரு போகினும் அவையடக்கியல் சிறுபான்மை தொடர்சிலைக்கண் வரு மெனக்கொள்க. (ககக)

426. செவியுறை தானே,
பொங்குத லின்றிப் புரைபோர் நாப்ப
ணவிதல் கடனெனச் செவியுறுத் தன்றே.

இஃது, இறுதிசின்ற செவியுறையுணர்த்தி கின்றது.

இதன் பொருள் : செவியுறை - செலிமருந்து ; அத்வும் ஒப்ப னாகியபெயர் : தானேயென்கின்ற எகாரம் பிரிசிலை. பொங்குதலினறி- பெருக்கமின்றி; (புரையோ நாப்பண அவிதல் கடன் எனச் செவி யுறுத்தன்றே)-பெரியோ நடுவண் துடங்கிவாழ்தல் கடப்பாடுனச் சொல்லிச் செவிக்கணிற்க உறுத்திவது செவியறிவுறா-., என்றவாறு. \$

* இது பொருளையா பாடிய இன்னிலையில் அறத்திப்பாலின் றுந தாவது செய்யுளாகச் காணப்படுகிறது. தந்திரநீதிநியதி உரைப் பிரதியில் இச்செய்யுள் ‘பூத்தார் அவையடக்கு’ என்ற காணப் படுகிறது.

தவினாத்தல்’ என்பது முன் அசுசுப்பிரதிப்பாடம். ‘அவிதல்’ என்பதே எட்டுப்பாடம். பிற உரைகளிரியாகக் கொண்டபாடமும் இதுவே.

இருபிறைக்குட்பட்ட இப்பகுதி எட்டுப்பிரதிகளிலை.

தநகி வாழ்தல்’ என்பது முன் அசுசுப்பிரதிப்பாடம். ‘நடுவ ணடங்கி’ என்று ஏடுகளிற் காணப்படுகிறது.

\$ “செவியறிவுறாவாவது பெரியோரான் நகுதலின்றித் தாழ்ந்து ஒருகுதல் கடனெனச் செவியறிவுறுத்தல்” என்பது உரை யாசிரியர் உரை.

அஃது அடங்கி வாழ்வார்க்குப் புகழாதலான் வாழ்த்தின்பாற் பட்டது. அதற்குச்செய்யுள்:

“வடாஅது பணிபடு நெடுவரை வடக்கும்” (புறம்-6.)
என்பதனுள்,

* “பணியிய ரத்தைசின் குடையே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செப்தே
யிறைஞ்சுக பெருமசின் சென்னி சிறந்த
நான்மறை முதல்வ ரேந்துகை பெய்திரே” (புறம்-6.)
எனவும்,

“என்றுமின்சொல் வெண்பதத்தை யாகுமதி பெரும”
எனவும்,

“பணிவுடைய ினின்சொல்ல னாத லொருவற்
கணியல்ல மற்றப் பிற” (குறள்-10-5.)
எனவும் வரும்.

இத்துணையும் பாவினது பெயரும் முறையும் எண்ணும் பொருட்டு உரியவற்றுக்கண் வரையறையும் கூறிடவாறு. (ககச)

427. ஒத்தா முசையு மண்டில யாப்புங் குட்டமு நேரடிக் கொட்டின வென்ப.†

* ‘பணிஇயர்’ என்பதும் பாடம். ‘பணியரத்தைசின் கொடையே’ என்பது முன் அச்சப்பிரதிப்பாடம்.

† ‘இன்சொலன்’ என்பதும் பாடம்.

‡ “இது செய்யுட்டு அடி வரையறுத்தலை நுதலிற்று. ஒத்தா முசைக்கலிக்கு உறுப்பாகிய ஒத்தாமுசையும், ஆசிரியப்பாவின் கண் சிலமண்டிலம் அடிமறிமண்டிலம் என்பனவும், ஒத்தாமுசைக்கும் கொச்சகத்திற்கும் பொதுவாகிய குட்டமும் நாற்கீரடிக்கும் பொருந் தின், என்றவாறு. மேல் ஆசிரியப்பாவின் ஈற்றாலும் இடையினும் முச்சீரும் இருசீரும் ஐஞ்சீரும் அறுசீரும் வருமென்றதனானே எல்லா வடியும் ஒத்துவருவனவுமுளவென மண்டிலக் கூறவேண்டிற்று. கலிப்பாவிற்கு சரிதகம் ஈற்றடி மூச்சீரானும் ஈற்றவடி முச்சீரானும் வருமென்றமையால் தாமுசையும் தரவும் நாற்கீரானல்லது பிறவாற் றுண் வாராவெனக் கூறல்வேண்டிற்று. குட்டமெனினும் தரவெனி னும் ஒக்கும். இனிக் கலிக்குறுப்பாகிய சின்னங்கள் இருசீரானும் முச்சீரானும் வருதலானும் தனிச்சொல் ஒருசீரான் வருதலானும் வேறேத வேண்டிற்று” என்பது உரையாசிரியர் உரை.

இதுவும் மேனின்ற அதிகாரத்தாற் பாவிலக்கணமே கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஒத்தாழிசைக்கலியின்கண்ணும் மண்டிலயாப் பின்கண்ணுங் குட்டம் வருங்கால் அளவடிக்குப் பொருந்தி வருந்தத்தம் பாக்கள், என்றவாறு.*

பாவென்பது அதிகாரத்தாற் கொள்ளப்படும். ஒத்தாழிசைக்கலி அளவடியுஞ் சிந்தடி குறளடியும் விராய்சீற்குமாயினும் அளவல்லாவடியேனும் அளவடிக்குப் பொருந்து மாற்றாற் பாக்கொளுத்தப்படுமென்பது.

‘அரிதாய வறனெய்தி யருளியோக் களித்தலும்’ (கவி-11) என அளவடிக்கண துள்ளலோசை வந்தது.

* “ஒத்தாழிசையும் - ஒத்தாழ்ந்த வோசையும் ; மண்டிலயாபும் - மண்டலித்துவரும் யாப்பும் ; குட்டமும் - இருசீரும் முச்சீருமாகிக் குறைந்த வருவனவும் ; நேரடிக்கொட்டின என்ப - நாற்சீரடிக்குப் பொருந்தின என்று கூறுவர் ஆசிரியர், என்றவாறு. என்றதனால், நாற்சீரடி முறற்கைபடத்தாளிவருதலேடன்றித் தாழம்பட வோசை பெற்றும் வருமென்றார். அதுவே, ஒத்தாழிசையை ஒத்து மூன்றாய் வருமென்று ‘ஒத்து மூன்றாகு மொத்தாழிசையே’ (செய்-142) என்புழிக் கூறுமாற்றான் உணாக. இனி நாற்சீரடியாய் வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் ஈற்றயலடியும் ஈற்றடியும் முச்சீராய்வருமென முன் விதித்தவை ஒருகால் நாற்சீராயும் வருமென்றற்கு மண்டிலயாப்பென்றார் ; அது மண்டில வாசிரியப்பாவும் மண்டிலவெண்பாவுமாம்..... இனி நாற்சீரடியாய்வரும் ஆசிரியப்பாவும் குட்டம்பட்டு வருமென்றார். ஆசிரியப்பாவிற்குக் குட்டமாவது குறளடி வஞ்சியும் சிந்தடி வஞ்சியும் பொருந்திவருதல். வெண்பாவிற்குக் குட்டமாவது ஈற்றடியேயன்றி ஏனையடியுக்குறைதல்.” என்பது நச்சினுக்கீகனியர் உரை.

“போரவுணர்க் கடந்தோட்
புணர்மருதம் பிளந்தோட்”

எனக் குறளடிக்கண்ணும் அவ்வாறே துள்ளலோசை வந்தவாறு
கண்டுகொள்க.

“நீரின் றண்மையுந் தீயின் வெய்மையுந்
சாரச் சார்ந்து தீரத் தீருந்
சார னுடன் கேண்மை
சாரச் சாரச் சார்ந்த
தீரத் தீரத் தோபொல் லாதே”

என இஃது இடையடி குறைந்தமையற் குட்டமென்னப்பட்டது.
நரந்தீரடி யாத்துவருவன மண்டிலாப் பென்பதும், அவைபோலக்
குட்டமும் நேரடிக்குப் பாப்பொருளின் வன்றவாறு.

ஈற்றின் மண்டிலமோதிய தென்னெனின், அது சொல்லாக்
காற் குட்டமே நேரடிக்கு ஒட்டிவசாவான செல்லுமாகலினென்பது.
மண்டிலமென்பன,

“மாருக் காதலர் மலேமறந் தனயர்
மாருக் கப்பனி வாலா ளுவே
வேறு மென்றோன் வனெனெக் குற்றமே
கூறப் தோழிடான் யாழு மாறே”

என்றற் றொடக்கத்தன.

ஒத்தாழிசை முன்வைத்ததென்றே மெனின், மண்டிலமபோல்
வனவுக குட்டம்போல்வனவுக கலப்பாவினுட் சிறுபான்மையென்
ற்றகென்பது. அவை அளவடிச்சுரிமை யாண்டுப்பெறுதுமெனின்,
அவை தம்மை உறமுநகால ஒதிய கிலவகையானும் ‘இன்சீர் வகையி
னெந்தடிக்கு முரிய’ (தொல்-செட்-51) என்னுஞ் சீர்வகையானும்
பெறுது மென்பது. இதனது படங் குறளடிவஞ்சிப்பாப்போலப்
பாவேறுபடாவென்பது. ஒட்டிமென்றதனை இத்துணை போகாது
சிறுவரவிற்கும் வரும் வெண்பாக்கண்ணுமென்பதுகொள்க. (ககடு)

428. குட்ட மெருத்தடி யுடைத்து மாகும்.

*இது குட்டத்திற்கோர் சிறப்புவிதி.

இதன் பொருள் : குட்டம் மெருத்தடியின்கண்ணும் வரும், என்ற வாறு.

மேல் ஆராய்ச்சிப்பட்ட குட்டம் இடைவருதலன்றி ஒருபாட்டின் ஈற்றயலடிக்கண்ணே வந்தொழிதலும் உண்டன்றே ? அஃதும் பாவின் கேற்பக் குறைக்கப்படுமென்பான் 'குட்டம் மெருத்தடி யுடைத்து மாகும்' என்றான்; குறைத்தற்குக் கூற்றினலெனப்பது. இதனை இவ் வாறு கூறவே மேற்கூறிய குட்டம் ஒத்தாழிசைக்கப்போல இடை யிடை வருமென்பது பெற்றும்.

“உடைதிரைப் பிதாவிற் பொங்கிமுன்

சுடல்போ றேனறலு சாடிநடு தோரே” (அகம்-17)

என ஈற்றயலடி முச்சீரான வந்தது. பிறவும் அன்ன. (ககசு)

* “என்பது மேலதற்கோ புறனை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று. (இ-ள்.) ஈற்றயலடி முச்சீரான் வரவும் பெறும், என்றவாறு. ‘எருத்தடியுடைத்து’ என்றதனானே ஈற்றயலடி முச்சீரெனப் பொருள்படுமோவெனின், ஆசிரியப்பாவின் ஈற்றயலடி முச்சீரான் வருதலானும், ஊக்கியலென ஒதலானும் அவ்வாறு பொருள்படுமென்று கொள்க. இன்னும் குட்டமெனப்பதனைத் தரவுகொச்சகமாகிய கொச்சக ஒருபோதிற்கும் பெயராக வடிங்கினும் அமையும். அவ்வழி ஒத்தாழிசை என்பதனை ஒத்தாழிசைக் கலிமென்க வெனத் தரவையுங் கூட்டிப் பொருளுரைக்கப்படும்” என்பது உரையாசிரியர் உரை.

“முற்கூறிய குட்டம் தரவுக்கும் உரித்தென்கின்றது. (இ-ள்.) தரவினது ஈற்றடி குறைந்துவருதலை யுடைத்தாம் என்றவாறு. எருத்து என்றது தரவை; அஃது ‘எருத்தே கொச்சகம்’ (செய்-153) என்பதனான் உணர்க.” என்பது நச்சினர்க்கினியர் உரை.

429. மண்டிலங் குட்ட மென்றிவை யிரண்டுஞ் செந்தூக் கியல வென்மனார் புலவர்.

*இது, மண்டிலமுக் குட்டமும் வருமிடனுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: மேற்கூறிய மூன்றினையும் இன்ன பாவென்பது உணர்த்தினான் அவற்றுள் இறுதிசின்ற மண்டிலமுக் குட்டமும் ஆசிரி யப்பாவினை உறுப்பாகவுடைய, என்றவாறு.

† எனவே, ஒத்தாழிசைபாகிற் கலிப்பாவினை உறுப்பாகவுடைத் தென்பது பெறுதும். என்னை?

‘ஒத்தாழிசைக்கலி கலிவெண் பாட்டே
கொச்சக முறமொடு கலிநால் வகைத்தே’

(தொல்-செப்-130.)

என்பவாதலான்.

மேற்கூறிய மண்டிலவாசிரிடத்தினை சீலைமண்டிலமெனவும் அடி மறிமண்டிலமெனவும் பெயரிட்டு வழங்குவாரும் உளர். சின்றவாறு சிற்றலும், அடிமறித்துக்கொள்ளினும் பொருள் திரியாது சிற்றலு முடையவென்பது போலும் அவர்கருத்து. அடிமறித்தல் பொருள்

* “என்பது மேற்சொல்லப்பட்டவற்றுள் மண்டிலங் குட்டம் என்பனவற்றுக்குரியதோர் ஒசையேறுபாடுணர்த்துதல் நுதலிற்று. (இ-ள்.) மண்டிலமாகக்கூறப்படும் பாவும், குட்டமென்று கூறப்படும் பாவும் அகவலோசையியல்பின, என்றவாறு.” என்பது உகையாழி யர் உரை.

† “எனவே, வெண்பாவின்கண் சிறுபான்மை வருமென்றவா றாயிற்று. இரண்டும் அங்கனம் வருதல் சான்றோர் செய்யுளுட் காண்க” என்பர் நச்சினூர்க்கினியர்.

கோட்பகுதியாகலான் அஃதமையும்; அங்ஙனங் கொள்ளின் கிரனிறை முதலிய பொருள்கோட்பகுதியானுஞ் செய்யுள் வேறுபடுமென மறுக்க. இனிக் குட்டமும் இருவகைத்தென்ப, இணைக்குறளாசிரியப்பா நேரிசையாசிரியப்பாவென. அவை அவ்வாறு கொள்ளின் இழக்கே. 'குட்ட மெருத்தடி யுடைத்து மாகும்' (தொல்-செப்-116) என்று இருவகையாற் கூறினமையி னென்றலுமொன்று. இனி ஒன்றாக வழங்குதலே வலியுடைத்து, 'குட்ட மெருத்தடி யுடைத்து மாகும்' என ஒருமை கூறியவதனான் ஒழிந்தவழி இரட்டித்துக் குறையவேண்டி மென்பது கொள்க. மற்று ஒத்தாழிசைக்கவியும் மண்டிலயாப்பி மென்றவழிக் கவிப்பா முற்கூறியதென்னையெனின், குட்டம் ஆண்டுபயின்றுவருதலின் ஆசிரியத்திற்கும அதனை முற்கூறினான்; இனி முறையானே வெண்பாக் கூறுமென்பது.

குட்டமென்பது வஞ்சுச்சொல்லாற் செய்யுளென்பாருமுளர். காற்சொல்லானுமன்றிச் செய்யுள் செய்யப்படாமையின் அது குட்டமென்றல் கிரம்பாது. ஒத்தாழிசைமென்பதும் எல்லாச் செய்யுண்மே லுஞ் செல்லுமெனவும் உடையப. பாவும் இனமுமெனப் பகுத்தரைப் பார்க்காம் அது பொருளாவதென மறுக்க. அல்லதுஉம் ஒரோவொன்றே வருவது ஒத்தாழிசை மென்பப்படாவென்பது. செந்துக்கென்பது ஆசிரியப்பாவென்றவாறு. பாலினை துக்கெனவுஞ் சொல்லுப. இயலவென்பது அப்பாவானே நடக்குமென்றவாறு. இதுவும் இன்ன செய்யுட்கு உரித்தெனப் பாலினை வரையறுத்ததேடாம். (ககஎ)

430. நெடுவெண் பாட்டே குறுவெண் பாட்டே
கைக்களை பரிபாட் டங்கதச் செய்யுளோ
டொத்தவை யெல்லாம் வெண்பா யாப்பின.

*இது, வெண்பாவென்னும் உறுப்பினை இன்னுழிப் பாவாமென்ப பொருளுஞ் செய்யுளும் பற்றி வரையறுக்கின்றது.

இதன்பொருள்: நெடுவெண்பாட்டிங் குறுவெண்பாட்டிங் கைக்கிளையும் பரிபாடலும் அங்கதச்செய்யுளுமென ஐந்துந் தம்மின் ஒத்து வெண்பாவென்னும் உறுப்பினானே கூறப்படும், என்றவாறு.

நெடுவெண்பாட்டென்பன தாமுடைய பன்னீரடி உயர்பு, ஏழடியாக வருவனவென்பது. எனவே குறுவெண்பாட்டென்பன இரண்டடியான் மூன்றடியான் வருவன. குறள்வெண்பா சிந்திமல் வெண்பா வெண்ப்படலும் ஒன்று. எனவே நான்கடியான் வருவன அளவியலவெனப்படும். கைக்கிளைப் பொருணமைத்தாகலின் மருட்பாலினை யுங் கைக்கிளையென்றா. பரிபாடலென்பது பரிந்தவருவது; அஃதாவது சலியுறுப்புப்போலாது பலவடியும் ஏற்றுவருவது. அங்கதமென்பது முகவிலக்கு முதலாகிய விலக்குறுப்பாகியும் பிறவாற்றா

* “என்பது, வெண்பாவாமா றுணர்த்துதல் துதலிற்று. வெண்பாயாப்பாவது, வெணசீரானுமியற்சீரானும் வெண்டளையானும் செப்பலோசையானும் அளவடியானும் முச்சீர்ந்றடியானும் வருவது. இவற்றிற் கிலக்கணம் ஒதப்பட்டன. ஈண்டோதப்பட்டனவெல்லாம் அவ்வாறு வரும், என்றவாறு. இவையெல்லாம் ஓசையானொக்கும்மாயினும், அளவானும் தொடையானும் பொருளானும் இனத்தானும் வேறுபடுத்திக் குறியிடுகின்றனென்றுகொள்க. நெடுவெண்பாட்டாவது அளவடியின் நெடியபாட்டு. குறுவெண்பாட்டாவது அளவடியிற் குறியபாட்டு. * கைக்கிளையென்பதாஊம் அங்கதமென்பதாஊம் பொருளாலாகிய பெயர். பரிபாட்டாவது, பரிந்தபாட்டு பரிபாட்டெனவரும்; அஃதாவது, ஒரு வெண்பாவாக வருதலின்றிப் பல வெண்பாவுமாகிப் பல உறுப்புக்களோடு தொடர்ந்து ஒரு பாட்டாகி முற்றுப்பெறுவது. ஒத்தவை என்றது, அளவானும் பொருளானும் இனத்தானும் வேறுபடுக்கப்படாத சமசீலை வெண்பாக்கள்; அவையாவன, நான்கடியான் வருவன ” என்பது உரையாசிரியர் உரை.

ஊம் அவை பொருளாக வருவன. ஒத்தென்பது இலக்கணத்தில் திரியாதென்றவாறு. இதனது பயம் கைக்கிளை வெண்பாவினான் வரி ஊம் கலிப்பாவின்பாற் படுமென்பது. பரிபாடலுஞ் சிற்றறுப்புவுகையான் ஒப்புமையுடையவென்பது கொள்க. அல்லது உங் குறுவெண்பாட்டும் பலவாகியும் ஒன்றாய் அடங்குமென்பது உமாம். இனி அல்லாதார் வெண்பாவினை ஐந்தெனவுஞ் சொல்லுப. அவை தனிச்சொற்பெற்றும் பெருதும் வருமெனவும் அவ்வாறு வருங்கால் ஈற்றடி ஒழித்து எல்லாந் தனிச்சொற்பெறுதலும் அவற்றை ஒன்றொன்றனோடு பரிமாற்றித் தனிச்சொற்கொடுத்து உழுவனவுமாகிப் பலவாமென்பது. அங்கதச்செய்யுளென்பது பண்புத்தொகை. அங்கதமும் கைக்கிளையும் மற்றைப்பாக்களும் உறுப்பாக வருமெனப்படும். (ககஅ)

431. கைக்கிளை தானே வெண்பா வாடி

யாசிரிய வியலான் முடியவும் பெறுமே.

இஃது, எத்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள்: வெண்பா உறுப்பாகி வருமென்றான் அற்றன்றி வெண்பாவினோடு ஆசிரியப்பாவும் உறுப்பாகக் கைக்கிளை வரும், என்றவாறு.

அங்கனம் வருவது மருட்பாவாகலாற் கைக்கிளைப்பொருளே மருட்பாவால் வருவதுடைத்தென்பது பெற்றும். பெறவே, 'கலிஞ்சை வகையும் வஞ்சியும் பெற' (தொல்-செப்-110) என்புழி விலக்கப் படாத ஆசிரியப்பாவும் உறுப்பாகவருதலின் வாழ்த்தியல்வகையும் புறநிலைவாழ்த்து முதலாயினவாழ்த்துந் கைக்கிளைப்பொருளாக வரும் மருட்பாவென்பது பெற்றும். கைக்கிளை யதிகாரப்பட்டது சண்டு அதனை ஈண்டுக் கூறினான். ஒழிந்த புறநிலை வாயுறை செவ்வறிவுறாஉக்களும் பொருளாக மருட்பாவருமென்பது முன்னர்ச்சொல்லும். இவற்றுக்கெல்லாஞ் செய்யுளும் ஆண்டுக் காட்டும். (ககக)

432. பரிபா டல்லே தொகைநிலை விரிய

னிதுபா வென்னு மியனெறி யின்றிப்

பொதுவாய் நின்றற்கு முரித்தென மொழிப.

இது, பரிபாடற் காவதோர் புறனடையுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: பரிபாடல் வெண்பாவுறுப்பாக இன்னபாவென்ப துணராமைப் பொதுப்பட சிற்றற்கும் உரித்து, என்றவாறு.

“மண்ணார் திசைத்த முழுவொடு கொண்டதோள்
கண்ணோ டெனவிழுந் காரிகை கண்டார்க்குத்
தம்மோடு சிற்குமோ நெஞ்சு.”

எனப் பரிபாடல் உறுப்பாகவந்தது.

“ஆயிரம் விரித்த வணங்குடை யருந்தலைத்
தீயுமிழ் திறலொடு முடிமிசை யான்வர”

என்பது வெண்டளையும் ஆசிரியத்தளையும் விராய் வந்து தள்ள லோசைபடச் சொல்லவும்படுதலின் இதுவென்னும் இயனெறியின்றிப் பொதுவாய்சின்றதெனப்படும். உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. மற்ற இது கவிப்பாட்டிற்கும் ஒக்கும் பிறவெனின், ஒவ்வாதாகாதே? ஆசிரி யன் இவ்வாறு கூறினமையினென்பது. அல்லது உங் கலிக்கு ஓதிய இலக்கணமின்மைபானும் பரிபாடலெனவே படும் பெரும்பான்மையு மென்பது. தொகுத்து விரித்த பாநான்கனுள்ளும் வேறாங்கால் அது வெண்பாவினான் யாக்கப்படாது பொதுவகையான யாக்கப்படுமென்ற வாறு. (கஉ0)

433. கொச்சக மராகஞ் சுரிதக மெருத்தொடு
செப்பிய நான்குந் தனக்குறுப் பாகக்
காமங் கண்ணிய நிலைமைத் தாகும்.

இது, மேற்கூறியவகையாற் பரிபாடற்கேற்ற பாவுறுப்பினை யெடுத்து விரிகூறி இத்தனை உள்ளுறுப்புடைத்தென்கின்றது. உள் ளுறுப்பெனக் கூறவேண்டுவதென்னை, பண்புபற்றி நான்குறுப்பான் எண்ணப்படாவோவெனின், அவை எல்லாச்செய்யுட்கும் பொதுவாக ளான் அவற்றோடெண்ணாது இவற்றை இப்பாவிற்குறுப்பாகக் கூறினா னென்பது. மேல்வருகின்ற கலியுறுப்பிற்கும் இஃதொக்கும்.

இதன் பொருள்: செப்பிய நான்குறுப்புகள் கலிக்குறுப்பாகச் சொல்லப்பட்ட வகையானே வரும் அவை என்னும், என்றவாறு.

தனக்கென்றதனால் அவைமல்ல உறுப்புளவென்பது முன்னர்ச் சொல்லுதும்; 'சொற்சீரடியும்' (தொல்-செய்-122) என்புழிக் காண்க. கொச்சகமென்பது ஒப்பினாகியபெயர். ஓரடையுள் ஒருவழியிடுக்கியது கொச்சகமெனப்படும்.* அத் போல ஒருசெய்யுளுட் பலகுறள் அடுக்கப்படுவது கொச்சகமெனப்பட்டது. குறிலிணை பயின்ற அடி அராகமெனப்படும். சரிதகமென்பது அடக்கியவெனப்படும். எருத்தென்பது தரவு.† இவை நான்குறுப்பாகவருவது பரிபாடலென்றவாறு. பெரும்பான்மையுடைய கொச்சகவுறுப்புப் பயின்றுவருதலின் அதனை முன்வைத்தான். அராகம் எழுவாயாகாமையின் அதனை இடைவைத்தான். சரிதகமென்பது எஞ்ஞான்றும் ஏற்றதாகலான் அதனை அதன் பின் வைத்தான். எருத்தினை ஈற்றுக்கண் வைத்தான் அதனையின்றி

* கொச்சகம் என்பதற்கு நீச்சிதுக்கினியி கூறிய பொருள் இவ்வடல் 153 ஆவது குத்திரவுரையில் கீழ்க்குறிப்பாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

† “கொச்சகம் என்பது ஐஞ்சீரடிக் கி வருவனவும், ஆசிரியாவடி, வெண்பாவடி, வஞ்சிடடி, கலிடடி, சொற்சீரடி, முடிகியலடி என்று சொல்லப்பட்ட அறுவகையடியானும் அமைந்த பாக்களை உறுப்பாக வுடைத்தாகி, வெண்பா வியலாற் புலப்படத் தோன்றுவது அராகம் என்பது ஈரடியானும் பலவடியானும் குற்றெழுத்து வருங்கி வரத் தொடுப்பது ; பெருமைக்கெல்லே ஆறடி..... கரிநீதம் என்பது ஆசிரிய வியலாநாதல், வெண்பா வியலாநாதல், பாட்டிற் கருதிய பொருளை முடித்து நிற்பது. எருத்து என்பது இரண்டடி இழிபாகப் பத்தடிப் பெருமையாக வருவதோர் உறுப்பு.” என்றார் உரையா திரயர்.

யும் வரும் பரிபாடலென்றற்கும் இஃது இடைவருமென்றற்கு மென்
பது.* உதாரணம் :

“வானு ரெழிலி †மழைவளந் தந்த
தேனார் சிமய மலையி னிழிதந்து
நான்மாடக் கூட லெதிர்சொள்ள வானு
‡மருந்தா குந்தி நீர்மலி துறையெம்
விருந்தையூ ரமர்ந்த செல்வசின்
றிருந்தடி தலையுறப் பரவுதந் தொழுதே.” (இ. தரவு)

‘ஒருசார், அணிமலர் வேங்கை மாரஅ மகிழும்
பிணிநெகிழ் பிண்டி ‡சிவந்தசோ போங்கி
மணிகிறந் கொண்ட மலை;
ஒருசார், தண்ணுந் தாமரைப் பூவி னிடையிடை

* “பாட்டிற்கு முகம் தரவாதலானும், கால் சுரிதகமாதலானும்,
இடை கிலைப்பாட்டாகிய தாழிசையும் கொச்சகமும் அராகமும் கொள்
ளக் கிடத்தலின், எருத்து என்பது கழுத்தின் புறத்திற்குப் பெயராக
வேண்டு மாதலான், அவ்வுறுப்பைத் தரவைச சார்ந்து கிடத்தல்
வேண்டுமென்று கொள்க. ‘தரவே பெருத்த மராகக கொச்சக—
மடக்கியல் வகையோ டைநதுறுப் புடைத்தே’ என்பது அகத்திய
மாதலின், தரவெனப்பேரர் உறுப்புந் கோடல்வேண்டு மெனின்,
இவ்வாசிரியர் ‘கொச்சகம்’ என ஒதியவதனானே, தரவு அவ்விலக்
கணத்திற்படு மென்பதும் ஒன்று. பரிபாடற்கண் மலையும் யாறும்
ஊரும் வருணிக்கப்படும்; ‘அதுதான், மலையே யாறே யுரென்றி’
வற்றி—னிலைபெறு மரபி னீங்கா தாகும்’ என்றாராகலின். இனிச
சுரிதக மின்றியும் பரிபாடன் முற்றுப்பெறும்; ‘கொச்சக வகையி
ணெண்ணொடு விராஅ-யடக்கிய லின்றி யடங்கவும் பெறுமே’ என
அகத்தியலுரீ ஒதுதலின்.” என்பது இளம்பூரணர் உரை.

† ‘மழைவள நந்த’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘மருந்தாகுதி’ என்பதும் பாடம்.

§ ‘சிவந்து’ என்பதும் பாடம்.

வண்ண * வரியிதழ்ப் போதின்வாய் வண்டார்ப்பக்
 கண்வீற்றிருக்குங் கயல் ;
 ஒருசார், †சாறுகோ ளொத்தத் தினாயென மாறுற
 விளியோதை பற்றி வீழ வாரந்
 திரிநரு மார்த்து நடுநரு மீண்டித்
 திருநயத் தக்க வயல் ;
 ஒருசார், அறத்தொடு வேதம் புணர்தவ முற்றி
 விறற்புகழ் சிற்ப விளங்கிய கேள்வித்
 திறத்திரி வில்லா வந்தனை நீண்டி
 யறத்திற் றிரியாப் பதி.' (இவை நான்குங் கொச்சகம்.)

‘ஆங்கு, அனையவை நல்ல நனிகூடு மின்ப
 மியல்கொள நண்ணி யவை.’ (இது கொண்டுசிலை.)

‘‡ஊர்களிற்றன்ன, மொளியிழை யொல்கிய வேரரு துதலரும்
 புலத்தோ டுளவிய புகழணிந் தோரு
 நலத்தோ டளவிய நாணணிந் தோரு
 ழீமடையக் குடையர் புடையர் பூவேந்தி

* ‘மரையிதழ்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘சாறுகோளோத்தத்திகைமென மாறுற’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘ஊர்களிற்றன்ன செம்மலோடு மவ்வாயிருள் பனிச்சை வரு
 சிலைப்புருவத் தொளியிழையோங்கிய வொண்ணுதலோரும்’ என
 நீச்சினுக்கினியர் உரைப்பிரதியிற் காணப்படுகிறது.

§ ‘அனையவை’ என்பதும் பாடம்.

§ இவ்வடிக்குமுன் ‘விடையோ டிகலிய விறனடை யோரும்-
 நடைபட மேவு நாண்மூந் தோருங் - கடனிரை திரையிற் கருநரை
 யோருஞ்-சுடர்மதிக் கதிரெனத் தூநரை யோரும்’ என்னும் இவ்வடி
 கள் அதிகமாக நீச்சினுக்கினியர் உரைப்பிரதியில் காணப்படுகின்றன.
 ‘மடையர்குடையர்’ என்பதும் பாடம்.

யிடவொழி வின்றி *யடியுறை யாகத்
 துளங்கா விழுச்சீர்த் துறக்கம் புரையு
 மிருகே முந்தி யணிந்த †வெருத்தின்
 வரைகெழு செல்வ நகா ;
 ‡வண்டொடு வண்டியா மோர்ப்பத்
 தண்டா வருவிபோ மர முழுவார்ப்பப்
 புரீஇ, யண்டர் பாடலோ டாட லொலிக்குடு
 நறவொடு காமம் விரியாப் பிறவு
 மனையவை யெல்லா மமையும்
 புனையிழை பூஉ முடியு நகர்.' (இவையுமெல்லாங்கொச்சகம்.)'

‘மணிமரு டகைவகை நெறிசெறி யொலிவிரி நிமிர்கூந்தற்
 றுணைதெளி யொளிதிகழ் தெரியலா மகிமுண்கண் வாணு
 [தலார்
 மணிமயிற் றொழிலெழில் கலுழ்மலி கதழ்க்குங் கடாக்களிறு
 [றண்ணலவரோ
 டணிமிக யல்ல விகப்பப் பிணிநீங்க
 வல்லவை யெல்லா மியைதருந் தொல்சீர்
 வனாவாப் தழுவி ய கல்சோ கிடச்சகைக்
 குளவா யமர்ந்தா னகர்’ (என்பன முடுகியலடி.)

* ‘அடியுறையா ரீண்டி வினோந்தார் வினாவின் விழப்பயன்றுய்க்
 தும்—துளங்கா விழுச்சீர்த் துறக்கம் புரையும்’ என்பது நச்சிநூர்க்கீதளி
 யர் உரைப்பிரதிப்பாடம்.

† ‘எருத்தி—னனைகெழு’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘வண்டொடு தும்பியும் வண்டொடை யாழார்ப்ப விண்ட கட
 தட மேகமோ டதிர்தரத்—தண்டா அருவியோ டிருமுழா வார்ப்ப-வரி
 யுண்ட கண்ணரோ டாடவர் கூடிப்—புரிவுண்ட பாடலோ டாறுந்
 தோன்றக்—கூடு நறவொடு காம மகிழ்விரிப்பக்—கூடா நறவொடு காமம்
 விரும்ப—வினைய பிறவு மிவைபோல் வனவு-மனையவை யெல்லா மியை
 யும்—புனையிழைப் பூமுடி நகர் நகர்’ என்பது நச்சிநூர்க்கீதளி
 யர் இப்பாடம்.

* திகழொளி, முநீர் கடைந்த வக்கால் வெய்திறம்
 புகழ்சால் சிறப்பி னிருதிநத் தார்க்கு
 மமிழ்து கடைய வருவலி நாண
 மிகர வருவட மாழியான் வாங்க
 வளாவன காட்டா வுளவினன் வையம்
 புரவெதிர் கொண்டாருந் தாம் ;
 மணிபுனா மாமலை ஞாறிய ஞால
 மணிபோற் பொறுத்தாருந் தாம் ;
 பணிபுறுசீர்க், கல்லு றுயர்சென்னி யிமயவி னாணகத்
 தொல்புகழ் தந்தாருந் தாம்.' (இவையுங் கொச்சகம்.)

* அணங்குடை யருந்தலை யாயிரம் விரித்த
 கணங்கொள் சுற்றத் தண்ணிலை வணங்கி
 கல்லடி யேத்திகிற் பரவுத
 மெல்லாம பிரிடற்கவெஞ் சுற்றமொ டொருங்கே'
 (என்பது ஆசிரியச் சுரிதகம்.)"

"அறவோ ருள்ளாரு மறைகாபப" எனனும் பரிபாடலுள்,

"செறுநர் விழையாச செறிந்தகை கேண்மை
 டறுமுறை யானு மியைக நெறிமாண்ட
 தணயரல் வையை யெமக்கு"

இது வெள்ளைச்சுரிதகத்தான் இற்றது.

'காமங்கண்ணிய நிலைமைத்தாகும்' என்பது, காமப்பொருள் குறித்து வருமென்றவாறு. கண்ணியவென்ற அதனானே முப்பொருளு மன்றிக் கடவுள் வாழ்த்தினும் மலைவிலையாட்டினும் புனல்விலையாட்டினும் பிறவுமெல்லாங் காமங் கண்ணியே வருமென்பது. என்னை ?

* திகழொளி முநீர் கடைந்தக்கால் வெற்புத்-திசும்பெற வாங்கித்தஞ்சீர்ச் சிரத்தொளிமகர—மறிகடல்வைத்து நிறுத்துப்புகழ்சால் சிறப்பின்—இருதிநத்தோர்க்கும்' என்பது நச்சிஹர்க்கினியர் உரைப் பிரதிப்பாடம்.

“எல்லாம் பிரியற்கவெஞ் சுற்றமொ டொருங்கே” எனத் துணை பிரியாமை காரணமாகத் தொழுதேமென்றலின்.

“காமஞ் சுற்றமொ டொருங்குளின் னடியுறை
யாமியைந் தின்று பொலிகென வைகலு
மேழுறு நெஞ்சத்தேம் பரவுதும்
வூர்ப்மொழி முதல்வனின் ருணிழ ரெழுதே”

என்பதும் அது.

இனிச் செப்பிய நான்கென் நெண்ணப்பட்ட நான்கினையும்ன்று;
அன்னவற்றோடு மேற்கூறிய நான்கு பாவும் இடைவந்து விரவு
மென்க. அது கோக்கிப்போலும் பரிபாடல் என்றது.

“அரிமலர் சினையு கண்ண பூவை
விரிமலா புரையு மேனியை மேனித்
திரெஞ் மிர்ந்த மார்பினை மார்பிற்
நெரிமணி விளங்கும் பூணை மால்வரை
மெரிதிரித் தன்ன பொன்புனை யுடுக்கையை”

என ஆசிரியம் வந்தது. “*சின்னெக்குகும் புகழ்சீழலவை” என்பது
வஞ்சித்தாக்கு. பிறவும் அன்ன காட்டுப. அது பொதுவாய் சிற்
றலும் உரிததெனறதானை அடங்கும். இனிச் செப்பிய நான்கென்
றதானை அராகமினறி வருதலும், கொச்சகம் சுற்றடி குறைந்து வருத
லும் அய்யபழி அசைச்சராகி இறுதலும் மேற்கலிப்பாவிற்ருச் செப்பிய
சுரிதகமாதலும் கொள்க. (கஉக)

434. சொற்சீ ரடியு முடுகிய லடியு
மப்பா நிலைமைக் குரிய வாகும்.

இதவும் பரிபாடலுறுப்பு உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: எண்ணப்பட்ட இரண்டும் பரிபாடற்குள்ள
உறுப்பாய்வரும், என்றவாறு.

* ‘சின்னெக்குகின் புகழ்சீழலவை’ என்பதும் பாடம்.

சொற்சீரும் முடிகியலுமென்னுது அடியென்றதனான் மேற்கூறிய அடியொடு தொடர்ந்தல்லது வாராவென்பதாம். சொற்சீரடியாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும். *முடிகியலடியென்பது முடிகியலோடு விராய்த் தொடர்ந்ததொன்றாகிய வெண்பாவடி. அராகமென்பது தாமே வேறுசில அடியாகி வருவன. இவையன்றிக் †குறிலிணை பயில்வன முடிகியலெனவுந் குறிலிணை விரவிவருவன அராகமெனவுஞ் சொல்லு வாரும் உளர். 'முடிகுவண்ண-மடியிறந் தோடி யதனோ ரற்றே' (தொல்-செய்-234) என்பவாகலின் மேலதே யுணா. 'உரிய'வென்ற தனான் இத்தனை பயின்றுவாரா இவ்விரண்டுந் கலிப்பாவினுளென் பதுகொள்க. எனவே, அராகவறுப்புத் தேவபாணியல்லது அக்கலிக் கண் யாண்டும் வாராதாயிற்று. (கஉஉ)

435. கட்டுகொ வகையா னெண்ணொடு புணர்ந்து
முட்டடி யின்றிக் குறைவுசீர்த் தாகியு
மொழியசை யாகியும் வழியசை புணர்ந்துஞ்
சொற்சீர்த் திறுதல் சொற்சீர்க் கியல்பே.

மேலெண்ணப்பட்ட சொற்சீரடியாமா றுணர்ந்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: சொற்சீரடி இக்கூறிய நான்கு வகையாலும் வந்து பயிலும், என்றவாறு.

கட்டுகொவகையான் எண்ணொடுபுணர்ந்தது,

“வடவேங்கடந் தென்குமரி, யாயிடே” (தொல் - பாயிரம்.)
எனவும்,

* இவ்வியல் 65, 66ஆவது சூத்திரங்களும், அவற்றின் உரையும் ஈண்டு ஒத்து நோக்கற்பாலன.

† “முடிகியலாவது ஐந்தடியானும் ஆறடியானும் ஏழடியானும் குற்றெழுத்துப்பயிலத் தொடுப்பது” என்றார் உரையாசிரியர்.

“அஇஉ, எஃ என்னு மப்பா லைந்தும்.” (தொல்-எழுத்-நூன்-3.)

எனவும் இவை கட்டுரைக்கட் சொல்லுமாறுபோல எண்ணின மையிற் கட்டுராவகையான் எண்ணொடுபுணர்ந்தன. இனி, முட்டியின்றிக் குறைவுசீர்த்தாகும் இயல்பாய் வருமாறு :

“என்னொக்கும் புகழ்சீழ லவை” எனவும், “கறையணி மிடற்றி னவை” “கண்ணணி நுதலி னவை” “பிறையணி சடையி னவை” எனவும் வரும்.

‘முட்டியின்றி’ என்ற இவை தூக்குப்பட்டு முடியுமடியல்ல என்றவாறு.

மேற்காட்டிய பரிபாட்டுச் செய்யுளுள், ‘ஒருசார்’ என்பது ஒழி யசை ; என்னை ? அது சீராகலின் அதனோடு சில அசை கூடியன்றி அசையெனப்படாமையின். ‘ஆங்கு’ எனவருந் தனிச்சொல் வழி யசையெனப்பட்டது. என்னை ? அஃது அசையாய்கின்று சொற்சீரடி யாகலின். மற்றுச் சொற்சீரடியினை அசையென்ற தென்னையெனின், இஃ லசை தானையும் ஒழியசையாய் சிற்றுகொன்றற்கென்பது.

“ஒருஉக், கொடியிய னல்லார் குறாற்றத் துற்ற முடியுதிர் பூந்தாது மொயம்பின் வாகத தொடிஇய வெமக்குநீ யாரை பெரியார்க் கடியரோ வாற்றா தவர்” (கலி-88.)

என்புழி ‘ஒருஉ’ வெனகின்ற இயலடைதானே ஒழியசையாய் கின்றது.

“உருவது போலுமென் னெஞ்சு ; என்னித் தொகுபுட னாடுவ போலு மயில்” (கலி-33)

என்பது வழியசைபுணர்ந்த சொற்சீரடி ; என்னை ? என்னியென கின்றசீரின்வழித் தொகுபென வந்தவசை உருவதுபோலுமென்னுந் தொடையொடு பொருந்தி, உருவதுபோலு மென்னெஞ் செள்ளித் தொகுபுடனெனப் புணர்ந்து கின்றாற்போல்வதோர் சுவைமைசெய்து கின்றமையின். கொச்சகம் இடைநிலைப் பாட்டெனப்படாமையின்

“ஆடுவ போலு மயில்” என நாலடியாலும் வருவதாயிற்று, வரையறையின்மையின்.* இங்ஙனம் வந்தமையின் சொற்சீரடிமேல் எண்ணவும்படும். இவை கவிக்கண் வருங்கால் ஒத்தாழிசைக்கண் முடுகிய லடி வாராதென்பதுஉஞ் சொற்சீரடி வருஞான்றுத் தனிச்சொல்லாஐ யன்றி வாராதென்பதுஉம் உறழ்கலிக்கண்ணும் முடுகியலடி உரித்தன் றென்பதுஉங் கொள்க.

சொற்சீர்த்திறுதலென்பது : ஒருமூத்தொருமொழி முதலிய சொற்களெல்லாம் அடியிறுதிக்கண் அடிப்பட முடிந்து அடியாதலில் கணத்த அவையென்றவாறு. இனி, ஒழியசையினையும் வழியசையினையுங் கூறினானென்றமோவெனின், ‘சீர்கு னாத னேரடிக் குரி த்து’ (தொல்-செய்-41) என்றமையின் ஈண்டு அசைகூடாகாது. அல்லதுஉம் ஆண்டுக் கூனெனப்பட்டதும் ஈண்டுச் சொற்சீரடியெனப்பட்டு அடங்கு மென்பதனுமுடைத்தென்பது. இவையெல்லாம் பரிபாடற் கண்ணதே கூறினானுயினும் ஒழிந்த பாவினுட் சொற்சீரடிவருமென வித்தவழி, அதுவே இலக்கணமாக வரும் ஆண்டுமென்பது. இயல் பென்றதானே யாண்டும் வரினும் அஃதிலக்கணமென்பது பெற்றும். அல்லதுஉந் ‘தொகைநிலை விரி’ (தொல்-செய்-120) என்ற மிகையாற் பரிபாடற்கு உரியவாகக் கண்டுகொள்க. அவை யாவையோ வெனின், முடுகியலடி மேற்காட்டிய பரிபாடலுண் “மணிமருடகை” என்பது முதலாகக் “குளவா யமாந்தா னகர்” என்பதீராகக் கண்டு கொள்க.

(கஉக)

* “நொந்து, நகுவனபோ னந்தின கொம்பு; நைந்துள்ளி யுருவது போலுமென் னெஞ்சு; எள்ளித் - தொகுபுட னாடுவ போலு மயில்; கையி - லுருவன போலும் வளை’ இவை முச்சீரடியான் வந்தனவும், நாற்சீரடியாய் வந்தனவுமாய் நின்றவாறுணர்த்தற்கு நகுவன, உருவது, தொகுபுடன், உருவன எனத் தொடைச் சுவடுபடுத்துக் கூறவே யவற்றின் முன்னின்ற சொற்கள் வழியசை புணர்ந்த சொற் சீரடியாய்வாறு காண்க. இவை இடைநிலைப்பாட்டன்றி கொச்சக மாகலின் வரையறையின்றி, ‘தொகுபுட னாடுவ போலு மயில்’ என நாற்சீரடியான் வந்தது.” என்றார் நச்சினர்க்கினியர்.

† இப்பாடலை 381-ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

436. அங்கதந் தானே யரிறபத் தெரியிற் செம்பொருள் கரந்த தெனவிரு வகைத்தே.

இது, முறையானே அங்கதச்செய்யுளுணர்த்துதல் னுதலிற்று.

இதன்பொருள்: அது செம்பொருள் *கரந்தது என்று இருவகைத் தாம் என்றவாறு.

அங்கதமென்பது வசை; அதனை இருவாற்றூற் கூறுகவென்பான் இது கூறினான். அவைபராமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும். 'அரிறப' வென்ற தென்னையெனின், அவை புகழ்போன்று வசையாதலுமடிக் தோன்றும் மபக்கமுடையவாதலின் மயக்கமறத் தெரியினென்ற வாறு.

“நூற்றுவர் தலைவனைக் குறங்கறுத் திவிவான்” (கலி-52)

என்பது புகழ்போன்று வசையாயிற்று; என்னை? கொன்றானு யினுங் குறங்கினைக் கதத்தண்டிகொண்டு எற்றதல் குற்றமாதலின் என்பதறிக. கொடைமடல்கூறுதல் வசையோன்று புகழெனப்படும். அஃது அங்கதமாகாதென்பான் 'அரிறப'வென்றெனப்பது. பிறவும் அன்ன. (கஉ=)

437. செம்பொரு ளாயின் வசையெனப் படுமே.

இது, முறையானே செம்பொருளங்கத முணர்த்துதலுதலிற்று.

இதன்பொருள்: வாய்கரவாது சொல்லப்பட்ட வசையைச் செம்பொருளங்கதமெனப்படும், என்றவாறு.

* 'கரந்துவின்று' என்பது முன் அச்சப்பிரதிப்பாடம். இது பொருந்தாமை கண்டிகொள்க. நச்சுறுத்தியாய் இசுகுத்திரத்திற்குப் பொருளுரைக்குமாறு: “வசைச்செய்யுளைக் குற்றமற வாராயிற் செம்பொருளாய் நதழும், பழிநரப்பங் நதழும் என இருவகையினையுடைத்தி, என்றவாறு.”

† 'குறங்கறுத்திப்பான்' என்பது முன் அச்சப்பிரதிப்பாடம்.

அஃது,

“இருடர் விளக்கத் திமிழிசையார் கோவே
குருடேயு மன்றின் குற்ற மருடர்ந்த
பாட்டு முரையும் பயிலா தனவிரண்
டோட்டைச் செவியு முன”

என்பது எழீஇயக்கோவை, அவ்வை முனிந்துபாடியது..

“எம்மிகழ் வோரவர் தம்மிகழ் வோரே
யெம்மிக ழாதவர் தம்மிக ழாரே
தம்புக ழிகழ்வோ ரெம்புக ழிகழ்வோர்
பாரி யோர் நள்ளி யெழினி
யாயே பேகன் *பெருந்தோண் மலையனென்
றெழுவரு ளொருவனு மல்லைய தனா
னின்னை நோவ தெவனோ
முட்டார்க் குறவாக் கட்டி போல
நீயு முளையே சின்னன் னோர்க்கே
யானு முளனே யெம்பா ளோர்க்கே
குருகினும் வெள்ளிய தேய்த்துப்
பருகுபா லனவெனச் சொல்லுகுத் தேனே”

எனவும் வரும்.

கலிப்பாட்டினான் வருவன †வசைக்கூடத்தினுட் கண்டுகொள்க

“அறச்சுவையினன் வையெயிற்றினன்
மயிர்மெயினன் மாசுடையினன்
பொய்வாயாற் புசும்மேவலன்
மைகூர்ந்த மயலறிவினன்
மேவருஞ் சிறப்பி னஞ்சி
யாவரும் வெருட மாலிக் கோவே.”

* ‘பொருந்தோண் மலையன்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘வசைக்கூத்தனில்’ என்பார் நச்சினுர்தீகியர்.

என்பது வஞ்சிப்பாட்டு. இது வெண்பாவினான் வருதலே
பெரும்பான்மை. (கஉக)

438. மொழிகரந்து செல்லினது *பழிகாப் பாகும்.

இது, பழிகாப்பங்கதம் உணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள் : வசைப்பொருளினைச் செம்பொருள்படாமை
இசைப்பது பழிகாப்பங்கதம், என்றவாறு.

மாற்றரசினையும் அவனிளங்கோவினையும் வசைசூறுமாறு பேசு
லாது தங்கோனையும் அவனிளங் கோனையும் வசைசூறுங்கால் தாங்கி
புரைப்பர், அவைபோலப் பழிப்பனவென்றவாறு. அது,

“நன்றாய்த் செங்கோலாய் நாடிய நின்னிளங்கோக்
குன்றெறிந்த சேந்த னெனமதியா வன்றிறத்து
நின்றொலிக்குந் தானையோ டெல்லா நிகர்த்தார்மேல்
வென்றெறியும் வேலே விடும்”

என வந்த வெண்டொடைச் செய்யுளுட் கண்டுகொள்க. இதனுள்
“வென்றெறியும் வேலே விடும்” என்பது முனையகத்துப் படையோடு
மேன வசைசூறுவான் குன்றெறிந்த சேந்தனைப்போல எறிந்தானென
னப் புகழ்ந்தான்போலக் கூறினென்பது.

“இன்றுள னாயி னன்றும் நென்றி
னாகொள் வரிசைக் கேற்பப்
பாடுவன் மன்னாற் பகைவரைக் கடப்பே” (புறம்-53.)

என்பதும் அது. (கஉக)

439. செய்யுட் டாமே யிரண்டென மொழிப.

மேற்கூறிய இரண்டினையுமே இவ்வகையானும் வகுக்கப்படு
மென்கின்றது.

* ‘பழிகரப்பு’ எனவும் பாடம். ‘மொழியினது பழிகரப்பா
கும்’ என்பதும் பாடம்.

இதன் பொருள்: செம்பொருட்செவியுறை, செம்பொருளக்கதம், பழிகாப்புச்செவியுறை, பழிகாப்பக்கதமென நான்கு கூறுபடும் மேற்கூறிய அக்கதமிரண்டும், என்றவாறு.

பாய்த்துள் விச்சுள் என்றாந் டோலச் செய்யுள் என்பது உந்தொழிற்பெயர். அவைபாறும் அவற்றது வேறுபாடும் முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

இனி ஒருவனுரை: இவற்றுள் தொகைசூத்திரத்துட் 'கைக்கிளை பரிபாட் டக்கதஞ் செய்யுள்' (தொல்-செய்-118) என்று ஒதி அக்கதமுஞ் செய்யுளுமென இரண்டாக நிறுத்தான்; நிறுத்தமுறைபாணே அக்கதமுணர்த்திச் செய்யுளுணர்த்திய விதந்தானென்பது. அற்றன்று, எல்லாப்பாட்டுஞ் செய்யுளென்பதெனின் ஒன்றையே செய்யுளெனலாகாது. அல்லது உம் 'அக்கதச் செய்யு ளென்மனார் புலவர்' (தொல்-செய்-129) என வருகின்ற சூத்திரத்து ஒதுமாதலான் இவையும் அக்கதச்செய்யுளே. மேலேச் சூத்திரத்தினும் அக்கதச் செய்யுளென்பதே பாடமென்பது உம் அதனாற் பெறுதமென்பது-அல்லாத பாடம் ஒதினும் அக்கதச்செய்யுள் செங்கைமேலென அதனைத் தாய்க்கொலைமென்றது டோல இரண்டாவதன் பொருண்மைப் படுத்துக்கொள்க. (கஉஎ)

440.* துகளொடும்பொருளொடும்புணர்ந்தன்றாயிற் செவியுறைச் செய்யு ளதுவென மொழிப.

இது, மேற்கூறிய அக்கதச்செய்யுட்பகுதி இரண்டனுள் ஒன்று கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: மேற் செம்பொருளும் பழிகாப்புமெனப்பட்ட இரண்டும் அக்கதச்செய்யுளெனப்படுதலேனன்றி, அதனானே அரைசர்க்குப்பொருள்வருவாயாகச் செய்தானெனினும் அது செவியுறை யக்கதமெனவும் படும், என்றவாறு.

* 'புகழொடும் பொருளொடும்' என்பது உணர்த்தியக் கொண்ட பாடம்.

துகளாவது *படைகுழிகுழமைச்சுநட்பரணென்னும் இவற்றைப் பாதுகாவாதிருத்தல். அரசியலென்பனவற்றானே தங்கோன் அறியாமல் வருத்த அவை வருமாயின் அவற்றை உள்ளவாறுரைத்தலுமாம் ஒன்று. மாற்றரைசன் நமரது ஊரடுகின்ற நாட்டவர் யாதிவை துதலியனவேதுவாகப் போய்ச் சார்ந்தவர்க்கு நாட்டழிவுகூறுதலுமொன்று. அன்ன பிறவும் அவற்கு உறுவகையாலானவற்றை உள்ளவாறு உணர்த்திப் பொருள்செய அவர்க்குப் பொருள்செயல்வகை கூறினமையின் அது செவியுறைப்பாற்படு மென்பது. அது,

“†அறவை யாயி னினதெனத் திறத்தன்
மறவை யாயிற் போரொடு திறத்த
லறவையு மறவையு ‡மல்லையாகத்
திறவா தடைத்த திண்ணிலைக் கதவி
னீண்மதி லொருசிறை யொடுங்குத
ஔனுத்தக ியுடைத்திது காணுங் சாலே” (புறம்-44.)

என இது செம்பொருட்செவியுறை. § பிறவும் அன்ன. இவை முக விலக்கினுட் பயின்று வருமென்பது. இனி, மொழிகரந்து சொல்லி

* ‘படைகுழிகுழமைச்சு நட்பரணு--முடைபா னரசரு னேறு’ என்பது திருக்குறள் (39-1). இதற்கு உரைவகுத்த பரிபேலழகர் ‘அமைச்சு, நாடு, அரண், பொருள், படை, நட்பு என்பதே முறையாவினும், நண்டுசெ செய்யுள் நோக்கிப் பிறழ்வைத்தார்’ என்று கூறினார். ஆயினும் குறளில் ஆசிரியர் வைத்தமுறையே தகுதியுடைத்தென்பது உய்த்து நோக்குவார்க்குப் புலனாம்.

† ‘அறவையாயினிற்றெனத்திறவைதன்’ என்பது முன் அச்சப் பிரதிப்பாடம் ‡ ‘அல்லையாயின்’ என்பதும் பாடம்.

§ ‘உடைத்தது’ என்பதும் பாடம்.

§ நச்சினுக்கினியர் ‘நளியருமுந்நீர்’ என்னும் (35 ஆவது) புறம் பாட்டைச் செம்பொருட் செவியுறை யங்கதத்திற்கு உதாரணமாகவும், ‘வள்ளியோர்ப்படர்ந்து’ என்னும் (47 ஆவது) புறப்பாட்டை பழிகாப் புச் செவியுறை யங்கதத்திற்கு உதாரணமாகவும் காட்டினார்.

னும் இஃதொக்கும். இனிப், 'புகழொடும் பொருளொடும்' என்பதனும் பாடமாக உரைப்ப. புகழும் பொருளும் புணர்ப்பது அங்கதமாயின் அஃதமையும். மற்று, அன்றியின் ஈண்டாராய்ச்சியின்றென்பது. என்னை? 'வசையொடு நசையொடும் புணர்ந்தன் ருயி—னங்கதச்செய்யுள்' (தொல்-செய்-129) என மேலோதுமாதலின் இவனென்பது.*
(கஉஅ)

441. வசையொடு நசையொடும் புணர்ந்தன் ருயி னங்கதச் செய்யு ளென்மனஞ் புலவர்.

இஃது, ஒழிந்த அங்கதச்செய்யு ளுணர்த்துதல் துதலிறறு.

இதன் பொருள் : மேற்கூறிய அங்கதச்செய்யுள் வசையேயன்றி அவ்வசையானே நசை தோன்றச்செய்வது செவியறியுறையெனப் பாது அங்கதச்செய்யுளெனவே படும், என்றவாறு.

எனவே, இல்லாதனசொல்லி நகைப்பொருட்டாகச் செய்யுனும் அங்கதச்செய்யுளெனப்படும் என்றவாறு. அவை விலக்கியற்றேய்யு ளு கண்டுகொள்க. இதுவுஞ் செம்பொருளாகியும் பழிகாப்பாகியும் வருமெனவுணர்க. எனவே, கூறப்பட்டனவெல்லாம் வெகுரிடும் பொருளும் நகையுப் பயப்பனவாயின.
(கஉஆ)

442. ஒத்தாழிசைக்கலி கலிவெண் பர்ட்டே கொச்சக முறழொடு கலிநால் வகைத்தே.

இது, கலிப்பாவெனப்பட்ட உறுப்பினை இத்துணைப்பகுதியான வருமென்பது வருஞ்செய்யுள்பற்றி விரிகூறுகின்றது.*

* “‘புகழொடும் பொருளொடும்’ என்று பாடமோதின் மேல் ‘வசையொடு நசையொடும்’ என்பது பொருந்தாதாம்” என்றாந் திசு னர்க்கீகரியர்.

* “அகத்தியறு: ‘இருவயி னெத்து மொவ்வா விபலினுந்-தெரியழை மகளிரொடு மைந்த ரிடைவருஉங்-கலப்பே யாயினும் புலப்பே யாயினு—மைந்தினை மரபி னறிவுவரத் தோன்றிப்—பொலியொடு புணர்ந்த பொருட்டிறமுடையது—கலியெனப்படுஉங் காட்சித் தாகும்’ என இலக்கணம் ஒதுதலின் கலிப்பா அகப்பொருளென வழங்கும்” என்பது இளம்பூரணர் உரை.

இதன் பொருள் : ஒத்தாழிசை—ஒத்தாழிசையென்னும் உறுப்
புடைச்செய்யுள் ; ஒத்து ஆழ் இசையை ஒத்தாழிசையென்றான் : அது
வினைத்தொகையாகலின் மருவியவகையான் முடியுமென்பது : தாழிசை
மென்பது தானுடைய துள்ளலோசைத்தாம் : இது முறைமையிற்
பெற்றபெயர் : எனவே, தரவுவேறுபடினும் வேறுபாடுகளைப்பதூஉங்,
கொச்சகக் கலிபோல்வனவற்றுள்வரும் இடைசிலைப்பாடங்குகள் அவ
வாறு தாழ்முடையவனறியும் வருமென்பதூஉங்கொள்க. ஆதல் பன்மை
பற்றிப் பெற்ற பெயர், தாழிசையின்றியும் ஒத்தாழிசை சிறப்பான்மை
வருதலின. இனி ஒழிந்த உறுப்புநோக்கத் தாழிசை சிறந்தமையின
தலைமையாற பெற்ற பெயரெனவும் அமையும்.

“யலிமுன்பின் வல்லென்ற யாககைப் புலிநோக்கிற்
சுற்றமை விலலா சுரிவளா பிததைய
ரற்றம்பாநாத தல்குந கடுங்கண் மறவர் தாந
கொள்ளும் பொருளில ராயினும் வம்பலர்
ஆளருநாக் காண்மாநா தொடர்ந்தயிர வவவலிற்
புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொ ளாரிடை
வெளவேல வலத்தா பொருடரல் யேட்கையி
னுள்ளினி ரென்ப தறிதன னென்றோழி.” (கலி-1.)

என்பது தாழ்ந்த ஒசைத்தனறி ஒத்தாழிசைக் கலியுள் தரவுவந்தது.
எனவே, இவ்வேறுபாடு கட்டளைக்கலி அல்லாதவழியென்பது பெற்
றும். ஆதலன்றே, இதன்றாழிசையுள்ளும் நேர்நிறிபற்றீரும் வந்த
தென்பது. என்னை?

“காழ்விரி வகைபார மீவரு மிளமுலை
போழ்திடைப் படாமை முபங்குடி மமையாரென்
முழ்கதுப் பணிகுயர் காதலா மற்றவர்
குழ்வதை யெவன்கொ லறியே னென்னும்.” (கலி-1.)

என்புழி “அறியே னென்னும்” என ஆண்டைத் தாழிசைத்தாறும்
இரண்டு நேர்நிறிபற்றீரும் வந்தன. பிறவும் அன்ன.

“நீயே, வினைமாண் காழகம் வீங்கக் கட்டிப்
புனைமாண் மரீஇய வம்பு தெரிதியே ;
யிவட்டே, சுனைமா ணீலந் காரெதிர் பவைபோ
வினைநோக் குண்க ணீரில் லாவே.” (கல்-7.)

எனக் கொச்சகக்கலியுள் இடைநிலைப்பாட்டுத் தாழிசையின்றி வந்தது.* பிறவும் அன்ன.

இனிக், கலிவெண்பாட்டு—கலிப்பாவாகிய வெண்பாட்டு ; இது பண்புத்தொகையாகிய முன்மொழிப்பொருட்டாயிற்று. கொச்சகமென்பதும் உறுப்பினர் பெற்றபெயர். உறழ்கலியென்பது பொருள்பற்றி வந்தபெயர். ஒத்தாழிசையென்பது தம்மினொத்துவருதற் கட்டளை யுடைமையானுங் கலிப்பாவிற்குச் சிறந்து வருமாகலானும் முன்வைத்தான். என்னை இது கலிப்பாவிற்குச் சிறந்தவாறெனின், நூற்றைம்பது கலியுள்ளும் ஒத்தாழிசை அறுபத்தெட்டு வந்தனவாகலின் அது பெருவரவின எனப்பட்டசு சிறப்புடைத்தாயிற்று. அது நோக்கி முன் வைத்தான் ; இது பாவென்னும் உறுப்பிலக்கணங் கூறுகின்ற இடமாகலின். கலிவெண்பாட்டினை ஒத்தாழிசைக்கும் கொச்சகத்திற்கும் இடைவைத்தான், அதுபோல உறுப்புடைத்தாகியும் வருமென்றற்கு. அதன்பின் கொச்சகப்பா வைத்தான் ; அத் தரவும் போக்குஞ் சிறு பான்மையின்றியும் வருதலின். எல்லாவற்றுப்பின்னும் உறழ்கலி வைத்தான் ; அவைபோலாது சுரிதகமின்றி வருதலே பெரும்பான்மை யாகலானென்பது. அஃதே உறழ்கலியுங் கொச்சகச்சலியுள் அடங்காதே ? அதுவும் அடக்கியலின்றியும் யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை உடைத்தாய் வருமாவெனின், அற்றன்று. அடக்கியலின்றி வரின் அடிசியிர்தலும் ஒழுக்கிசைத்தாகலும் வேண்டும். உறழ்கலியாயின் அடிசியிராதும் ஒழுக்கிசையின்றியும் வருமென்பது. அத்துனைவான் இதனை வேறென்பதென்னை ? ஒன்றாக ஒதுகவெனின், மேற்

* “கொச்சகத்திற் காயின் தாழிசை, ‘நீயே,..... தெரிதியே’ எனத் தாழம்பட்ட வோசையின்றிவரும்” என்பது நச்சினூக்கியீயர் உரை.

கூறி வருகின்ற செய்யுளெல்லாஞ் சீரும் அடியும் பாவும் பொருளு மெனச் சிலவுறுப்புவகையான் வேறுபடுகின்றதன்றிப் பிறிதின்மையின் அவ்வேறுபாடுஞ் சிலவாக நோக்கி ஒன்றென்றாமாகலின் அது கடா வன்றென்பது. அல்லதூஉம் நூல்செய்யுங்கான் மரபென்பது வேண் டும். என்னை ?

‘மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாசி

யுரைபடு நூறு மிருவகை யியல்’ (தொல்-மர-13.)

என்பதனால் முதலுற்சாயினும் மரபுவேண்டதெனின். அதுவன்றே ன்லம் நீர் தீ வளி விசுட்டென்னும் ஐம்பெரும் பூதங்களும் அவற்ற தியைபாகிய பொருளுள்ளனும் அஃறிணையான் வழங்கினும் பொருளின் இயைபாகிய மச்சுந் தேவரும் முதலாயினுரை உயர்நீணைவாய்பாட் டான் வேறுபடுத்து வழங்குகின்றதென்பது. மற்று உறழ்கலியென் னும் வழக்குண்டாயினன்றே மரபொடு மாறுபடுவதெனின், மரபென ஆசிரியர் வழக்கும் அடங்குமாகலின் அது கூறினான்; அல்லாக்கால் ஒழிந்த செய்யுளும் வேறுபாடிலவாமன்றோவென்பது. இனிப் பரி பாடலுங் கலிப்பாவினுள் அடங்குமென்பாரும் உளா. கலியும் பரி பாடலுமெனத் தொகையுள் இரண்டுதொகை நபயின் வேறுதலிற் அவ்வாறு கூறுவார் செய்யுள் அறியாதாரென்பது. அல்லதூஉம், அராகவுறுப்பில்லாத முடுகிடலடியுங் கொச்சகக்கலிடல்லாத கலிப்பாவி னுள் உண்டாவதாகலுங் கொச்சகக்கலியுறழ்ந்து வருதலும் உடைய வாம்.

(கக0)

443. அவற்றுள்,

ஒத்தாழிசைச்சகலியிருவகைத் தாகும்.

இது, முறையானே ஒத்தாழிசைச்சகலியுணர்த்துதல் துதலிற்று,

இதன் பொருள் : ஒத்தாழிசைச்சகலி இரண்டு கூற்றதாம். என்றவாறு.

இதனது டயம் அவை இரண்டுந் தம்முட்டகுதியுடையவென்பது. அவையாமாறு முன்னர் சொல்லுதல்.

(ககக).

444. இடைநிலைப் பாட்டுத் தரவுபோக் கடையென *தடைபயின் ரொழுகு மொன்றென மொழிப.

இதன் பொருள் : மேற்கூறிய ஒத்தாழிசை இரண்டனுள் ஒன்று தாழிசையுந் தரவுஞ் சுரிதகமும் தனிச்சொலுமென நான்கு உறுப்பாகப் பயின்றுவரும், என்றவாறு.

பயின்று வருமெனவே இவ்வாற்றணிப் பயிலாது வருவனவும் அதன் பகுதியாய்வுவனவும் உளவென்பது. அவை தாழிசைப் பின்னர் எண்ணுறுப்புவருங்கால் ஐந்துறுப்புப் பெறுதலும் அவற்றிடை அராகம்பெறின் ஆறுறுப்புவருதலுமென இவையென்ப. அற்றன்று; நூற்றைம்பது கலியுள்ளும் ஒத்தாழிசைக்கலியின் அராகவுறுப்பும் அம்போதரங்கவுறுப்பும் பெற்றுவருவன இன்மையின் அவைபொருளன்றென்பது. மற்று் நடைநவின் நெழுது மென்றதென்னையெனின் இத்துணை பயின்றுவாராது எனையொன்றும் என்றற்கென்பது. தாழிசையினை இடைநிலைப்பாட்டென்பவோவெனின் அவ்வாறுஞ் சொல்லுப, அச்செய்யுள் இடைநிலைப்பாட்டென்பது. இனி இடைநிலைப்பாட்டென்பது தாழிசையினை நோக்காது. என்னை? தாழம்பட்டவோசையல்லாதனவும் இடைநிலைப்பாட்டாய் வருமாதலினென்பது. அதி,

“காணமை யிருள்பரப்பிக் கைபற்ற கங்குலான்
மாணநோய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனை
காணவும் பெற்றாயோ காணயோ மடநெஞ்சே.” (கலி-123)

என்பது தாழிசையெனவும் இடைநிலைப்பாட்டெனவும் படிம்.

* ‘நடைநவின்ரொழுகும்’ என்பது உரையாசிரியர் கொண்ட பாடம்.

† ஏடுகளிலும் பாடம் இவ்வாறே யுள்ளது. ஆயினும் இவர் கொண்டபாடம் “பயின்றொழுகும்” என்பதேயாதல் மேல் ‘பயின்று வருமெனவே.....பயிலாது வருவனவும்—’ என்பதுகொண்டு தெளி யப்படும்.

“இன்னொலிச் சிலம்பினிற் சின்மொழி யைம்பா
 நழீஇய தடவர லல்குணுண் வரிவாட
 வாராது விடுவாய் தண்ணந்தறைவ தகாய்காணீ.”

என்றற்போல்வன தாழிசையல்லாத இடைசீலைப்பாட்டு. இவ்
 வீருபகுதியுங்கூட்டித் தாழிசையென்னுது இடைசீலைப்பாட்டென்பது
 இங்ஙனம் தம்முட் பகுதியுடைமையானு மாயிற்று. ஒத்தாழிசைக்கலி
 இருவகைத்தென்றற்குப் பயனாந் தோற்றுவாய்செய்து போந்ததென்
 பது. தரவு என்ற பொருண்மை என்னையெனின் முகத்துத் தரப்
 படுவதென்ப. அதனை எருத்தெனவுஞ் சொல்லுப. என்னை? உடம்
 புந் தலையுமென வேறுபடுத்தி வழங்கும் வழக்குவகையான் உடம்பிற்கு
 முதல் எருத்தென்பதாகலின். இசைநூலாரும் இத்தரவுமுதலாயின
 வற்றை முகம் சீலை சொச்சகம் முரியென வேண்டுப. கூத்தநூலார்
 சொச்சமுள்வழி அதனை சீலையென அடக்கி முசம் சீலை முரியென
 மூன்றாக வேண்டுப. அவரும் இக்கருத்திற்சேர்ப் முகத்திற்படுந்
 தரவினை முகமெனவும் இடைசிற்பனவற்றை இடைசீலை யெனவும்
 இறுதிக்கண் முரிந்து மாறுஞ் சரிதகத்தினை முரிமெனவுங் கூறினா
 ரென்பது.* செந்துறைச் செய்யுள் அடைசீலைப்பயப்பதின்மையின் அது
 சிறந்ததன்றென்று அடக்கிமொழிப. உள்ளுறுப்பின் பொருளெவ்
 லாம் ஒருவகையான் அடக்குமியல்பிற்குண் அடக்கியலெனவுங் குறித்த
 பொருளை முடித்துப்போக்குதலிற் போக்கெனவும் அவையெல்லாம்
 போதந்து வைத்தலின் வைப்பெனவுங் கூறிய பகுதியைப் பின்னும்
 பற்றிக் கூறுதலின் வாரமெனவும் எல்லாம் ஒன்றென்றனை ஒத்தே

* “—தரவினை சீலைமென அடக்கி முகத்திற்படுந் தரவினை முக
 சீலைமெனவும், இடை சிற்பனவற்றை இடைசீலைமெனவும், இறுதி
 யில் சிற்பனவற்றை முரிசீலையெனவும் பரவுதற் பொருண்மையாற்
 பெயர்கொடுத்தார் செய்யுளியலின்கண்ணு மெனக்கொள்க. இனி,
 இசைத்தமிழின் வருங்கால் முகநிலை, கேட்கிகழம், முடி என்ப ஒரு
 சாராசிரியர்” என்றார் அடியார்கீத நல்லாரீ. (சிலப்-கடலாடு காதை.
 35-ஆவது அடியின் உரைப்பகுதி காண்க.)

பெயராயின. அடைசிலையென்பது முன்னும் பின்னும் பிறவுறுப்புக் களை அடைந்தன்றி வாராது. அது தனிச்சின்று சீராதலின் தனிச் சொல்லெனவும்படும்.* இவை சிலையுறுப்பென்னுது பாட்டென்ற தென்னையெனின், அவை தாமே பாட்டாயும் வருமிடனுடைய வருங்கால் அவை ஒன்றும் இரண்டிமே பலவாய் வருமென்பது. இடை சிலைப்பாட்டினைத் தரவிற்கு முற்கூறினான் அது பெயர் பெறுதலின். எனவே தரவு முன்வைத்தலே மரபாயின. ஒத்தாழிசை கூறிய முறையானே தரவு தாழிசை போக்கென்னும் மூன்றுறுப்பானுஞ் சிறு பான்மை வந்து தனிச்சொலின்றி வருதலின் தனிச்சொல்லினை இறு திக்கண் வைத்தானென்பது. இவை போக்கிச் சொல்லு தும். (ககஉ)

445. தரவே தானு நாலடி யிழிபா பாறி ரண்டியர் பேறவும் பெறுமே.

இது, தரவின் அடியளவுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : மேற்கூறப்பட்ட தரவுதானும் நான்கடிமுத ளாய்ப் பன்னிரண்டடிகாரும் வரப்பெறும், என்றவாறு.

எனவே, ஒன்பதுசிலம் பெறுந் தரவென்றவாறாயிற்று. 'உயர் பேறவும்பெறும்' என்றதொற் பன்னிரண்டடியின் இகந்துவரவும் பெறு மெனக்கொள்க. இதனை எடுத்தோதாது இலேசிறற் கொண்டான் பன்னிரண்டடியின் இகந்தன துள்ளலோசையான் வாராமையின். அது,

"நீரார் செறுவி னெய்தலொடு நீடிய

நேரித ழாம்ப னிரையிதழ் கொண்மார்." (கலி-75.)

என்னும் மருதக் கலிப்பாட்டானுமுணர்க.

(ககக)

* 'இடைசிலைப் பாட்டெனினும் தாழிசைபெனினும் ஒக்கும். போக்கெனினும், சரிதகம் எனினும், வாரம் எனினும், அடக்கியல் எனினும் ஒக்கும். அடை எனினும் தனிச்சொல் எனினும் ஒக்கும். தனிச்சொல்லைப் பின் எண்ணிபவதொன் தாழிசைதோறுந் தனிச் சொல்வரவும் பெறும்' என்கொள்க' என்பது இளம்பூரணர் உரை.

446. இடைதிலைப் பாட்டே,
தரவகப் பட்ட மரபின வென்ப.

இது, தரவிற்குச் சுருங்கியன்றித் தாழிசை வாராதென்ப துணர்த் துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : தரவின் அகப்பட்டது தாழிசை, என்றவாறு.

அகப்படுதலென்பது அகம்புறமென் றிருகூறுசெய்தவழி முற்கூற் றினுட் படுதல். முன்னென இடவகையுங் காலவகையும் பற்றிய இருகூற்றினுள் யாதானுமொன்று கொள்க. எனவே, பதினேரடி முதல் இரண்டடிகாறும் இழிந் துவரப்பெறும் என்றவாறாயிற்று.* அது,

“சுருங்கோட்டு நறுப்புன்னை மலர்ச்சினை மீமிசைச்
சுரும்பார்க்குங் குழலினே டிருந்தும்பி யிசைபூத
வொருங்குட னிம்மென விமிர்தலிற் பாடலோ
டரும்பொருண் மரபின்மால் யாழ்கொளக் கிடந்தான்போந்
பெருங்கட றுயில்கொள்ளும் வண்டிமிர் நறுங்கானல் ;
சாணமை யிருள்பரப்பிக் கையற்ற கங்குல்வாய்
மாணநோய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனை
காணவும் பெற்றாயோ காணயோ மடநெஞ்சே ;
பொறிகொண்ட புள்ளினம் பதிசேரும் போழ்தினுற்

* “(இ-ள்.) தாழிசைக்களவு தரவிற் சுருங்கிவருவது, என்ற வாறு. என்றதனால் தரவிற் கோதப்பட்ட நான்கடியின் மிகாது மூன் றடியானும் இரண்டடியானும் வரப்பெறும் என்பது உங்கொள்க” என் றார் இளம்பூரணர்.

“(இ-ள்.) தாழிசையாவது தரவிற்குச் சுருங்கின முறைமை யின்புடையது, என்றவாறு. அகப்படுதல் என்பது அகம் புறம் என்று இருகூறு செய்தவழி முற்கூற்றினுட்படுதல். முன் காலமுன்னும் எனவே ஆறடிமுதல் இரண்டடிகாறும் இழிந்து வரப்பெறுமென்று கொள்க” என்றார் நச்சினர்க்கினியர்.

செறிவனை நெகிழ்த்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனை
யறியவும் பெற்றாயோ வறியாயோ மடநெஞ்சே ;
சொல்லேற்றுச் சுறவினங் கழகொண்ட மருண்மாலே
யல்லனோய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனை
புல்லவும் பெற்றாயோ புல்லாயோ மடநெஞ்சே ;
ஆங்க, எல்லையு மிரவுந் துயிறுந் து பல்லு
முரும்பட ரவலனோய் செய்தான்கட் பெறனைசூ
யிருக்கழி யோதம்போற் றடுமாறி
வருந்தினை யளியையென் மடங்கெழு ளெஞ்சு +."

(சுலி-123.)

என இது தரவகப்பட்ட மரபிற்குத் தாழிசைவந்தது.

தரவிற் சுருங்குமென்னுது அகப்படுமென்றன, தரவோடு ஒத்து
வருந் தாழிசையென்பது உங் கோடற்கு. எனனை ? மக்களாகத்துப்
பிறந்தானெனவழி அசசாதியோடொக்கப் பிறந்தானென்பது படு
மாகலின்.

"ஞாலமூன் றடித்தாய முதல்வற்கு முதுமுறைப
பாலன்ன மேனியா ளணிபெறத் ததைஇய
நிலநீ ருடையேபோற் றகைபெற்ற வெண்டினா
வாலெக்கர் வாய்குமும் வயங்குநீர் தண்சேர்ப்ப
ஊரல ரெடுத்தார்ப்ப வுள்ளாய் துறத்தலிற்
கூருந்தன் னெவ்வனோ யென்னையு மறைத்தாண்மற்
காரிகை பெற்றதன் கவின்வாடக் கலுழ்பாங்கே
பீரல ரணிகொண்ட பிறைதுத லல்லாக்கால் ;
இணையிவ்வு ரலர்தூற்ற வெய்யாய் துறத்தலிற்
புணையிலல வெவ்வனோ யென்னையு மறைத்தாண்மற்
றுணையாருட் டகைபெறத் தொன்னல மிழந்தினி
யணிவன்ப் பிழந்தன்ன வனைமென்றோ எல்லாக்கால் ;
இன்றிவ்வு ரலர்தூற்ற வெய்யாய் துறத்தலி
னின்றத நெவ்வனோ யென்னையு மறைத்தாண்மன்

வென்றவே னுதியேய்க்கும் விறனல மிழந்தினி
நின்றுநீ ருகக்கலுழு நெடும்பெருங்க ணல்லாக்கால் ;
அதனால்,
பிரிவில்லாய் போல தெய்வத்திற் றெளித்தக்கா
லரிதென்னா டுணிந்தவ ளாய்நலம் பெயர்தரப்
புரியுளை *வயமான்றேர் கடவுபு
விரிதண்டார் வியன்மார்ப விரைகநின் செலவே.”

(கலி-124.)

என வரும்.

பன்னிரண்டடியின் இகந்த தரவிற்கும் இவ்வாறே தாழிசை
கொள்ளப்படும். மற்று மேற்கூறிய வரையறையில் தாழிசை கூறுக
வெனின், ஆண்டு முறைபிறழவைத்தற்குக் காரணங்கூறிப் போந்தா
மென விடுக்க. இனிவருஞ் சூத்திரத்திற்கும் இதுவே விடை.
மரபினவென்றதனை மேலேக்கொண்டும் அடிப்படவந்த மரபினுற்
சுருங்குமென்பது. எனவே, நான்கடியின் உயர வாராவென்பது
கொள்க. இன்னும், மரபினென்றதனாற் சிறுபான்மை ஐந்தடியானும்
வருவனவும் உள.

“அரிதே தோழி நாணிநுப்பா மென்றுணர்தல்” என்னும்
நெய்தற்றிணைக் கலிப்பாட்டினுள்,

“நகைமுத லாக நப்பினு ளெழுந்த
தகைமையி னலிவ தல்லதவர் நம்மை
வகைமையி னெழுந்த தோண்முத லாகப்
பகைமையி னலிதலோ விலனா மாயிழை
பகைமையிற் கடிதவர் தகையி னலியுநோம்.” (கலி-137.)

என ஐந்தடியால் தாழிசை வந்தது.

ஆறடியின் வருவன வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. மற்று நான்
கடியின் இழிந்ததோரடியானுந் தாழிசைவருமாவெனின் வாரா
தன்றே; ‘இடைக்கிலப்பாட்டே’ என்றாராகலின். என்னை? பாட்
டெனப்படுவன ஓரடியான் வாராமையின். (கரு.)

* ‘கலிமான்தேர் என்பதும்’ பாடம்.

447. அடைநிலைக் கிளவி தாழிசைப் பின்னர் நடைநவின் ரொழுது மாங்கென் கிளவி.

இஃது, ஆங்கென்னுஞ் சொல் தனிச்சொல்லெனப்படுமென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : தாழிசைப்பின்னர் ஆங்கு, தனிச்சொல்லாய் நின்று பயிலும், என்றவாறு.

ஆங்கென்னுஞ் சொல்லினை எடுத்தோதினான் அது நடைநவின் ரொழுதுமாகலின். ஆங்கென்னுஞ் சொல் பயின்று வருமெனவே அல்லாதனவும் உள இத்துணைப்பயிலாதன வென்பதுகொள்க. ஆங்கு என்பது ஏழாம்வேற்றுமை இடப்பொருள் தோன்ற நின்ற சொல்லாக வின் அஃதெல்லாச்செய்யுட்கண்ணுந் தன்பொருண்மைக் கேற்ப நிற்பல் வேண்டும் பிறவெனின், அற்றன்று ; அதனை அசைநிலைபாகக் கொள்க. அல்லதுஉம், எல்லாச்செய்யுளும் இதன்பொருண்மைக் கேற்பச் செய்யல்வேண்டுமென்றான் மிகைகூறிப் பயந்ததின்மையா னென்பது. அசைநிலைபெய்து செய்யுள் செய்தன் மரபாகலின் அஃதமையுமென்பது. நடைநவிலாதன பொருள்பெறவருமென்பது. அவை முன்னர்க் காட்டும். (ககடு)

448. போக்கியல் வகையே வைப்பெனப் படுமே.*

இஃது, ஒழிந்த சுரிதகம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : போக்கிலக்கணப்பகுதி வைப்பென்று சொல் லப்படும், என்றவாறு.

இங்ஙனங் கூறப்பட்ட உறுப்பினை அடக்கியலெனவும் வார மெனவுஞ் சொல்லுப. †அடக்கியல் வாரந் தரவோடு ஒக்கச் சொல்லப்

* இச்சூத்திரத்தையும் பின்வருகின்ற சூத்திரத்தையும் ஒன்றாகக் கொள்வார் இளம்பூரணர்.

† 'அடக்கியல் வாரந் தரவோடொக்கும்' என்பது இவ்வியல் 141 ஆவது சூத்திரம்.

படுமென்றவாறு. என்றதென்றோக்கியெனின், போக்குதலும் வைத் தலுமென்னும் இரண்டிலக்கணமுடைத்து; வாரமெனச் சொல்லின் முடியுமிலக்கணமே கூறுவான்போலப் போக்கினிலக்கணப் பகுதி வைப்பென்றதனைச் சுட்டிக்கூறப்படுமாகலின்.* (ககக)

449. தரவிய லொத்து மதனகப் படுமோ புரைதி ரிறுதி நிலையுரைத் தன்றே.

இதுவுஞ் சுரிதக முணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : தரவியலொத்தும் அதனகப்படும்—சிறு பான்மை தரவும் அதனொடொத்துத் தரவின்பாகம் பெறுதலை இலக் கணமாகவுடைத்து மேற்கூறிய சுரிதகம் : புரைதிர் இறுதி நிலை உரைத் தன்றே—இடைநிலைப்பாட்டுப் பொருளுளை முடிபுகாட்டி நிற்கும் அதுதான், என்றவாறு.

அகப்படுமென்று அதற்கும் உம்மைகொடுத்தமையின் அஃதிலக் கணமாயிற்று. ஆகவே, அவ்விலக்கணத்திற்கேற்ற தரவின்கண்ணே ஒத்தலும் உயர்தலும் கொள்க. சுருங்கியவெல்லை, ஆசிரியத்திற்கு இழிந்தவெல்லையாகிய மூன்றடிச்சிறுமையிற் கூறாமையிற் சுருங்காது வருவதாயிற்று. ஈண்டும் அகப்படுமெனவே பன்னீரடித்தரவின் பாக மாகிய ஆறடியே சுரிதகத்திற்கு எல்லை என்பதனும், இழிந்தவெல்லை கூறாமையிற் பன்னீரடித்தரவிற்காய் ஈற்று மூன்றடிச்சுரிதகம் வரு தலும் ஒழிந்த கவிநாலிற்கும் அவ்வாறேவருதலுங் கூறினானென்பது. இனி வெள்ளைச்சுரிதகத்துக்கும் இஃதெல்லாமொக்கும்.

இனித் தரவியலொத்தல் ஈற்றபலடி முச்சீராகி வாராது மண் டிலமாகி வருதலுஞ் சிறுபான்மையெனக் கொள்க. இறுதிநிலையென்

* “செய்யுள் யிறிதொன்றினை யவாவாமற் கடைபோகச் செய்த லிற் போக்கெனவும், முற்கூறிய தரவு தாழிசைகளிற் பொருள்களைக் கொண்டு தொகுத்துவைத்தலின் வைப்பெனவும்படும்” என்றார் நச்சி னுரீக்கினியர்.

† ‘அதனகப்படும்’ என்பதும் பாடம்.

பதனை துனிவிரலென்றற்போலக் கொள்க. நிலையெனப்பட்டது இடைநிலைப்பாட்டு. அதனிறுதியைக் கூறுமெனவே அவற்றுப்பொருளினை முடித்துவிடுக்குமென்பதாம். 'போக்கியல்வகையே வைப்பெனப்படும்' என்றவழி உள்ளுறுப்பின் பொருளினைத் தன்கண்வைக்கப்படுவது சுரிதகமென்றதன்றி இன்ன உறுப்பின் பொருள் வைக்கப்படுமென்றிலாதான் முற்கூறியது பொதுவிதிமாத்திரையேயன்றி இடைநிலைப்பாட்டின் பொருளே பெரும்பான்மையும் வைக்கப்படுமென்பதும் பொதுவிதியாற் சிறுபான்மை தரவின்பொருண்மை வைத்தலுமுடைத்தென்பதும் கூறினான். 'தரவியல்' என்றதனால் தரவோடொத்த பொருட்கேற்றனவுங் கொள்க.

“நச்சல் கூடாது பெரும

விச்செலவொழிதல் வேண்டுவல்” (கலி-8)

என்பது தாழிசைப்பொருண்முடிவு தன்பால் வைக்கப்படுதலின் இறுதியுரைத்தது. 'புரைதீரிதுதி' யென்றதனால் அத்தாழிசைப்பொருளையன்றி அவற்றோடு போக்கியற் பொருள் வந்தக்கால் அவ்விரண்மூன்றையும் புரைபடாமற் பொருந்தச்செட்கவென்பது. அது “தன்னகாவிழையக்கூடுதல்” (கலி-8) எனப் போக்கியற்பொருளோடு புரைதீர்ந்திற்றது. பிறவும் அன்ன.

“இமையவில் வாங்கிய வீரஞ்சடை யந்தணன்” (கலி-38)

என்னுங் குறிஞ்சித்திணைப்பாட்டினுட் “கோட்புய்க் சல்லா துழக்கு நாடன” என்று உள்ளுறையுமத்தால் தலைவியது விழுமங்கூறக் கொழுநன் மலைநாடென வைத்தமையின் அது தரவியலொத்ததாயிற்று. இனி, * “ஞாலமூன் றடித்தாய” (கலி-124) என்னும் நெய்தற்றிணைக் கலிப்பாட்டு அளவியலாற் சுரிதகமொத்தது. † “கருங்கோட்டு நறம்புண்ணை” (கலி-123) என்பது தரவிற்கு அடியையந்தாகச் சுரிதகம் நான்கடியாய்ச் சுருங்கிற்று. அஃதே தரவகப்பட்டதெனச் சுருங்குதலன்றி ஒத்தற்பொருளும்படுமாயின் தரவகப்படும் போக்கென னாது தரவியலொத்தும் என்றதென்னையெனின், தரவுமென்ற உம்மையாற் சிறுபான்மை மிச்சு வரவும் பெறும் போக்கென்பது கொள்க.

“பாடின்றிப் பசந்தகண் பைதல் பணிமல்க
வாடிபு வனப்போடி வணங்கிறை வீளையூ
வாடெழி லழிவஞ்சா தகன்றவர் திறத்தினி
நாடுங்கா னினைப்பதொன் றுடையேன்மன் னதுவுந்தான் ”
(கவி-16.)

என்னும் பாலைப்பாட்டுத் தரவுந் தாழிசையும் நான்கடியாகிஒத்தவழிச்,

“செப்பொருட் சிறப்பெண்ணிச் செல்வர்மாட் டினையன
தெய்வத்துத் திறநோக்கித் தெருமர றேமொழி
வறனோடிண் வையத்து வான்றருங் கற்பினா
னிற்றோடிப் பசப்பூர்த லுண்டென
வறனோடி விலங்கின்றவ ராள்வினைத் திறத்தே.” (கவி-16)

எனச் சரிதகம் ஐந்தடியாயிற்று.

(கக௭)

450. ஏனையொன்றே,

தேவர்ப் பராஅய முன்னிலைக் கண்ணே.

இஃது, ஒழிந்த ஒத்தாழிசையுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : அது முன்னிலையிடமாகத் தேவரைப்பராவும்
பொருண்மைத்து, என்றவாறு.

எனவே, இஃது அகநிலைச்செய்யுளாகாதென்றான். இதனானே
முன்னையது அகநிலை பொத்தாழிசையெனப்படும். மற்றிது ‘வாழ்த்
தியல் வகையே நாற்பாற்கு முரித்து’ (தொல்-செய்-109) என்றவழிச்
சொல்லப்பட்டதாமெனின், அஃது உறழ்கலிக்கும் வெண்கலிக்கும்
கொச்சகக்கலிக்கும் பொதுவாகவின் அவற்றுக்குத் தேவபாணி விலக்கி
னானென்பது. மற்று முன்னிலைக்கணென்ற தென்னையெனின் தெய்
வத்தினை முன்னிலையாகச்சொல்லப்பட்டனவன்றி அல்லன தேவபாணி
யெனத் தகாவென்பது. என்னை? யான் இன்ன பெருஞ்சிறப்பின்
இன்ன தெய்வமென்று தன்னைத்தான் புகழ்ந்து கூறி நின்னைக் காப்
பேன் நீவாழியவெனத் தெய்வஞ்சொல்லிற்றாகச் செய்யுள் செய்தலும்

ஆகாது, வாழ்த்தினுள் அவ்வாறுண்டாயினென்பது. இதனானே படர்க்கையும் விலக்கினாலும். ஆகவே, தெய்வம் படர்க்கையாவழிப் புறவிலாவாழ்த்தாவதன்றித் தேவர்ப்பராயிற்றாகாது பாட்டுடைத்தலைவனோடு கூட்டிச்சொல்லுமென்றாலும். இங்ஙனங் கூறவே, பாட்டுடைத்தலைவினைக் கூட்டினுங் கூட்டாக்காலந் தேவர்ப்பராயிற்றேயாம் முன்னிலையாயினென்பது பெற்றும். மற்றிவை பாடல்சான்ற புலனெறிவழக்கிற்கன்றித் தேவர்ப்பராயதற்கும் உரியவோவெனின் ஆண்டு அகப்பொருட்குரிமையுடைமையிற் கலியும் பரிபாடலுமென்றதனானே அத்தூணையன்றிக் கடவுள்வாழ்த்துப்பொருள்படவும் வருமென்பது ஈண்டுக் கூறினாலும். அதுவன்றே ஏனையதெனச் சிறுமைதோன்றப் பிற்கூறியதென்பது. (ககஅ)

451. அதுவே,

வண்ணக மொருபோ கெனவிரு வகைத்தே-

இஃது, அதன்வகையுணர்த்துதல் முதலிற்று.

இதன் பொருள் : ஏனையொன்றெனப்பட்ட ஒத்தாழிசை, வண்ணக ஒத்தாழிசையெனவும் ஒருபோகெனவும் இரண்டாம், என்றவாறு.

இதன் பயன் ஒத்தாழிசையெனப்படாது இவற்றொன்றென்பது அறிவித்தவாறாயிற்று. அஃதென்னைபெறுமாறெனின், 'மேல் ஒத்தாழிசைக்கலி இருவகைத்தாகுமென்றான்; பின்னர் அவ்விரண்டு லுள் ஒன்றென்றற்கு வண்ணகம் ஒருபோகென வேறுபெயர் கூறவே முன்னரதே ஒருதலையாக ஒத்தாழிசைக்கலியெனப்படுவதென உய்த்துணரவைத்தமையானும் ஏனையொன்றென வேறுபடுத்தமையானும் பெயரும் உடன்கூறாது போத்தந்து வைத்தமையானும் அதனோடு ஒரினத்தவல்லவென்பது பலவாற்றினுங் கொள்ளவைத்தானென்பது. அஃதேல், வண்ணகமும் ஒத்தாழிசையெனப்படாதாம்பிறவெனின் அது மாற்றுதற்கன்றே வண்ணகம் முற்கூறி அதிகாரம்பட வைப்பா லுயிற்றென்பது. இக்காலத்தார் ஒருபோகினையும் ஒத்தாழிசையென்று தாழிசையென்பது காட்டுப.

‘எருத்தே கொச்சக மராகஞ் சிற்றெண்
ணடக்கியல் வாரமோ டங்கிலைக் குரித்தே’

(தொல்-செய்-153.)

என்புழித் தாழிசையுறுப்பு ஒதாமையின் அது பொருந்தாது. (ககக)

452. வண்ணகந் தானே,

தரவே தாழிசை யெண்ணே வாரமென்
றந்நால் வகையிற் றேன்று மென்ப.

இது, முறையானே வண்ணகவொத்தாழிசை யுணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : தரவுந் தாழிசையும் எண்ணும் வாரமுமென்
னும் உறுப்பு முறையானே வருவது வண்ணகவொத்தாழிசையாம்.
என்றவாறு.

அது ‘முதற்றொடை பெருகிச சுருங்குமன் னெண்ணே’ (தொல்-
செய்-145) என்றவழிக் காட்டும். வண்ணித்துப் புகழ்தலின் வண்
ணகமென்பப்டும். என்னை? தரவினானே தெய்வத்தினை முன்னிலை
மாகத் தந்து கிறீஇப் பின்னர்த் தெய்வத்தினைத் தாழிசையானே வண்
ணித்துப் புகழ்தலின் அப்பெயர் பெற்றதாகலின். ஒழிந்த உறுப்பான்
வண்ணிப்பினுஞ் சிறந்த உறுப்பு அதுவென்க. எனவே, அகநிலைச்
செய்யுட்டாழிசை வண்ணித்து வாராவென்பதாம். எண்ணுறுப்பா
மாறு முன்னர் சொல்லுதும். அவ்வெண்ணுறுப்புத்தான் கீர்த்திரை
போல வரவரசுசுருங்கியருதலின் அம்போதரங்கமெனவும் அமையு
மாகலின் அதனை அம்போதரங்க வொத்தாழிசைக்கலிப்பாவெனவுஞ்
சொல்லுப. இனி வண்ணகமென்பது அராகமென உரைத்து அவ்
வுறுப்புடையன வண்ணகவொத்தாழிசையெனவுஞ் சொல்லுவாரும்
உளர். எல்லா ஆசிரியருஞ் செய்த வழிநூற்கு இது முதலூலாதலின்
இவரோடு மாறுபடுதன் மரபன்றென மறுக்க. இசை நூலுள்ளும்
மாறுபடின் அஃது அவர்க்கும் மரபன்றென்பது. மற்று இதற்குத்
தனிச்சொல்லோதிய தில்லையாலெனின் அதனையும் அதிகாரத்தாற்
கொள்க.

(கச௦)

**453. தரவே தானு,
நான்கு மாறு மெட்டு மென்ற
நேரடி பற்றிய நிலைமைத் தாகும்.**

இஃது, ஒத்தாழிசையுள் ஏனையொன்றற்குத் தரவு வேறப்பட்ட இலக்கணத்திற்காகலான் அது கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : இது நான்குமுதற் பன்னிரண்டடியீறாக வாராது. தேவபாணிக்காயின் எட்டும் ஆறும் நான்குந் தரவுடியாம், என்றவாறு.

இதனானே தலையளவுங் கடைபளவும் இடையளவுமென்பன கூறி னானும். இங்ஙனங் கூறவே ஒழிந்தவுறுப்பிற்குந் தலையிடைகடையென்பது கொள்ளப்படும். நேரடி பற்றிய நிலைமைத்தாகும் நான்கு மென்பதனை அளவடியான் வருமென்றற்குக் கூறினானென்பாரு முளர். அற்றன்று; பிற அடி மயங்குவனவும் அளவடியுரியவென்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டமையின். மற்றென்னைகருதியதெனின், சம நிலையின்றி விடனிலை வாராவென்பது. இனிப் 'பற்றிய' வென்ற மிகையானே முற்கூறிய தரவுந் தாழிசையும் அளவடியான் வருதலில்லையென்பது கொள்க. வருகின்ற ஒத்தாழிசைக்கும் பேரெண்ணிற்குஞ் சிறுமெண்ணிற்கும் இஃதொக்கும். (கசக)

454. ஒத்து மூன்றாகு மொத்தாழிசையே.

இது, முறையானே ஒத்தாழிசை உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : தம்மின் ஒத்த அளவினவாகலும் ஒத்தபொருள வாகலுமுடைய தேவபாணிக்கண் மூன்றாக வரும் ஒத்தாழிசை, என்ற வாறு.

இவை பொருள் ஒக்குமெனவே முன்னை அகநிலையொத்தாழிசைக்கண் வரும் இடைநிலைப்பாட்டிற் பொருள் ஒவ்வாது வருதலுஞ் சிறுபான்மைவரும். அவை,

“கல்வெனக் கவின்பெற்ற விழுவாற்றுப் படுத்தபின்
புல்வென்ற களம்போலப் புலம்புகொண் டமைவாளோ.”

(கலி-5)

என இடத்தியல் பொருளொழிய இடப்பொருளோடு உவமம் கூறினான்.

“ஒரிரா வையகலுட் டாமரைப் பொய்கையு
‘னிர்’ தீத்த மலர்போல கீகீப்பின் வாழ்வாளோ” (கலி-5)

என இடப்பொருளொழிய இடத்தியல்பொருளோடு உவமம் கூறினமையின் வேறுபட்டன. ஒத்துவருவன முன்னர்க் காட்டினும்.

455. தரவிற் சுருங்கித் தோன்று மென்ப.

இஃது, ஐயம் அறுத்தது; அகநிலையொத்தாழிசைகட்கு இவை போலத் தரவோடொத்து வருகசொலென்றையுருமைத் தரவிற்சுருங்கித்தோன்று மென்றமையின்.

இதன்பொருள்: மூவகைவண்ணத்தின் தாழிசையுஞ் சமவிலைத் தரவிற் சுருங்கித்தோன்றும், என்றவாறு.

வாளாதே தரவென்றமையின் இடையளவின்மேற் செல்லும், அடியென்றவழி அளவடிமேற்றாய் போலவென்பது. தோன்றுமென்பதனால் இடையளவாகிய நான்கடியானும் மூன்றடியானுமன்றி ஐந்தடியானாகாதென்பத்கொள்க. எண்ணேறு தொடர்தலின் இரண்டடியானாகாதென்பது பெற்றும். இடையளவுதரவிற் சுருங்குமெனவே கடையளவுதரவினுந் தாழிசை சுருங்குமென்பது உய்த்துணரப்படும். இங்ஙனங் கூறக்கால் ஓரடிமுதலாகத் தாழிசைகோடல் வேண்டாமென்று தன்றோவென்பது. தோன்றுமென்றதனால் கடையளவினை ஒழித்து மற்றைத் தரவ்ரண்டளவாகக் கொள்வாமெனக்கொள்க.* (கசக)

* “வாளாதே சுருங்கு மென்றோரேனும் ‘தோன்றும்’ என்றதனால், தரவின் பாகியாகிய நான்கடியும் மூன்றடியுமே தனக்குப் பெருமைக்கும் சிறுமைக்கும் எல்லையென்றுகொள்க. ஈரடியிரண்டும் வந்து தொடர்தலின், நான்கடித் தரவின் பாகமாகிய ஈரடித்தாழிசையாகாதாயிற்று. இங்ஙனங் கூறக்கால் ஏழடிப்பெருமையாகத் தாழிசை கோடல்வேண்டும். இதஹற் கூறிய நான்கடியானும் மூன்றடியானுமன்றி ஐந்தடியானும் இரண்டடியானும் வாராதென்பதாயிற்று” என்றார் நச்சினூர்க்கினியர்.

456. அடக்கியல் வாரந் தரவோ டொக்கும்.

இது, சுரிதகவிலக்கணங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: தரவோடு ஒத்துவரும் அடக்கியல்வாரம், என்ற வாறு.

அடக்கியல்வாரமென்பது அடக்கும் இயல்பிற்றாகிய வாரமென்ற வாறு. சிறுத்தமுறையானே எண்ணுறுப்புணர்த்தாது மயங்கச்சூறிய தனானே தனிச்சொல் வருஞான்று எண்ணீற்றினுஞ் சுரிதகத்துமுன்னும் புணர்க்க. அடக்கிடலென்றன முன்னர்ப் பலவகையாற் புகழ்பட்ட தெடவத்தனை ஒருபெயர்சொடுத் தடசகித்தற்றலின். வாரமென்றன் தெய்வச்சூற்றின் மச்சலோப புகழ்ந்த அடி மிகுமாசலினென்பது.

457 முதற்றொடைபெருகிச்சுருங்குமன்னெண்ணே

இஃது, எண்ணுறுப்பாடா றுணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள்: முதல் பெருகியவழி முதலெண், என்றவாறு.

தொடையென்றதனால் தலையெண் இரண்டு அளவடியான ஒரு தொடையாகி வருமெனவும், பெருகியென்றதனால் இரண்டடியான இரண்டினையாட்டி அதுவே பற்றி முதல்பெருகிய பென்றதனால் ஒழிநத எண்ணுத்தொகை பெறுதலும் நேர்த்தாலும். இதனை முதலெனவே வழிமுறை வருவனவும் எண்ணளவென்பது பெற்றும். அவை இத்தனையென்பது அறியுமாறென்பதெனனை? முதற்றொடை பெருகியென்றதனால் இரண்டடியான இரண்டினையும் நாட்டி, அதுவே பற்றிச் சுருங்குமென்றமையின் ஈரடியிற் சுருங்கு ஓரடியாதலும் ஓரடியிற்சுருங்கி இருசீராதலும், இருசீரிற்சுருங்கி ஒருசீராகவும்* பதம். முதலடி இன்னதென்றிலையினும் அளவடியே சொள்ளப்பட்டும், 'நாற்சீர் கொண்ட தடியெனப் படுமே' (தொல்-செய-32) என்றானாலின். ஆகவே இருசீரெனப்பட்டது குறளடியாயினும் இவை இரண்டு

* இங்கனம் 'ஒன்றற்சொன்று பாயவே சுருங்குதல் கொள்க' என்றார் நச்சினூரிக்கனியர்.

தொடர்ந்தன்றி எதுகையாய் அமையாமையிற் குறளடிபென்னொனயினு
னென்பது. ஒருசீர்க்கும் அளவடிப்படுத்துத் தொடைகோடலொக்கும்..
என்னை ?

“போரவுணர்க் சடந்தோய்நீ புணர்மருதம் பிளந்தோய்நீ
நீரகல மளந்தோய்நீ சிழறிசழைம் படைமோய்நீ”

எனவும், .

“ஊழிநீ யுலகுநீ யுருவுநீ யருவுநீ
யாழிநீ யருளுநீ யறமுநீ மறமுநீ”

எனவும் அளவடிப்படுத்தே தொடைகொளபவாசலின்.

அஃதேல் ஒருசீரினுஞ் சுருங்கப்பெறுதோவெனின் கந்தநுவ-
நூலின்கண்ணுய் ஒருசீரிற் சுருங்கின வாராவாசலின் இவரும் பிற
நூன் முடிந்தது தானுடம்படுதெவென்னும் உத்திவசையான் ஒரு
சீரிற் சுருங்குதல் நேராரென்பது. மற்று வழிமுறையாற் பாகஞ்
சுருங்குதல் பெறுமாறென்னைமெனின், ‘வசார மிசையு மகாரங்
குறாகும்’ (தொல்-எழுத்-புள்ளி-35) எனறற்போல மேலைக்
கொண்டுவருகின்றவாற்றாற் பாகமே சுருங்குதல் பெறலாமென்பது.
மன்னென்பது ஆக்கத்தின கண்ணும் வந்ததாகலிற் சுருங்கிப் பலவா
மென்பதுகொள்க. எனவே, *இரண்டடியிரண்டும் ஓரடிநான்கும்
இருசீரெட்டும் ஒருசீர் பதினாறுமாகி எண்பல்குமென்பது.† இருசீர்
குறளடியுமாசலின் ஒருசீரான் வருவன சிற்றெண்ணெனவேபடும்.

* “இரண்டடியான் வருவன இரண்டும், ஓரடியான் வருவன
நான்கும் சிந்தடியான் வருவன எட்டும், குறளடியான் வருவன பதினா-
றும் எனப் பிறநூலாசிரியர் உரைபட்டர். இவ்வாசிரியர்க் கவ்வரையறை
யில்லை என்றவாரும்” என்றார் உரையாசிரியர்.

† “சுரடியும், ஓரடியும், இருசீரும், ஒருசீருமாய்ச் சுருங்கி வாரா
விற்கவும், இரண்டிற்கு நான்கும், நான்கிற் செட்டும், எட்டிற்குப் பதி-
னாறுமாய் ஒன்றற்கொன்று உறுப்புவசையான் இரட்டிக்குமெனக்
கொள்க” என்றார் நச்சினுரீக்சினியர்.

ஆகவே, ஒழிந்த முதனிலையெண்ணும் கடையெண்ணும் இடையெண்ணுமென மூன்றுங் கூட்டி எண்ணி நின்றற்குரியவாயின. இதுநோக்கிப் போலும் எண்ணென்று அடக்காது 'சின்ன மல்லாக் காலை' (தொல்-செய்-146) என ஒருசீரினை வேறுபடுத்து மேற்கூறு கின்றதென்பது.

இனி அளவடியினை நாட்டியே முதற்றொடை பெருகிச் சுருங்கு மென்றமையின் அளவடியிற் சுருங்கின இருசீரும் ஒரோவழிச் சின்னமெனப்படும். இனி அல்லாதார் ஈரடியிரண்டினைப் பேரெண் ணெனவும், ஓரடி நான்கினைச் சிற்றெண்ணெனவும், கடையெண் ணினை இடையெண்ணெனவும் ஒருசீரான் வருவனவற்றை அள வெண்ணெனயுஞ் சொல்லுப.* அளவடியாக நோக்கிப் பேரெண் சிற்றெண்ணென்றலுஞ் சின்னப்பட்டவழி இடைவின்றது இடை யெண்ணாதலும் எல்லை மளவைத்தாகிய சின்னம் அளவெண்ணாதலும் அமையும். அவற்றுள் இருசீரினை முன்னின்ற சீராகவும், ஒருசீரினை இருசீராகவும் அலகுவைப்பினும் அதனை 'அசையுஞ் சீரு மிசை யொடு சேர்த்தி' (தொல் செய்-11) என்பதனான் மறுக்க. இதற் குச் செய்யுண் முன்னர்க் காட்டினும். (கசடு)

458. எண்ணிடை யொழித லேத மின்றே சின்ன மல்லாக் காலை யான.

இது, மேலதற்கோர் புறனடை.

இதன்பொருள்: முற்கூறிய எண்களின்றிவருதல் செய்யுட்கு வதமின்று சின்னவெண்ணென்று மொழிநது நீல்லாவிடத்து, என்ற வாறு.

எனவே, சின்னவெண்ணொழியாது மூவகையெண்ணும் ஒழித லுஞ் சின்னவெண்ணொழியுமிடத்து மூவகையெண்ணும் ஒழியாது வருதலுஞ் சுவையுடைத்தாயிற்று. இடையென்றதனால் தலையெண்

*யாப்பருங்கலவிரூத் தி யுரைகாரி பேரெண், சிற்றெண், இடையெண், அளவெண், எனவே கொண்டுள்ளார்.

ஊம் இடையெண்ணுமல்லன எட்டு நான்காகியும் பதினாறு எட்டாகியும் குறைந்தவருதலுங் கொள்க. மூவகையெண்ணுஞ் சின்னமும், பெற்றவருதல் சிறப்புடைமை ஏதமின்றென்றதனற்பெறுதும்.

உதாரணம்:

“ ‘மணிவிளங்கு திருமார்பின் மாமலரான் வீற்றிருப்பப்
 ‘பணிதயங்கு நேமியும் பானிறத்த சுரிசங்கு
 மிருசுடர்போ லிருகரத்தி லேந்தியமர் மாயோனும்
 பங்கயத்தி லுறைவோனும் பாகத்தோர் பசுகொடிசேர்
 செந்தழற்கண் ணுதலோனும் தேருங்கா னீயென்பார்க்
 கவரவர்த முள்ளத்து ளவ்வுருவா யல்லாத
 பிறவுருவு நீயென்னிற் பிறவுருவு நீயேயா
 யளப்பரிய நான்மறைபா னுணர்த்துதற் சுரிபோனே.’
 (இஃது எட்டடித்தரவு.);”

‘எவ்வுயிர்க்கு முயிரேயா யியங்குதனின் றெழிலாகி
 யவ்வுயிர்க்க ணடங்கியே யருளாது நின்றலினால்
 வெவ்வினைசெய தவையிழந்து வெம்பிறவிக் கடல்குழந்த
 வவ்வினையை யசற்றாம னிற்பது சின் னருளன்றே ;
 பல்லுயிரும் படைப்பதுசின் பண்பன்றே பசலினால்
 வவ்வினையின் வலைப்பட்டு வருத்தங்கூ ருயிர்தம்மை
 நவ்வினையே பயில்வித்து நடுக்கஞ்செய் பவைக்கி
 யல்லல்வா யழுந்தாம லகற்றுவது மருளன்றே;
 அழிப்பதுசின் றெழிலன்றே உறைந்தாலு முயிரெல்லா
 மொழித்தவற்றன் னுணர்வுகளை யொருபாம லுடனிறுத்தி
 பழிப்பின்றிப் பலகாலு மிப்பரிசே பயிற்றுதலி
 னழிப்பதுவு மில்லையா லாங்கதுவு மருளன்றே’
 (தரவின் பாகம்பற்றிய நான்சடித்தாழிசை.);”

‘வேள்வி யாற்றி விதிவழி யொழுகிய
 தாழ்வி லந்தணர் தம்வனை யாயினே;
 வினையி னீங்கி விழுத்தவஞ் செய்யு
 முனைவர் தமக்கு முத்தி யாயினே’ (ஈரடியரண்டு.),

‘இலனென விதத்தோர்க் கில்லை யு மாயினே;
யுளனென வுணர்ந்தோர்க் குலையு மாயினே;
யருவுரு வென்போர்க் கவையு மாயினே;
பொருவுற விளங்கிய போத மாயினே’ (ஒரடிநான்கு.)

‘பானிற வண்ணனீ; பனிமதிக் கடவுணீ;
நீனிற வருவுகீ; சிறமிகு கணலிகீ;
யறுமுக வொருவனீ; டானிழற் கடவுணீ;
பெறுதிறு வருவுகீ; பெட்பன வருவுகீ’ (இருசீரெட்டி.)

‘மண்ணுநீ; விண்ணுநீ; மலையுநீ; கடலுநீ;
யெண்ணுநீ; யெழுத்துநீ; யிரவுநீ; பகலுநீ;
பண்ணுநீ; பாவுநீ; பாட்டுநீ; தொடருநீ;
யண்ணனீ; யமலனீ; யருளுநீ; பொருளுநீ’ (ஒருசீர்பதினாறு.)

‘ஆங்க’ (தனிச்சொல்.)

‘இனியை யாக்கிய விறைவனின் னடியினை
சென்னியின் வாங்கிப் பன்னாள் பரவுது
மலர்தலை யுலகின் மன்னுயிர்க் கெல்லா
நிலவிய பிறவியை நீத்தல் வேண்டி
முற்றிய பற்றொடு செற்ற கீக்கி
முனிமை யாக்கிய மூவர் முத்தியை
மயலற விளித்தனின் மலரடி
யரிய வன்னா யுரிதினற் பெறவே’ (சுரிதகம்)’’

இஃது எட்டடித்தரவும், தரவின் பாகம்பற்றிய நான்கடித்தாழிசை
மூன்றும், ஈரடியிரண்டும், ஒரடிநான்கும், இருசீரெட்டும், ஒருசீர்
பதினாறுமாகிய நால்வகையெண்ணுந், தனிச்சொல்லும், எட்டடிச்சுரி
தகமும் பெற்ற தலைவளவுண்ணகப் பெருந்தேவபாணி.

“பலியுருவிற் கேலாத படைமழுவாள் வலனைந்திப்
புலியுரிமேற் பைத்தலைதான் பூங்கச்சை விரித்தமைத்துக்
கண்கவருந் திருமேனி வெண்ணூலின் கவின்பகைப்பத்

தண்கமழ்பூந் தாரிதழித் தலைமலைந்து பிறைதயங்க
மொழிவலத்தான் மயங்காதே முறுவலாற் றோலாதே
விழிவலத்தா னுருவழிந்தோன் வேடங்கண் டெணர்வழியாக்
கலிகெழு கடற்கச்சிக் சமழிளந் தேமாவி
னொலிதளிரு முலைச்சுவட் டுடன்பிறப்ப வுலவுங்கால்'
(இவை எட்டடித்தரவு.)

“கீறேறுந் திருமேனி நெடும்கலே நிலவெறிக்க
வேறேறிக் கடைதோறு மிடுபலிக்கு வருதிரால்
ஏறேறி யிடுபலிக்கு வரும்பொழுது மிடைபிரியாக்
கூறேறும் பசும்பாகங் கொள்ளுமோ கொள்ளாதோ;
பல்லேற்ற பரிகலத்துப் பலியேற்றன் மேலிட்டு
வல்லேற்ற முலைமகளிர் மனமேற்ப வருதிரால்
வல்லேற்ற முலைமகளிர் மனமேற்ப நீர்வருங்காற்
கொல்லேற்றுக் கறுகிடனுங் கொள்ளுமோ கொள்ளாதோ;
நாணக மடந்தையர்பாற் பலிக்கென்று நடந்தக்காற்
பூணகந் தழீஇக்கொளினுந் பொங்காது போலுமாற்
பூணகந் தழீஇக்கொளினும் புகையுயிர்த்துப் பொங்காத
கோணகம் யாந்தருபால் குடிக்குமோ குடியாதோ.’
(இது தரவின் பாகம்பற்றிய நான்கடித்தாழிசை மூன்று.)

எரிவளை தரிக்கு மிடவயிற் றொடிக்கை
பரிகல மேந்தும் பசுசிறந் ததுகொல்;
உமையவள் விலக்கவு மொலிகட னஞ்ச
மிமையவர் தம்மை யிரந்துகொண் டனைகொல்’
(இவை ஈரடி இரண்டு.)

‘இடைபெழு பொழில்சுக்கு மிமைப்பளவிற் கொல்லேறே;
கடைதொறு மவைநிற்பக் கற்பித்த வாறென்கொல்;
இரப்புநீர் வேட்டதுகேட் டிமையவரென் பட்டனரே;
பரப்புநீர்க் கங்கையோர் படர்சடையிற் கரந்ததே.’
(ஓரடிநான்கு.)

‘பூண்டன வென்பு; புனைந்தது தும்பை;
ஆண்டன பூதம்; மறைவது வேதம்;
இசைப்பன பல்வேய்; எழீஇயது வீணை;
அசைப்பன வேணி; அதிர்வன பொற்கழல்’ (இருசீரெட்டு).

‘எனவாங்கு’ (தனிச்சொல்.)

‘எவ்வளை மகளி ரிடுபவி நசைஇப்
பல்கடை திரிதருஞ் செல்வசீற் பரவுந்
கொடியணி பேனம் பொடியணிந்து கிடப்ப
வடதிசை வாகை குடித் தென்றிசை
வென்றி வாய்த்த வன்றாள் விடலை
யிவளவ,
எரிமிழிசை வேங்கடம் போலத் தமிழ்த்த,
நாவலொடு பெயரிய ஞாலங்
காவல போற்றி வாழிய நெடிதே’ (சுரிதகம்.)”

இஃது எட்டடித் தரவுந் தரவிற்குருங்கிய ஒத்தாழிசை மூன்றுஞ்
சின்னமல்லா மூவகை எண்ணுந் தனிச்சொல்லுந் தரவோடொத்த
அடக்கியல் வாரமும் பெற்று வந்தது.

“ஆயிரக் கதிராழி பொருபுறந்தோன் றகலத்தான
மாயிருந் திசைகுழ வருகின்ற வரவுணர்த்த
மனக்கமல மலரினையு மலர்த்துவான் ருளுத
லினக்கமல முணாத்துவபோன் றெவவாயும் வாய்திறப்பக்
குடதிசையின மறைவதுஉ மறைமென்று கொள்ளமைக்
கடவுளர்த முறங்காத கண்மலரே கரிபோக
வாரிருளும் புலப்படுப்பா னவனெமென் றுலகறியப்
பாருலகத் திருள்பருகும் பருகியுஞ் செல்வகேள்’
(இது தரவு.)

‘மண்டலத்தி னிடைநீன்று வாக்குவார் வைப்பாராய்
விண்டலத்திற் கடவுளனை வெவ்வேறு வழிபடுவார்

ரோங்குலக முழுதுபோர்த் திருவுருவி னென்றுகி
யாங்கவரை வேறுவே றளித்தியென் றறியாரால் ;
மின்னுருவத் தாரகைநீ வெளிப்பட்ட விடியல்வாய்
கின்னுருவத் தொடுங்குதலா னெடுவிசம்பிற் காணுதா
ரெம்மீனுங் காலேவா யிடைகரந்து மாலேவா
யம்மீனை வெளிப்படுப்பாய் நீயேயென் றறியாரால் ;
துவாமதியந் தொறுகிறையத் தண்கலை யக்கலேதெய்ந்
துவாமதிய கின்னெடுவந் தொன்றாகு மென்றுணரார்
தண்மதியின் னொளிபுக்கங் கிருளகற்றாத் தவற்றாற்கொ
லம்மதியம் படைத்தாபு நீயேயென் றறியாரால்'

(இவை தாழிசை.)

‘நீராகி நிலம்படைத்தனை; நெருப்பாகி நீர்பயந்தனை;
ஊரொழிவிற் காற்றெழுவினை; ஒளிகாட்டி வெளிகாட்டினை’

(இவை இருசீர் நான்கு.)

‘கருவாயினை; விடராயினை; கதியாயினை; விதியாயினை;
யுருவாயினை; அருவாயினை; ஒன்றாயினை; பலவாயினை’

(இவை ஒருசீரெட்டு.)

‘எனவாகு’ (தனிச்சொல்.)

‘விரிதிளைப் பெருங்கட லமிழ்தத் தன்ன
வொருமுதற் கடவுணிற் பரவுதுந் திருவொடு
சுற்றந் தழீஇக் குற்ற நீக்கித்
துன்பந் தொடரா வின்ப மெய்திக்
கூற்றுத் தலைபனிக்கு மாற்றல் சான்று
கழிபெருஞ் சிறப்பின் வழிவழி பெருகி
நன்றறி புலவர் நாப்பண்

வென்றியொடு விளங்கி மிகுகம்யா மெனவே’ (சரிதகம்)''

என்பது எட்டடித்தரவுந் தாழிசையும் இருவகைச் சின்னமுந்
தனிச்சொல்லுந் தரவோடொத்த சரிதகமும் பெற்றுவந்த தலைவளவு
வண்ணகப் பெருந்தேவபாணி.

சின்னமெனவே இருசீடொட்டும் ஒருசீர் பதினாறும் அடங்குமென்ற ராகவின், இது சின்னமல்லாக்கால் எண்ணிடையிட்டுவந்த வண்ணக வொத்தாழிசையாயிற்று.

இனி, இருசீருமன்றி ஒருசீர் பதினாறாகிய சின்னவென்பெற்றும் வரும். அது வருமாறு :

“ உறைபதியி னுடனயனை யுந்தியாற் படைத்தோயு
மறைகடல்கும் நிலமுதலா யனைத்துலகும் புரப்போயுந்
திருசீறமே கரிபோகத் திருமேகம் பயந்தோயு
மொருசீறமே சீறமாக வொள்ளெரியை யுயிர்த்தோயு
மறுவித்து மாற்பென்ன மலர்மகளை வைத்தோயு
சீறத்தோடு நெஞ்சொத்த நிலமடந்தை கணவனுநீ’

(இது தரவு.)

‘ பின்னமா யொன்றாகும் பெருமாயை யியற்றுவா
யின்னமா யந்தெளிய வெமக்கருளி யிமையவர்க்கு
மன்னமாய் முன்னொருகா லறம்பயந்த வறனுநீ;
குறியாதும் பிழையாத குறிமறைய முதன்மயக்கி
வெறியாதி மலரோற்கு வெளிப்படுத்து வேறுபடுத்த
தறியாத மறையெமக்கு மறிவித்த வறவனீ;
மாணை மதிக்கொடுத்து வானவரை மயக்கியுந்
கோணை மதிவாங்கிக் கொடுத்தருளி யிமையவர்க்குக்
காணை மதிகாட்டுந் கருணைகூர் காட்சியைநீ’

(இவை மூன்றுந் தாழிசை.)

‘ வானுநீ நிலனுநீ மதியுநீ விதியுநீ
தேனுநீ யமிர்துநீ திருவுநீ யருவுநீ
யன்புநீ யருளுநீ யாதிரீ யந்தநீ
யின்பநீ துன்பநீ யின்மைநீ யுண்மைநீ’

(இவை ஒருசீர்ச்சின்னம்.)

‘ எனவாங்கு’ (தனிச்சொல்.)

‘ கால்வகை யுருவிற் பால்வே ருகிய
கோல முதல்வகிற் பரவுது ஞாலத்து

நல்வவை யாவை யெனது நினது
செவ்வ நோக்கிய னெய்தினி வல்லிதிற்
றுயரொடு தொல்வினை நீங்கிப்
பெயராச் சுற்றம் பெறுகம்பா மெனவே' (சுரிதகம்.)

என வரும்.

இதனுள் தரவுந் தாழிசையும் ஒருசீர்ச்சின்னமும் தனிச்சொல்
னுஞ் சுரிதகமும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

“கெடலரு மாமுனிவர் கிளர்ந்துடன் றொழுதேத்தக்
கடல்கெழு கணைசுடரிற் கலந்தொளிரும் வாலுளை
யழல்விழிச் சுழல்செங்கண் ணரிமாவாய் மலைந்தானைத்
தாரொடு முடிபிதிரத் தமனியப் பொடிபொங்க
வாராபுன விழிகுருதி யகலிட முடனனைப்பக்
கூருகிரான் மார்பிடந்த கொலைமலி தடக்கையோய்' (தரவு.)
'முரசுதிர் வியன்மதுரை முழுவது உந் தலைபனிப்பப்
புரைதொடித் திரடிண்டோட் போர்மலைந்த மறமல்ல
ரடியொடு முடியறுப்புண் டயர்ந்தவா சிலஞ்சேரப்
பொடியெழு வெங்களத்துப் புடைத்ததுகின் புகழாமோ ;
கலியொலி வியனுலகங் கலந்துட னனிநடுங்க
மலியிய லவிராழி மாறெதிர்த மருட்சோர்வு
மாணதா ருடம்போடு மறம்பிதிர வெதிர்கலங்கிச்
சேணுய ரிருவிசும்பிற் செகுத்ததுகின் சினமாமோ ;
படுமணி யினனொ ப்ரந்துட னிரிந்தோடக்
கடுமுர ணெதிர்மலைந்த காரொலி யெழிலேறு
வெரினொடு மருப்பொசிய வீழ்ந்தது சிறம்பேரு
வெருமலி பெருந்தொழுவி னிறுத்ததுகின் னிகலாமோ.'
(மூன்றுந் தாழிசை.)

'இலங்கொளி மரகத மெழின்மிகு வியன்கடல்
வலம்புரித் தடக்கை மாஅ னின்னிற்றம்;
விரியினர்க் கோங்கமும் வெந்தெரி பசும்பொனும்
பொருகளி றட்டோய் புறையு சின்னுடை.' (சுரடியிரண்டு.)

‘கண்கவர் கதிர்முடி கனலுஞ் சென்னியை;
தண்சுட ருறுபகை தவிர்த்த வாழியை;
யொலியிய லுவண மோங்கிய கொடியினை;
வலிமிகு சுகட மாற்றிய வடியினை’ (ஓரடிநான்கு.)

‘போரவுணர்க் கடந்தோய்நீ; புணர்மருதம் பிளந்தோய்நீ;
நீரகல மளந்தோய்நீ; கீழறிசழைம் படையோய்நீ’
(இருசீர் நான்கு.)

‘ஊழிநீ; யுலகுநீ; யுருவுநீ; யருவுநீ;
யாழிநீ; யருளுநீ; யறமுநீ; மறமுநீ.’ (ஒருசீரொட்டு.)

‘எனவாங்கு’ (தனிச்சொல்.)

‘அடுத்திற் லொருவனிற் பரவுது மெங்கோன்
றொடுகழற் கொடும்பூட் பசட்டெழின மார்பிற்
கயலொடு கலந்த சிலையுடைக் கொடுவரிப்
புயலுறழ் தடக்கைச செவவே லசசுதன்
றொன்று முதிர்கட லுலக முழுதட
றொன்றுபு திகிரி யுருட்டுவோ னெனவே.’ (சுரிதகம்.)”

இது நால்வகை எண்ணினுள் இறுதிகின்ற எண்ணிரண்டுஞ்
கருங்கிவந்தது. பிறவும் அனன. (கசக)

459. ஒருபோ கியற்கையு மிருவகைத் தாகும்.

இஃது, ஒத்தாழிசை இரண்டனுள் ஏனையொன்றினை வண்ணம்
வொத்தாழிசை ஒருபோகென இருவகைத்தென்றான் அவற்றுள்
ஒருபோகின் வகையுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள் : ஒருபோகும் இருவகைத்தாகும், என்றவாறு.

உம்மை இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை. இதனது பயம் ஒருறுப்பு
இழத்தலின் ஒருபோகாதல் ஒக்குமாயினும் கீழ்க்கின்ற உறுப்புத்
தம்மின் வேறாதல் அறிவித்தலென்பது. அது முன்னர்ச் சொல்லு
தம். (கசஎ)

460. கொச்சக வொருபோ கம்போ தரங்கமென் ரொப்ப நாடி யுணர்தல் வேண்டும்.

இது, மேல்வகுக்கப்பட்ட இரண்டற்கும் பெயரும் முறையும் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : கொச்சகவொருபோகும் அம்போதரங்கவொரு போகுமென இரண்டாக உணரப்படும் அவை, என்றவாறு.

கொச்சகம் இழத்தலிற் கொச்சகவொருபோகாயிற்று. *வண்ணக மொருபோகென்றவழி ஒன்றேபாகி சிற்ற கொச்சகம் ஒருவழி வாரா மையின் அது கொச்சகவொருபோகாம். இனி ஏனையொன்றெனப் பட்ட ஒன்றனுள் வண்ணகப்பகுதிக்குரிய எண்ணுறுப்பு ஒருவழியின்றி யெனப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. அம்போதரங்கவொருபோகு என்பது பண்புத்தொகை.† இடையீட்டில்லாத சிலத்தினை ஒருபோ கென்பவாகலின் அஃது ஒப்பினாகியபெயர். ஒருபோகென்பதனைத் திரிகோட்டவேணியென்றதுபோலக் கொள்க. (கசஅ)

461. தரவின் ருகித் தாழிசை பெற்றுந் தாழிசை யின்றித் தரவுடைத் தாகியு மெண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங் குன்றியு

* இதுவே எட்டுப்பாடம். 'வண்ணக வொருபோககென்றவழி' என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப் பாடம். ஈண்டுச் சுட்டியது 'அதுவே, வண்ணக மொருபோ கெனவிரு வகைத்தே' என்னும் 139வது சூத் திரத்தை.

† "கொச்சக உடைபோலப் பெரும் பான்மையும் திரண்டு வருவது கோச்சகம் எனவும், பலவறுப்புக்கள் முறையே சுருங்கியும் ஒரோ வழிப் பெருகியு முருகியும் கடைக்கண் விரிந்து நீர்த்தரங்கம் போற லின் அம்போதரங்கம் எனவும் கூறினார். இவையும் ஒத்தாழிசைப் பகுதியென்பார் போக்கிய வொத்தாழிசையானே ஒருபோகென்கு ரெனக் கொள்க" என்றார் நச்சினூர்க்கினியர்.

**மடக்கிய லின்றி யடிநிமர்ந் தொழுகியும்
யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது
கொச்சக வொருபோ காகு மென்ப.**

இது, முறையானே கொச்சகவொருபோருணர்த்துதல் நுதலிற்று,

இதன் பொருள் : இந்நாற்பகுதியான்வந்தும் அமையாது பின்னரும் யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடைத்தாகிவருவது கொச்சகவொருபோகாம், என்றவாறு.

‘தரவின்றாகித் தாழிசைபெற்றும்’ என்பது தனக்கு இனமாகிய வண்ணகத்திற்கு ஒதிய தரவின்றித் தாழிசைபெற்று மென்றவாறு. அவை பாணிப்பாட்டாகிய தேவபாணி முதலாயின எனக்கொள்க. என்றார்க்கு அவை தாழிசையாயன்றி வாராமையின் தாழிசையாயு மென்றெழுஞ் சூத்திரமெனின் அந்நகனங் கூறில் தரவொடு வருந் தாழிசையிலக்கணத்தவாம் இவையுமென்றஞ்சித் தரவொடுபட்ட தாழிசையன்றிப் புறத்துள்ளன என்றற்கு அது விலக்கிலுனென்பது. எனவே இவை ஒத்தபூன்றாதலும் ஒருபொருண்மேல் வருதலுந் தாழம்பட்ட ஓசையவேடாதலும் பயிலுமென்பதூஉஞ் சொல்லிணை விற்று. அந்நகனஞ் சொல்லிய வதனானே பாணியுளெல்லாம் இரண்டடியானே தாழம்பட்ட ஓசைவிராய்வருதலும் முடுகிவருதலும் பெறுதும்.

இனித் தாழிசை மூன்றாகியவழி மூன்றடியானும் நான்கடியாலும் வரும். இனிப் பத்தும் பன்னிரண்டுமாகி ஒரு பொருண்மேல்வரும் பதினொன்றும் அகப்பட்டு நான்கடியின் ஒன்றாது வருதலும் அந்நகனம் வருங்கால் தாழ்ந்த ஓசை பெற்றும் பெருதும் வருதலும் அவையும் இருசீர்முதலாக எண்சீரளவும் வருதலுமென்றின்றோரன்ன பகுதியெல்லாம் அவ்வரையறையின்றித் தழுவுப்பட்டன. அஃதேவ், அவற்றைத் தாழிசையென்ற தென்னையெனின் பெரும்பாலுந் தாழம்பட்ட ஓசையுற்ற வாகலினென்பது. என்றார்க்குத் தரவு விலக்கிய தனன் எண்ணுஞ் சரிதசமும் விலக்குண்ணவாம் பிறவெனின், அந்நன்றி; தாழிசைப்பேறு விதந்தோதவே ஒழிந்தன விலக்குண்ண

மென்பது. மற்றுத் தாழிசை பெறுவதியாதோவெனின், கொச்சக வொருபோகெனப் பொதுவகையாற் செய்யுளெனக்கொள்க. அது நோக்கிப்போலும் பலவுமெண்ணி யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடையதென்று ஒருமை கூறுவானாயிற்றென்றுணர்க. அஃ தேல் இரண்டடியான் வருந் தாழிசை பேரெண்ணாகாவோவெனின், அதுவன்றே முதற்றொடை பெருகினன்றி எண்ணெனலாகாமையி னென்பது. இவை வருமாறு:

“உளையாழி யோரேழு மொருசெலுவி னடங்குதலான்
வீளையாட நீர்பெரு மின்னுருவம் பராவதுமே.”

என்றற்போலப் பாணிசெய்யுளுட் பயின்றுவருமென்பது.

இவ்வாறு பலதாழிசை தொடர்பொருளவாகலின் அவற்றைப் பல அடுக்கிவரினுந் தாழிசையாமெனவே இதற்கு வாராவெனப் பட்ட கொச்சகந் தாழிசையின்றி வெண்பாவாகி வருமென்பது உய்த் துணரப்படும. என்னை? வெண்பாவினான் வஞ்சி பரிபாடலுட் கொச்சகம் வருமென்றமையின். பஃருழிசைக் கொச்சகமெனவும் அமை யும். அவை சிலவருவன ஃஃருழிசைக் கொச்சகமெனப்படும. பிற வும் அன்ன. மற்றுப் பாணியுட் புறத்திணைபலவும் விராய்வருதலின் அது தேவபாணியா மென்ற தென்னையெனின், அவையெல்லாங் காடு கெழு செல்விக்கு பாணிநாட்கூழந் துணங்கையுங் கொடுத்து வழி படுவதோர் வழக்குப்பற்றி அதனுட் டாட்டிடைத்தலைவனைப் பெய்து சொல்லப் படுவனவாதலான் அவையெல்லாவாற்றானுந் தேவபாணி யேயாமென்பது. என்றார்க்கு ஒரு தாழிசையோ பலதொடர்ந்த வழியோ கொச்சகவொருபோ காவதெனின் வரையறையின்மையின் இருவாற்றானுமாமென்பது. இனித் தாழிசை மூன்றடுக்கியவழி மூண் றடியான் வருமாறு:

“கன்று குணிலாக் சனியுதிர்ந்த மாஅயவ
னின்றும் மானுள் வருமே லவன்வாயிற்
கொன்றையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி;
பாம்பு கயிறுக் கடல்கடைந்த மாஅயவ

னீங்குநம் மானுள் வருமே லவன்வாயி
 லாம்பலந் திங்குழல் கேளாமோ தோழி;
 கொல்லையஞ் சாரற் குருந்தொசித்த மாஅயவ
 னெல்லநம் மானுள் வருமே லவன்வாயின்
 முல்லையந் திங்குழல் கேளாமோ தோழி”

(சிலப்-ஆய்ச்சியர் குரவை.)

என வரும்.

இனி நான்கடியான் வருதல் சிறுபான்மை. அவை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

‘தாழிசையின்றித் தரவுடைத்தாயும்’ என்பது மேற்கூறிய தாழிசையின்றித் தரவேபெற்று வருதலுமென்றவாறு. பொதுவகையானின்ற கொச்சகவொருபோகு இரண்டு தரவுடைத்தெனப்பட்டது. மேல் தரவின்றாகி யென்றல்போல ஈண்டுத் தாழிசையின்றி யென்றதனால் தாழிசைபொடுபட்ட தரவிலக்கணத்தில் திரிந்துவரும் இத்தரவெனக் கொள்க. அது தரவுகொச்சகமுந் தரவினைக்கொச்சகமுமென இரண்டாய் வருதலும் நான்கும் ஆறும் எட்டுமாய் வருதல் கடப்பாடின நென்பது உங்கொள்க. உடைத்தெனப்பட்டது தரவெனவே ஒழிந்த உறுப்பு விலக்குண்டன. ஆகியுமென்ற மிகையான் இரண்டுவருதலே பெரும்பான்மையெனவுந் தரவோடொக்கு மெனப்பட்ட சுரிதகம் பெரும்பான்மையும் பெறுஞான்று பெறுவது அதுவேயெனவுந் கொள்க. சுரிதகம்பெறுவன சுரிதகத்தரவினையென்று வழங்குப. மேல் தனிச்சொற்கு வரையறையின்மையின் அது பெற்றும் பெறாதும் வருமென்பது. மற்றுத் தரவிலக்கணம் இழந்ததாயின் அதனைத் தரவென்று பயந்ததெனையெனின், தாழம்பட்ட ஓசையின்றி அது வருதல் பெரும்பான்மை பென்றற்கென்பது. எனவே, யாண்டுத் தரவென்பது தாழம்பட்ட ஓசைக்கு ஒருதலையெனின்றி வருமென்பது நோந்தவாறாயிற்று. அது,

“நீறணிந்த திருமேனி நெருப்புருவங் கிளைத்ததுபோற்
 கூறணிந்த குங்குமங்கொண் டொருமுலையேர் குறிசெய்ய

வேறணிந்த குவடெறிப்ப வேனிலாற் கெரிவிழித்த
வேறணிந்த வெல்கொடியா யெவ்வயிர்சிற் றவிர்தனவே”

என்பது தரவுகொச்சகம்.

“பூணக வென்பணிந்தான் பூதத்தான் வேதத்தான்
கோணகக் கச்சையான் கோடேந்து கொல்வேற்றான்
மாணக வெண்ணுலான் வாணுதலாள் பாகங்கொண்
டோரும் பிச்சையா னுண்ணாத நஞ்சுண்டான்
வாணுறு தோய்ந்த சடையான்வண் மாகத்தான்
*யானூர்வஞ் செய்த விறை;
எனவாங்குப் பாடி யிறைஞ்சுவோர்க் கெல்லாம்
வினைமாசு தீர விளக்காகுந் தோற்றத்
தனைபோய் மறலிக்கு மச்சம் பயக்கும்
புனைபூங் கழற்றாண்மேற் பூவொடு நீர்தூவி
மனைமாண்ட பாக முளப்பட வாழ்த்தி
யெனைநாளு மேத்துது மெந்தையை நின்னை
நினையா தொழியறந் நெஞ்சு.”

என்பது தரவினைக்கொச்சகம். இது சுரிதகம் பெற்று வருவனவுந்
தனிச்சொற் பெற்று வருவனவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

மற்றுத் தேவபாணியல்லாத தொடர்பொருட் செய்யுட்கண் தர
வின்றித் தாழிசை வந்ததென்னுமோ தாழிசையின்றித் தரவுடைத்
தாய தென்னுமோவெனின், அவை யாப்பினும் பொருளினும் வேற்
றுமையுடைய தென்றதானே ஒன்றற்கொன்று தரவெனப்பட்டுத்
தரவு கொச்சகமாமென்பது. என்னை? ஆறும் எட்டுமெனப்பட்டு
வாராமையானும் மூன்றடித்தாழிசையாய் வாராமையானுந் தாழிசை
யெனப்படாமையின். அவை தம்பொருளொடு தாம் முடியாமையின்
தரவுகொச்சகமாயின். இனி அத்தொடர்சிலையின் முதற்கண்ணிற்
தேவபாணி தன்பொருளொடு தான்முடிதலின் அது விதந்தோதிய
தரவுகொச்சகமாம். என்னை? எருத்தென்பது உடம்பிற்கு முதலா
கலினென்பது.

* ‘யானூர்வம்’ என்றும் ‘யானூர்தவம்’ என்றும் பிரதி
பேதங்கள் உண்டு.

‘எண் இடையீட்டுச் சின்னங் குன்றியும்’ என்பது வண்ணகத்திற்கு, ஓதிய எண்ணுஞ் சின்னமுமின்றி ஒழிந்ததாம். தரவு தாழிசை தனிச் சொற் சரிதகமென்னும் நான்கு உறுப்புடையதுங் கொச்சகவொரு போகாமென்றவாறு. இதற்கு இல்லாத உறுப்பே கூறி, உள்ளது கூறிலன், அல்லாத உறுப்பினையெல்லாம் அவற்றானே சிற்றலை வேண்டியென்பது. உதாரணம்:

“ஆற்றி யந்தணர்” “படுபறை பலவியம்ப” “மண்டமர்” “கொலை யுழுவை” “எனவாங்கு, பாணியுந் தூக்கும்” (கலி-கடவுள்வாழ்த்து)- என வரும்.

எனையொன்றெனப்பட்ட தேவபாணி ஒத்தாழிசையாகலான் உறுப்பொன்றியும் முதனிலை டொத்தாழிசையாகா. ஏனை ஒத்தாழிசையில் உறுப்பிழத்தல் பற்றி ‘ஒப்ப நாடி யுணாதல் வேண்டும்’ (தொல்-செய்-148) என்பதனாற், சின்ன எண் ஏற்பவும் எண் இழந்த தெனப்பட்ட அமபோதராகக் கொருபோகுபோலக், கொச்சகமே யன்றி எண்ணுறுப்பு இழந்ததாஉக கொச்சகவொருபோ கெனப்பட்ட ஒருபோகாமென்றெனப்பது.

‘அடக்கியல் இன்றி அடிசீமிர்ந்து ஒழுகியும்’ என்பது அடக்கும் இயல்பிற்றல்லாத ஈற்றதாகி ஒருதொடையான அடிசீமிர்ந்தொழுகியு மென்றவாறு. ஒழுகுமெனவே அற்றுவாராது ஒன்றையாகி வருமென் பது. அடிசீமிருமென்றதனான் மேல் அடிவரையறுத்துச் சொல்லப் பட்ட தரவு தாழிசை முதலிய உறுப்பு இதற்கில்லையென்றவாரும். அடக்கியல் வாரத்தினை அடக்கும் இயல்பின்றியெனவே இதற்கு வாரம் நேர்த்தாளுமாகலின், ஒழுகுமென்றதனாடு மாறுகொள்ளும் பிறவெனின், அங்கனம் படுமாயினும் ஒருகாரணம் நோக்கி அவ்வாறு நேர்த்தானென்பது. என்னை? அடி சீமிர்ந்தொழுகுநகால் ‘எழுசீ சிறுதியாசிரியங் கலியே’ எனவும் ‘வெண்பா வியலினும் பண்புற முடியும்’ எனவும் ஓதியவாற்றானே இறுதிகிற்ப எலையடியெல்லாங் கலியடியாகி ஒழுகி வாரம்பட்டு க்ற்குமென்று கோடற்கென்பது. ஈத றியாதார் ‘வெண்பா வியலாற் பண்புற முடியும், கலியடியுடையதனை

வெண்கலியென்ப. வெண்கலியாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும்.
உதாரணம்:

“மழைதுழைத்துப் புறப்பட்ட மதியமு ஞாயிறும்போ
லுழைமுழங்கு வலம்புரியுந் திகிரியு மொளிசிறப்ப
வானிட்ட வில்லேபோற் பசுந் துழாய் பச்சென்னக்
கானின்று கனல்கின்ற கதிர்முலேமேற் கவின்கெய்ய
வம்மேகத் திடைப்பிறந்த நசையுருமே றதிசயிப்ப
மைமேனி மருங்கதிர நகத்தரியே வால்புடைப்ப
விண்டோயு மதினீல வெற்பிடைவேய் மிடைந்தாந
கெண்டோளு மிடுநீழ லிளங்கதிர் களிகூரக்
கொதியாது கொதித்தெறிந்த கோடெருமைத் தலைமிசை
மிதியாத சேறடி மிதித்தனபோற் றேன்றத்
தாங்கிய புகர்வாளுங் கேடகமுந் தனித்தனி
வாங்கிய கோளரவு மதியமும் போன்றிலங்க
மைதொடுத்த கடற்புறஞ்சூழ் மலையென்ன மணியல்குல்
கொய்துடுத்த பொற்றுங்கலின் கொழுஞ்சோதி கொழந்
நீனின்ற படிவத்தா னெடியோனை முதற்பயநத [தோட்ட
தாயென்று முதுமறை பரவினும்
யாயென் றல்ல தியாந்தணி யலமே.”

என வரும். வெண்பாவினான் முடியுந் கொச்சகவொருபோகு
தேவபாணியாய் வந்தன கண்டுகொள்க.

யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடையதெனவே யாப்பின்
வேறுபடுவனவும் பொருளின் வேறுபடுவனவுமென இரண்டாம்.

அவற்றுள், யாப்பின் வேறுபடுதலென்பது மேற்சொல்லின
வாறும் இனி வருகின்றவாறுமின்றி யாப்பிலக்கணத்தின் வேறுபடுதல்.
அவை இருசீர்முதலாக எண்சீர்காறும் வந்த அடி மேற்கூறியவாறன்றி
பாநான்கே பெற்றுவருதலும் அவற்றுட் பிற அடி விராய்வருதலும்
பாமயங்கிவருதலும் இரண்டும் மூன்றும் நான்கும் அடியுள் ஈற்றடி
குறைதலும், குறையாதவழி இயலசைச்சீர்வருதலும், மூன்றடியாயிற்
குறையாது வருதலும், நான்கடிச்செய்யுண் மூடியவும் அடியிரண்டு

மிசுதலும், இனவியலின் வேறுபடுதலும், கடவுட்டொடர்சிலைகள் பல தரவுந் தாழிசையுமாகி இடையிடைச் செய்வனவும், அடக்கியலின்றி அடிப்பட சிமிர்ந்தொழுகுமெனப்பட்ட அடக்கியலுடைத்தாகலு மென்று இன்றோரன்ன பலபகுதியுங் கொள்ளப்படும். இப்பகுதியெல்லாம் பொருள்வேறுபட்டவழியும் சிகழுமென்பது இரண்டினையும் உடன்வைத்தோதியதறற் கொள்ளப்படும். என்றார்க்கு வரையறையின்மையிற் களம்பாடு பொருநர்கட்டுரையுந் தச்சவினைமாக்கன் சொற்றொடரும் ஏற்று இக்காலத்து உரைசிகழ்ந்தனவும் ஒலெப்பாயிரமும் முதலாயினவெல்லாம் கொச்சகமாகற்கு இழுக்கென்னையெனின், அவையே அடிவரையறையில்லன ஆறென்றவழி உரையெனப் பகுத்தோர்க்கன்றே அது கடாவாவதென மறுக்க. இவ்வாறுவந்த கொச்சகங்களை ஒருவரையறைப்படுத்தப் பாத்தோறும் இனஞ்சேர்த்தலும் பண்ணிற்குத் திறம்போலப் பண்ணிருபகுதியவாமென்பார் *உரைக்குமாறு : விருத்தந்தறைதாழிசையென மூன்றினையும் நான்குசெய்யுளோடும் உறழ்ந்தரைப்பப் பண்ணிரண்டாமென்பது. மருட்பாவும் பரிபாடலுமோவெனின், அவற்றுக்கு அஃதாராய்ச்சியன்றெனவும் அவற்றை ஒப்பனவெல்லாம் ஒப்பெனமொழிய அடங்குமென்பதாஊம் அவர்கருத்து. இனி நூற்றைப்பதாகலியும் எழபது பரிபாடலுமே னச்சிகழ்த்தார் நோதித்தவற்றுள் ஒன்றினையிலையென்றார். அஃதிக்காலத்திலும் வீழ்ந்ததின்மையின் அவரிலக்கணத்தினை வழப்படுத்தென்பது. இனி விருத்தமுந் துறையுந் தாழிசையுமன்றி ஒப்புந் திறனுமென்றற்போல்வன சிலகூட்டி அறுவகைச் செய்யுளோடுமுழுப்பதாம். இனி அவற்றை விகற்பித்துநோக்க எண்ணிறந்த பகுதியவாம். என்னை ? சீரும் அடியுந் தொடையும் பாவும் முதலாயவற்

* “இவ்வாறு வந்த கொச்சகங்களை யெல்லாம் ஒரு வரையறைப்படுத்தப் பாத்தோறும் இனஞ்சேர்த்திப் பண்ணிற்குத்திறம்போலப் பின்னுள்ள ஆசிரியர் அடக்குவர். அதனை அகத்தியழம் நோல்காப்பியழம் உணர்ந்தவர், அதன் கருத்தறிந்த ஆசிரியர் அவ்வாறடக்காமைக்குக் காரணங்கூறுவர் - அவர் கூறுமாறு:” என்று மேல்வரும் பேராசிரியர் மறுப்புரைகளினைத்தையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் நச்சி னுரிக்கினியர்.

நோடு குறளடிமுதலாயவற்றை வைத்துறழவும் அவ்வடி தம்மொடு
தம்மைப் பரிமாற்றவுந் தம்மொடுபிறவற்றை மயக்கவும் பல்குமாகலின்.

“கொன்றை வேய்ந்த செல்வ னடியினை

யென்று மேத்தித் தொழுவோ நாமே”

(கொன்றைவேந்தன்-காப்பு),

என்பது இரண்டடியாகலின் வெண்பாவினுள் ஒருசாரனவற்றுக்-
குந் கலியுள் ஒருசாரனவற்றுக்கும் இனமென்பதுபடும். இனிச்சீருந்-
தனையும் நோக்க ஆசிரியத்திற் கினமெனப்படும்.

இங்ஙனம் பலவற்றுக்கினமாயினும் இரண்டடியானே ஒரு செய்-
யுள் வருவது வெண்பாவென்பதுநோக்கி அதற்கினமாக்கி வெண்செந்-
துறையென்ப. இரண்டடியும் ஒத்துவருதலானும் ஒழிந்த காரணங்-
களான் நோந்த பாக்கட்கினமாகலை விலக்குதல் அரிதாகலானும் அங்ங-

சிதைந்தனவும் புன்பொருளவாய் வருவனவுஞ் செய்யுளென்பார்
அவற்றைத் தாழிசையென்ப. அதற்குக் காரணமின்றென்பது. அல்-
லதுஉந் தாழ்ந்த ஒசையல்லா ஒன்றைத் தாழிசையெனில் தரவுதாழி-
சைகளுள் தாழிசையுஞ் சந்தம் அழியல்வேண்டுமென்பது. இனி விழு-
மியபொருளல்லாதனவற்றைத் தாழிசையென்றற்கு என்னை காரண-
மெனவும் மறுக்க. அல்லதுஉந்,

“கன்று குணிலாக் கனியுதிர்ந்த மாயயவ

னின்றும் மானுள் வருமே லவன்வாயிற்

கொன்றையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி”

(சிலப்-ஆய்ச்சியர்குரவை),

என மூன்றும் மூன்றடியான் முடிந்ததனை ஆசிரியத்தாழிசை
யெனின் அதனுட்கிடந்த வெண்டளை அதற்கொன்றாதென்னுமென்-
பது. *இனி இதுவே நான்காகிவரிற் கலிவிருத்தமென்ப. அது,

* ‘இனி’ என்பது முன் அச்சப்பிரதியில் இவ்வாக்கிய முடிவிற்கு
காணப்படுகிறது.

“நெருப்புக் கிழித்து விழித்த நெற்றி
யுருப்பிற் பொடிபட் டுருவிழந்த மார
னருப்புக் கணையா னடப்பட்டார் மாதர்
விருப்புச்செய ளின்னை விரும்புகின் றாரே”

என்றவழி, இது நான்கடியாசிரியத்திற்குத் தாழிசையாங்கால் இழுக்கென்னையெனவும், வெண்டனைதட்டு வெண்டாழிசையாதற்கு இழுக்கென்னையெனவுங், கலித்தனையில்லது கலிப்பாவிற் கினமாயவா நென்னையெனவுங் கூறி மறுக்க. இனிக் குறளடியானுஞ் சிந்தடியானும் வருவனவற்றை வஞ்சிப்பாவிற்கு இனமென்ப. சீரளவொப்பினும் அடி நான்காதலானும் வருஞ்சீர் இயற்சீராதலானும் பாவேறு படுதலானும் அதற்கிவை இனமாகாவென்பது. இனிக் குறளடிச்செய்யுண் மூன்றுவரில் தாழிசையெனவுஞ் சிந்தடிச்செய்யுண் மூன்றுவாராவெனவுங் கூறினதற்கும் ஓர்காரணங் கூறல் அரிதென்க. ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே இனஞ்சேர்த்திற் பிறிதொரு காரணத்தாற் பிறபாவிற்கும் அவையே இனமாதல் கூட்டி மறுக்க. என்றார்க்கு இங்ஙனம் ஒன்றற்கு இனஞ்சேர்த்தல் அரியனவற்றைக் கலிப்பாவென்ற தென்னையெனின், பெரும்பான்மையுங் கலிப்பாவிற்கேற்ற ஓசையவாகலின் அவையெல்லாவற்றுக்கும் ஒருபரிகாரங் கொடுத்துச் சூத்திரத்தினுள் அடக்கினார் இவ்வாசிரியர் ‘முந்துதூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணி’ (தொல்-பாயிரம்) என்பது. இது மேலக்கொண்டு அடிப்படவந்த மரபு. இவையெல்லாம் நான்கடியுள் வருதலே பெரும்பான்மைமெனக்கொள்க. எனவே, சிறுபான்மை பாவைப்பாட்டும் அம்மனைப்பாட்டும் முதலாயின நான்கடியின் இகந்துவருவனவாயின.

இனி அடக்கியலின்றி அடிநீமிர்த்தொழுகியது ஒழித்து, ஒழிந்த கொச்சகவொருபோகு முப்பகுதியுந் தம்முறுப்பு வகையானே அளவை கொள்ளப்படும். இப்பகுதி பலவாயினும் மரபுபட்டு வந்தவகையானே செய்யுள்செய்யப்படும். இனியவற்றுட் சில வருமாறு:

“நெய்யொடு திரியொக்கச்
செய்யானைச் சேர்வார்க்குப்

பொய்யாத வுள்ளமே
பொய்யாகல் வேண்டமே.”

எனக் குறளடி நான்காக வந்தது. இது குட்டம்பட்டி வாராதென்
பதன் மேற்பட்டது.

“மையணி கண்டனை வாளுர்த
மையனை யாயிரம் பேழ்வாய்ப்
பையர வம்பல பூணு
மெய்பனை மேயது வீடே.”

என்பது முச்சீரடியான் வந்த கொச்சகம். இஃது இயலசைச்சீராகி
வந்தவழியுங் கண்டுகொள்க.

“பூண்ட பறையறையப் பூத மருள
நீண்ட சடையா னுடி மென்ப
மாண்ட சாயன் மலைமகள் காணவே காணவே.”

என்பது சிறுபான்மை மூன்றடியான் வந்து இடையடி குட்டம்
பட்டது. இது கந்தருவமார்க்கத்தான் இடைமடக்கி நான்கடியாத
லும் ஈற்றடி ஒருசீர்மிகுதலு முடைத்தென்பது.

“ஒரு வான்பா ரெடுசு டாடவிப்
பெரு நாகமே பூணும் பெருமா
னரு வாயினு னாயினு மன்பர்க்
குரு வாயினு னுள்ளத்தி னுள்ளே.”

என்பது நிரையசைச்சீர் முதற்கண்வந்த அளவடி நான்கான்வந்
தது. அசைச்சீரின்றி அளவடி நான்கான்வருவதுந் தாழிசையின்றித்
தரவுடைத்தாகியுமென்றவழித் தரவுகொச்சகமா யடங்குமென்பது.

“மண்டிணி கொண்ட மலர்க்கொன்றை மென்மாலை
கொண்டணி செஞ்சடைக் கோட்டினர் திங்கள் போலப்
பண்டணி யாகப் பலர்தொழுங் கங்கைநீர் வைத்தா
னுண்டணி கொண்ட நஞ்சண்பார்க் கழிந்தாமே.”

என நாற்சீரடியிரண்டும் ஐஞ்சீரடியிரண்டுமாய் வந்தது.

‘இனி அறுசீ ரடியே யாசிரியத் தனையொடு
நெறிபெற்று வருஉ நேரடி முன்னே’ (தொல்-செய்-64)

என்றதுபோல * இலக்கணங்கள் கொச்சகவொருபோகிற்கே உரித்
தாகவும் இன்னும் வேறுபட்டதாகவும் வரும். அது,

“கல்லாலந் தண்ணிழற்கீழ்க் கலித்துறை யதுபயந்த காமர்
[காட்சி
நல்லாணை நல்லா ளொருபாக மாகிய ஞானத் தானை
யெல்லாருமேத்தத் தருவானை யெஞ்ஞான்றுஞ் சொல்லா
[டாருக்
கெல்லாந் துயரல்ல தில்லை தொழுமின் கண்டீர்.”

என வரும்.

இவ்வாறே ஒழிந்தனவெல்லாம் பரிமாற்றுப்படுப்பப் பலவாகி
வரும். அவை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இனி நான்கடியும் ஒத்தவழி மயங்கி வருமாறு:

“தடந்தாட் கொத்த தமனியச் சிலம்பு
படந்தாழ் கச்சைப் பாம்பொடு தழீஇ
வென்றாதி நந்தாதை வியந்துகை துடிகொட்ட
கின்றாடு மழுகளிற்றை கினைவாரே வினையிலரே”

என வரும்.

“புணைமலர்க் கடம்பின் பூந்தார்ச் சேந்த
னிணையடி பரவுதும் யாம்”

என்பது இரண்டடியான் ஈற்றடி குறைந்து வந்தது.

“கொன்றை வேய்ந்த செல்வ னடியினை
யென்று மேத்தித் தொழுவாம் யாமே”

(கொன்றைவேந்தன்)

* ‘இலக்கணம்’ என்பது முன் அச்சப்பிரதிப் பாடம்.

என்பது இரண்டடியுள் ஈற்றடி குறையாது அடிதோறும் மயங்கச்சீர் இயலசையான் வந்தது. ஒழிந்த மூன்றடியும் நான்கடியும் ஈற்றடியுங் குறைதலுங் குறையாதவழி இயலசைச்சீராதலுங் கண்டுகொள்க.

“வானுற ஸிமிர்ந்தனை வைபக மளந்தனை
பான்மதி விடுத்தனை பல்லுயி ரோம்பினை
நீனிற் வண்ணனின் னிறைகழ றொழுதனம்.”

என்பது மூன்றடியால் தரவு வாராமையின் யாப்புவேறுபட்ட கொச்சகமாயிற்று.

“கடாமுங் குருதியுங் கால்வீழ்ந்த பசுசைப
படாமும் புவித்தோலுஞ் சாத்தும் பரம
னிதாமுண்ட நெற்றியா னெஞ்ஞான்றுங் கங்கை
விதாமுண்ட வார்சடையான் வெண்ணீ றணிந்தென
மெய்யுறு நோயில்லை வேறோ பிறப்பில்லை
மையுறு நெஞ்சில்லை யாவதொன் றில்லை.”

என நான்கடியும் முடிந்தவழி இரண்டடி வேறுவந்த கொச்சகம். ஒழிந்தனவும் பிறவேறுபாட்டான் வருவனவுமெல்லாம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. இசொல்லப்பட்டனவெல்லாம் தரவுகொச்சகத்தின் பாற் சார்த்திக்கொள்ளப் படுவனவென்ப. வேறும் உள. அவையும் அவ்வாறுதலறிந்துகொள்க. மற்று அந்நனங் கூறின் இரண்டடியான் வருவன தாழிசையாகலின், “கொன்றை வேய்ந்த செல்வ *** நாமே.”

“ஆர்கலி யுலகத்து மக்கட் கெல்லாம்
ஒதலிற் சிறந்தன் றொழுக்க முடைமை”

(முதுமொழிக்காஞ்சி)

எனவும் வருவன தாழிசையாம் பிறவெனின், தாழிசை இலக்கணஞ் சிதையவரினுந் தாழிசைக் கொச்சகமெனவேபடுமன்றே? தரவிலக் கணம் அழிந்து தரவிரட்டித்துச் சுரிதகம்பெற்றது உந் தரவு கொச்சக மாயிற்றுப்போல வென்பது. அல்லது உம் “ஒதலிற் சிறந்தன்

ரொழுக்க முடைமை” என்பது இரண்டடியின்றி முதுமொழி யாக லானும் “ஆர்கலி யுலகத்து மக்கட் கெல்லாம்” என்பது பலவற்றுக் கும் பொதுவாகலானும் அஃது இரண்டடி வரையறையுடைய பாட் டெனப்படாது. “கொன்றை வேய்ந்த செல்வனடி” என்பது கந்தருவ மார்க்கமாதலின் ஈண்டை யிலக்கணமெல்லாம் பெறுதல் சிறு பான்மையெனக் கொள்க.

இனிப் பொருளினும் வேற்றுமைபென்பது முற்கூறியவகையா னும் மரபுவேற்றுமையானும் ஏற்றவகையான்வந்து பொருள்வேறு படுதல். அஃதாவது, தேவரை முன்னிலைபாக்கிச் சொல்லாது படர்க் கையாகச் சொல்லுதலும், மக்களைநாட்டி வெட்சி முதற் பாடாண்டிணை இறுதியாகிய புறப்பொருளான் வந்து அதனுக்குரித்தென்று கூறப் பட்டதும், அப்பொருளின் வேறுபடுதலுமெனக் கொள்க. ஏற்ற வகையாற் பொருள்வேறுபாடு கொள்கவெனவே முன்னிலை படர்க்கை யான் வரும் பொருள்வேறுபாடே இஃது ஒதியநான்கு மாமாறு. வேறுபட்டவற்றுக்குமெல்லாம் பொதுவொழிந்த வெட்சி முதற் பா டாண்டிணை இறுதியாகிய பொருள்வேறுபாடு வரையறையுடைய வென்பது. என்னை? எடுத்தோதிய நான்கனுள் எண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங்குன்றியும் அடக்கியலின்றி அடிகியிற் தொழுகியும் வரும் பகுதியொழிந்து வருமாகலின் இப்பொருள் வேறுபாடு பாணிச் செய்புள் இடையிடை விரவிவரினல்லது வேறுவாராதெனக் கொள்க. இவ்வாற்றாற் கொச்சக்கவிப்பாவின் வரைந்தோதவே ஆசிரியப் பா வும் வெண்பாவும் ஒருபொருண்மேற் பலதொடர்ந்தவழி மூன்றும் ஐந்தும் ஏழும் ஒன்பதும்வருதலும் பிறவாற்றான்வருதலும் வரை யறையிலவாயின. தேவபாணியல்லாத தொடர்கிலைச் செய்யுளெல் லாம் யாப்பு வேறுபாட்டோடு பொருள்வேறுபாடுமுடைய எனக் கொள்க. அவையெல்லாம் அவ்வச்செய்யுளுட் காணப்படும்.

“புகலிரும் பனிச்சோலைப் பொன்மலைபோற் பொலிந்திலங்கி
யகல்விசும்பிற் சுடர்மாட்டி னைம்பூத மகத்தடக்கி
மண்ணக மிருணீங்க மன்னுயிர் படைத்தக்கா
லண்ணலேற் நெழிலூர்தி யருமறை முதல்வனுந்

தண்ணுந் கமழ்துழாய்த் தாமரைக் கண்ணனும்
வண்ணம்வே றுடம்பொன்றாய் வானவில் லனையரே.”

எனப் படர்க்கையவாய்த் தெய்வம் பராஅதலிற் பொருள் வேறு
பட்டது.

“வெண்பலிச் சாந்த முழுமெய்யு மேற்பூசி
யுண்பலிக் கேதிரியு மூர்தி மேலிட்டுக்
கண்பலிக் கென்று புகுந்த கபாலிமுன்
னெண்பலித் தாளிவள் யாது.”

என்பது ‘காமப்பகுதி கடவுளும் வரையார்’ (தொல்-புறத்-28)
எனப்பட்ட பாடாண்டிணையாகலிற் பொருள் வேறுபட்டது. “கன்று
குணிலாக் கனியுதிர்த்த மாஅயவன்”* என்பதோவெனின், அது
முல்லை சிலத்துக்குத் தெய்வமாகலானும் முல்லைசிலத்தார் தந்தெய்வத்
தினை அவ்வாறு அன்புசெய்து முன்னிலைப் புறமொழியாகக் கூறுதலா
னும் அது கைக்கிளை பெண்ப்படாதென்பது. ஒழிந்தனவும் இவ்வாறு
வருவன வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. மற்று இவற்றைபெல்லாங் கொச்
சக வொருபோகென்றதென்னை? மற்றையுறுப்புப் பலவிழந்தனவாலெ
னின், அங்ஙனமாயினுங் கொச்சகவொருபோகென்னும் பொதுவிதி
விலக்குண்ணாமையின் இது பொதுவகையானெய்திய பெயரெல்லாம்
அவற்றுக்குமாகுமென்று எய்துவித்தானென்பது. இனிக் கொச்சக
வொருபோகென்னுது ஆகுமென்றதனை ஒருபோகென்னுது கொச்
சகமென்றே வழங்கினும் அமையுஞ் சிறுபான்மைபென்பது கொள்க.

462. ஒருபான் சிறுமை யிரட்டியத னுபர்ப்பே.

இஃது, அதிகாரத்தான் மேல்கின்ற †நான்கனுள் இறுதிகின்ற
கொச்சகவொருபோகிற்கு அளவுணர்த்துகின்றது; ஒழிந்தவற்றுக்

* சிலப்பதிகாரம்—ஆய்ச்சியர் குரவை.

† மேல் ‘தரவின் ருகித் தாழிசை பெற்றும் (1) - தாழிசையின்
றித் தரவுடைத் தாகியும் (2) - எண்ணிடை யிட்டுச் சின்னந் குன்றியும்
(3) - அடக்கியலின்றி அடிசியிர்ந் தொழுகியும் (4)’ என்ற நான்கனுள்.

கெல்லாம் உள்ளுறுப்புப்பற்றி இரண்டளவைகூறி அந்நனங் கூறப் பாததற்கும் அவற்றோடு இனம்பற்றி ஈண்டை அளவுகூறினமை யின்.

இதன் பொருள்: பத்தடியிற் சுருங்காது இருபதடியினேராது வரும் அடக்கியலின்றி அடிசீமிர்ந்தொழுகுமெனப்பட்ட கொச்சக வொருபோகு, என்றவாறு.*

முன்னர் நால்வகையாற பகுத்து நீதிஇ, அதற்கிடையின்றி 'அது' வென்று ஒருமையாற சுட்டிக்கூறினமையானும் மேல் 'சீமிர்ந்தொழு கும்' என்றக்கால் அடி எத்தனையும் பலவாமென்று ஐயுறுதலை விலக் கல் வேண்டுவதாகலானும் ஏறபுழிச்சோட வென்பதனுமெல்லாம் அதவே கொள்ளப்பட்டது. அவற்றுக்குச் செய்யுள்:

“தடங்கடற் பூத்த தாமரை மலராகி
யடங்காத முரற்சியா னருமறை வண்டிசைப்ப
வாயிரம பேராழி யவ்ரிதழின வெளிப்பட்ட
சேயிழை யெனத்தோன்றுஞ் செழும்பகலி னிரவகற்றிப்
படுவகைப் பணிப்பகை நீங்கப் பருவத்து
விடுமழை மறுத்திடினு மெனமலரின் மதும்மையா
னெடுங்லக குளிர்கூர நீரமைகா னிழகுறி
யண்டககள் பலபயந்த வயன்முதலா மிமையோரைக்
கொண்டங்கு வெளிப்படுத்த கொள்கையை யாகவின்.
ஒங்குயா பருதிச் செல்வநின்
னீங்கா வுள்ள நீங்கன்மா ரெமர்க்கே.”

என்பது பத்தடியிற் சுருங்காது இருபதடியினேராது வரும் 'அடக் கிய லின்றி அடிசீமிர்ந்தொழுகு' (தொல்-செய்-149) எனப்பட்ட கொச்சகவொருபோகெனவாறு. இருபதடியான் வருவது வந்த வழிக் கண்டுகொள்க. (கடு)

* 'மேற்சொல்லப்பட்ட கொச்சக வொருபோகு பத்தடிச் சிறுமை யாக இருபதடிப் பெருமையாகவரும்' என்று உரைகூறினார் இளம்பூர ணர். நச்சினூர்க்கினியர், பேராசிரியர் கூறியவாறே ஈற்றில் நின்ற கொச்சக ஒருபோகெனக் கொண்டு உரைகூறினார்.

163. அம்போ தரங்க மறுபதிற் றடித்தே செம்பால் வாரஞ் சிறுமைக் கெல்லை.

மேனின்ற அதிகாரத்தான் இதுவுங் கடவுள்வாழ்த்துப் பொருட் டாகிய அம்போதரங்கவொருபோகிற்கு அடிவரையறை கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: அம்போதரங்கவொருபோகுந் தன் உறுப்பெல் லாக் கூடி அறுபதடித்தாகியும் அதன்செம்பாலாகிய முப்பதடித்தாகி யும் அதன்வாரமாகிய பதினைந்தடியாகியுஞ் சிற்றெல்லெபெறும், என்ற வாறு.

எனவே, இது தலைபளவம்போதரங்கவொருபோகும் இடை யளவம்போதரங்கவொருபோகுங் கடைபளவம்போதரங்கவொரு போகுமென மூன்றற்குஞ் சிற்றெல்லை கூறிப்பவாறாயிற்று. அவற்றுக் குப் பேரெல்லை கூறுமாறென்னையெனின் அறுபதிற்றடித்தெனத் தலைபளவிற்கு வேறுகூறி அவ்வளவைப்பற்றி அதன்செம்பாலும் அதன் வாரமுமெனப் பாகஞ்செய்து வந்தானாகலாற் கடைபளவம் போதரங்கத்திற்குச் சிற்றெல்லை பதினைந்தாம். கடைபளவம்போ தரங்கத்திற்குச் சிற்றெல்லை பதினைந்தாகியவழிப் பேரெல்லை முப்ப தின்காறும் உயருமெனவும், இடையளவிற்குச் சிற்றெல்லை முப்பதாகிய வழிப் பேரெல்லை அறுபதின்காறும் உயருமெனவுந், தலைபளவிற்குச் சிற்றெல்லை அறுபதாகியவழி அதனையும் இவ்வாறே இரட்டிப்ப அதன் பேரெல்லை நூற்றிருபதாமெனவுங் கொள்ளவைத்தானென் னபது. அந்நனம் நூற்றிருபதானகான் மேனின்ற அதிகாரத்தால் தர விற்கெல்லை இருபஃதாகவும் அதனோடொப்ப வருதலிலக்கணத்த தாகிய அடக்கியல் இருபதடியாகவும் நாற்பதடி பெறப்படும்.

இனிச், சிற்றெண் பதினாறும் அராகவடி நான்குமாக இருபதடி பெறப்படுங் கொச்சகம் இருமுன்றாகிய பத்தடியின் இகவாது அறு பது அடிபெறு மென்றவாறாயிற்று. இனிப், பதினைந்தாங்கால் தரவு இரண்டடியும், கொச்சகம் மூன்றாகி ஆறடியும், அராகவடி ஒன்றும், சிற்றெண் நான்கும், அடக்கியல் இரண்டமெனப் பதினைந்தடியாம்.

ஒழிந்த இடையளவிற்குத் தலையளவிற்கும் இவ்வாறே வருமாறறிந்து கொள்க. இவ்வுறுப்புக்கண் மேற்கூறுகின்றனாகலின் சுண்டு அளவை கூறினென்பது. கலிப்பாவினுள் உறுப்பிற்கெல்லாம் சுண்டே வேறுவேறளவை கூறி வருகின்றனாகலின் இவற்றுக்கும் அவ்வாறே சுண்டளவைகூறி அளவியலுட் கூறானென்பது.

‘குத்திரத் துப்பொரு ளின்றியும் யாப்புற
வின்றி யமையா தியைப்பவை யெல்லா
மொன்ற வுரைப்ப துரையெனப் படுமே.’ (தொல்-மர-103.)

என்பதனான் இதனுள்ளுழப்பிற்கு அடிவரையறை உய்த்துணர்ந்து
காட்டினொமென்பது. (கடுக)

464. எருத்தே கொச்சக மராகஞ் சிற்றெ
ணடக்கியல் வாரமோ டந்திலைக் குரித்தே.

இது, முன்னர்க்கூறிய அம்போதரங்கவுறுப்பு இவை ஐந்து
மெனக் கூறியவாறு.

இதன்பொருள்: தரவும், கொச்சகமும், அராகமும், சிற்றெண்
னும், அடக்கியல்வாரமுமென ஐந்துறுப்புடையது அம்போதரங்க
வொருபோகு, என்றவாறு.

தரவெனினும் எருத்தெனினுமொக்கும்.

இனிக் கொச்சகமென்பது ஒப்பினாகியபெயர். என்னை? பல
கோடுபட அடுக்கியுடுக்கும் உடையினைக் கொச்சகமென்ப. அது
போலச் சிறியவும் பெரியவும் விராயடுக்கியுந் தம்முனொப்ப அடுக்கி
யுஞ் செய்யப்படும் பாட்டினைக் கொச்சகமென்ற ராகலினென்பது.
இக்காலத்தார் அதனைப் பெண்டிர்க்குரிய உடையுறுப்பாக்கியுள்

* ‘காட்டினொம்’ என்பதுமுன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம். ‘காட்டி
னும் நாம்’ என்பதேபொருத்த முடைத்தாதல் காண்க.

கொய்சகமென்று சிதைத்தும் வழங்குப.* இவை வெண்பாவாகல் பெரும்பான்மை. 'வழிமுறைசுருங்கியும் வரையறை பெண்ணுப் பெறும்' என்போலாது பாவின் தலையினும் வேறுபட்டுப் பலவாகியும் வருங்கொச்சகமென்பது. அராகமென்பது அருது கடுகிச்சேறல். பிறிதொன்றுபெய்து ஆற்றவேண்டுந் துணைச் செய்வதாகிய பொன்னினை அராகித்த தென்பவாகலின், அதுவும் ஒப்பினாகியபெயராயிற்று. என்னை? மாத்திரைநீண்டுந் துணிந்தும் வாராது குற்றெழுத்துப் பயின்று வந்து நடைபெறுதலின். சிற்றெண் என்பது நால் வகையெண்ணினும் இறுதியெண்ணைமையின் அட்பெயர்த்தாயிற்று. அவ்வுறுப்புக்களிற் கூறியபொருளை அடச்சுமியல்பிற்று வாரமாகலின் அதனை அடச்சியல் வாரமென்றான்.

அதற்குச் செய்யுள்:

“செஞ்சுடர் வடமேரு விருமருங்கின் திரிகின்ற
வெஞ்சுடரு மதியமும்போல் வேலொடுகே டகஞ்சமுல
மாயிரு மணிப்பீலி மணியெருத்திற் றேன்றுங்காற்
சேயொளி கடற்பிறந்த செந்தியிற் சிறந்தெறிப்ப
மறுவருந்தம் மனத்திவகைத் தழைச்சிடான்வளர்த்தெடுத்த
வறுவருந்தம் முலைசுரந் தகடருந்தா றமுதாட்ட
வாருருவத் தெரிமூன்று மொருநகவித்தோன் வியப்பெய்த
வீருருவத் தொருபெருஞ்சூர் மருங்கறுத்த விகல்வெய்யோய்
ஆங்கு,
வினையொழி காலத்து வெவ்வெயிற் கோலத்
தனைவருந் தத்த மறப்புநிற் தாங்கு
முனையடு தோற்றத்து முந்நான் குருவிற்

* “பலகோடுபட அடுக்கியுடுக்கும் உடையினைக் கொச்சகம் என்ப வாகலின் அதுபோலச் சிறியவும் பெரியவும் வீராய் அடுக்கியும் தம்முள் ஒப்ப அடுக்கியும் வரும் செய்யுளைக் கொச்சகமென்றார். இது, ஒப்பி னாகிய பெயர்; இக்காலத்து மகளிர்ச்சூரியதாய்க் கொய்சகமென்று வழங்கிற்று” என்றார் நச்சினார்க்கினியர்.

கனைகடல் சுட்டது கண்;
 தேவரு மக்களுக்கு சீற்றத்தா னஞ்சாமைக்
 காவல் புரியுங் கதிர்மதி போலு
 மூவிருந் தோன்றன் முகம்;
 மடமகள் வள்ளி மணிக்கம் பலம்போல
 விடையிடை சுற்றுத லின்றுந் தவிரா
 தொடையமை தார்க்கடம்பன் றோன்;
 அவ்வழி,
 அடியிணை சேரா தவுணர் துடங்கிப்
 பொடிபொடி யாகிய போர்ப்பொடு மாய
 விடியுமிழ் வானத் திடைசீன்றுங் கூஉங்
 கொடியணி கோழிக் குரல்;
 விழுச்சீ ரமரர் விசும்பிடைத் தோன்றிப்
 பழிச்சிசின் றூர்த்தார் பலர்;
 உருகெழு முருகிய முருமென வதிந்தொறு
 மெரிசிற கொடுமினை தபவரு மணிமயில்;
 பெருகள வருமறை பெறுநெடு மொழியொடு
 பொருகள வொளியிசை புகல்வன சிலகுறள்;
 சிவந்தனதிசை சிலம்பினமலை
 சிவந்தனதலை சிரம்பினகுறை;
 ஆர்த்தனமறை ஆடினர்பலர்
 போர்த்தன துகள் பொழிந்தனமலர்;
 அங்கனந் தோற்றிய வடுபோர் வென்றியின்
 வீங்கிருந் தொடித்தோள் விடலை சினக்கே
 யாமறி யளவையிற் றமிழ்புனை *தேத்துத
 னனிதக்க தாயினு சின்னெதிரா
 நாணில மாகல் வேண்டிம யாணர்க்
 கடம்புந களிமயிற் பீலியுந் தடஞ்சுனை

* 'ஏத்துக-சின்னி தக்கமாயினும்' என்பது முன் அச்சப்பிரதிப் பாடம்.

நீரோடு சின்வயின் மாந்த
வாராப் புலமை வருகமா ரெமக்கே”

என்பது இடையளவம்போதரங்க வொருபோரு.

இவ்வுறுப்புக்களின் அளவு வேறு வேறு கூறராயினும் அவற்றுக்கு ஏற்றவாறறிந்துசெய்யப்படும். இது நாற்பத்து நான்கடியான் வந்தது. ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே வரும். இவையெல்லாம் இக்காலத்து வீழ்ந்தனபோலும். மற்றுக் கொச்சகவொருபோகினை முற்கூறி அதற்கு அளவை பிற்கூறினான், இதற்காயின் அளவை முற்கூறியதென்னையெனின், அங்ஙனம் அளவைபெற்ற அம்போதரங்க வொருபோகின் அளவை இனிக் கூறுது சிற்றகலிப்பா மூன்றற்கும் அளவென்ப தறிவித்தற்கென்பது. அஃதேல் இதனையும் அம்போதரங்கத்திற்களவென வரைந்தோதிய தென்னையெனின், அது தலையிடை கடையென மூன்றளவுபெறு மென்றற்கென்பது. இவ்வகிகாரத்தான் வருகின்றவற்றோடு இதற்கு வேற்றுமையிலக்கணம் ஒப்பன அறிந்துகொள்க. வருகின்ற கலிவெண்பாட்டிற்கு ‘வெள்ளடியியலாற்றிரிபின்றி வரும்’ (தொல்-செய்-153) என்றமையின் அதற்கு இவ்வளவை ஒவ்வாதென்பது. (கருஉ)

465. ஒருபொரு ணுதலிய வெள்ளடி யியலாற்
றிரிபின்றி வருவது கலிவெண் பாட்டே.

இது, சிறுத்தமுறையானே கலிவெண்பாவாமா றுணர்த்துதல்தவதலிற்று.

இதன் பொருள்: ஒருபொருளைக்கருதி மற்றொரு பொருள்படவுஞ் சொற்றொடர்ந்துகிடப்பத் தொடுக்கப்பட்ட வெள்ளையடியால் திரிபின்றி வருவது கலிவெண்பாட்டாம், என்றவாறு.*

* “ஈற்றடியளவும் ஒரு பொருளைக்குறித்து வெள்ளடியியலாற்றிரிபின்றி முடிவது கலிவெண்பாட்டாம், என்றவாறு” என்பது இளம்பூரணர் உரை.

இயலென்றதனால் வெண்பாவிலக்கணஞ் சிதையாதவற்றுக்கே ஒருபொருள் நுதலவேண்டுவதெனவும் அவ்வாற்றித் திரிந்துவருவனவெல்லாம் ஒருபொருள் நுதலாவென்னுங் கலிவெண்பாவாறமெனவுங் கூறியவாறு. வெண்பாவிலக்கணமென்பது கட்டளையாகி வருதலுந் தலைவகையொன்றிவருதலும் பன்னிரண்டடியும் இகந்து வாராமையுமென இவையென்பது மேற்கூறினும். அவ்வாற்றித் திரிந்துவருங்கால் வாளாதே அசையுஞ் சீரு மிசைபொடு சேராதன பாவகை சிதைத்து கலித்தளையோசை எனப்படும். அற்றன்றியுந் தனக்கோதிய சீருந் தளையுந் சிதைந்தவழியும் பன்னிரண்டடியின் இகந்தவழியும் கலிவெண்பாவாதற்கு வரைந்துகூறல் வேண்டுவதன் மென்பது உம் அவை ஒருபொருள் நுதலாதுவரினுங் கலிவெண்பாட்டாமெனவுங் கூறினோம். என்னை? ஒருபொருள் நுதலிய தனைத் திரிப்பின்றிமுடிந்த கலிவெண்பாட்டெனவே ஒருபொருளுதலியும் நுதலாதும் ஈண்டுக் கூறிய வேறுபாட்டான்வருவனவெல்லாந் திரிப்பின்றி முடியாதாகலின் வெண்பாட்டெனப்பது கொள்ளவைத்த மையினென்பது. இன்னுந் திரிப்பின்றி முடியுமென்றதானே ஒரு பொருட்டின்றிப் பலவுறுபுடைத்தாகித் திரிபுடையது உங் கலிவெண்பாட்டிளதென்று கொள்ளவைத்தானும். அது முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

உதாரணம்:

“அரும்பொருள் வேட்கையி னுள்ளந் துரப்ப

* * * சென்ற விளமை தரற்கு” (கலி-18.)

என்பது பன்னிரண்டடியான் வந்து பலபொருளுதலி அமைதலிற் கலிவெண்பாட்டாயிற்று. ஒருபொருள் நுதலியவெனவே சொல்லப்படும் பொருளின் வேறாகிக் கருதியுணரப்படும் பொருளுடையதென்பது உம் பெற்றும். என்னை? இப்பாட்டினுட் பெண்டன்மைக் கேலாத நண்பொருளினைத் தலைமகனெதிர்த்தின்று உணர்த்துவாள் செவ்வனஞ் சொல்லாது தலைமகன் பண்டு கூறிமன சிலவற்றை வான் கிக்கொண்டு சொல்லி அவன்மறைத்தானென்பது உணர்த்துகின்ற

பொருண்மை கருதி உணரவைத்தமையின் அவ்வாறாயிற்று. ஒழிந்த பாக்களும் அவ்வாறு ஒருபொருணுதலீமாயினும் அங்ஙனம் துதலிய பொருள்பற்றிச் செய்யுள் வேறுபடாமையின் ஆண்டாராய்ச்சியின் நென்பது. வெண்பாவிற் குறித்தபொருளினை மறைத்துச்சொல்லாது செப்பிக்கூறல்வேண்டுமாகலானும் இஃது அன்னதன்றி ஒருபொருணுதலித் துள்ளினமையானாக கலிவெண்பாட்டெனப்பட்டதென்பது..

“மரையா மரல்கவர மாரி வறப்ப” (கலி-6.)

என்பது பதினேரடியான் ஒருபொருணுதலிவந்த கலிவெண்பாட்டு. நூற்றைம்பது கலியுள்ளுந் கலிவெண்பாட்டு எட்டாகலின் அவற்றுள் ஒருபொருணுதலிவருவன பிறவும் உள. அவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

இனிப், பன்னிரண்டடியின் இகந்து ஒருபொருணுதலாது வருமாறு:

“தீம்பால் கறந்த கலமாற்றிக் கன்றெல்லாந்

தாம்பிற் பிணித்து மனைசிறீஇ

* * * நோயுந் களைகுவை மன்” (கலி-111.)

என வரும். பிறவும் அன்ன.

இனிப், பாவகை சிதைந்தனவுந் தலைவகை சிதைந்தனவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. இவையெல்லாந் காமப்பொருண் மேனவாம். எனவே, கட்டலைவகையானுந் தலைவகையொன்றியும் வரும் வெண்பாவாயிற் காமத்திற்கே உரியவெனப்படாவாயின. பிறவும் அன்ன. இனி, அம்போதரங்கவொருபோகிற்கு இடையின்றிக் கலிவெண்பாட்டு வைத்தமையான் “வானூர்மதியம்” போலும் ஒரு சார்த் தேவபாணியுந் கலிவெண்பாட்டேயாம் ஒருபொருணுதலிவரினென்பது. இதனுள் “ஆட்சியனாகவென்கோ” என்பது வியங்கோளாயினும் அரசன் வாழ்க்கையும் அரங்கிற்கும் ஆடற்கும் இடையூறின்மையுஞ் சொல்லுவாயாகவென்று தெய்வத்தினை வினும் வாய்ப்புள்வேண்டி நின்றமையின் அது குறித்துணரப்பட்டு ஒருபொருணுத

வியதாயிற்று. கந்தருவ மார்க்கத்து வரியுஞ் சிற்றிசையும் பேரிசையும் முதலாயினபோலச் செந்துறைப்பகுதிக்கே உரியவாகி வருவனவுங் கூத்தநூலுள் வெண்டிறையும் அராகத்திற்கேயுரியவாகி வருவனவும் ஈண்டுக்கூறிய செய்யுள்போல வேறுபாட்பெறும் வழக்கின என்பது கருத்து. இக்கருத்தானே அவற்றை இப்பொழுதும் இசைப்பா வென வேறுபெயர்கொடுத்து வழங்குப. இனி, யாப்பிலக்கணத்திற்கொப்பவே இசைநூலுட் சொல்லப்பட்ட செய்யுளும் உள. என்னை?

“ வெண்பா விடலான் விரவுறுப் பின்றித்
தன்பா வகையொடு பொருந்திய பொருளே
வினவினாந் திற்ற விறுதித் தாகும் ”

என்றவழி விரவுறுப்பின்றியென வேண்டாகூறி விரவுறுப்புடையது பொருளொன்று வினையாதென விரவுறுப்பில்லது பொருளொன்று வினாந்திற்ற இறுதித்தாகுமெனவுங் கூறினமையின். எனவே, ஈண்டு ஒரு பொருளுதலி வருமெனப்பட்ட கலிவெண்பாட்டுப் பொருள் வெளிப்படாதெனவும் விரவுறுப்புடையது வெண்பாவியலான் வெளிப்படத்தோன்றும் பொருட்டெனவும் நோந்தானும். அது நோக்கியன்றே வருகின்ற சூத்திரத்து வெண்பாவியலான் வெளிப்படத்தோன்றுமெனக் கலிவெண்பாட்டினையே கருதி ஒதுவாயிற்றுமென்பது. (கடுக)

466. தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்து
மைஞ்சி ரடுக்கியு மாறுமெய் பெற்றும்
வெண்பா வியலான் வெளிப்படத்தோன்றும்.

இது, மேல் வெளிப்படுபொருட்டெனப்பட்ட வெண்கலி விரவுறுப்புடைமையின் அதனை வேறு கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: தரவும்போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்தும்—தரவிற்கும் போக்கிற்கும் இடையின்றிப் பாட்டாகிப் பயின்றுவருதலும்; எனவே, தரவும் போக்கும் முன்னர் ஒதியவகையானே முன்னும் பின்னும் நீற்குமென்பதூஉஞ் சுரிதகமாயின் வெள்ளையும் அக

வலுமாய்ப் பாவோடு வந்துழிப்போலத் தனிச்சொற்பெற்றும் பெரு
தும் வருமென்பது உங் கொள்க. தரவும் போக்குமெனப் பாட்டிழிதி
நின்ற போக்கினை முன்வைத்தான் அவை ஓரினத்தவாகலின்.
என்னை? தரவிறுதி, சீரான் இறுமாறுபோல வெள்ளைச்சரிதகவிறுதி
யும் ஒரோவழிச் சீரானே இறுதலின். அது,

“தாதுசேர் வண்டின் நகைபெறத் ததைஇய
* * * †தோகை வரிபாடக் காண்கும்” (கலி-80.)

என நான்கசையானுமின்றித் தேமாவாயிற்றது. இனிப் பாட்டினைப்
போக்கின்பின் வைத்ததனாற் போக்குப்போல நாற்சீரான் இறுவன
வும் அப்பாட்டுள் அமையுமென்பது. அது,

“கரநாககே யின்னோநாய் செய்யுமற் றிஃதோ
பரந்த சுணாககிற் பனைத்தோளாள் பண்பு.” (கலி-141.)

என்றற்போல வரும். இங்ஙனம் வைப்பவே வருகின்ற ஐஞ்சீரடுக்க
லும் ஆறுமெய்பெறுதலும் அவற்றுக்கனறி ஏலாவாயின. அல்லதூஉம்
இதனை இறுதிவைத்தான இதனோடொக்குமென முற்கூறப்படுங்
கொச்சுத்தரவும் போக்குமின்றிப் பாட்டு மிடைநதே வருமென்பது
இவ்வதிகாரத்தாற் கோடறகெனபது. அது முன்னாக் காட்டும்.

ஐஞ்சீரடுக்கியும்—வேறுநின்றதொரு சீரினை அளவடியுடன்
அடுக்கிசொல்ல ஐஞ்சீராகியும்; ஆறுமெய்பெற்றும்—அவ்வாறே
இருசீரடுக்க ஆறுசீர்பெற்றும்; மெய்யென்றதனான் அடுக்குஞ்சீர் முத
லும் இறுதியும் வருமென்பது கொள்க: வெண்பா இயலான் வெளிப்
படத்தோன்றும்—வெண்பாவென்னும் உறுப்பினியற்கை சிதையா
மற் பொருள்புலப்படத் தோன்றும், என்றவாறு.

இயற்கை சிதையாமல் தோன்றுமெனவே கட்டளையல்லதும்
எனப்பட்ட வெண்பாவிலக்கணம் இரண்டுரு சிதையாமை வருமென்
றாலும், தரவும் போக்குமெனநின்ற உம்மை எண்ணும்கை. பாட்
டிடைமிடைந்தென்பது முதலாக வந்த உம்மை மூன்றும் இறந்தது

† ‘கோதை பரிபாட’ என்பதும் பாடம்.

தழீஇய எச்சவும்மை. என்னை? மேற்கூறிய தனிநிலவெண்பாட்டே யன்றித் தரவுறுப்பாகவும் என்றமையின். இவ்வாறன்றி அவ்வனைத் தும் எண்ணும்மைகொள்ளின் உறுப்பினையே எண்ணல்வேண்டும். அல்லாக்கால் வினையோடு பெயரெண்ணின் அதன் உறுப்பினையே எண்ணினாகலானென்பது. அல்லதுஉந் தரவும் போக்கும் முதல் வந்தும் இறுதிவந்துமென அவையும் தம்வினையான் எண்ணவும்படு மன்றோவென மறுக்க. அவற்றுக்குச் செய்யுள் கூறுங்கால் தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்துதோன்றும். அதுவே ஐஞ்சீரடுக்குப் பெற்றதென்றும் அறுசீரடுக்குப் பெற்றதென்றும் அவையிரண்டும் உடன்பெற்றத் தோன்றுவதென்றும் இங்ஙனம் விகற்பித்துக் கூறப் படுமென்பது. அவை கட்டளைவெண்பாவான் வருதலும் ஒழிந்த வெண்பாவான் வருதலுமென விகற்பிக்கப்படாவோவெனின், அவ் விகற்பம் அடிக்கல்லது பாவிற்கின்மையானும் ஈண்டுப் பா வேறுபடா மையானும் அங்ஙனம் பகுத்ததொற் பயந்ததென்னையெனமறுக்க. வர லாறு:

“சான்றவர் ஁ழிபோ சான்றவி ரென்றும்
பிறர்நோயுந் தந்நோட்போற போற்றி யறனறிதல்
*** என்-றுடர்க்கிலை தாத்த லுந்தலைக்கடனே” (கலி-139.)

என்பது தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்த கலிவெண்பாட்டு ஆசிரியச்சுரிதகத்தான் வந்தது.

இனி வெள்ளைச்சுரிதகத்தான் வந்தனவும் கண்டுகொள்க.

“கண்டவி ரெல்லாங் கதுமென வந்தாங்கே
பண்டறியா தீர்போல நோக்குவர் * * *
அருளுநச் செய்யினுமக் கறனுமா ரதுவே” (கலி-140.)

என்பது தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்த கலிவெண்பாட்டு ஆசிரியச்சுரிதகத்தாலிற்றதாகலின், இதனுள்

“என்னும் பாடெனிற் பாடவும் வல்லேன் சிறிதாங்கே”
என்னும் அடி ஐஞ்சீரடுக்கினுள்வந்தது. என்னை?

“பாடெனிற்பாடவும் வல்வேன் சிறிதாங்கே
யாடெனி லாடலு மாற்றுகேன் பாடுகோ”

என்னும் அளவடியிரண்டும் எதுகையாய் அமைந்தவழி என்னொரு
மென வேறு சின்ற சீரோடுங்கூடி ஐஞ்சீரடுக்கினமையின். இதனுள்
ஆங்கவெனத் தனிச்சொல்வந்தது. “காராரப் பெய்த” (கலி-109)
என்னும் முல்லைப்பாட்டு ஐஞ்சீரடுக்கி வெள்ளைச்சுரிதகத்தானிற்றது.

“அரிதினிற் றேன்றிய யாக்கை * * *
பொருந்தாதார் போர்வேல் வழுதிக்கருந்திறை
போலக் கொடுத்தார் தமர்” (கலி-141.)

என்பதனுள் “வாழிசான்றீர்” “அம்ம சான்றீர்” என ஐஞ்சீரடுக்கி
யாங்கு அடுக்கிச் சொல்ல அறுசீராயின. இதற்கும் ஐஞ்சீர் அடுக்கியு
மென்றதுபோல அறுசீரடுக்கியுமென்று அடுக்குதற்குத் தொழில்
கொள்ளப்படும், ஈண்டு இரண்டளவடி தொடைப்படச் செய்தமையி
னென்க. இதனுள்ளும் ‘என்றாககே’ என்பது தனிச்சொல்.

“புரிவுண்ட புணர்ச்சியுட் புல்லாரா மாத்திரா
யருகுவித் தொருவரை யகற்றலிற் றெரிவார்கட்
செயனின்ற பண்ணிலுட் செவிசுவை கொள்ளாது”
(கலி-142.)

என்பதனுள் “இனைநதநொந் தழுதன ணினைந்துநீ டியிர்த்தனன்”
என இயற்சீர் ஸ்ரீயொன்றியும் பாவேறுபடாமையின் அது கலிவெண்
பாட்டாயிற்றென்பது கொள்க.

இங்ஙனம் பாவேறுபடாமையினன்றே,

“உறஅர்க் குறநோ யுரைப்பாய் கடலைச்
செறஅய் வாழியென் னெஞ்சு” (குறள்-120-10.)

என்பதனை வெண்பா என்பாமாயிற்றென்பது.* இனி,

* ‘செறஅய் வாழி’ என இயற்சீர் நேரொன்றியும் பாவேறுபடா
மையின் வெண்பாவெனக் கொண்டார். ‘செறஅய்’ என்பதுமுன்.
அச்சுப்பிரதிப்பாடம். இது பேராசிரியர்கொண்ட பாடமல்லவென்
பது 289 ஆம் பக்கத்துக் கீழ்க்குறிப்பிற் காட்டப்பெற்றது.

“எல்லிரா வொல்கிய கேள்வ னிவன்மன்ற மெல்ல”

(கலி-142.)

என வெண்ணைச்சரிதகத்தன் ஐஞ்சீரடியும் வந்தது. வெண்பாவிற்கு முன்னர், ‘வெண்டளை விரவியு மாசிரியம் விரவியு மைஞ்சீரடியு முன’ (தொல்-செய்-63) என்றாகலின். மேற் கூடெனவெஞ் சொற்சீரென வுந் கூறப்பட்டனவே ஈண்டு ஐஞ்சீரடுக்கியும் ஆறுமெம்பெற்றுந் கூறு பட்டன எனவுணர்க. இதற்கு ஐஞ்சீரும் அறுசீரும் விதந்தோதவே, மேற் சிறுபாணமை பொதுவகையாற் கலிக்கு நேரப்பட்ட சொற்சீரடி ஒத்தாழிசைக்கும் முற்கூறிய கலிவெண்பாட்டிற்குமாயின் எஞ்ஞான்றும் வாராதென்பதாஉம் அதுதானும் இதற்கு வருங்கால் இருசீரின் இகந்துவாராதென்பதாஉந் கூறினாம். இங்ஙனஞ் சொற்சீரடி விலக்கவே அதற்கினமாகிய முடிகியலும் ஒத்தாழிசைக்கு வாராதென்பதாம். அது வெண்கலிக்கோவெனின் வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றுமெனவே விலக்குண்டதன்றோவென்க. இனித் தரவிற்கும் போக்கிற்கும் பாட்டிற்கும் இவ்வளவைத்தென்பது அம் போதரங்கத்திற்கு ஒதிய வகையாற் கோடெனறமையின் அதற்கேற்ற வகையான் வருவதன்றி வேறு வேறு வரையறையிலவென்க. பாட்டிடைமியிடையின் எனறமையின ஈண்டுப் பாட்டென்றது கொச்சகத் திற்கேயுரித்தென்பது. மற்று,

“வெண்டளை தன்றளை யியற்றளை விரவியும்

வெண்பா வுடையது வெண்கலி யாகும்”.

எனத் தளைவிரவியும் வெண்பாச சிதையாதவழிக் கலிவெண்பாட்டா மென்று *ஒர் உத்தரஞ் செய்யாரே பலவுறுப்பு வந்தவழியும் இது புறனடையாகவெனின், அற்றன்று ; வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றுமெனவே இவையெல்லாம் அடங்குதலின் அது வேறு கூறா எனப்பது. இனிப் பலவுறுப்பின்றி அவ்வாறு ஒருபாட்டே வரின் அதனை வெண்கலியென்பாரும் உளர். நூற்றைம்பது கலியுள்ளும்

* எடுகளிலும் இவ்வாறே பாடமுள்ளது. ஆயினும் ‘சூத் திரஞ் செய்யாரே’ என்றிருத்தல் வேண்டுமெனத் தோற்றுகிறது.

அன்னதோர் கலிவெண்பாட்டின்மையின் அது சான்றோர்செய்யுளோடு மாறுகோளாமென மறுக்க. மற்றுப் பாட்டிடைமிடைந்தென்றவழிப் பாட்டெனப்பட்டது இடைநிலைப்பாட்டென்றுமோ கொச்சகமென்றுமோவெனின், எஞ்ஞான்றந் தாழம்பட வாராமையின் இடைநிலைப் பாட்டென்றும். துள்ளலுஞ் செப்பலுமென்னும் இருவகைக் கொச்சகமும் ஒருங்குவாராமையிற் கொச்சகமென்றும். கொச்சகமென்னும் பொதுப்பெயரான் அது கூறராய்னும் வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றுமென்றதனால் வெள்ளைக்கொச்சகமெனப்படும் அவையென்பது. அஃதேற் கொச்சகமென்று ஒதுகவெனின் அந்நன் னம் ஒதின் இது கொச்சகக்கலிடாமென்று கருதினுங் கருதற்கவென் பான் வாளாதே பாட்டென்றான். இதனாலும் பெற்றும் இது கொச்சகக்கலிடல்லாமை. (கடுச)

467. பாநிலை வகையே கொச்சகக் கலியென நூனவில் புலவர் நுவன்றறைந் தனரே.

இது, சிறுத்தமுறையானே அகநிலைக்கொச்சகக் கலியுணர்த்து கின்றது. பாநிலைவகையென்பது உம்மை, தொகை, பாநிலையும் வகையு மென விரியும். பாநிலையென்பது ஆறும்பேற்றுமைத்தொகை.

இதன் பொருள் : மேற்பாவினின்ற வகையானே கொச்சகக் கலியாமென்று * நூலாசிரியர் கூறித் † துணித்தனர், என்றவாறு.

அறைதலெனினுந் ‡ துணித்தலெனினும் ஒக்கும். என்னை ? துணித்த கரும்பினை அறைக்கரும்பென்பவாகலின். பாநிலையென்றது யாதனை நோக்கியெனின் இது கொச்சகமாதலான் அதுவும் மேலே ஒருபோகெனக் கூறப்பட்ட கொச்சகப்பாநிலை யெனக்கொள்க.

* 'இலக்கணமறிந்த புலவர் கூறினார் எனப் பொருளுரைத்தார் இளம்பூரணர். நீச்சினுக்கினியர் 'நூலறிந்த ஆசிரியர் கூறித்துணித் தார்' என்றார்.

† 'துணிந்தனர்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம். ‡ 'துணி தல்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம். இவ்விரண்டு பாடமும் பொருந்தாமை கண்டுகொள்க.

அதனைத் துணித்தனரென்றதனால் 'தரவின்றாகித் தாழிசைபெற்று' (தொல்-செய்-149) வருமென்ற கொச்சகத்தினை இதற்கு இயைபின்றாக முன்வைத்தமையான் அஃதொன்றினையுந் துணித்து மாற்றி அல்லாத கொச்சகப்பாவினின்ற வகையான் இவ்வகலிலைப்பாட்டுப் போல அகலிலைக்கொச்சகம் வாராவென்றாலும். வகையென்றதனால் அதிகாரத்தானின்ற வெண்கலிப்பாவினது பாசிலையுந் கொள்ளப்படும். அஃதேல் அதனைப் பாசிலையென்து வகையென்ப தெற்றுக்கெனின் வெண்கலிப்பாத்,

‘தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்து

* * * *

வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்’

(தொல்-செய்-154.)

என்றதனால் வெண்பாவிற் சிதையாது வருமென்று உறுத்துக் கூறினென்பது. எனவே, பாவொழிந்த உறுப்பெல்லாம் பொருணுதலாது வெளிப்படத்தோன்றும் கலிவெண்பாட்டின் உறுப்புவகையான் வருதலும் உடைத்தென்றவாறு. அங்கனம் வருங்கால் இடைநின்ற கொச்சகங்களை ‘ஐஞ்சீ ரடுக்கலும்’ (தொல்-செய் - 155) என்ற கலிவெண்பாவிற்கு ஒதியவாறே கொள்க. மற்று நூலறிபுலவரென வேண்டியதெனினையெனின், தரவு இணைந்து வாராது யாப்பின் வேறுபட்டு ஒருதரவே கொச்சகமாதலுந், தரவிணைந்தவழிச் சுரிதகம்பெறுதலும், அவை தனிச்சொல்லுஞ் சுரிதகமும் உடன் பெறுதலுமெல்லாம், யாப்பின் வேறுபட்டனவென்றலும், ஒத்தாழிசை மூன்றடுக்கினும் இவற்றின் வேறுபாடறிந்து கொச்சகமெனக்கோடலுந், தேவபாணியாகாதவழிக் காமப்பொருளே பற்றி வாராது, அறம் பொருளின்பம்வீடென்னும் நான்கும் பற்றிப் பொருள்வேறுபடவருதலும் பாவேறுபடவருதலும் பற்றிக், கொச்சகக்கலியென்று உணர்வோர் நூலறிபுலவரெனவும் *அல்லாதது புலனாகாதெனவும் எல்லாம்

* “அல்லாதார் நூலுணரார் என்பதறி வித்தற்கு ‘நூனவில் புலவர்’ என்றார்” என்பது நீச்சினுக்கினியர் உரை.

அறிவித்தற்கு நூலறிபுலவர் நுவன்றறைந்தனர் என்றனென்பது. எனவே, கொச்சகக்கலியுள் ஒருசாரணவற்றை இனமென்று வேண்டுவராயின் அவை அவ்வப்பாவின் இனங்கட்கு இவ்வகையே கொச்சகமென வேறுபடுமென்றவாறாயிற்று.

உதாரணம்:

“செவ்விய *தீவிய சொல்லி யவற்றொடு * * *
மகனல்லை மன்ற வினி” (கலி-19.)

எனவும்,

“செல்லினிச் சென்றுநீ * * *
அவலம் படுதலு முண்டு” (கலி-19.)

எனவுந் தரவினை அடுக்குதலின் தரவினைக் கொச்சகமே யெனப்படும். இது நூற்றைம்பது கலியுளொன்றாகலின் வெண்பாவாகியுந் தனித்து வரும். வருங்காற் கலிவெண்பாட்டென்றாயிற்று. ஒருபொருளுதலி இவ்வாறு வரினும் இஃதொக்கும். இது தாழிசையோடுகோடாத் தரவாகலின் வெண்பாவாகியும் வந்தன.

“மாமலர் முண்டகந் தில்லையோ டொருங்குடன்” (கலி-133.)

என்பது தனிச்சொல் இன்றி ஆசிரியச்சுரிதகம்பெற்ற தரவினைக் கொச்சகம்.

“மின்னொளி ரவிரற லிடைபோழும் பெயலேபோல்”

(கலி-55.)

இது தனிச்சொல்லும் ஆசிரியச்சுரிதகமும் பெற்ற தரவினைக் கொச்சகம். இனிப் பல அடுக்கிய பொருட்டொடராய்வருந் தரவுகொச்சகமும் பொருட்டொடர்சிலையுள் அறம்பொருளின்பம் விராய்வருந் தரவு கொச்சகங்களும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

“வெல்புகழ்.†மன்னவன் விளங்கிய வொழுக்கத்தான்” (கலி-118)

இது தரவுந் தாழிசையும் போக்கும் முறையானே வந்ததாயினும்,

* ‘திவ்விய’ என்பதும் பாடம்.

† ‘மீனவன்’ என்பதும் பாடம்.

‘அடைக்கிலைக் கிளவி தாழிசைப் பின்னர்

நடைநலின் நெழுநு மாக்கென் கிளவி’ (தொல்-செய்-135)

என்னும் இலக்கணஞ் சிதையாத தரவிறுதியினுந் தாழிசையிறுதி
டோறுஞ் சொற்சீர் பலவருதலான ஒத்தாழிசையெனப்படாது அதன்
வகைத்தாய் எண்ணிடையிட்டுச் சின்னங்குன்றியதென்பது உமாயிற்று.

“அருடர்ந்த காட்சியா னைநோக்கா *னயஞ்செய்யான்”

(கலி-120.)

எனவும்,

“நயனும் வாய்மையு நன்னா நடுவும்” (கலி-130.)

எனவும் அடக்கியலின்றி அடிநிமிர்ந்தொழுகியதுபோலுங் கொச்சகம்
வருங்கால் ஒத்தாழிசையும் வண்ணகமும்போலத் தனிச்சொற் பெற்
றும் பெறாதும் வரும். நெய்தற்றிணைப் பாட்டுக்கும் இஃதொக்கும்.
அது வருமாறு:

“கொடியவுக கோட்டவு நீரின்றி நிறம்பெறப்

பொடியழற் புறந்தந்த பூவாப்பும் பொலங்கோதை” (கலி-54)

என்னுந் கலியுள் அதனெனத் தனிச்சொற் பெற்று அடக்கியலில்
லாச் சரிதகத்தோடு அடிநிமிர்ந்தோடிற்று.

“பாண்மருண் மருப்பி னுரல்புரை பாவடி” (கலி-21.)

என்னுந் கலிப்பாட்டுத் தனிச்சொல்லும் அடக்கியலுமின்றி அடி
நிமிர்ந்தொழுகிற்று.

“எஃகிடை தொட்டகாக் கலின்பெற்ற வைம்பாஸ்போல்”

(கலி-32) என்னும் பாலைப்பாட்டும் “அகன்னூலம் விளைக்குந்தன் பல்
கதிர் வாடாக்” (கலி-119) என்னும் நெய்தற்றிணைப்பாட்டும் அந்நகை
மாமாறு கண்டுகொள்க.

இனி யாப்பின் வேறுபட்ட கொச்சகவொருபோகோடொப்பன
வற்றுட் சிலவருமாறு:

* ‘பயஞ் செய்யான்’ என்பதும் பாடம்.

“மன்று பார்த்து
நின்று தாயைக்
கன்று பார்க்கு
மின்றும் வாரா”

என்பது இருசீர் நான்கடித் தொகைத்தரவு.

“தஞ்சொல் வாய்மை தேற்றி
யஞ்ச லோம்பென் றளித்த
வஞ்சமற் றவர்வாரா ராயி
னெஞ்ச சில்லாதே தானே.”

என்பது முச்சீர் நான்கடித் தரவுகொச்சகம்.

“நீயலர் தூற்றத் துயிலா நெடுக்கருகுல்
வாரல ராகி யவரோ வலித்ததைநதா
ராரலார் நாரைகா னன்றில்கா னன்னங்கா
னாரலர் தூற்றயா னுள்ள முதுவேனோ”

என்பது நாற்சீரடித் தரவுகொச்சகம்.

“கன்னிநீர் ஞாழற் கமழ்பூங் கானல் யான்கண்ட
பொன்னங் கொடியை யின்றோ னில்லை போலுமான்
மன்னன் காக்கு மண்மேற் கூற்றம் வரவஞ்சி
யின்ன தொன்று படைத்த தாயி னெவனசெய்கோ”

இஃது ஐஞ்சீர்நான்கடித் தரவுகொச்சகம்.

இனிக் கோவையாக்கி எழுத்தெண்ணி அளவிற்படுத்துச் செய்
பினும் அவையேயாம்.*

* நச்சிஞ்சீர்க்கினியர் “கோவையாக்கி யெழுத்தெண்ணி அள
வியற்படுத்துச் செய்வனவும் தரவு கொச்சகமாம். ‘திருவளர் தாமரை
.....’ (திருக்கோவை-1.) ‘போதோ விசும்போ.....’ திருக்
கோவை-2.) இவை பதினேழும் பதினாறுமாய் வந்த தரவு கொச்சகம்”
என்றார்.

“காண்பா *னவாலினுற் காதலன்றன் காதலிமுன் னடவாநிற்ப்
காண்பாலா ளாகுதலா’னன்னுதலுந் கேள்வன்பின் னடவாநிற்ப்
வாண்பான்மை குன்ற வடிவே லவன்றனக்கு மஞ்சொலாட்கும்
பாண்பால் வரிவண்டு பாடு மருஞ்சரமும் பதிபோன்றன்றே.”

என்பது அறுசீர் நாவடித்தரவுகொச்சகம். பிறவும் அன்ன.

“இலங்கொளி வெண்மருப்பி னிடைக்கரந் தூங்குவோ ரேந்தல் யாணை
‡கலங்குஞ் சேரெய்திக் டீ கைகுலையக் கலுழிநீர் கடைவாய்ச் சோரச்
சிலம்பொழி குன்றென நின்றது செய்வ தெவன்கொ லன்னாய்”

இஃது அறுசீர் மூன்றடித் தரவுகொச்சகம்.

“தண்ணந் துறைவன் ருர்மேற் போன
வண்ண வண்டு வாரா தற்றே
வண்ண வண்டு வாரா தாயிற்
கண்ணீர் ிசில்லாதே காண்”

என்பது நான்காசிரியவடியுள் இறுதியடி மூச்சிரான் வந்து யாப்பு-
வேறுபட்டன.

“நீணங்கொள் படுபுலா லுணங்கிநின்று புள்ளோப்ப றிலக்கிடாகந்
கணங்கொள் வண்டார்த் துலாங்கன்னி நறுஞாழல் கையினேந்தி
மணங்கமழ் பூங்கானன் மன்னிமற் றுண்டொ
ரணங்குறையு மென்ப தறியே னறிவனே லடையேன் மன்றோ”
(சிலப்-காணல்-9).

என்பது இடையடி குறைந்தவந்தது. இஃது,

* ‘காண்பான் வரலினுல்’ என்பது முன் அச்சப்பிரதிப் பாடம்.

† ‘நன்னுதறன்’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘கலங்குஞ் சேரெய்தி’ என்பதும் பாடம்.

§ ‘கலங்கு கவளக் கடைவாய்ச்சோர’ என்பதும் பாடம்.

¶ ‘சிலனே காண்’ என்பதும் பாடம்.

‘அறுசீ ரடியே யாசிரியத் தனையொடு
நெறிபெற்று வருஉ நேரடி முன்னே’ (தொல்-செய்-64.)

என்றோதப்பட்டதாயினும் பாமயங்கி வரும் பகுதிபற்றி வேறுகாட்டப் பட்டது.

“புன்னை நீழ னின்றார் யார்கொ
லன்னை காணின் வாழாள் தோழி.”

எனவும்,

“மல்ல லூர விவ்வி நேற்று
பல்பூங் கோதை யில”

எனவும் இவை இரண்டடியான் ஈற்றடி குறையாதும் குறைந்தும் வந்தன. இன்னும் மேற்கூறிய கொச்சக வொருபோகின் பகுதியுள் ஒழிந்தனவும் இவ்வாற்றான் வருவனவெல்லாம் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க.

இனி வகையென்றதனால் வெண்கலியுறுப்புநிலை ஒத்துப் பா வேறுபடுங் கொச்சகம் வருமாறு;

“ஒன்று, இரப்பான்போ விளிவந்துஞ் சொல்லு முலகம்
புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன்.” (கலி-47.)

என்பது தரவுகொச்சகமுஞ் சுரிதகமும் முறையானே வந்து ஆசிரியச் சுரிதகத்தான் இற்றது. இதனுள் ஒன்றெனவும் அவனெனவுஞ் சொந்தீருந் தனிச்சொல்லும் வந்தன. இப்பாட்டு மூன்றனுமொன்று ஓரடியிக்கு மற்றைய நான்கடியாயே வருதலின் மூன்றும் ஒருபொருண் மேல்வரினும் நூலறிபுலவரான் ஒத்தாழிகையெனப்படாக்க் கொச்சக மாயிற்று. பிறவும் இன்றோரன்னவற்றார் கலியோடு இதனிடையே வேறுபாடுதெரிந்து உணரப்படும், அஃதறியாதார்க்கு ஒன்றுபோலக் காட்டினுமென்பது.

“வேனி லுழந்த வறிதுயங் கோய்களிறு” (கலி-7) என்னும்

பாட்டுத் தரவும் போக்கும் பாட்டிபைமிடைந்து ஐஞ்சீரடுக்கிவந்தது. இதனுள் தரவடி நான்கும் வெண்பாவாயினும் அச்செய்யுண் முழுதும் வெண்பாவன்மையிற் கொச்சகமாயிற்று. இனி அறுசீரான் வருவனவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

“காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவான்” (கலி-39)

என்னுங் கொச்சகக்கலியுள்,

“ஏன லிதணத் தகிற்புகை யுண்டியங்கும்
வானூர் மதியம் வரைசேரி னவ்வரைத்
தேனி னிருலென வேணி யிழைத்திருக்குங்
கானக நாடன் மகன்.”

என இடைவின்ற கொச்சகம் ஈற்றடி குறைந்தது ;

“புனவேங்கைத் தாதுறைக்கும் பொன்னறை முன்றி
னனவிற் புணர்ச்சி நடக்குமா மன்றோ
நனவிற் புணர்ச்சி நடக்கலு மாங்கே
கனவிற் புணர்ச்சி கடிதுமா மன்றோ”

எனக் கொச்சகம் ஈற்றடி குறைபாது வந்தது. இவை இரண்டும் வெண்பா. இதனுள் ஒழிந்தபா மயங்கியவாறு கண்டுகொள்க. “கொடுமிட னஞ்சிலான் றார்போன் மராத்து” (கலி-36) என்னும் பாட்டினுள்,

“பாஅய்ப் பாஅய்ப் பசந்தன்று துதல்
சாஅய்ச் சாஅய் நெகிழ்ந்தன தோள்”

என முட்டியின்றிக் குறைவுசீர்த்தாகிய சொற்சீரடி வந்தது. “மலி திரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வெளவலின்” (கலி-104) என்னும் மூல் லைப்பாட்டினுள்,

“இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகந்துடன் பலர்நீங்க
வரிபரி பிறுபிறுபு குடர்சோரக் குத்தித்தன்

கோடழியக் கொண்டானை யாட்டித் திரிபுழக்கும்
வாடா வெகுளி யெழிலேறு கண்டை.....”

எனவும்,

“ தாளெழு துணிபிணி விசைதவிர் வின்றித் தலைச்சென்று”

எனவும் முடுகியலடி வந்தது.

இவற்றுகெல்லாஞ் சொற்சீரடி வந்தன. ஒழிந்த கொச்சகப் பகுதியும் இவ்வாறே வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இனித் தரவும் போக்குமின்றிக் கொச்சகம் பல தொடர்ந்திற்றது வருமாறு :

“ காலவை, சுடுபொன் வளைஇய வீரமை சுற்றெடு” (கவி-85)

என்னும் மருதக்கலி உறழ்பொருட்டானமையிற் கொச்சகக்கலியாயிற்று. இவையெல்லாம் பாசீலையெனப்பட்ட கொச்சகமாமெனின், அற்றன்று; அம்போதரங்கம் அறுபதிற்றடித்தென்றவழி அளவை முற்கூறிய மயக்கினுன் இனியெல்லாந் தன்னளவெனப்படுமென்று புகுந்தமையின். இதற்குக் கொச்சகவொருபோகின் அளவை கொள்ளப்படாது, பாசீலைவகைத்தென்றொமையின். பிறவும் அன்ன.

இனிக்கலிவெண்பாட்டெனக் கூறிய உறுப்புடைக்கலிவெண்பாட்டும் ஈண்டுப் பாசீலையெனப்பட்ட கொச்சகப்பகுதியுமென இரண்டிங் கொச்சகவுறுப்புடைமையிற் கொச்சகக்கலியென ஒன்றையாமென மேலேச்சுத்திரத்தோடு இதனை ஒன்றாக வகுப்ப. அற்றன்று; மேல் ஒருபொருள் கரந்து வெளிப்படத் தோன்றின் ஒருபொரு ணுதலியது போலக் கலிவெண்பாட்டாகாமைக்கும் வாளாது கலிப்பாவாதற்குங் காரணமென்னை யெனின், பிறிதொருகூற்றற் பொருள் கூறுவது கலிவெண்பாட்டென்றதற்கு இடையின்றியே ‘வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்’ (தொல்-செய்-154) கரந்த பொருட்டன்று இது; என்றமையின் இதுவும் வெண்கலியாம். அல்லதூஉம் ‘வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்’ என வேறொரு பாவியை உறுப்

பாகக் கூறுதன் மற்றொருபாலிற்கேதுவாகக் கூறுதலாமோவென மறுக்க. ஒருபொருளுதலிய வெண்பாட்டாயின் ஒத்தாழிசைக்கலி வெண்பாட்டென மற்றையவற்றோடொத்த யாப்புடையதுபோல உடனோதானாகலின் இதுவும் அவ்வாறு யாப்புடைத்தாகல்வென்று மாகலானும் அஃதமையாதென்பது. இங்ஙனம் மயங்குவாரா நோக்கி யன்றே நூனவின்னோர்க்கே இவ்வேறுபாடுணரலாவதென்று ஆசிரி' யன் ஒதுவானாயிற்றென்பது. மற்று இதற்கு அளவையென்னுமா நென்னை? மேற் கொச்சகவொருபோகின் அளவு இன்னதென்றிலனா லெனின், அற்றன்று; வண்ணகத்திற்கு ஒதிய உறுப்பு அமையவரா மையின் அது கொச்சகமேயாமெனவும் எண்ணுஞ் சின்னமும் இழந் ததேபற்றி அதுவும் ஒருபோகேயாமெனவும் அடக்கியலின்றி அடி கியிர்ந்தோடியது வெண்பாவும் ஆசிரியமுமாகி இறுதலின் அடக் கியலில்லாச் சுரிதகம்பெற்றுத் தரவுபோல வருமெனவும் இவ்வா றன்றி ஒப்பழியவருமெனவும் மேற்கூறினன்றே? அங்ஙனங் கூறவே அவ்வுறுப்புக்கள் அவ்வவவளவின்வென்பதூஉம் அவற்றிற் சிறிய வேறுபட்டு வருமென்பதூஉம் அங்ஙனம் வேறுபடுங்கால் அடிகியிர்ந்தோடி யதன் இழிந்தவெல்லையின் ஒன்றிற்றென்பதூஉந் தெரிந்தாலும். என்னை? அடிகியிர்ந்தோடியதற்கு இழிந்த எல்லைத்த் அடியென்றமையின். இனி அடிகியிர்ந்தோடியதொவ் வாடையின் அதற்களவை இத்தீணையென்று 'ஒருபான் சிறுமை விரட்டி யதனுயர்பு' (தொல்-செய-150) என விதந்தோதி னான். இங்ஙனம் பல்வேறு வகைப்பட்ட அளவின் வேறுபட்ட வற்றையும் யாப்பின்வேறுபட்டுவருமென்றான். எனவே, ஈரடி யானே தாழிசைக்கொச்சகம் வருமெனவும் அடிகியிர்ந்தோடியதன் சிற்றெல்லையாகிய பத்தடியளவும் *பாவைப்பாடலும் அம்மனைப்பா டலும் போலுந் தரவுகொச்சகம் வருமெனவும் அமையும். இரண்டடி யின் இழியாவெனவும் எண்ணிடையட்டுச் சின்னங்குன்றியது வேறு பட்டு ஏழடியும் ஐந்தடியுமாகித் தரவுவரினும் வருமெனவும் எட்டடிப் பாகமாகிய நான்கடியின் உயரா தாழிசையெனவும் எல்லாம் ஆண்டே கொள்ளப்படுமாகலின் அவற்றுக்கு அளவையெனவியதிலென்று கடா வருவதென்னையென மறுக்க. அஃதேல், தாழிசைக்கொச்சகமாகிய

பாணிச்செய்யுளுந் தரவுகொச்சகமாகிய தொடர்நிலைச்செய்யுளும் முழுவதும் ஒன்றாக நோக்கியக்கால் உயர்ந்த எல்லை கூறாரோவெனின், அஃது அடிவரையறையின் ஒர்செய்யுளாக்கியே அளவைகூறினார் அவை கொச்சகமாயினுந் தரவுகொச்சகமெனப் பெயர்பெறுதலானென்பது. அஃதேல் அகநிலைக்கொச்சகத்திற்கும் அவையே அளவாம் பிறவெனின், அற்றன்று. அம்போதரங்கம் அறுபதிற்படித் தென்றவழி அளவை முற்கூறிய மயக்கினுன் இனிக் கூறும் உறுப்புடைக் கலிப்பாவிற்கெல்லாம் அதனளவெனப்படுமென்று புகுந்தமையின் இதற்குக் கொச்சகவொருபோகின் அளவை கொள்ளப்படாது. பாசிலைவகைத்தென்னுமையின் இவற்றைத் தொகைநிலையளவின் அடியுடையவென்பது 'தொருநிலை யளவி னடியில்' (தொல்-செய்-160) என்புழிச் சொல்லுதல். அஃதேற், பாசிலைவகையே கொச்சகக்கலி'யென்றவழிக் கொச்சகவொருபோகோடு ஒப்பது அளவொழித் தென்பதும் வரைந்தோதுகவெனின், இருவழியொப்பனவும் உளவாகலின் அந்நனன் கூறினானென்பது. அவை இரண்டடிமுதலாகப் பத்தடியளவும் வருவன தரவுகொச்சகக்கலியென மேற்காட்டிய செய்யுளுட் காணப்படும். (கடுக):

468. கூற்று மாற்றமு மிடைமிடை மிடைந்தும்.
போக்கின் ருக லுறழ்கலிக் கியல்பே.

இது, முறையானே உறழ்கலியுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: ஒருவர் ஒன்று கூறுதற்கு மறுமாற்றம் மற்றொருவர் கூறிச் சென்று பின்னா சின்றது உறழ்கலி, என்றவாறு.*

போக்கின்றெனவே தரவுபெறுதலும் பாட்டிடைமிடைதலும் ஐஞ்சீரடுக்கலும் ஆறுமெப்பெறுதலும் ஒழிந்த சொற்சீரடிபெறுதலும் பாமயங்கிவருதலும் அம்போதரங்கத்திற்கோதிய அளவை பெறுதலும்

* "ஒருவர் ஒன்று கூறுதற்கு மறுமாற்றம் மற்றொருவர் கூறிச் சென்று பின்னர் அவற்றை அடக்குவதோர் சுரிதகமின்றி முடிவது உறழ்கலியாம், என்றவாறு" என்பது நச்சினூர்க்கீனியர் உரை.

‘மெல்லாம் வெண்கலிப்பாட்டிற்குப்போல மேனின்ற அதிகாரத்தாற்
 பெறப்படுவதாயிற்று. போக்கின்றதல் இயல்பெனவே இயல்பின்றி
 விகாரவகையாற் சில போக்குடையவுமாமென்றாலும். அதுவும் ‘பல
 பொருட்கேற்பினல்லது கோடல்’ என்பதனால் வெள்ளைச்சுரிதகம்
 ஒழித்து ஆசிரியச்சுரிதகமே கொள்ளப்படும். என்னை? வெள்ளைக்
 கொச்சகம் பலவந்தவழி ஒன்றனைச் சுரிதகமெனலாகாமையானும் அச்
 சுரிதகம் இரண்டும் ‘போக்கியல்வகையே வைப்பெனப்படும்’
 (தொல்-செய்-136) எனக் கூறப்பட்ட இலக்கணத்த அல்லவாயினும்
 ‘எழுசி ரிறுதி யாசிரியங் கலியென’ (தொல்-செய்-76) சிற்றவழி
 அப்பாட்டு முடிந்து காட்டி சிற்றலானும் அதுவே கொண்டாடு சிறு
 பான்மையென்பது. மற்றுத் தரவின்றி வருவனவும் உளவாலெனின்,
 இதற்குத் தரவுமுதலாயின உறுப்பு விதந்தோதியதிலனாகலின் அஃது
 ஆராய்ச்சியின்றென்பது. அற்றன்று. தரவும் போக்கும் உடன்
 கூறியதனால் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்தும் என்னும் அதிகாரம்
 பற்றி ஈண்டுப் போக்கு விலக்கினமையின் அதுபொருந்தாது. மற்
 றென்னை கருதியதெனின், இதற்கு அதிகாரம்பட சீர்தீய கலிவெண்
 பாட்டு ஒதிய குத்திரத்திற் பாட்டினை இடைகூறுது தரவும் போக்கும்
 உடன் கூறியதனால் போக்கின் இலக்கணத்தனவும் பெறுமென்றாலும்.
 அதனானே ஈண்டு விலக்குண்ட போக்குப்போலச் சிறுபான்மை தர
 வின்றியும் வருமென்பது இக்கருத்தினானன்றே இதனைப் பாசிலை
 யோடு கூறுது தரவுவகைப்படுங் கொச்சகத்தின்பின்னர் வைப்பானா
 யிற்றென்பது. இனிப் போக்குடையன தரவின்றி வாரா, அவை
 ஓரினமென்று ஒதப்பட்டமையினென்பது. மற்று இதற்குப் போக்
 கின்மையும் இலக்கணமாகலின் அதுபற்றியும் பெயர்கொள்ளாமோ
 வெனின், போக்கின்மை சிறுபான்மை கொச்சகத்திற்கும் உரிமையின்
 அவ்வகையுரியதோர் இலக்கணம்பற்றிப் பெயர்கூறானென்பது. மற்
 றிதனையும் கொச்சகமென்றக்கால் இழுக்கென்னையெனின், நாடகச்
 செய்யுட்போல வேறுவேறு துணிபொருளவாகிப் பலதொடர்ந்தமை
 யிற் பெரிதும் வேறுபாடுடைமை நோக்கியும் இது பொருளதிகாரமாத
 லாற் பொருட்பாடுபற்றியும் வரலாற்றுமுறைமைபற்றியும் வேறு
 செய்யுளென்றானென்பது. என்னை?

‘மரபுசிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை
மரபுவழிப் பட்ட சொல்லி னான’ (தொல்-மர-90.)

எனவும் மரபியலுள் ஒதுகின்றமையினென்பது. அல்லாக்காற் கைக் கிலையுஞ் செவியறிவுறையும் வாயுறையும் புறசிலையுமென்னும் நான்கும் மருட்பாவும் ஒன்றேயாகிய செல்லுமன்றோவென மறுக்க.

அவற்றுக்குச் செய்யுள் ; “அரிநீ ரவிழ்நீல மல்லி யனிச்சம்” (கலி-91) என்னும் பாட்டினுள் தரவும் பாட்டும் உடைத்தாகிய பாட்டுத் தாம் ஐஞ்சீரடுக்கியும் ஆறுமெய்பெற்றும் வந்து போக்கின்றிசினுறு முடிந்தது. என்றார்க்குக்,

“காணி நெகிழுமென் னெஞ்சாயி னென்னுற்றாய்
பேணாய்நீ பெட்பச செயல்” (கலி-91.)

என்பது வெள்ளைச்சுரிதகமாகாதோவெனின், ஆகாதன்றே? ‘போக்கியல் வகையே வைப்பெனப் படும’ (தொல்-செப்-136) என்ற இலக்கணத்தான் முற்கூறியவற்றையெல்லாந் தொகுத்து இதன்கண் வைத்தில்லாமையினென்பது. அல்லது உம், அவ்வாறு முடிதலே யன்றி இன்னும் ஓர்கொச்சகம் பெய்து சொல்லி உறழ்ந்தவழியும் அஃ தேற்பதாகலான் அஃது ஒருதலையாக அமைந்த தெனப்படாது. என்ன?

“அன்னதே யாயினு மாகமற் றாயிழாய்
சின்னகை யுண்க முயங்குவாய் சின்னெஞ்ச
மென்றொடு சின்ற தெனின்.”

என்றாற்போலப் பின்னுமொன்று தலைமகன் உரைத்தற்கு இடப்பட்டு சின்றமையின் இது போக்கியல்வகைத்தாகிய வைப்பெனப்படா தென்க. இனி அவ்வாறன்றி ஆசிரியச்சுரிதகம் வந்தவழி அக்கலிப் பாட்டு முடிந்துகாட்டுதலின் அதுவும் அடக்கியலன்றாயினும் அதனைச் சிறுபான்மை நோத்தான் அஃ வழிநூலாசலின் முதலுட்பற்றறியென்பது.

“நலமிக நந்திய நயவரு தடமென்றோள்.” (கலி-113),

என்னும் முல்லைக்கலி போக்கிலக்கணமில்லாத ஆசிரியச் சுரிதகம்
 ‘பெற்று உறழ்கலியாயிற்று. “வாரி நெறிப்பட்ட டிரும்புறந் தாஅழ்ந்த”
 (கலி-114) என்னும் முல்லைப்பாட்டுஞ் “சுணங்கணி வனமுலைச்
 சுடர்கொண்ட” (கலி-60) என்னும் குறிஞ்சிப்பாட்டும் அது.

“ஒருஉநீ எங்குந்தற் கொள்ளல்யா சின்னை
 வெருஉதுங் காணுங் கடை;
 தெரியிழாய், * * * பரியானாய்
 பாடில்கண் பாயல் கொள.” (கலி-87.)

என்பது தரவும் போக்குமின்றி வந்த உறழ்கலி. இவற்று ஐஞ்சீரும்
 அறுசீரும் வந்தன. ஒழிந்த சொற்சீரடி வந்தன பிறவுங் கண்டு
 கொள்க. (கடுஎ)

469. ஆசிரியப் பாட்டி னளவிற் கெல்லை யாயிர மாகு மிழிபுமுன் றடியே.

இத்துணையும் பாவுறுப்புக் கூறி இனி அப்பாவினுள் உள்ளுறப்
 பாகிய அடியளவை கூறுவானெழுந்தான் முறையானே ஆசிரியப்பா
 விற்கு அளவு கூறுகின்றனென்பது.

இதன் பொருள்: ஆசிரியப்பாவின் பெருக்கத்திற்கெல்லை ஆயிரம்
 அடி, சுருக்கத்திற்கெல்லை மூன்று அடி என்றவாறு.

“நீலம்” (ஐங்குறு-கடவுள் வாழ்த்து) என்னும் ஆசிரியப்பா
 மூன்றடியால் வந்தது. * “மாயோன் மாப்பி னாரம் போல” என்பது
 கான்கடியான் வந்தது. “வேரல் வேலி” (குறந்-18) என்பது
 ஐந்தடியான் வந்தது. “தாமரை புரையும்” (குறந்-கடவுள்வாழ்த்து)
 என்பது ஆறடியான் வந்தது. “மானிலஞ்சேவடியாக” (நற்றிணை-
 கடவுள் வாழ்த்து) என்பது ஏழடியான் வந்தது. பிறவும் அன்ன.
 ஆயிரம் அடியான் வருவனவும் உளவேற் கண்டுகொள்க. ஆசிரியப்
 பாட்டினெல்லையென்னுது அளவென்றதனான் அதனியற்றுகிய வஞ்

* இச்செய்யுளை 227 ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

சிப்பாவிற்கும் இவ்வாறே கொள்ளப்படும். இனி வெண்பா நெறித் தாகிய கலியாணவை அதனின் வேறுபடுதலின் அதற்கு வேறு விதத்து கூறுமென்பது. (கடுஅ)

470. நெடுவெண் பாட்டே முந்நா லடித்தே
குறுவெண் பாட்டி னளவெழு சீரே.

இது, முறையானே வெண்பாவின் அடியளவு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வெண்பாவிற்கு இரண்டும் பன்னிரண்டும் இழிபும் ஏற்றமுமாம், என்றவாறு.

மற்று இவற்றையும் 'ஆசிரியப் பாட்டி னளவிற் கெல்லை' (தொல்-செய்-158) என்றாற்போலக் கூறுது குறுவெண்பாட்டும் நெடுவெண்பாட்டிமெனப் பெயர்கொடுத்ததனாற் பயந்ததென்னை யெனின், குறுமையும் நெடுமையும் அளவியலோடு படுத்திக் கொள்ளப்படுதலின் அளவியல் வெண்பாட்டும் உளவென்பதற்கும் அதுவே சிறப்புடையதென்றற்கும் அங்ஙனங் கூறினானென்பது. இனி அவற்றைத் தத்தம் வகையாகச் சுருக்கப்பெருக்கம் உணருங்கால் உய்த்துக் கொண்டுணர்தலென்பதனான் உணரப்படும். என்னை? நெடுவெண் பாட்டிற்கு உயர்ந்த அளவை பன்னிரண்டடியெனவே, அதன் பாகமாய ஆறு, அளவியல் வெண்பாவிற்கு உயர்ந்த எல்லைபெனவும் நெடுவெண்பாட்டிற்கு இழிந்தவெல்லை ஏழடியெனவும் அளவியல் வெண்பாவிற்கு இழிந்தவெல்லை நான்கடியெனவுங் கொள்ளவைத்தமையினைன்பது. இங்ஙனம் அளவியல்வெண்பாச் சிறப்புடைத்தாத னோக்கிப் பதினென்கீழ் நூண்கீழினுள்ளும் முத்தொள்ளாயிரத்தும் ஆறடியினேறாமற் செய்யுள்செய்தார் பிரசான்றோருமெனக்கொள்க. இக்கருத்தினானே 'அம்மை தானே யடிசிறிர் பின்று' (தொல்-செய்-235) எனக்கூறிய நெடுவெண்பாட்டு நேர்ந்திலர் ஆசிரியர் அதற்கென்பது. அஃதேல் அவ்வளவியல் வெண்பாவுள்ளும் ஆறடியானும் ஐந்தடியானும்வருதல் சிறுபான்மையவாலெனின், அங்ஙனமே செப்பிக்கூறிய மரபிற்றாகிய வெண்பாவினைப் பார்துபடக்கூறல்

இயல்பன்றாகலின் அவற்றுள்ளுஞ் சுருங்கிய நான்கடியே சிறந்த தென்று அதனையேபற்றிப் பெரும்பான்மையுஞ் செய்யுள்செய்தாராவ ரென்பது. அஃதேற் குறளடிவெண்பா அதனினுஞ் சிறந்ததாம் பிறவெனின், அற்றன்று; செப்பிக்கூறுங்கால் தெரியக்கூறல்வேண்டு மாகலின் அளவியல்வெண்பாவே பயின்றவென்பது. நெடுவெண் பாட்டுப்போலச் சிறப்பின்றாக் குறுவெண்பாட்டுமெனின், 'சிறப் புடைப் பொருளைப் பிற்படக் கிளத்தல்' என்பதனான் அவ்வி ரண்டினுள்ளும் அதனைப் பிற்கூறியது அச்சிறப்பு நோக்கியன்றோ வென்பது. உதாரணம்:

“அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னொன்றன்
உயிர்செகுத் துண்ணுமை நன்று” (குறள்-26-9.)

எனவும்,

“அறிந்தானே யேத்தி யறிவாக் கறிநது
செறிந்தார்க்குச் செவவ னுரைப்பச சிறந்தார்
செறிந்தமை யாராய்ந்து கொண்டு.”

எனவும் இவை குறுவெண்பாட்டு.

“துகடர் பெருஞ்செல்வந் தோன்றியக்காற் றொட்டிப்
பகடு நடந்தகூழ் பல்லாரோ டுண்க
வகடுற யார்மாட்டு னில்லாது செல்வஞ்
சகடக்கால் போல வரும். (நாலடி-1-2)

எனவும்,

“நாண்ணாயி றுற்ற செருவிற்கு வீழ்ந்தவர்
வாண்மாய் குருதி களிற்றுக்கத்-தாண்மாய்ந்து
முன்பக லெல்லாங் குழம்பாகிப்-பின்பகற்
*றுப்புத் துகளிற் கெழுமம் புனளுடன்
றப்பியா ரட்ட களத்து” (சனவழி-1)

எனவும்,

* 'துப்பிற் றுகளில்' என்பதும் பாடம்.

“நானாற் றிசையும் பிணம்பிறக்க யானை
யடுக்குபு வேற்றிக் கிடந்த விடித்தூறி
யங்கண் விசம்பி னுருமெறிந் தென்கும்
பெருமலைத் தூறெறிந் தற்றே * யெரிமணிப்பூ
ணேந்தெழின் மார்பத் தியறிண்டேர்ச் செம்பியன்றெவ்
வேந்தரை யட்ட களத்து.” (களவழி-6)

எனவும் இவை அளவியல்வெண்பாட்டு.

“பன்மாடக் கூடன் மதுரை நெடுந்தெருவின்”†

என்பதும் அது. நெடுவெண்பாட்டு வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (கதிஅ)

471. ‡அங்கதப் பாட்டவற் றளவோ டொக்கும்.

அங்கதப் பாட்டிற்கும் வெண்பாவே உறுப்பாகலான் ஈண்டு வைத் தான். இதுவும் மேற்கூறிய இரண்டெல்லையும் பெறுமென்றவாறு.

“இருடர் விளக்கத் திமிழிசையார் கோவே
குருடேயு மன்றின் குற்ற-மருடர்ந்த
பாட்டு முரையும் பயிலா தனவிரண்
டோட்டைச செவியு முள.”

* ‘எரிமணிப் - பூணேந் தெழின்மார் பியறிண்டேர்ச் செம்பி டன்’ என்பதும் பாடம்.

† “பன்மாடக் கூடன் மதுரை நெடுந்தெருவி
லென்னோடு கின்ற ரிருவ ரவருள்ளும்
பொன்னோடை நன்றென்ற ணல்லளே பொன்னோடைக்
கியானைநன நென்றாளு மந்நிலையன் யானை
யெருத்தத் திருந்த விலங்கிலவேற் றென்னன்
றிருத்தார்நன நென்றேன் றியேன்”

இதனைப் பலவிகற்பத்தால் வந்த ஆறடிப் பஃரெடை வெண் பாவுக்கு உதாரணமாகக் காட்டினார் யாப்பருங்கல விருத்தியுரை காசர்.

‡ ‘அங்கதப் பாட்டளவ வற்றோ டொக்கும்’ என்பது உரையா டிரியநம், நச்சிஞர்க்கினியரும் கொண்ட பாடம்.

என்பது நான்கடியான்வந்த அங்கதம். பிறவும் அன்ன. இது மந்திரத்தின் வேறுபட்டு அடிவரத்தாயினமையின் இதுவும் வெண்பாட்டுப் போன்று அமைந்து வரல்வேண்டுமென்றற்கும் இது வேறுபாட்டென்ப படாமையின் அடிவரையின்று கொலென்னும் ஐயந்தீர்த்தற்கும் இதற்கே ஈண்டு அளவைகூறி, அதனோடு 'கைக்கிளை பரிபாட்டு அங்கதச் செய்யுள்' (தொல்-செய்-118) என்று ஒதப்பட்ட கைக்கிளைச் செய்யுள் முத்தொள்ளாயிரத்துப் போலப் பலவாயினும் அவற்றுக்கு அளவையும் வெண்பாவின் அளவேயென்று அடக்கினென்பது. நார்ப்பாவாக அடிவரைப்படுவன உளவாயினவற்றுக்கும் இஃதொக்குமென்பது மேற்கூறுதும். (கடுக)

472. கலிவெண் பாட்டே கைக்கிளைச் செய்யுள்

*செவியறி வாயுறை புறநிலை யென்றிவை

தொகுநிலை யளவி னடியில வென்ப.

இஃது, எய்தாத தெய்துவித்தது ; அளவை கூறாதவற்றுக்கு அளவை கூறினமையின்

இதன் பொருள் : இவை ஐந்தும் பெருமைக் கெல்ல இத்தனை யெனத் தொகுத்துக் கூறத் தன்மையுடைய அளவால் வரும் அடியையுடைய அல்ல, என்றவாறு.

கலிவெண்பாட்டென்பது ஒரு பொருணுதலுதலால் திரியின்றி நடப்பதன்றிப் பன்னிரண்டடியின் இகந்துவந்து தரவும் போக்கும் பாட்டிடையிடைந்து வாராது ஒன்றேயாகி வருவதெனக்கொள்க. கைக்கிளைச் செய்யுளென்பது, கைக்கிளைப்பொருட்கு உரித்தாய்வரும் மருட்பாவென்றவாறு. அஃதேல் ஈண்டெய்திய கலிவெண்பாட்டு மொழிந்த கைக்கிளைப்பொருண்மேல் வாராவோவெனின், வருமென்பது 'நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்' (தொல்-அகத்-53) என்புழிக் கொண்டாமென்பது. எனவே, வெண்பாட்டல்லாதன

* நச்சினுக்கீசியர் உரையோடு கூடிய பிரதியில் 'புறநிலை வாயுறை செவியறி வென்றிவை' என்று பாடம் காணப்படுகிறது.

கவிப்பாட்டுக்கள் கைக்கிளைப்பொருண்மேல் வந்தவழியும் அவற்றுக்கு அளவை மேற்கூறியவாற்றானே அடங்குமென்பதாயிற்று. செவியறி வா யுறை புறசிலையென்பன மேற் 'கவிசிலை வகையும் வஞ்சியும் பெருஅ' (தொல்-செய்-110) என, ஒழிந்த பாவான் வருமெனப்பட்ட பொருண் மேல் வருஞ் செய்யன். ஆண்டோதிபவற்றிற்கு ஈண்டு அளவைகூ ருரோ வெனின் அஃது ஆசிரியமும் வெண்பாவுமாகி வேறுவருதலின் முற்கூறிய வகையானே அடங்குமென்பது. மற்றுக் கொச்சகவொரு போகாகியுந் தொடர்சிலைச்செய்யுட்கண்வருமால் அவையடக்கெனின், அஃது 'யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடைய' (தொல்-செய் 149) கொச்சக வொருபோகென்றொழிக. 'தொகுசிலையளவின் அடியில்' என்பது, விரவுறுப்புடைய வெண்கலியுந் கொச்சகக்கலியும் உறழ் கலியுமென்றிவற்றிற்கு மேல் அம்போதரங்கம்பெற்ற அளவினை முத லாகநாட்டிக் கொண்ட தொகைசிலைபளவெனப்பட்ட அடிமேல் அடியிகந்தோடாவென்றவாறு. தொகுசிலையளவென்பது, தலையளவு இடையளவு கடையளவெனப்பட்ட அம்போதரங்கம் மூன்றற்கும் பெருகிய வெல்லையாகி அளவின்விரியாது அவற்றுக்குச் சுருங்கிய வெல்லையாகி அறுபதும் முப்பதும் பதினைந்துமெனத் தொக்குசிற்கும் அளவினவாகிய அடிமேலேருவென்றவாறு. தொகுமளவென்னுது தொகுசிலையென்றான் மூன்றுதொகையினும் முப்பஃதாகிய இடைசிலைத்தொகையே கோடற்கென்பது. இன்னென்னும் ஐந்தாமுருபு நீக்கத்தின்கண் வந்தமையின் முப்பஃதடியின் இகந்துவரும் அடி இவ்வென்றவாறு. இனி, அம் முப்பஃதாகிய தொகுசிலை இவவைந்தற்கும் நீண்டவடிக் கெல்லையாதலின் தொகுசிலையென்னுது அளவென்றானென்பது. நீண்டதனை அளவுடைத்தென்பவாகலின். மற்றிங்நனம் இவை முப்பஃதடியின்மேல் வாராவென்று பெருக்கத்திற்கெல்லை கூறவே சுருக்கத்திற்கெல்லை வரையறையிலவென்றானும். ஆகவே, இரண்டடியானும் வருமென்றானும் பிறவெனின், அற்றன்று ; ஒருபொரு ணுதலிவருங் கலிவெண்பாட்டாயிற் பன்னீரடி இகவாதென்பது 'திரிபின்றி வருவது கலிவெண்பாட்டு' (தொல்-செய்-153) என்றவழிப் போதுமாகலின்; ஈண்டு ஓகிய கலிவெண்பாட்டுப் பதின்மூன்றடியிற் சுருங்காதென்பது பெற்றும். இது கைக்கிளைப் பொருண்மேல் வந்ததாயி

னும் ஒக்கும். ஒழிந்த நான்கும் மருட்பாவாதலான் 'வெண்பா வாகி
 யாசிரிய வியலான் முடியவும் பெறும்' (தொல்-செய்-119) என்ற
 னாகலானும் 'வெண்பா வியலினு மாசிரிய வியலினும் பண்புற முடியும்'
 (தொல்-செய்-161) என வருகின்ற சூத்திரத்தானும் அவ்விரண்டு
 பாவின்கூட்டம் இரண்டடியாகி வாராவாகலானும் அவையும் நான்
 கடியிற் சுருங்காவென்பது உய்த்துக்கொண் டுணரவைத்தானென்பது.
 என்னை? கைக்கிளைப் படலத்துள்,

“போற்றி வெண்பா வாகி மற்றத
 னிறுதி யைஞ்சீ ராசிரி யம்மே”

என்றாகலின். மற்று மூன்றடியிற் சுருங்காது ஆசிரியமாதலானும்
 இரண்டடியிற் சுருங்காது வெண்பாவாதலானும் இவ்வைந்தடியிற்
 சுருங்காவென்று கொள்க. இது 'பண்புற முடியும் பாவின்'
 (தொல்-செய்-161) என மேற்சொல்லும்.

அவற்றுக்குச் செய்யுள்: “நெஞ்சநடுக்குறக் கேட்டு” (கலி-24),
 என்பது பதினேழுடியான வந்த கலிவெண்பாட்டு. “சுடர்த்தொட
 கேளாய்” (கலி-51) எனபது ஒரு பொருணுதலிப் பதினாறடியான்
 வந்தது. “திருந்திழாய் கேளாய்” (கலி-65) என்பது இருபத்தொன்
 பதடியான் வந்த கலிவெண்பாட்டு. ஒழிந்தனவும் அன்ன. நூற்
 றைம்பது கலியுள்ளுந் கைக்கிளைபற்றி இவ்வாறு வருந் கலிவெண்
 பாட்டுக் காணாமாயினமையிற் காட்டாமாயினும். இலக்கணமுண்மை
 யின் இலக்கியம் பெற்றவழிக் கண்டுகொள்க.

“கனவினிற் காண்கோடா கண்ணுந் கலந்த
 நனவினுண் முன்விலக்கு நாணுமின் வாககம்
 பொருகோதம் போளும் புகாஅப் பெருமானார்
 செங்கோல் வடுப்படுப்பச சென்று”

(முத்தொள்ளாயிரம்-59.)

இது கைக்கிளைபற்றி வந்த கலிவெண்பாட்டென்னுமோவெனின்,
 என்னுமன்றே, அது பாடாண்டிணைப் புறப்பொருளாகலானும் ஒரு

பொருணுதலுதல் ஐந்திணைக்கண்ணதேயாகலானும் பன்னிரண்டிடியின் இகந்ததன்றாகலானும் வெண்பாவேயாமென்பது. இப்பொருட்பகுதியுணராதாரும், இது மரபென்பதறியாதாரும், நூற்றைம்பது கலியுள்ளும் இவை கோப்புண்டனவென்பது கீளையாதாரும் இவற்றுள் ஒரு பொருணுதலியன ஒழிந்தனவெல்லாம் வெண்பாவென்று அடிவரை கூறுதொழிப. அங்ஙனம் மரபழியக் கூறின் ஒருசாத்தனை நாட்டி அவனைக் காழுற்று இவன் இன்னவாறுயினுனை ஆசிரியத்தானும் வஞ்சியானும் பொருள்வேற்றுமையுடைய ஒருசார்க் கொச்சகமல்லாத கலிப்பாவினுஞ் செப்புள் செய்தலும் இனி அதனிலையாகிய ஆண்பாற் கைக்கிளை ஆசிரியத்தானும் வஞ்சியானும் வருதலும் பிறவும் இன்றோரன்னவெல்லாம் புலனெறிவழக்கினுட் காட்டல் வேண்டிமென மறுக்க. என்றார்க்கு வரைவுகடாதற்கண்ணுந் தலைவனை அன்பிலுரைச் சொல்லுவன பாடாண்டிணைக் கைக்கிளையாகாவோ வெனின், ‘அவை’ சுட்டியொருவர்ப்பெயா (தொல்-அகத்-54) கொள்ளாமையின் ஆகாவென்பது. அஃதேல் “விடிபல்வெங் கதிர்காயும் வேயம லகலறை” (கலி-15) என்னுந் குறிஞ்சிப்பாட்டினுள்,

“கால்பொர துடங்கலிற் கறங்கிசை யருவிசின்
மால்வரை மலிசுனை மலரேய்க்கு மென்பதோ
புல்லாராப் புணர்ச்சியாற் புலம்பிய வென்றோழி
பல்லிதழ் மலருண்கண் பசப்பீ சிதைத்ததை”

எனவும்,

“நறவினை வரைந்தார்க்கும் வரைபார்க்கும்” (கலி-99,) என்னும் மருதப்பாட்டினுள்,

“அறனிழ லெனக்கொண்டா யாய்குடையக்குடைப்
புறசீழற் பட்டாளோ விவளிவட் காண்டிகா
பிறைதுதல் பசப்பூரப் பெருவிதுப் புற்றானை”

எனவும் இவை சுட்டியொருவர்ப் பெயர்கொள்ளாக் கைக்கிளை வந்தனவாவெனின், அற்றன்று; தலைமக னன்பின்மையே மெப்பாகி

என்றே அன்னதாவது ; இவை அன்னவின்றி வரைவுகடாவலும் ஊடலும் காரணமாக அன்பிலெனென்று இல்லதுசொல்லினமையின் அவை ஒருதலையன்பாகாவென்பது. மற்று “என்னை, புற்கை யுண்டும் பெருந்தோ என்னே” (புறம்-84) என்னும் புறநானூற்றுப் பாட்டும் பெண்பாற் கைக்கிளையாதலின் அதனை ஆசிரியத்தான் வாராதென்றதென்னெயெனின், ‘ஒத்தவை யெல்லாம் வெண்பா யாப்பின’ (தொல்-செய்-118) என்புழிச் சிறுபான்மை தலைவிகூற் றுகியே வருவன் அமையுமென்று போதந்தாமாகலின் அதுவே பெரு விதியாகாதென்பது.

இனிக் கைக்கிளை வருமாறு:

“திருதுதல் வேரடும்புந் * * * தணங்கே” (புற-வெ-மாலே-கைக்-3). இது நெஞ்சிற்கு உரைத்தது எனத் தலைமகள் சொல்லி னது ; நற்காமமன்றாமாகலின். இகசருத்தினானே, இதனைப் புறத் திணையுட் கொண்டாருந் கைக்கிளைப்படலத்து,

“நெஞ்சிற் குரைத்தலுந் கேட்போ ரின்றி
யந்தர மருங்கிற் கூற்று மல்லது
சொல்லலுந் கேட்டலு மில்லையாக
வகத்தினை மருங்கி னைவகை யானு
மிகத்த லென்ப லிவவயி னான”

என்றொருனக்கொள்க.

பாடாண்கைக்கிளைக்கும் ஈண்டே அளவுகூறுகவெனின், கலி வெண்பாட்டினைக் கைக்கிளைமென்றாமையினன்றே அது கடாவாவது. மருட்பாவிற்றுக் கைக்கிளைப்பகுதி வரைந்தோதல் வேண்டுவதினமை வின் அதற்கும் அதுவே அளவாமென்பது. ஒழிந்த மருட்பா மூன்றற் கும் உதாரணம் மேற்காட்டுதல். இக்காலத்தார் ஏறியகடற்றிற மென்னும் பெருந்திணைப்பொருண்மேலுந் காமஞ்சாலாவினமையோ னை ஒழிந்த மகளிரோடுங் கூட்டியுரைக்கும் கைக்கிளைப்பொருண்மே லுந் கலிவெண்பாட்டெனப் பெயர்கொடுத்துச் செய்யுள் செய்பவால்.

அவை அவ்வாறு செய்தற்கும் அவை முப்பதிற்றடியின் இகந்து எத் துணையடியினும் ஏற்குமென்றற்கும் என்னை ஒத்தெனின், அவ் வாறு வருமென்பது இந்துலுட் பெற்றிலமாயினும் இருபதின்சீர்க் கழிநெடிலடியானும் இதுபொழுது செய்யுள் செய்யுமாறுபோலக் காட்டலான் அமையும். அவை புலனெறிவழக்கிற்குச் சிறந்திலவாக விற் சிறுவரவினவென்றொழிக.* (கசு0)

473. புறநிலைவாயுறை செவியறி வுறுஉவெனத் திறநிலை மூன்றுந் திண்ணிதிற் றெரியின் வெண்பா வியலினு மாசிரிய வியலினும் பண்புற முடியும் பாவின் வென்ப.

இது, கைக்கிளைமருட்பாவல்லாத மருட்பாவும் அதவேபோல வெண்பா முதலாக ஆசிரியம் பின்வந்து முடியுமென்று ஈண்டு அவற் றுக்குடம்பட்டது கண்டு கூறியவாறு. என்னை?

‘மருட்பா வேளை யிருசா ரல்லது

தானிது வென்னுந் தனிச்சிலை யின்றே’ (தொல்-செய்-85.)

என்றவழி ஆசிரியம் முன்னர் கீழ்இப் பின்னர் வெண்பாவிலைக் கூறி ‘வெண்பா வியலினு மாசிரிய வியலினும் பண்புற முடியும் பாவின்’ என்றமையின். இங்ஙனம் எண்ணப்பட்ட மூன்றுபொருட்கும் இலக்கணம் முனனர்ப் பாவிரிடோத்தினுட் கூறினவற்றுக்கு இன்ன வாறு செய்யுள் செய்க வென்றற்கு இது கூறினெனப்பது.

* “புறப்புறப் பொருளான் வந்து இரண்டுறுப்பாயும் ஒருறுப்பா யும் பாவும் பொருளும் வேறுபட்டு வெள்ளடியின் இசந்தவரும் கவி வெண்பாவாகிய உலாச்செய்யுள் அடிவரையின்றி வருமாறும், பெருந் திணைப் பொருண்மேல்வரும் டட்டச்செய்யுளும் ஒருறுப்பாய் அடி யிகந்து வருமாறும் இக்காலததக் கூறுகின்றவற்றுட் காண்க” என்றார் நச்சினூர்க்கினியர்.

† ‘பாவின் மென்ப என்பது’ முன் அச்சப்பிரதிப் பாடம். இவ்வா சிரியர் இனங்கொண்டிலரென்பது முன்னர் 86-வது சூத்திரவுரையிற் கூறப்பட்டது.

இதன் பொருள் : இம்மூன்றும் வெண்பா முன்னும் ஆசிரியம் பின்னுமாய் வரும், என்றவாறு.

திறநிலைமூன்றென்றான், முற்கூறியனவெல்லாம் அகத்திணை ராகலின், இவை புறத்திணையுள்ளவது வாராவென்றற்கென்பது. பின்னிதிற் றெரியினென்பது இவை மூன்றுங் கைக்கிளைமருட்பாப் போல ஆண்பாற்கைக்கிளையும் பெண்பாற்கைக்கிளையுமாகி அகனும் புறனும்பற்றி வாராது ஒருதலைபாகவே புறத்திணையென்று தெரியப் படுவனவென்றவாறு. இதன் பயன், கைக்கிளைமருட்பாப் புறத்திணையானும் வருமென்பது. இயலென இருகாற் சொல்லியவதனான் இயற்சீர்வெள்ளடியான் வெண்பாவருதல் சிறந்ததெனவும் அதற்கேற்றவகையான் ஆசிரியம் இயற்சீரான்வருதல் சிறந்ததெனவுங் கொள்க. பண்புறமுடிதலென்பது மேற் சிறுமைக்கெல்லே கூறாமையின் வெண்பாவிற் கிழிபாகிய எழுசீரின்னி எண்ணிரான்வரினும் ஆசிரியத்திற்கிழிபாகிய மூன்றடி வரினும் எருத்தடி குட்டமாகி வரினும் அங்கனம் மூன்றடி வந்தவழி வெண்பா நான்குமுதற் பன்னிரண்டளவும் உயரினும் அவையெல்லாம் பண்பெனப்படுவனவெனவும் அல்லன சிறப்பிலவெனவுஞ் சொல்லினவாறு. இக்கருத்திணை வெண்பாவடி வரையிலவாயினும் ஆசிரியவடி மூன்றிகவாவெனபது தைநீ. கிளைப்படலத்துள்ளுந் சொல்லப்பட்டது. என்னை ?

“முச்சீ ரெருத்தின தாகி முட்டின்றி

யெச்சீ ராணு மேகாரத் திறுமே”

என்றாராகலின். ‘பாவின’வென்றதனான் அவவிரு பகுதியுந் தத்தம் பாக்கள் வேறு வேறு பெறசீகழுமென்பது. எனவே, இயற்சீர்வெள்ளடி யாசிரியந் தோடுக்குங்கால்,

“எறும்பி யிலையிற் குறும்பல் சுனைய

வுலக்கல் லன்ன பாறையேறி” (குறந்-12.)

எனப் பாவினை ஒன்றாகத் தொடுத்தாற்போலத் தொடுத்தல் ஈண்டு அமையாதென்றாலும். இவை மூன்றற்கும் உதாரணங் காட்டுங்கால்

மேற் காட்டாதூன்ற பாடாண்டிணைக் கைக்கிளைமரு ட்பாவிற்கு உதா
ரணம் காட்டியே காட்டப்படும். (ககக)

474. *பரிபாட் டெல்லை

நாலீ ரைம்ப துயர்ப்படி யாக

வையைந் தாகு மிழிபடிக் கெல்லை.

இது, பரிபாட்டின்கண்வரும் வெண்பாவிற்கு அளவுகூறுகின்
றது.†

இதன் பொருள்: பரிபாடற்கு உறுப்பாகிய வெண்பாவுக்கு
நானூறடி பெருக்கத்திற்கெல்லையாகவும் இருபத்தைந்தடி சுருக்கத்
திற்கெல்லையாகவும் பெறும், என்றவாறு.

அவை பரிபாடலுட் கண்டுகொள்க.

(ககஉ)

475. அளவியல் வகையே ட்யனைவகைப் படுமே.

இது, மேற்கூறிய அளவினை வரையறுக்கின்றது.

இதன் பொருள்: இத்துணையும் அளவியலான் ஒருகூறே
சொல்லப்பட்டது, என்றவாறு.

எழுவிலத்தெழுந்த செய்யுள்களுள் அடிவரையறையுடையன
வற்றுக்குக் கூறினான் ஆண்டில்லாதன அடிவரையின்றிவரும்

* 'பரிபாடல்லே' என்பது உரையாசிரியர் உரைப்பிரதியிலும்,
நச்சிஞர்க்கினியர் உரைப்பிரதியிலும் கண்ட பாடம்.

† இளம்பூரணரும் நச்சிஞர்க்கினியரும் இச்சூத்திரம் பரிபாட்
டிற்கு எல்லை கூறுகின்றதென்றனர்.

‡ 'அனைவகைப்படும்' என்பதும் பாடம்.

இலக்கணத்த வென்பது உம் இனிக்கூறுதமென்பதாம் இதனது
பயம்.* (ககக)

476. எழுநிலத் தெழுந்த செய்யுட் டெரிய
எடிவரை யில்லன வாறென மொழிப.

மேலைக்குத்திரத்தான் அளவியல் வகையை வரையறைப்படுத்
தான்; அடிவரையறையின்மையும் அளவியலென்பதுங் குறிப்புக் கருதா
இலக்கணமாகிய செய்யுள் கூறினான் இச்சூத்திரத்தானென்பது.

இதன்பொருள்: அகமும் புறமுமாகிய எழுநிலத்துந் தோன்றிய
செய்யுளை ஆராயின் அடிவரையின்றிவரும் இலக்கணத்தளவு ஆறும்,
என்றவாறு.

இதனானே ஆறென்பது உம் ஓரளவியலாயிற்று.† (ககச)

477. அவைதாம், நூலி னுன வுரையி னுன
நொடியொடு புணர்ந்த பிசியி னுன
வேது நுதலிய முதுமொழி யான
மறைமொழி கிளந்த மந்திரத் தான
கூற்றிடை வைத்த குறிப்பி னுன.

* இது “மேற் சொல்லப்பட்டவற்றைத் தொகுத்துணர்த்துதல்
துதலிற்று. (இ-ள்.) இவ்வதிகாரத்தான் அதிகரிக்கப்பட்ட அளவியல்
சுண்டுச் சொன்ன வகை பெறும்” என்பது இளம்பூரண உரை.

“இது பிறன் கோட்கூறல். (இ-ள்) யான் கூறிய அளவியலின்
கூறுபாடு அத்திணைப் பகுதிப்படும், என்றவாறு. என்றது யான்
சிறப்புடைத்தெனக் கூறிய பெருமைக்கெல்லை அத்திணைப்படுமென
வே, பிறர் பெருமைக்கெல்லை கொள்ளாதது சிறப்பின்று என்றவாறு
யிற்று” என்பது நச்சினர்க்கினியர் உரை.

† “எழுநிலமாவன, பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி,
அங்கதம், முதலென என்பன. அவற்றுட் ‘பாட்டு’ ஒழிந்த ஆறும்
அடி வரையில, என்றவாறு” என்பது இளம்பூரணர் உரை.

இது மேற்கூறியிருத்த ஆற்றும் பெயரும் முறையு முணர்த்துத் தல் துதலிற்று.

இதன்பொருள்: அடிவரையில்லன ஆறெனப்பட்ட; அவைதாம் நூலின் கண்ணவும் உரையின்கண்ணவும் நொடித்தன்மாத் திரையாகிய பிசியின்கண்ணவும் ஒருமொழிக் கேதுவாகிவரும் முதுமொழிக்கண்ணவும் மறைத்துச்சொல்லுஞ் சொல்லாற் கிளந்த மந்திரத்தின் கண்ணவுஞ் சொல்லுகின்ற பொருளை இடைகரந்து சொல்லுங் குறிப்பின் கண்ணவுமென அறுவகைப்படும், என்றவாறு.

அவற்றுக்கிலக்கணம் போக்கிச் சொல்லுதம். நூலின்கண்ணவுமென்றது சூத்திரச்செய்யுளேநோக்கிக் கூறியவாறு. அதனுள்ளும் அடிவரையுடைய ஆசிரியம்போல் அளவைபெற்று மேலே அடங்குமென்பது. இனி அச்சூத்திரப்பொருளும் உரையின்கண்ணதாகி வருவது உம் ஒருசெய்யுளாம். அதனது விகற்பம் முன்னர்க் கூறுதம். நொடியொடுபுணர்ந்த பிசியும், ஏது துதலிய முதுமொழியும் மறைமொழிகிளந்த மந்திரமுகூற்றிடைவைத்த குறிப்புமென நான்கும் வழக்கு மொழியாகியுஞ் செய்யுளாகியும் வருதலின் அவற்றுட் செய்யுளையே கோடற்கு அவற்றுக்கு அளவிலவென்றானென்பது. இவை இத்துணையெனவே மேலேசூத்திரமும் அளவியலே கூறியவாறாயிற்று. இனி அவைபடும் பகுதியாவையுங் கூறுகின்றான். நொடியொடு புணர்ந்த வென்ற மிகையான் இதுவன்றி இதுபோல்வது பண்ணத்தியென்பதும் ஒன்று உண்டென்பதுகொள்க. அது முன்னர்ச் சொல்லுதம். (கசுஇ)

478. அவற்றுள்,

நூலெனப் படுவது நுவலுங் காலை

முதலு முடிவு மாறுகோ ளின்றித்

தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி-

யுண்ணின் றகன்ற வுரையொடு பொருந்தி

நுண்ணிதின் விளக்க லதுவதன் பண்பே.

இது, நூலினது பொதுவிலக்கணமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: நூலென்று சொல்லப்பட்டவற்று முன்னும் பின்னும் மாறுபாது தொகுத்தும் வகுத்தும் பொருள்காட்டி அடங்கி நின்றபொருள் விரித்துச் சொல்லப்பட்டுப் பருப்பொருட்டாகாது நுண்பொருட்டாகப் பொருள்விளக்கல் அதற்கிலக்கணம் அது, என்ற வாறு.

இதன் அகலம் உரையிற்கொள்க.

(ககசு)

479. அதுவே தானு மீரிரு வகைத்தே.

அதன் வகை உணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள்: அந்நூற்குப் பகுதி நான்குவகையாம், என்ற வாறு.

அவை முன்னாச் சொல்லுதல். இதனது பயம், மேல் தொகையினும் வகையினுமென்றதனானே தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்ப்பு என்னும் நால்வகையாப்பிற்குந் தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டிதல் ஒக்குமென அவையிரண்டும் நான்காதலுமுடையவென்பது. அவை எழுத்து முப்பத்துமூன்றெனத் தொகுத்தவழிக் குறிலும் நெடிலும் இனமுஞ் சார்ந்துவரும் மூன்று மென வகுத்தலும் 'இரண்டு தலையிட்ட முதலா கிருபஃ தறுநான்கீறு' (தொல்-எழுத்-புணர்-1) என வகுத்தலுமென்றாற்போல்வன. உயர்திணை அஃறிணையெனத் தொகுத்து ஐம்பாலென வகுத்தலும் அஃது ஒழிந்த மூவகைநூலிற்கும் இவ்வாறே ஒருவழித் தொகுத்தலும் வகுத்தலுங் கொள்க. (ககௌ)

480. ஒருபொரு ணுதலிய சூத்திரத் தானு
மினமொழி கிளந்த வோத்தி னானும்
பொதுமொழி கிளந்த படலத் தானு
மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் தானுமென்
ருங்கனை மரபி னியலு மென்ப.

இஃது, அந்நான்கினையும் பெயரும் முறையு முணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள்: நூலுள் ஒருபொருளையே துதலிவருவது சூத், திரமெனவும் இனமாகிய பொருளினையே தொகுப்பது ஒத்தெனவும் பலபொருட்கும் பொதுவாகிய இலக்கணங் கூறுவது படலமெனவும் மூன்றுறுப்பினையுடையது பிண்டமெனவுங் கூறிய மரபினான் இயலும் நூல், என்றவாறு. (கசுஅ)

481. அவற்றுட், சூத்திரந் தானே
யாடி நிழலி னறியத் தோன்றி
நாடுத லின்றிப் பொருணனி விளங்க
யாப்பி னுட் டோன்ற யாத்தமைப்பதுவே.

இது, முறையானே சூத்திர இலக்கண முணர்த்துதல் துதலிற்று.

மேல் ஒதியவற்றுள் ஒருபொருணுதலிய எனப்பட்ட சூத்திரப் பொருள் துதலுங்கால் ஆடி சிறிதாயினும் அகன்றுபட்ட பொருளை அறிவித்தாற்போலத் தோதல்வேண்டாமை அவ்வகன்றபொருள் அடங்குமாற்றான் அச்செய்யுளுள் தோன்றச் செய்து முடிக்கப்படுவது, என்றவாறு. (கசுக)

482. நேரின மணியை நிரல்பட வைத்தாங்
கோரினப் பொருளை யொருவழி வைப்ப
தோத்தென மொழிப வுயர்மொழிப் புலவர்.

இஃது, ஒத்திலக்கண முணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள்: மேல் இனமொழிகளிளந்த ஒத்தென்றான், அங் கனம் இனமொழி கிளக்குங்காற் சிதைந்துகிடப்பப் பல ஒத்தாகச் செய்யாது நேரினமணியை நிரலவைத்தாற்போல ஒரினப்பொருளை யெல்லாம் ஒருவழியே தொகுப்பது ஒத்தாவது, என்றவாறு.

நேரினமணியெனவே ஒருசாதியாயினுந் தம்மின் ஒத்தனவே கூறல்வேண்டுமென்பதாம். வேற்றுமையோத்தும் வேற்றுமைமயங்கியும் விளிமரபும் என மூன்றன்பொருளும் வேற்றுமையென ஓரினமென்று ஒரோத்தாகவையாது வேறு வேறு வைக்கப்படுமென்பது. உயர்மொழிப் புலவரென்பது, அந்நனம் தூல்செய்தல் உயர்ந்தோர் கடனென்றவாறு. (கஎ௦)

483. ஒருநெறி யின்றி விரவிய பொருளாற் பொதுமொழி தொடரினது படலமாகும்.

இது, மேற் பொதுமொழிகளின்த் படலமெனப்பட்டதற்கு இலக்கணமுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள் : ஒருநெறியவன்றிப் பல்வேறு வகைப்பட்ட பொருளெல்லாவற்றிற்கும் வேறுவேறு இலக்கணங்கூற துதலின் அவற்றுக்குப் பொதுவாகி வருவது படலம், என்றவாறு.

பொதுமொழிகளின்த் படலமென்றவழி ஒருநெறிப்பொருட்டுப் பொதுவாகப்பட்டதனை விலக்கி ஈண்டு விரவிய பொருட்குப் பொதுவாக மொழிவதே படலமென்றாரென்ப. அவை அதிகாரங்களானமெனக் கொள்க. (கஎ௧)

484. மூன்றுறுப் படக்கிய தன்மைத் தாயிற் ரேன்றுமொழிப் புலவரது பிண்ட மென்ப.

இது பிண்டங் கூறுகின்றது. வாளாதே மூன்றுறுப்படக்கிய பிண்டமென்றான் மேல்; (தொல்-செய்-168) ஈண்டுச் சூத்திரமும் ஒத்தும் படலமும் கூறிய அதிகாரத்தானே அம்மூன்றினையும் அடக்கிநிற்பது கூறுகின்றனென்பது.

இதன்பொருள் : இம்மூன்று உறுப்பினையும் அடக்கி வருவது பிண்டம், என்றவாறு.

அம்மூன்றினையும் உறுப்பென்னவே, பிண்டமென்பனதாம் உறுப்பினவென்பது பெற்றும். தொல்காப்பியமென்பது, பிண்டம்; அத

னுள், எழுத்ததிகாரஞ் சொல்லதிகாரம்பொருளதிகாரமென்பன படல
மெனப்படும்; அவற்றுள் ஒத்துஞ் சூத்திரமும் ஒழிந்த இருகூறு
மெனப்படும். தோன்றுமொழிப் புலவர் அது பிண்டமென்ப, என்ற
தனாற் பிண்டத்தினையும் அடக்கி சிற்பது வேறு பிண்டமுளதெனக்
கொள்க. அது முதலூலாகிய அகத்தியம்போலும்; என்னை? அஃது
இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழென்று மூன்று பிண்டத்தினை
யும் அடக்கி சிற்றவின்.* (கஎஉ)

485. பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னானும்
பாவின் நெழுந்த கிளவி யானும்
பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி யானும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானுமென்
றுரைவகை நடையே நான்கென மொழிப.

இஃது, உரையாமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள் : உரைப்பகுதிவழக்கு இந்நான்காகு மென்று
சொல்லுவார் புலவர், என்றவாறு.

பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினுமென்பது, ஒரு பாட்டு இடை
யிடை கொண்டு சிற்குங்கருத்தினுள் வருவனவெனப்படும். என்னை?
பாட்டுவருவது சிறுபான்மையாகலின். அவை தகடீர்யாத்திரைபோல்

* “சூத்திரம் பல உண்டாகி, ஒத்தும் படலமும் இன்றாகி வரி
னும்; ஒத்துப் பலவுண்டாகி, படலம் இன்றாகி வரினும்; படலம் பல
வாகி வரினும் அதற்குப் பிண்டமென்று பெயராம், என்றவாறு. அவற்
றுள் சூத்திரத்தாற் பிண்டமாயிற்று இறையனார் களவியல்; ஒத்தி
னாற் பிண்டமாயிற்றுப் பன்னிருபடலம்; அதிகாரத்தாற் பிண்டமா
யிற்று இந்நூல் என்று கொள்க. இவற்றைச் சிறுநூல், இடைநூல்,
பெருநூல் என்ப” என்றார் இளம்பூரணர்.

வன.* மற்றுப் பிறபடைவிரவியும் வருவனவோவெனின், அவற்றுள் னூர் தமிழரையின எல்லாம் பாட்டிடைவைத்த குறிப்பென ஈண்டட்டற்கும், பிறபடைக்காயின் ஈண்டு ஆராய்ச்சியின்றென்பது. பாவின் நெழுந்த கிளவியானுமென்பது பாட்டின்றிச் சூத்திரத்திற்குப் பொருளெழுதுவன போல்வன.† சூத்திரம் பாட்டெனப்படாவோவெனின், பாடா. பாட்டும் உரையும் தூலுமென வேறேதினமையின். அல்லாத சூத்திரத்தாற் சொல்லாத பொருளினே உரையாற் சொல்லித் தொடர்பு படுப்பது பாட்டிடை வைத்த குறிப்பாவது. இஃது அன்னதன்று, வேறொருவன் சூத்திரத்திற் கூறிய பொருளையே மற்றொருவன் கூறுகின்றானாதலானென்பது. ஒழிந்த பாட்டிற்கும் இவ்வாறே பொருளெழுதின் அஃதொக்கும். அவை பாரதம், பருப்பதம் முதலாயின. பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழியானுமென்பது ஒருபொருளின்றிப் பொய்ப்படத் தொடர்ந்து சொல்லுவன. அவை ‡ ஓர் யானையுந் குரீஇயுந் தம்முட் பாடி இன்னுழிச சென்று இன்னவாறு செய்தனவென்று அவற்றுக்கியைப்ப் பொருள்படத் தொடர்ச்சியான ஒருவனுழை ஒருவன் கற்றுவரலாற்று முறையான் வருகின்றன. பொருளொடுபுணர்ந்த நகைமொழியானுமென்பது, பொய்யெனப்படாது மெய்யெனப்பட்டும் நகுதற்கேதுவாகுந் தொடர்

* சிலப்பதிகாரத்தையும் உதாரணமாகக் காட்டினா நச்சிஹீக் கினியநும், இளம்பூரணரும்.

† “பாவின்றெழுந்த கிளவியானும் என்பது, பாக்கண் மொழிதோற்றின சொல்வகையானும் உரையாம் என்றவாறு. அஃதாவது வழக்கின்கண் ஒரு பொருளைக்குறித்து வினாவுவாரும் செப்புவாரும் கூறும் கூற்று. அதுவும் இலக்கணம் பிழையாமற் கூறவேண்டுதலானும் ஒரு பொருளைக் குறித்துச் செய்யப்படுதலானும் செய்யுளாம். இதனைக்குறித்தன்றே ‘செப்பும் வினாவும் வழாஅ லோம்பல்’ (தொல்-சொல்-கிள-13) என்பது முதலாகக் கூறப்பட்ட இலக்கணமென்று கொள்க” என்றார் இளம்பூரணி.

‡ “ஓர் யானையும் குதிரையும் தம்முள் நட்பாடி” என்று நச்சிஹீக் கினியர் உரைப்பிரதியிற் காணப்படுகிறது. இதுவே சரியான பாடமென்று தோன்றுகிறது.

நிலை. அதவும் உரையெனப்படும். அவையாவன சிறுதிரீடியுரையும், நந்திரவாக்கியமும் போல்வனவெனக்கொள்க. இவற்றுட் சொல்லப்படும் பொருள் பொய்யெனப்படாது உலகியலாகிய நகைதோற்று மென்பது.* இவ்வகையான் உரை நான்கெனப்படுமென்றவாறு. உரை நடைபென்னாது வகையென்றதனை இவ்வரைப்பகுதி பிரிதும் ஒன்றாண்டு. அது மரபியலுட் பகுத்துச் சொல்லுதும். (கஎக)

486. அதுவே தானு மிருவகைத் தாகும்.

இஃது, அவற்றின் தொகை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அந்நான்கனுண் முதலன இரண்டும் ஒன்றாகவும் ஏனைய இரண்டும் ஒன்றாகவுந் தொகுக்கப்படும் அவ்வாற்றாற் பயன்கொள்ளுங்கால், என்றவாறு.† அவையாவன கூறுகின்றன. (கஎச)

487. ஒன்றே மற்றுஞ் செவிலிக் குரித்தே
யொன்றே யார்க்கும் வரைநிலை யின்றே.

இஃது, அவற்றது இயல்புணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : மேனின்ற அதிகாரத்தான் இறுதினின்ற இரண்டன் தொகுதியாகிய ஒன்று செவிலிக்கே உரித்து. ஒழிந்த இரண்டனாகிய ஒன்று வரைவின்றி எல்லார்க்கும் உரித்து, என்றவாறு.‡

* “நகைமொழியாவது மேற்சொல்லப்பட்ட உரை பொருந்தாதென இகழ்ந்து கூறுதல். அவ்விசுச்சியின் பின்னர்ப் பொருளுணர்த்து முரை பிறக்குமாதலின், ‘பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழியானும்’ உரைவரும் என்றார்” என்பது இளம்பூரணர் உரை.

† “மேற் சொல்லப்பட்ட உரை இரண்டு வகைப்படும், என்றவாறு. அது மைந்தர்க்கு உரைப்பனவும் மகளிர்க்கு உரைப்பனவும் ஆம்” என்பது இளம்பூரணர் உரை.

‡ “மகளிர்க்குரைக்கும் உரை செவிலிக்குரித்து; மைந்தர்க்குரைக்கும் உரை எல்லார்க்கு முரித்து, என்றவாறு” என்பது இளம்பூரணர் உரை.

தலைமகளை வற்புறுத்துஞ் செவிலியர் புணந்துரைத்து நகுவித் துப் போக்குதற்குரியரென்பது இதன் கருத்து. இக்கருத்தேபற்றிப் பிறசான்றோருஞ் “செம்முது செவிலியர் பொய்நொடி பகர” என்றாரென்பது. பிறவும் அன்ன. மற்றுமென்றதனால் அவையன்றி வருகின்ற பிசுபுஞ் செவிலியர்க்கு உரித்தென்பதுகொள்க. இனிப் பாட்டிடைவைத்த குறிப்பும் பாவின்றெழுந்த கிளவியும் யாருக்கும் வரைவின்றி வருமாறு அவ்வச்செய்யுளுட் காண்க. (கஎடு)

488. ஒப்பொடு புணர்ந்த வுவமத் தானுந்
தோன்றுவது கிளந்த துணிவி னானு
மென்றிரு வகைத்தே பிசிவகை நிலையே.

இது, முறைபானே பிசி இரண்டெனப்படு மென்கின்றது.

இதன் பொருள் : தனகட் கிடந்த ஒப்புமைக்குணத்தோடு பொருந்திவரும் உவமப்பொருளானும் மற்று இனி ஒன்றுசொல்ல ஒன்று தோன்றுந் துணிவிற்காகச் சொல்லுஞ் சொல்லானுமென்று இவ்விருகூற்றதாகும் பிசி கூறுபடும் நிலை, என்றவாறு.

அவை “பிறைகவ்வி மலைநடக்கும்” என்பது ஒப்பொடு புணர்ந்த உவமம். அஃது யானையென்றவது.

“முத்துப்போற் பூத்து முதிரிற் களாவண்ணன்
நெய்த்தோர் குருதி கிறங்கொண்டு வித்துதிர்த்து”

என்பது கமுகின்மேற்று.

“நீராடான் பார்ப்பா னிறஞ்செய்யா நீராடி
வூராடு நீரிற் காக்கை”

என்பது தோன்றுவது கிளந்த துணிவினான் வந்தது. இது நெருப் பென்றாவது. வகைநிலை யென்ற மிகையான் இவைபுஞ் செவிலிக் குறித்தென்பது கொள்க. (கஎக)

489.* நுண்மையஞ்சு ருக்கமு மொளியு முடைமையு
மென்மையு மென்றிவை விளங்கத் தோன்றிக்
குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருஉ
மேது நுதலிய முதுமொழி யென்ப.

இது, முதுமொழியுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: கூரிதாய்ச் சுருங்கி விழுமிதா யெளிதாகி இயற்
றப்பட்டிக் குறித்த பொருளொன்றினை முடித்தற்கு வருமாயின், அங்
னம் வந்ததினைப் பொருண்முடித்தற்குக் காரணமாகிய பொருளினைக்
கருதுவது முதுமொழியென்ப புலவர், என்றவாறு.

“உழுத வுழுத்தஞ்செய் யூர்க்கன்று மேயக்
கழுதை செவியரிந் தற்றால்-வழுதியைக்
†கண்டன கண்ணீ ருருப்பப் பெரும்பனைத்தோள்
கொண்டன மன்றோ பசப்பு.”

என்றவழி மற்று வழுதியைக் கண்ட கண் நீருருப்பத் தோள் பசந்தன
என்றக்கால் ஒன்றன் வினைப்பயன் ஒன்று துகர்ந்ததென்புழிக் குறித்த
பொருளியைப்பின்மை கூறியதாயிற்று. அதனைச் சொற்றொடர்
இனிது விளக்கின்றாயினும் முற்கூறிய முதுமொழி முடித்ததென்பது.
என்னை? அதன் கண்ணே அது முடித்தற்கேதுவாகிய இயைபின்மை
கிடந்தமையினென்பது. இது பருப்பொருட்டன்றி துண்ணிதாகிச்
சொற்சுருக்கமுடைத்தாய் விழுமிதாகி எளிதிற் பொருடோன்றியவாறு
கண்டுகொள்க. எனவே, இதுவும் இந்நாற்பகுதித்தெனறவாறு.†(கஎஎ)

* ‘நுண்மையஞ்சு ருக்கமு மொளியுடைமையும்’ என்பது முன்
அச்சப்பிரதிப் பாடம்.

† ‘கண்ட கருங்கண் இருப்ப’ என்பதும் பாடம்.

‡ “பழமொழி இவ்விலக்கணம் பற்றிச் செய்தது” என்றார் நகீ .
சிறுக்கியியல்.

490. நிறைமொழி பாந்த ராணையிற் கிளந்த- மறைமொழி தானே மந்திர மென்ப.

இது, மந்திரச்செய்யுளுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : சொல்லிய சொல்லின் பொருண்மை யாண்டுக் குறைவின்றிப் பயக்கச் சொல்லும் ஆற்றலுடையராவார் ஆணையாற் றுணக்கப்பட்டுப் புறத்தார்க்குப் புலனாகாமன் மறைத்துச்சொல்லுஞ் சொற்றொடரெல்லாம் மந்திரமெனப்படுப, என்றவாறு.

அவை வல்லார்வாட்ச் சேட்டுணர்ச. தானேயென்று பிரித்தான் இவை தமிழ்மந்திரமெனறற்குப் டாட்டாகி அங்கதமெனப்படுவனவும் உள, அவை நீக்குதற்குமென உணர்ச. அவை,

“ஆரிய நன்று தமிழ்த் தெனவுரைத்த
காரியத்தாற் காலசகோட் பட்டானைச-சீரிய
வந்தண் பொதியி கலத்தியனா ராணைபாற்
செந்தமிழே தீர்ச்சகசுவா சா”

எனவும்,

“முரணில் பொதியின முதற்புத்தேள் வாழி
பரணா கபிலரும் வாழி—யரணிய
வானந்த வேட்கையான வேட்கோக குயக்கோட
னானதஞ் சோகசுவா சா”

எனவும் இவை *தெற்கண வாயில் திறவாகப் பட்டி மண்டபத்தார் பொருட்டு நக்கீரர் ஒருவன் வாழவும் ஒருவன் சாவவும் பாடிய மந்திரம் அங்கதப்பாட்டாயின. மேற பாட்டுரை நூலென்புழி அங்கதமென்றே தினுன் இன்ன மந்திரத்தை. இஃது ஒருவனை இன்னவாற்றாற் பெரும்பான்மையுஞ் சயித்தற் பொருட்டாகலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று. இக்கருத்தேபற்றிப் பிறரும்,

* ‘தெற்கில் வாயில் திறவாத பட்டிமண்டபத்தார் பொருட்டு’ என்பது நச்சிணுநீர்கினியர் உரைப்பிரதிப் பாடம்.

“சிறைமொழி மாந்தர் பெருமை கிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்” (குறள்-3-8.)

என்றாரென்க. அங்கதப்பாட்டாயவழி அவற்றுக்கு அளவை அங்
கதப்பாட்டளவோடு ஒக்குமென மேற்கூறினென்பது. (கஎஅ)

491. எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணரா தாகிப்
பொருட்புறத் ததுவே குறிப்புமொழி யென்ப.

இது, முறையானே கூற்றிடைவைத்த குறிப்புணர்த்துதல் துத
லிற்று.

இதன் பொருள் : எழுத்து முடிந்தவாற்றானுஞ் சொல் தொட
ர்த்தவாற்றானும் அச்சொற்படி பொருளானுஞ் செப்வன பொருளறிப
லாகாமையின், எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணராது பொருட்குப்
புறத்தே பொருளுடைத்தாப் சிற்பது குறிப்பாவது, என்றவாறு.

இதனைப்பாட்டுகா நூலென்றவழி வாய்மொழி யென்றேதினான்,
கவியாற் பொருள்தோன்றாது பின்னா இன்னதிதவெனச் சொல்லி
உணரப்படுதலின். இனி, அதனை இதன் தொகைக்குத்திரத்துக்
கூற்றிடைவைத்த குறிப்பென்று ஒதினான் பாட்டிடைப் படுபொருள்
பெரிதாகி அதனிடையே குறித்துக்கொண் டுணரின்ல்லது மெய்ப்படா
தென்றற்கென்பது. பிறர் அவற்றைப் பொருளிசையென்று சொல்லுப.

“குடத்தலையர் செவ்வாயிற் கொம்பெழுந்தார் கையி
னடக்கிய மூக்கின ராம்.”

என வரும் இதனுட் குடமே தலையாகப்பிறந்தாரெனவுங் கொம்பெழுந்த
வாயினரெனவுங் கையுட்கொண்ட மூக்கினரெனவுங் கூறியக்கால்
எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் இயல்பிலவாதலுங் குறிப்பினான்
அதனைக் குஞ்சரமென்று கொண்டவாறுங் கண்டுகொள்க. பிறவும்
அன்ன. மற்றிது பிசுமெனப்படாதோவெனின், இது பாட்டுவடிவிற
றாகலின் அற்றன்றென்பது, அஃதேற்பாட்டெனப்படாதோவெனின்

குறித்த பொருண் முடிய நாட்டாமையின் யாப்பழிந்து, நாற்சொல்லிய-
லான் யாப்புவுழிப்படாமையின் மரபும் அழிந்து, பிறவுறுப்புப் பலவுங்-
கொண்டமையிற் பாட்டெனவும் படாதென்பது. இஃது எழுத்து
முதலாக ஈண்டிய அடியெனப்படாமையின் அதனையும் அடிவரை
மில்லனவற்றொடு ஒதினென்பது. அல்லாதார் குறிப்பிசைவந்த
செய்யுளெல்லாங் குறிப்பெனப்படுமென்ப. அந்நனங் கூறிற் குறிப்-
பிசையுடைய பாட்டினுள் வாராவாகிய செல்லுமென மறுக்க. (கஎக)

492. பாட்டிடைக் கலந்த பொருள வாகிப்

பாட்டி வியல பண்ணத்தி யியல்பே.

இது, பண்ணத்தி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : பழம்பாட்டினாடு கலந்த பொருளே தனக்குப்
பொருளாகப் பாட்டும் உரையுடோலசெய்யப்படுவன பண்ணத்தி,
என்றவாறு.

மெய்வழக்கல்லாத புறவழக்கிளைப பண்ணத்திபென்ப. இது
எழுதும் பயிற்சியில்லாத புறவுறுப்புப் பொருள்களைப் பண்ணத்தி
மென்பவென்பது. அவையாவன நாடபதிசெய்யுளாகிய பாடும்
அடையும் லீதிப்பாட்டு (பாதிதரப்பாட்டு) கடசண்டும் முதலா-
மின. அவற்றை மேலதேபோலப் பாட்டெனனாராயினர் நோக்கு முத-
லாயின உறுப்பின்மையினென்பது. அவை வல்லார்வாய்க்கொண்-
டுணர்க. (கஅ௦)

493. அதுவே தானும் பிசியொடு மானும்.

இதவும் அது.

இதன் பொருள் : மேற்கூறப்பட்ட பண்ணத்தி பிசியொடொக்-
கும், என்றவாறு.

அதனை ஒத்தலென்பது அதுவுஞ் செவிலிக்குரித்தென்றவாறு.
பிசியொடுமென்ற உம்மையாற் 'பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி-

யோடும் பொருளொடு புணர்ந்த நகையோடும்' (தொல்-செய்-173)
ஒச்சுமென்றணர்க. தானுமென்ற மிகையாற் பாட்டுநடை வகைக்
கூத்திற்கே உரித் தென்பதுகொள்க. (கஅக)

494. அடிநிமிர் கிளவி யீரா றாகும்.

இதவும் அது.

இதன் பொருள் : அப்பண்ணத்தியின் அடிப்பெருக்கங் கிளக்குங்
காற் பன்னிரண்டாம், என்றவாறு.

ஆகுமென்றதனாற் சிறுபான்மை அப்பன்னிரண்டடியின் ஏறியும்
வரப்பெறுமென்பது. ஈராறுகுமென்றதனா இது நெடுவெண்பாட்
டாகி வருமெனவும் அதுபோல ஆறடியின் இகந்தவாராதெனவுங்
கொள்க. (கஅஉ)

495. அடியிகந்து வரினுங் கடிவரை யின்றே.

இதவும் அது.

இதன் பொருள் : அது முழுதும் அடியாகிவாராத இடையிடை
ஒரோவடிப் பெற்று அல்லுழிபெல்லாம் பரந்தபட்டு வரவும் பெறும்,
என்றவாறு.

அவை முற்காலத்தாளார் காணாமையிற் காட்டாமாயினும்.
இக்காலத்தள்ளனவேற் கண்டுகொள்க. இலக்கணம் உண்மையின்
இலக்கியங் காணாமாயினும் அமையுமென்பது. (கஅங்)

496. கிளரிய வகையிற் கிளந்தன தெரியி னளவியல் வகையே யனைவகைப் படுமே.

இது, மேலவற்றுக்கெல்லாம் புறனடை.

இதன் பொருள் : எடுத்தோதிய வகையாற் சொல்லிடன ஆரா
யின் அளவியற்பகுதி அக்கூற்றதாம், என்றவாறு.

எடுத்தோதியவகையென்பது தூலும் உரையும் நந்நான் கெனவும், பிசி இரண்டெனவும், முதுமொழியும் மந்திரமும் கூற்றிடை வைத்த குறிப்பும் ஒரோவொன்றெனவும் கூறிவந்த வகையாம். அவற்றை இனைத்தென்றெண்ணி அளந்தபகுதியும் அளவியலையாமாகலின் அவ் வளவிய லடிவரையறை கூறியவாற்றானும் இருவகைப்படும் அளவிய லென்றவாறு. (கஅச)

497. கைக்கிளை முதலா வெழுபெருந் திணையு முற்சிளந் தனவே முறைநெறி வகையின.

இது, பதினமூன்றாம் முறைமைக்கணின்ற திணையுறுப்புணர்த்து கின்றது.

இதன் பொருள் : கைக்கிளைமுதற் பெருந்திணையிறுவாய் ஏழும் முன்னர்க் கிளக்கப்பட்டன, என்றவாறு.

முறைநெறிவகையின் வென்பது அவற்றுக்கு முறைமையாற் புற மெனப்பட்ட வெட்சிமுதற் பாடாண்பகுதியீராகிய எழுபகுதியோடு மென்றவாறு. எனவே, அவற்றுக்குப் பொதுவாகிய முறையாற் கரந் தையுள்ளிட்டுப் பதினைந்துதிணையுள் ஒன்று செய்யுட்குறுப்பாகி வரல் வேண்டிமெனவும் முன்னோதியவாறே கொள்ளப்படுமெனவுஞ் சொல் லினோம். இது சொல்லாக்கால் அவை வரினும் வரும், வாராதொழிய வும் பெறுமென்பதுபடு மென்பது. இது மேல்வருகின்ற கைகோண் முதலியனவற்றுக்கும் ஒக்கும். (கஅஇ)

498. காமப் புணர்ச்சியு மிடந்தலைப் படலும

பாங்கொடு தழாலுந்தோழியிற் புணர்வுமென் றுங்கநால் வகையினு மடைந்த சார்பொடு மறையென மொழிதன் மறையோ ராறே.

களவு கற்பெனக் காமத்திணையின் ஒழுகலான் ஆண்டிப் பரந்து பட்டனவெல்லாந் தொகுத்துக் கூறுகின்றான், அவையுஞ் செய்யுட்

குறுப்பாகலின். அவற்றுள் இது களவென்னுங் கைகோளுணர்த்து தல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : காமப்புணர்ச்சியும் அது சிகழ்ந்தபின்னர் இடந் தலைப்பாடும் அதன்பின்னர்ப் பாங்கற்குச் சொல்லி அவனாற் கூடுதலும் அதன்பின்னர்த் தோழியைப் பின்னின்று குறைமுடித்துக் கோடலு மென அந்நாற் பகுதிக்கண்ணும் பொருந்திய சார்பினை களவொழுக் கம் இதுவென்று கருதுமாற்றாற் செய்யுள்செய்தல் கந்தருவவழக்கம், என்றவாறு.

கந்தருவவழக்கம் மறையோரொழுகிய நெறியாகலான் மறையோரா றென்றானென்பது. எனவென்பது வினையெச்சம். எனவே, பாங் கனுந்தோழியும் உணர்ந்தவழியும் அது மறையோர்வழித்தென்றவாறு. காமப்புணர்ச்சி சிகழ்ந்தன்றி இடந்தலைப்பாடு சிகழாதெனவும் அவ் விடந்தலைப்பாடு பிறப்பதத்தலரிதென்பது அவள் ஆயத்தோடுங் கூடிய கூட்டத்தான் அறிந்த தலைமகன் பாங்கனை உணர்த்தி அவனாற் குறை முடித்துக்கோடலுந் தனவயிற் பாங்கன் அவன்வயிற் பாங்குசெயடாநு கலின் அதன்பின்னர்த் தோழியாற் குறைமுடித்துக் கோடலுமென இந்நான்கும் முறையான் சிசமுங் களவொழுக்கமென்றவாறு.

‘வேட்கை பொருதலை யுள்ளுதன் மெலித
லாக்களு செப்ப னுணுவரை யிறத்த
னோக்குவ வெல்லா மவையே போறன்
மறத்தன் மயக்களு சாக்கா டென்றச
சிறப்புடை மரபினை.....’ (தொல்-கள-9.)

என்பனவுங் கைகோளாகாவோவெனின், ஆகா ; கைகோளென்பது ஒழுக்கலாருசலான் அவை அவற்றுட் பிறந்த உள்ள சிகழ்ச்சி ஒன்றொன் றனிற சிறந்து பெருகியக்கால அவ்வப்பகுதியாகுமெனக் கொள்க.

மற்றுக் களவியலுள்,

“ஆங்கனம் புணர்ந்த கிழவோன் றன்வயிற்
பாங்கி னோரிற் குறிதலைப் பெயலும
பாங்கிலன் நமியோ ளிடந்தலைப் படலும்” (இறைபொருள்-3.)

எனப் பாங்கற்கூட்டம் முற்கூறியதாலெனின், இது கைகோள்கூறிய இடமன்மையின் முற்கூறினும் அமையுமென்பது. மற்று இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைமகனைப் பாங்கன்கண்டு இவ்வெறுபாடு எற்றி னுனையிற்றென்று வினவுமன்றே? அதனாற் பாங்கற்கூட்டம் சிகழ்ந்த பின்னரன்றி இடந்தலைப்பாடு சிகழாதாம பிறவெனின், அற்றன்று; யாமோர் கூட்டம் உலகியலாதலான் இல்லதனருமாசுவே உலகத்தார் கிறையுடையாராகி மறைவெளிப்படாமல ஒழுக்குவாரும் மறைவெளிப படுத்தி விளம்பும் பாங்கனையுடையாரும் இல்லாதாருமெனப் பலவகை யராதலின் வினாதல் தலைன்றெனப்பது. அல்லலாந் தன் இடந் தலைப்பாடு சிகழ்வதாயினே துணையேணடிமென்பது. எனனை? துணையின்றி சிகழுந் களவு சிறப்புடைத்தாசலானும் பாங்கன்கு கழறுமென்று அஞ்சி அவனை முந்தற் மறைத்தொழுக்குமாகலானுமெனப்பது. களவொழுக்கமெல்லாம் இந்நான்கு வகையானும் அடங்கும். அவற்றுக்குச் செய்யுள் “கொங்குதோ வாழ்க்கை” (குறந்-2) எனனும் பாட்டு இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் சிகழ்ந்த செய்யுள். “சொல்லிற் சொல் லெதர் கொள்ளாய்” (நற்றிணை-39) எனப்பது இடந்தலைப்பாடு. “இடிக்குந் கேளிர் துங்குறையாக” (குறந்-58) எனப்பது பாங்கற் கூட்டத்துக்கண் வந்தது. “தலைப்பினைக் கொளினை தலைப்பினைக் கொள்ளும்” (குறந்-222) எனப்பது தோழியிற்கூட்டம். பிறவும் அன்ன.

(கஅக)

499. மறைவெளிப படுதலுந் தமர்நிற் பெறுதலு
மலைமுத லாகிய லயனெறி திரியாது
மலிவும் புலவியு மூடலு முணர்வும்
பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே.

இது, கற்பென்னுந் கைகோளுணர்த்துத் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : மறைந்தொழுகும் ஒழுக்கலாறு வெளிப்படுத்த லும் அதன்பின் தமர் கொடுப்பத் தான அவர் கையாற பெறுதலு மென்னும் இவ்விரண்டும் முதலாகிய வழக்கு நெறி திரியாது மகிழ்ச்சி

பும புலத்தலும் ஊடலும் உணர்த்தலுமென்னும் நான்குடன் பிரிவுளப்
பட ஐந்தும் புணர்ந்தது கற்பென்னுங் கைகோளாம், என்றவாறு.

இவை முதலாகிய வென்றதனால்,

‘கொடுப்போ ரின்றியுங் கரண முண்டே

புணர்ந்துடன் போகிய காலே யான’ (தொல-கற்-2.)

என்றவழிக் கூடிய வதுவைபோல்வன கொள்க. அவைதாங் கற்
பெணப்படுவதல்லது ஒழுகலாறெனப்படா. என்னை? இவ்ரொழுக்க
மூமன்றி வேள்வியாசான் முதலாயினாரும் செயலிக்கும் ஒழுக்க
மாகலான். அங்நனமாயினும் அவற்றையுங் கைகோளினபாற் சார்த்தி
புணரப்படுமென்றற்கு ஈண்டுக் கூறினென்பது.

இனிக் கூறும் ஐந்தந் தலைவனுந் தலையியும் ஒழுகும் ஒழுகலா
றெனவே படும். முன்னைய இரண்டும் போலப் பிறர்கொடுக்கப்பட்டன
அல்லவென்பது. மலிதலெனபது இல்லொழுக்கமும் புணர்ச்சியும்
முதலாயவற்றான் மகிழ்தல். புலவியெனபது புணர்ச்சியான வந்த
மகிழ்ச்சி குறைபடாமற் காலங்கருதிகொண்டு பயப்பதோர் உள்ள
நிகழ்ச்சி. ஊடலெனபது உள்ளத்து நீக்கத்தனைக் குறிப்பொழி
யானன்றிக் கூற்றொழியா னுரைப்பது. அங்நனம் ஊடனிகழ்ந்த
வழி அதற்கேதுவாகிய பொருளினமையுணர்வித்தல உணர்வெனப்
படும். இல்லது கடித்த மயக்கநதீர உணர்த்துதலால் உணர்த்துத
லெனவும் அதனை உணர்தலால் உணர்வெனவுமபடும்; புலவிக்காயின்
உணர்த்தல் வேண்டா, அது *குளிரப்பக்கூறலுந் தளிரப்பமுயங்கலும்
முதலாயவற்றான் நீங்குதலின். அம்முறைபானே கூறி பவற்றுப்பின்
பிரிதல் கூறினான், அஃது இயை நான்களுடும் வேறுபடுதலின்.
அதனை ஊடலோடு வைக்கவே அவ்வுடலிற் பிறந்த துனியும் பிரிவின்
பாற் படுமென்பதாஉங் கொள்க. என்னை? காட்டக்காணாது கரந்து
மாறுதலின். இவற்றுக்குச் செய்யுள்:

* ‘குளிர்ப்பக் கூடலும்’ என்பதும் பாடம்.

“எம்மனை முந்துறத் தருமோ
தன்மனை யுய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே” (அகம்-194.)

என்பது மறைவெளிப்பாடு.

“தமர்தர-வோரிற் கூடி யுடன்புணர் கங்குல்” (அகம்-86.)
என்பது தமரிற்பெறுதல்.

“கேள்கேளே” என்னும (93) அடிப்பாட்டினுள்,

“நலங்கே ழாகம் பூண்வடுப் பொறிப்ப
முயங்குஞ் சென்மோ நெஞ்சே”

என்பது மலிதல்.

“நாணுக் கடுங்குரைய ளாகிப்
புலவி வெய்யள்யா முயங்குந் காலே”

என்பது புலவி.

“நோய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி ன்பாண னெம்மனை
நீசேர்ந்த விவ்விஞப் வாராமற் பெறுகற்பின்” (கலி-77.)

என்பது ஊடல்.

“விருந்தெதிரா கொள்ளவும் பொடபசு ளஞ்சவு
மரும்பெறற் புதல்வனை *முயக்கக காணவு
மாங்குவந் தொழியுமென் புலவ்” (கலி-75.)

என்பது உணர்தல்.

“திறனல்ல யாககழற யாரை நகுமம்
மகனல்லான் பெற்ற மகன்” (கலி-86.)

என்பது துணி. துணித்தலென்பது வெறுத்தல். அறுவகைப் பிரி
வும் பிரிவெனவே அடங்கும். அவை மேற்காட்டப்பட்டன. (கஅஎ)

500. மெய்பெறு வகையே கைகோள் வகையே.

இது, புறத்திணைக் கைகோளுணர்த்துகின்றது.

* ‘முயக்கக் காணவும்’ என்பதும் பாடம்.

இதன் பொருள் : பொருள்கள் பெற்ற கைகோட்பகுதி அகத் திணைக் கைகோளே, என்றவாறு.

கைகோளென்பது ஒழுக்கங்கோடல். எனவே, அகத்திற்குப் புறனாயினும் புறத்திணைக்குக் கைகோள் அவ்வாறு வேறுவகைப்படக் கூறப்படாத பொதுவகையானே மறைந்த ஒழுக்கமும் வெளிப்பாடு மென இரண்டாகி அடங்கும் மறையென்றவாறு. அவை வெட்சியுள் ளும் ஒழிந்த திணையுள்ளுங் காட்டப்பட்டன. (கஅஅ).

501. பார்ப்பான் பாங்கன் ரோழி செவிலி
சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவன் கிழத்தியோ
டளவியன் மரபி னறுவகை யோருங்
களவினிற் கிளவிக் குரிய ரென்ப.

இது, கூற்றென்னும் உறுப்புணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : எண்ணப்பட்ட அறுவருங் களவொழுக்கினுள் சிகழ்ந்த நிலைகூறினோராகவல்லது ஒழிந்தோர் கூறினோராகச் செய்யுள் செய்யப்படார், என்றவாறு.

பார்ப்பானென்பான் நன்றுந் தீதும் ஆராய்ந்து உறுதிகூறுவா னெனப்படும். பாங்கனென்பான் அவ்வாறன்றித் தலைமகன் வழிநின் றொழுகி வருமாகலின் அவளை அவன்பின் வைத்தான். தோழி அவன் போன்றும் பெண்பாலாகலின் அவளைப் பின்வைத்தான். செவிலிமாற்றஞ் சிறுவரவிறுதலின் அவளை அவளின்பின் வைத் தான். அவரிற் சிறந்தமையற் சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவனாயுங் கிழத்தி யையும் அவர்பின் வைத்தான். அவலிருவருள்ளுந் தலைமகனது கூற்றே பெருவரவினதாகலின் அவளை ஈற்றுக்கண வைத்தானென் பது. உதாரணம் :

“சீர்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை” (கலி-9.), என்பது பார்ப்பான் கூற்று.

“காமங் காம மென்ப காம
மணங்கும் பிணியு மன்றே சீனைப்பின்
முதைச்சுவற் கலித்த முற்றா விளம்புன
மூதா தைவந் தாங்கு
விருந்தே காமம் பெருந்தோ னோயே” (குறுந்-204.)

என்பது பாங்கன்கூற்று.

“ஏனல் காவ லிவளு மல்லள்”

என்பது தோழிகூற்று.

“பெயர்த்தனென் முயங்கயான் வியர்த்தன னென்றனள்”
(குறுந்-84.)

என்பது செவிலிகூற்று.

“பாலு முண்ணுள் பழங்கண் கொண்டிட
னனிபசந் தனளே வினவுதி”

என்பதும் அது.

“கேளீர் யாழிபோ கேளீர்” (குறுந்-280.)

என்பது கிழவன்கூற்று.

“விளங்குதொடி முன்கை வளைந்துபுறஞ் சுற்றி
சின்மார் படைதலி னினிதா கின்றே”

என்பது கிழத்திகூற்று. பிறவும் அன்ன. (கஅக)

502. பாணன் கூத்தன் விறலி பரத்தை
யாணஞ் சான்ற வறிவர் கண்டோர்
பேணுதகு நிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலா
முன்னுறக் கிளந்த கிளவியொடு தொகைஇத்
தொன்னெறி மரபிற் கற்பிற் குரியர்.

இதன் பொருள் : இவ்வெண்ணப்பட்ட எல்லாருஞ் சொல்லிய
'செல்லாகச் செய்யுள் செய்யப்பெறுங் கற்பினுள், என்றவாறு.

முன்னுறக்கிளந்த கிளவியென்பது பொருளைக்கிற்று. இசையின் பின்னரது நாடகமாகலிற் பாணன்பின் கூத்தனைவைத்தும், பெண்பாலாகலான் விறல்பட ஆடும் விறலியைக் கூத்தன்பின் வைத்தும், அவ்வினத்துப் பரத்தையரை அதன்பின் வைத்தும், பொருட்டுஞ் சிறந்தாராகலின் நற்பொருள் உணரும் அறிவரை அவர்பின் வைத்தும், ஏதிலராகிய கண்டோரை அவர்க்குப்பின் வைத்துங் கூறினென்பது. இவ்வாற்றான் இவரோடு முன்னர்க் களவொழுக்கத்திற் கூறிய அறுவருங் கூறப்பெறுவரென்றவாறு. தொன்னெறிமரபின் என்றதனைப் பாகனுந் தூதனுங் கூறவும் அமையும். அவை புறப்பொருட்டுஞ் சிறந்துவரும். அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

“செவவழி நல்பாழிசையினென் பையெனக்

கடவுள் வாழ்த்திப் பையுண் மெய்சீறுத்

தவார்திறஞ் செல்குவெனக் கண்டனென் யானே” (அகம்-14.)

என்பது பாணன்கூற்று.

“ஆடலிற் பயின்றனை யென்னு

தென்னுரை யுண்டலிற் றெளிதல் வேண்டும்”

என்பது கூத்தன் கூற்று.

“மரநலை மணநத நனந்தலைக் கானத்து” (நற்றிணை-394.)

என்னும் நற்றிணைப்பாட்டுக் கண்டோர்கூற்று.

“விதையா கொன்ற முதையற் பூழி” (நற்றிணை-121.)

என்னும் நற்றிணைப்பாட்டுப் பாங்கன் கூற்று.

ஒழிந்தனவுங் கற்பியலுட் கூறியவாற்றான் அறிக. (கக0)

503. ஊரு மயலுஞ் சேரி யோரு

நோய்மருங் கறிநருந் தந்தையுந் தன்னையுங்

**கொண்டெடுத்து மொழியப் படுத லல்லது
கூற்றவ னரின்மை யாப்புறத் தோன்றுக.**

இதன் பொருள் : இவ்வண்ணப்பட்ட அறுவகையோருள் சொல்லிய சொல்லாகச் செய்யுள்செய்யப்பெற்றார், என்றவாறு.

இவை சளவிற்குங் கற்பிற்கும் பொது. கொண்டெடுத்துமொழியப்படுதலல்லதென்பது இவர் கூற்றாகப் பிறர்சொல்லினல்லது இவர் தாங் கூறாரென்றவாறு. அவை

“ஊஉ ரலரெழச சேரி கல்லென” (குறுந்-262.)

எனவும்,

“தெரிக்ளை நோக்கிச * * * சாய்த்தா நலை” (சுலி-39.)

எனவும் வருவன போல்வன.

‘யாப்புறத்தோன்றும்’ எனறதனான அகத்திணைக்கண இவ்வாறு நிலைபெற்றதென்பது. எனவே, புறத்திணைக்கண் கூறவும் பெறுமென்பது. இது நோக்கிப்போலுங் கூறாதாரையும் கூறுவாராயிற் றென்பது. நோய்மருங்கறிநரை இடைவைத்தான் முன்னைய மூன்றும் பெண்பாலெனவும் ஒழிந்தன ஆண்பாலெனவும் அறிவித்தற்கென்பது. எனவே, நோய்மருங்கறிநர் பெண்பாலும் ஆண்பாலுமாயினு மென்பது. (ககக)

**504. கிழவன் றன்னொடுங் கிழத்தி தன்னொடு
நற்றாய் கூறன் முற்றத் தோன்றது.**

இஃது எய்தாத தெய்வித்தது. விலக்கியல் வகையாதல் விதித்த தெனவும் அமையும்.

இதன் பொருள் : கிழவனோடுங் கிழத்திடோடும் இடையிட்டு நற்றாய் கூறதல் கீரம்பத்தோன்றது, என்றவாறு.

நற்றாய் என்று ஒருமை கூறியவதனால் தலைமகள் தாயையேகொள்
எப்படும். இதனானே தந்தை தன்னை மென்பன போல்வனவற்றும்
இஃதொக்கும். முற்றவென்றதனால் தானே தலைவனாதலால் தலை
வந்தமர் டாவருங்கூரர், முற்கூறப்பட்டார் அல்லவென்பதுகொள்க.
முற்றதென்னது தோன்றாதென்றதனற் புறத்திணைக்கண் இவை
வரைவின்றி வழக்கினோடு பொருந்தமாற்றற் கொள்ளப்படுமென்பது.
கிழவன்றன்னொடும் கிழத்திதன்னொடும் கூறரெனவே அல்லுழிச்
சொல்லப்படும் நற்றாயென்பதாம். அஃது,

“ எம்வெங் காம மிடைவ தாயின்

* * *

அறிந்த மாக்கட் டாகுக தில்ல

* * *

மென்றோ ளஞ்ஞெ சென்ற வாறே ” (அகம்-15.)

என வரும்.

(ககஉ)

505. ஒண்டொடி மாதர் கிழவன் கிழத்தியொடு
கண்டோர் மொழிதல் கண்ட தென்ப.

இதன் பொருள் : தலைமகளோடும் தலைமகளோடும் இடைச்
சுரத்துக்கண்டோர் மொழிதல் அறியப்பட்டது, என்றவாறு.*

ஒண்டொடிமாதர் கிழவனெனவே அவயிருவர் கூட்டத்துக்கண்
ஊமனறி அவயிருவரோடுங் தனித்துழிக் கூற்றில்லையென்றவாறு.

* “ ஒண்டொடி மாதராவா நற்றாயும் தோழியும் செவிலியும்.
இவரோடும் தலைவனோடும் கண்டோர் கூறுதல் காணப்பட்ட தென்ற
வாரும். எனவே, ஏனையோர் கேட்பக் கூற்றில்லை யென்றவாறு ”
என்பது இளம்பூரணர் உரை. “ ஒள்ளிய தொடியினையுடைய
செவிலியோடும் தலைவனோடும் தலைவியோடும் இடைச்சுரத்துக்
கண்டோர் மொழிதன் முதலூலிற் கண்டதென்றவாறு ” என்பது
நச்சினர்க்கீளியர் உரை.

கண்டதென்ற மிகையான் இடைச்சுரத்துக்கண்டோர் செவிலிக்குரைப்
பனவுங் கொள்க. அவை,

“இனையண் மெல்லியண் மடந்தை
யரிய சேய் பெருங்கான் யாதே”

எனவும்,

“அணித்தாய்த் தோன்றுவ தெம்மூர்
மணித்தார் மார்பு *சேர்ந்தனை சென்மே”

எனவும் வரும்.

இதனுள் ஒண்டொடி மாதர்கிழவன் எனச் செவ்வனத்தோன்றக்
கூறியது தலைமகனையாதலின்,

“வில்லோன் காலன கழலே தொடியோண்
மெல்லடி மேலவுஞ் சிலம்பே” (குறுந்-7.)

என்பது செவிலிக்குக கண்டோர் கூறியது. (ககக)

506. இடைச்சுர மருங்கிற் கிழவன் கிழத்தியோடு
வழக்கிய லாணையிற் கிளத்தற்கு முரியன்.

இதுவும் கூறறுவிகற்பமே கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : இடைச்சுரத்து உடன்போகிய கிழத்தியோடும்
இவன் நீதி நூல்வகையாற் கிளத்தற்கு முரியன், என்றவாறு.

நீதிநூல்வகையாற் கிளத்தலென்பது கிழத்திதன் தமர் இடைச்
சுரத்துக் கண்ணுறின் அவர்கேட்பத் தலைவிக்குச் சொல்லுவானாய்
வழக்கியல் கூறுதலு முரியனென்பது. வழக்கியலாணை பென்றதனான்
நீதிநூல் விதிபிறழக் கூறின் அஃது இராக்கதம்போன்று காட்டுமென்
பது. உம்மைபாற் கிழத்தியோடு வழக்கியலாணையானன்றி மருப்டிக்
கூறவும் பெறுமென்பது.

* ‘சேர்ந்தன’ என்பது முன் அச்சப்பிரதிப்பாடம்.

“அழிவிலர் முயலு மார்வ மாக்கள்
வழிபடு தெய்வங் கட்கண் டாஅங்
கலமரல் வருத்தந் தீர யாழின்
னலமென் பணைத்தோ *ளெய்தின மாகலிற்
பொரிப்பூம் புன்கி னெழிற்றகை யொண்முறி
சுணங்கணி வனமுலை ியணங்குகொளத் திமிரி
சிழல்காண் டோறு நெடிய வைகி
மணல்காண் டோறும் வண்ட றைஇ
வருந்தா தேகுமதி வாலெயிற் றோயே
நறுந்தண் பொழில் காணங்
குறும்பல் லூரயாஞ் செல்லு மாறே.” (நற்றிணை-9.)

என்பதனுள் வருந்தாதேகுமதியெனவே வழிபடு தெய்வங் கட்கண் டால் விடுவார் இல்லாதது போல சின்னை விடுதல் எனக்கு அறனன் றெனக் கூறி மெல்லெனச செல்கவென மருட்டிக் கூறியவாறு காண்க. (ககச)

50. ஒழிந்தோர் கிளவி கிழவன் கிழத்தியொடு
மொழிந்தாங்கு முரிய முன்னத்தி னெடுத்தே.

இதுவுங் கண்டோர் கூற்று.

இதன் பொருள் : மேலேச்குத்திரத்துக் கூறிய தலைமகனையும் தலைமகளையும் ஒழித்து ஒழிந்தோரெனப்படுவார் கண்டோரெனப் படுப. அவர்கூற்றுங் கிழவன் கிழத்தியொடு மொழிந்தாங்கு வழக்கிய லாணையிற் கிளத்தற்கும் உரியராகி முன்னத்தினெடுத்துக் கூறுப, என்றவாறு.

முன்னத்தினெடுத்தென்பது அதிகாரத்தான் அறநூற்குத்தக ஓத்தினெடுத்துரைப்பவென்றவாறு. அவை,

“பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவாக் கல்லதை
மலையுளே பிறப்பினு மலைககைவதா மென்செய்யு
கிளையுங்கா னும்மக ணுமக்குமாக கிளையுளே ” (கலி-9.)

என்றற்போல்வன.

* ‘எய்தினமாயின்’ எனபதும் பாடம்.

† ‘அணங்குபடத் திமிரி’ எனபதும் பாடம்.

இவ்வாறு வழக்கியலாணையாற் கிளவாது வானாதே அவரைக் கண்டனமெனவும் அவரின்னுழிப் புகுவரெனவுஞ் சொல்லுவன 'கண்டோர் மொழிதல் கண்டதென்ப' (தொல்-செய்-193) என புழிக் கூறினும். (ககக)

508. மனையோள் கிளவியுங் கிழவன் கிளவியு நினையுங் காலைக் கேட்குந ரவரே.

இது, கேட்போரென்னும் உறுப்புணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : முன்னர்க் கூற்றிற்குரியரெனப்பட்ட பன்னிருவருட் கேட்டற்குரியார் தலைமகனுந் தலைமகளும் ஒழிந்து ஒழிந்த பதினமரும், என்றவாறு.

அவர் கேட்பனவும் அவருவர் கிளவியுமெனவுந் தத்தன கிளவி கேளாரெனவுந் கூறியவாறு. மனையோள் கிளவியுங் கிழவன கிளவியுமெனபதின மேற்போயின கூற்றிற்குக் கூட்டியுரைக்க. உரைக்கவே கூறுவனவுந் கேட்பனவுமெல்லாம் அவ்விருவர் கிளவியுமெனவுந் தத்தனகிளவி கூறவுந் கேட்கவும் பெராரெனவுந் கூறிய வாராயிற்று. இங்ஙனம் விலக்குப்பட்டனவற்றுள் வேறுபடவருவன வும் மேற்கூறுகின்றும். மற்றுக் கூற்றுக்கு உரியரெனப்படுவார் அவ்வயின் தலைவியுந் தலைவனுந் கூறக் கேளாரோவெனின் அவை தன்கிளவியாகலின் தாககேட்டல் வந்ததோதவேண்டுவதன்றென பது. 'நினையுந்காலை' மெனறதனால் தலைமகள் சொல்லக்கேட் போருந் தலைமகள் சொல்லக் கேட்போருந் தலைவனுந் தலைவியுந் தம்முட் கேட்டனவற்றுக்குரியனவும் ஆராய்ந்து கொள்ளப்படும் மேற் கூறிய வகையானெனபது. எனவே, தலைமகள் கூறப் பரத்தைகேட்ட டலுந் தலைமகள் கூறப் பரத்தைகேட்டலும் முதலாயின புலனெறி வழக்கிற்கெய்தாதன விலக்கப்பட்டன. ஒழிந்தனவற்றுட் சில வரு மாறு :

“வினக்குதொடி முன்கை விரோந்துபுறஞ் சுற்ற
சன்மா படைதலி னினிதா கின்றே”

என்னுந் தலைமகள் கூற்றுத் தலைமகன்சேட்டது.

“கிண்கேள் புதுவது பன்னாளும் பாராட்ட
யானு மிதுவொன் றுடைத்தென வெண்ணி”

எனவும்,

“மாலைபு முள்ளா ராயிற் றலைவர்
யாங்கா குவன்கொல் பாண” (அகம்-14.)

எனவும்,

“முயங்கின் றன்னெயென் மெய்யென் றசைஇ” (அகம்-17.)

எனவும்,

“*ஒண்டா ரகலமு முண்ணுமோ பவிடே” (குறுந்-362.)

எனவும்,

“எல்லீரு மெனசெய்த் ரெண்ண நகுதிரோ” (கலி-142.)

எனவும் இன்றோரன்னவெல்லாத தோழியும் பாணனுஞ் செவி
லியுங் கண்டோரும் அறியருங் கேட்பத் தலைமகள் கூற்றுவந்தன.
பிறவும் அன்ன.

“இடிக்குங் கேளிட நகதறை யாக” (குறுந்-58.)

எனவும்,

“எலுவ சிறுஅ ரேமமுறு நண்ப” (குறுந்-129.)

எனவும்,

“வளர்க பாக யொருவிண் கிழிய”

எனவும்,

“பேரமர் மழைக்கணின் றேழி யறிமே
லாரஞ் செவ்வன் களைபா யோவென” (கலி-60.)

எனவுஞ்,

“சான்றவீர் வாழியோ சான்றவி ரென்னும்” (கலி-139.)

* ‘தண்டாரகலமும்’ என்பதும் பாடம்.

எனவும் இவை பார்ப்பானும் பாக்கனுந் தோழியுங் கண்டோருங் கேட்போராகத் தலைமகள் கூற்று நிகழ்தன. பிறவும் அன்ன. இனி 'ஒன்றித்தோன்றற் தோழி' (தொல்-அகத்-39) என்றமையின் தோழிகூற்றுந் தலைமகள் கூற்றேயாமென்பது. (ககக)

509. பார்ப்பா ரறிவ ரென்றிவர் கிளவி யார்க்கும் வரையார் யாப்பொடு புணர்ந்தே.

இதுவுமது.

இதன் பொருள் : இஃத மேற்கூறிய பார்ப்பாரும் அறிவருங் கூறியகூற்றாக கேட்போன் ஒன்றொருனற வரையப்படாது, என்ற வாறு.

'யார்க்கும்' என்றது அசத்தணையோர்க்கும் புறத்திணையோர்க்கு மென்றவாறு. யார்க்கும் வரையா ரென்றதனை எச்சப்படுத்துச சிலர்க்கு வரையப்படுமென்பது சொனச. என்னை ? பார்ப்பாக்கூற்றத தலைமக னுஞ் செவிலியும் நற்றயுக சேட்பின்லலது பிறர்க்கேலா. அறிவர் கூற்றுந் தலைமகளுந் தோழியுந் செவிலியும் நற்றயுக சேட்டற்குரியர்.

புறத்திணைக்கண்ணும் பொதுவியற்கரதையோர்க்கும் பார்ப்பா கிளவி இயலாவெனவும் அறிவர்கிளவி ஏறகுமெனவும் பிறவு மின்றே ரன்ன கொள்க. யாப்பொடுபுணாநதென்பது அகப்பொருளும் புறப் பொருளுமாக யாக்கப்படுஞ் செய்யுளெல்லாவற்றோடும் பொருந்து மென்றவாறு. இவர் கிளவி வரையப்படாதெனவே அவர்வாயிலாகிய வழிந் தலைமகள் வாயின்மதுததல்லெனபதுஉம புறத்திணைத்தலை வர்க்கும் அவ்வாறே வழிகிறநல் வேண்டிமென்பதுஉங் கூறியவாறு யிற்று. என்னை ? அறிவரெனப்படுவார் மூன்றுகாலமுந் தோன்ற கண்குணர்ந்தோரும் புலனன்குணர்ந்த புலமையோரு மாகலானும், இனிப் பார்ப்பாரும் அவ்வாறே சிறப்புடையராகலானும், அவர்வழி கிறநல் அவர்க்குக் கட்டுகலானுமென்பது. (கக௭)

510. *ஒருநெறிப் பட்டாங் கோரியன் முடியுங் கரும நிகழ்ச்சி யிடமென மொழிப.

இதனுள் இடமெனப்பட்ட உறுப்புணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : பலவும் ஒருவழிபட்டு ஒரிலச்சணத்தான் முடியுங் கருமநிகழ்ச்சியை இடமென்று கூறப, எனறவாறு.

இடமெனினுங் களமெனினும் ஒக்கும். ஒரு செய்யுட்சேடடால் இஃது இன்னவிடத்து நிகழ்ந்ததென்று அறிதற்கேதவாகிடதோர் உறுப்பினை இடமென்றெனப்பது. ஒரு நெறிப்படுதலென்பது ஒரு வழிப் பலவுந்தொகுத்தல். ஒரிடலென்பது அவற்றுக்கெல்லாம் இலக் கணமொன்றாதல். அஃதாவது, காட்சியும் ஐடமுந் தனியும் புணர்ச்சியும் பிரிவுச்சமும் வன்புறையுமென்று இன்றோரன்ன எல்லாம் ஒரு நெறிப்பட்டு இயற்சைப்புணர்ச்சியென்னும் ஒரிலச்சணத்தான முடியுமென்பது. கருமநிகழ்ச்சியென்பது சாமப்புணாச்சியென்னுஞ் செயப் படுபொருண்கழ்ச்சி. அஃது இடமெனப்பட்டது. இது வினைசெய்யிடம். க்லமாயின முன்னர்த் திணைமெனப்பட்டன. காலம் முன்னர்ச சொல்லுதும்.

“எலுவ சிறுஅ ரேமமுறு நண்ப” (குறந-129.)

என்னும் பாட்டும்,

“சேளிர் வாழிடோ சேளிர் நானுமென
னெஞ்சுபணிக கொண்ட வஞ்சில லோடுப்
பெருநதோட் குறுமகள சிறுமெல லாக
மொருநாள் புணரப புணரி
னரைநாள வாழ்ச்சையும வேண்டலென் டானே”

(குறந்-280.)

என்னும் பாட்டும் பாங்கற்கூட்டமே இடஞக ஒருவழிப்பட்டன. என்னை? சின்வேறுடாடு ஏற்றினுளையிற்றென்று வினவிய பாங்கற்கு இதனினுளையிற்றென்று உரைத்ததுஉம அதற்குப் பாங்கன் கழறி

* இச் சூத்திரம் இளப்பூரணர், நச்சினூர்க்கினியர் உரைப்பிரதி களில் இல்லை.

ஹே என்திரம்றுத்ததூஉமென இரண்டும் பாங்கற்கூட்டத்துப் பட்டு
ஓரியலான் முடிந்தன. அவை மேற்கூறியவகையானே கண்டு
கொளக. (ககஅ)

511. *பரத்தை வாயி லெனவிரு கூற்றுங்
கிழத்தியைச் சுட்டாக் கிளபபுப்பய னிலவே.

இது பயனில் கூற்றுணர்த்துதல் அதலிற்று.

இதன் பொருள் : பரத்தையும் வாயிலகளுமென்னுமா இரண்டு
வேறுபாட்டினகண்ணும் எழுந்த கிளவி கிழத்தி கேட்பாளாகக் கரு
திச சொல்லாககாற் பயமில், என்றவாறு.

கிழத்தியைச் சுட்டிதலெனவே பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லி
னும் அமையுமென்பதாயிற்று.

“செறிதொடி தெவிராப பீசிச்சிறித்ய
ணுலமந்து வருகரு செனமோ தோழி” (அகம்-166.)

என்றக்கால் தலைக்குப் பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லிகூறல்
வேண்டிமென்பது. வாயிலகளுந் தலைமகளை உடல்காப்ப அல்லது
சொல்லாரசலான தலைமகள் கேட்பாளாகச் சொல்லவேண்டுமென்
பது. சுட்டாக்கிளபபு பயனில்வென்றதனான் வாயில்கள கூறுவன
வுந் கிழத்திக்குப் பாங்காயின தோழி கேட்பச் சொல்லினும் அமையும்.
அவற்றுக்குச்செய்யுள்.

“நுய்யா மாதராகலி
னிலனாக் தேரா துணறன மனனே”

இது கிழத்திகேட்ப வாயில்கள் கூறியது. தோழிகேட்பச் சொல்
லியதுஉமா. (ககக)

* ‘பரத்தை வாயிலெனவிரு வீற்று’ என்பது இளமபூரணர்
உரைப்பிரதியிலும் நச்சினர்க்கினியா உரைப்பிரதியிலும் கண்டபாடம்.

512. வாயி லுசாவே தம்முளு முரிய.

இதன் பொருள் : மேனின்ற அதிகாரத்தால் தலைமகளைச் சுட்ட, ஒருவரொருவாக்குரைப்பார்போல வாயில்கள் தம்முட்கூறவும் அமைபும், அவையுந் தலைமகள் கேட்பன, எனறவாறு.

அதற்குச் செய்யுள் :

“ தண்ணத் துறைவன் கொடுமை
தம்மு ணணிக் காப்பாடுமே ” (குறுக-9.)

என்பது பாணாக்குரைத்தது. உடமை எதிர்மறை. கேட்குநள அவனென்றவாறன்றித் தம்முள் தாங் கேட்டல் சிறுபான்மை பொனசுகொள்க. (உ00)

513. ஞாயிறு திங்க ளறிவே நாணே

க1 லே கானல் விலங்கே மரணே

புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே

யவைபல பிறவு நுவலிய நெறிபாற்

சொல்லுந போலவுங் கேட்துந போலவுந்

சொல்லியாங் கமைபு மென்மனார் புலவர்.

இது, கேளாதன சில பொருள், கேட்டனவாகப் பொருளியலுள் வழுவமைக்கப்பட்டனவற்றை இலக்கணவகையாற் கூறினவுந் கேட்குவும் ஆகற்கண்ணும் ஆராய்கின்றனென்பது.

இதன் பொருள் : ஞாயிறுந் திங்களும் அறியும் நாணுந் கடலுந் கானலும் விலங்கும் மரனும் பொழுதும் புள்ளும் நெஞ்சும் இன்னேரன்னபிறவும் மேற பொருளியலுள் ‘செய்யா மரபிற் றொழிற்படுத் தடக்கியும்’ (தொல்-பொரு-2) என்று பொதுவகையாற் கூறியவாற்றான் அவைதாஞ் சொல்லுவனபோலவுந் கேட்பனபோலவுந் சொல்ல அமையும், எனறவாறு.

ராண்டுக் கூற்றும் உடன்கூறினான் மேலிவற்றை வரையறுத்துக் கூற்றிற்கு உரியவென்றிலனாகலின். புலம்புறுபொழுதென்பது மாணையும் மாமமும் எற்பாடுங் காருங் கூதிரும் பணியும் இளவேனிலும்

போல்வன. பிறவுமென்றதனால் புல் புதல் முதலியன கொள்க. அவற்றுட் சிலவருமாறு :

“கதிர்பகா ஞாயிறே கல்சேர்தி யாயி
னவரை சீனைத்து நிறுத்தென்கை நீட்டித
தருகுவை யாயிற் றவிருமென் னெஞ்சத்
தயிர்திரியா மாட்டிய தீ” (கலி-142.)

என்றற்போல்வன கண்டுகொள்க.

(20க)

514. இறப்பே நிகழ்வே யெதிர தென்னுந்
திறத்தியன் மருங்கிற் றெரிந்தன ருள்ளப்
பொருணிகழ் வுரைப்பது கால மாகும்.

இது, காலமுணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : *மூன்றுகாலத்தினும் ஈகழக்கறை ஈகழ்ச்சி
↑அச்செய்யுளுட்டோன்றச் செய்யிற் காலமென்றும் உறுப்பாம்,
என்றவாறு.

பொருணிகழ்ச்சியைக் காலமென்றதென்னை ? காலமென வேறு
பொருள் இல்லதுபோலவெனின, அஃதே அண்டாராய்ச்சியின்று
நியாயநூலராய்ச்சி யெனக.

“வில்லோன் காலன சழலே * * * ” (குறுந-7.)

என்னும் பாட்டினுள் வில்லோனுந் தொடியோளும் பொரு
ளெனப்படுமே; “வேம்பயி லமுவு முன்னி டோரே” என்பது அப்
பொருணிகழ்ச்சியான் இறந்தகாலமெனப்படும். அப்பாட்டிறகுச் சிறந்
தார் அவராசலின் அவரே பொருளாயினுரென்பது.

* ‘மூன்றுகாலத்தினையும்’ என்பதும் பாடம்.

↑ ‘அச்செய்யுட்டோன்ற’ என்பதும் பாடம்.

“ மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே ”

(குறுந்-71.)

என்பது நிகழ்காலம்;

“ பகலும் பெறுவையிவ டடமென் றோளே ” (கலி-49)

என்பதெதிர்காலம்.

புறத்திற்கும் இவ்வாறே இன்றியமைபாதெனபது பெரும் பொழுது சிறுபொழுதென்பன ாணதித திணைமெனப்பட்டடங்கின. என்னை? முதலுங் கருவும் உரிப்பொருளுங் கூட்டித் திணைபாகலின்.

515 இதுநனி பயக்கு மிதனா னென்னுந்
தொகைநிலைக் கிளவி பயனெனப் படுமே,

இது முறையானே பயனென்னும் உறுப்புணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: இது மிகவும் பயக்கும் இதனெனத்தொகுத்துச் சொல்லப்படுபொருள் பயனென்னும் உறுப்பாம், என்றவாறு.

“ * மாறாக் காதலர் மலைமறந் தனரே * * * மாறே.”

என்னும் பாட்டுத் தோழி தூதுவிடுவாளாதற் பயன்பட வந்தது. இவ்வாறெல்லாப் பாட்டும் பயனுறுப்பாகவன்றி வாராவவனாக. இவை புறத்திற்கும் ஒக்கும். (உ0௩)

516. உய்த்துணர் வின்றித் தலைவரும் பொருளான்
மெய்ப்பட முடிப்பது மெய்ப்பா டாகும்.

இது, மெய்ப்பாட்டுறுப்புணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: உய்த்துணர்ச்சியின்றி அவவ்வுத துவந்த சொல்லப்படும்பொருள் தானே வெளிப்பட்டாகுக் கண்ணீரரும்பன் மெய்ப்மயிர் சிலிர்த்தன் முதலாகிய சத்துவம் படுமாற்றான் வெளிப்பட்சச் செய்வது மெய்ப்பாடென்னும் உறுப்பாம், என்றவாறு.

* இச்செய்யுளை 371 ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

கவிப்பொருளுணர்ந்தால் அதனுணை சொல்லப்படு பொருள் உய்த்து வேறுகண்டாங்கு அறிதலை மெய்ப்பாடென்றான், அது தேவ ருலகங்கூறிலும் அதனைக் கண்டாங்கறியச் செய்தல் செய்யுளுறுப்பாம் என்றவாறு. அவை,

“மையற விளங்கிய மணிமரு எவ்வாய்தன்
மெய்ப்பெரு மழலையின் விளங்குபூ ணனைத்தர”

(கவி-81.)

என்றற்போல வருவன. தலைவரும் பொருளானெனவே நோக் குறுப்பாதல், உணர்ந்தபொருள் பிழம்பினைக் காட்டுவது; மெய்ப்பா டென்பது இதன் கருத்து. இக்கருத்தினுற் ‘கவி கண்காட்டும்’ எனவுஞ் சொல்லுப. (உ0ச)

517. எண்வகை யியனெறி பிழையா தாகி
முன்னுறக் கிளந்த முடிவின ததுவே.

இஃது, எய்திய திகந்துபடாமைக் சாத்தது.

இதன் பொருள் : இதுவும் மேற் கூறப்பட்ட மெய்ப்பாடே, பிறி திலக்கணத்தனவென்று கொள்ளற்க, என்றவாறு.

எனவே,

‘நகையே யழுகை யிளிவரன மருட்கை

யசசம் பெருமிதம் வெகுளி யுவகை’ (தொல்-மெய்ப்-3.)

என அவை நநநான்காமெனவும் மெய்ப்பாட்டியலுட் கூறியவா றெல்லாம் பிறவாற்றான் வேறுபடுவனவுங் கொள்ளப்படுமென்ற வாறு. (உ0இ)

518. சொல்லொடுங் குறிப்பொடு*முடிவுகொளியற்
புல்லிய கிளவி யெச்ச மாகும். [கை

இஃது, எச்சம் கூறுகின்றது.

* ‘முடிவுகொளியல்’ என்பது முன் அச்சப்பிரதிப்பாடம்.

இதன் பொருள் : கூற்றினானு குறிப்பினனும் முடிக்கப்படும் இலக்கணத்தோடு பொருந்திய கிளவி எச்சமென்னும் உறுப்பாம், என்றவாறு.

முடிவுகொளியற்கை யெனவே செய்யுளின்கணண தன்றிப் பின் கொணர்ந்து முடிக்கப்படுமென்பது பெற்றும், உதாரணம் :

“செக்களம் படக்கொன் றவுணாத் தேய்த்த
* * * காந்தட்டே” (குறந-1.)

எனச் செய்யுண்முடிந்தவழியும், இவற்றான் யாக குறையுடையம் அல்லமென்று தலைமகற்குச்சொன்னுள்ளேல் அது கூற்றெச்சமாம். என்னை? அவ்வாறு கூறவுஞ் சிதைந்ததின்மையின். தலைமகற்குச் சொன்னுள்ளேல் அது குறிப்பெச்சம். என்னை? அது காண்பாயாகிற் காணெனத் தலைமகளை இடத்தூய்த்து நீக்கிய குறிப்பினளாகி அது தான் கூறாளாகலினென்பது. (உ௦௬)

519. இவ்விடத்திப் மொழி*யிவரிவாக்குரியவென்றவ்விடத் தவரவாக் குறைபபதை முன்னம்.

இது, முன்னமென்று கூறப்பட்ட உறுப்புக் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : யாதோரிடத்தானும் யாதானு மொருமொழி தோன்றியக்கால இம்மொழி சொல்லுதற்குரியாருங் கேட்டற்குரியாரும் இன்னோரென்று அறியுமாற்றான் அங்ஙனம் அறிதற்கு ஓரிடம் காட்டி அவ்விடத்துக் கூறுவாக்குங் கேட்பாக்குமேற்ற செய்யுட்களாகச் சொல்லுவது முன்னம், என்றவாறு.

இவரிவர்க்குரியவென்று அறியான் செய்யுட்கேட்டானெனவும், அவ்விடத்தவரவார்க் குறைக்கவென்றான் ஆசிரியனெனவும் கொள்க. என்றென்பது எனவென்பதுபோலச் சொல்லினெச்சமாதலும் வினையெச்சமாதலும் உடையையின இஃது ‘எனவெனெச்சம் வினையொடு

* ‘இவரிவர்க்குரியவென்று’ என்பது முன் அச்சப்பிரதிப்பாடம்.

‘முடிமே’ (தொல்-சொல்-எச்-42) என்பதோர் வினையெஞ்சி நிற்கும். அவ்வினை தான் எச்சமாகலான் உரைப்பதையென்னும் வினையென்கொண்டு முடியுமென்பது.

“யாரிவ நென்கூந்தற் கொள்வா னிதுவுமோ
ஞராண்மைக் கொத்த படிறுடைத்து” (கலி-89.)

என்றக்கால் இம்மாற்றஞ் சொல்லுகின்றான் தலைவியெனவுஞ் சொல்லப்பட்டான் தலைமகனெனவும் முன்னத்தான் அறியப்படுத்தலின் இது முன்னவறுப்பாயிற்று. ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். இவையெல்லாம், அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவாகக் கூறுகின்றனவென்பது. (உ0௭)

320. இன்பமு மிடும்பையும் புணர்வும் பிரிவு
மொழுக்கமு மென்றிவை யிழுக்குநெறி யின்றி
யிதுவா கித்திணைக் குரிப்பொரு ளெனது
பொதுவாப் திற்றல் பொருள்வகை யென்ப.

இது, பொருள்வகை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : இன்பமும் துன்பமும் புணர்தலும் பிரிதலும் ஒழுக்கமுமெனப்பட்ட இவை இழுக்காதவாற்றான் இத்திணைக்கு இது பொருளென்று ஆசிரியனோதிய உரிப்பொருளன்றி அவற்றுக்கெல்லாம் பொதுவாகப் புலவனாற் செய்யப்படுவது பொருட்கூறெனப்படும், என்றவாறு.

வகையென்றதனாற் புலவனாறன் விரித்தல் வகைத்துப் பொருளென்றகொள்க. அஃதன்றிச் செய்யுள் செய்தலாகாதென்பது இதன் கருத்து. அவை,

“பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் தீண்டித்
தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ”

(அகம்-9.)

என்றாற்போலச் செய்யுள் செய்தவன் தானே வகுப்பன வெல்லாக் கொள்க. இது பாலைப்பாட்டினுள் வந்ததாயினும் முல்லை முதலாய் வற்றுக்கும் பொதுவாமென்பது. பொதுமைபென்பது எல்லாவிரிப் பொருட்டும் ஏற்கப் பலவேறு வகையாற்செய்தல். (209)

521. அவ்வ மாக்களும் விலங்கு மன்றிப்
பிறவவண் வரினுந் திறவதி னாடித்
தத்த மியலின் மரபொடு முடியி
னத்திறந் தானே துறையெனப் பதிமே.

இது, துறையென்னு முறுப்புணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : ஐவகை நிலத்திற்கும் உரியரெனப்படும் பல் வேறு வகைப்பட்ட மக்களும் மாவும் புள்ளும் ஒதிவந்தவாறன்றிப் படைத்துச் செயினும் அவ்வத்திணைக்கேற்ற இலக்கணமும் வரலாற்று முற்றமையும் பிறழாமையச் செய்யின் அது மார்க்கமெனப்படும், என்ற வாறு.

“உளர்க்கா னியந்த பொதும்பரு ணீர்க்கால்” (கலி-56.)

என்னுங் சலியினுள்,

“சொழுதிழன் ஞாழன் முதிரிணர் கொண்டு
கழுமுடித் துழுத கண்கூடு கூழை”

என நெய்தற்றிலைமகள்போலக் கூறி அவளை மருதவிலத்துக் கண்டான் போல “உளர்க்கா னியந்த பொதும்பருள்” எனவரு சொல்லிப் பின் னர்க் குறிஞ்சிப் பொருளாகிய புணர்தலுரிப்பொருளான் முடித்தான்; அவ்வாறுமயங்கச்செய்யினுந் குறிஞ்சித் துறைப்பாற்படச் செய்தமையின் அத்துறைபுறப்பான் வந்ததென்பது. இதுவும் மேலைப் பொருள் வகைபோலப் புலவராற் செயதுகொள்ளப்படுவதாகலான் அதற்குப் பின் வைத்தானென்பது. மற்று ‘எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்’ (தொல்-அகத்-19) என்பதனான் இது முடியாதோவெனின், அது கருப்பொருண் மயங்குதற்குக் கூறினான், இது மக்களையன்றித்

தலைவனுர் தலைவியும் மயங்குமாறும் நான்குதினையும் ஒன்றொன்ற
னோடு மயங்குமாறங் கூறி அது புலவரார் செய்துகொள்ளுவதோர்
உறப்பெனவும் ஓதிவந்த இலச்சணத்ததன்றாயினும் அது பெறுமென
வுங் கூறினனென்பது. (20க)

522 அகன்றுபொருள்கிடப்பினுமணுகியநிலையினு
மியன்றுபொருண்முடியத் தந்தனருணர்த்தன்
மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்.

இது, மாட்டென்னும் உறப்புணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : பொருள் கொள்ளுககால் அகன்று பொருள்
கிடப்பசு செய்யினும் துணுகிக் கிடப்பசு செய்யினும் இருவகையானுஞ்
சென்று பொருள்முடியுமாற்றற் கொணர்த்தரைப்பசு செயதலை மாட்
டென்னும் உறப்பெனறு சொல்லுவார் செய்யுள் வழக்கின், என்ற
வாறு.

இதவும் நால்வகைப பொருள்சோளன்றி வேறு புலவரது
செய்கை. அது,

“ முட்டாசு சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்
வாரிருங் கூர்தல் வயங்கிழையொழிய
வாரேன *வாழிய நெஞ்சே ” (பத்து-பட்டினம்-218-220.)

என நின்றது, பின்னா,

“ வேலினும் வெய கானமவன
கோலினுந் தண்ணிய தடமென ரேழே ”

(பத்து-பட்டினம்-300-301.)

எனச் செயததாகசு சென்றபொருள் கோடலின் அஃது அகன்று
பொருள் கிடப்பினும் தீயன்று பொருண்முடிய உரைப்பதாம்.

* ‘வாழியென் நெஞ்சே’ என்பதும் பாடம்.

“ திறந்திடுமின் நீயவை பிற்காண்டு மாத
ரிறந்து படிற்பெரிதா மேதம் ” (முத்தொள்ளாயிரம்-42.)

என்பது அணுகிய நிலையெனப்படும். மாட்டுதலென்பது கொளுத்
துதல். (உக0)

523.மாட்டு மெச்சமு *நாட்ட லின்றி
யுடனிலை மொழியினுந் தொடர்நிலை பெறுமே.

இது, மேற்கூறியவற்றுள் ஒரு சாரனவற்றுக்குப் புறனடை.

இதன் பொருள் : மேற்கூறிய எச்சமும் மாட்டும் இன்றியும் அச்
செய்யுளுட் கிடந்தவாறே அமையச்செய்யவும் பெறுஞ் செய்யுள்,
என்றவாறு.

எச்சமும் மாட்டும் என்னாது மாட்டு முற்கூறிய தென்னையெனின்
எச்சம் முதலாகிய ஐந்து உறுப்பும் இவ்விதி பெறுமென்று கோடற்கு
எதிரென்று தழீஇயினுனென்பது. †உதாரணம் :

“ வாரா ராயினும் வரினு மவர்நமக்

கியாரா கியரோ தோழி * * *

என்னா யினன்சொ லென்னா தோரே ” (குறுந்-110.)

என்பது எச்சமின்றிவந்தது.

“ தாமரை புரையுந் காமர் சேவடி ” (குறுந்-கடவுள்வாழ்த்து.)
என்பது முன்னமின்றி வந்தது.

“ மருந்தெனின மருந்தே ” (குறுந்-71.)

என்பது பொருளின்றி வந்தது.

“ ஈயற்புற்றத் தீர்ப்புறத் திறத்த ” (அகம்-8.)

என்பது துறைவகையின்றி வந்தது.

“ யானே யிண்டை யேனே ” (குறுந்-54.)

* ‘நாட்டமின்றி’ என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம்.

† பேராசிரியர் மேற்குத்திர வுரையில் மாட்டுக்கு உதாரணமாகக்
காட்டிய பட்டினப்பாலை அடிகளை நீச்சினர்க்கினியர் இப்புறனடைச்
சூத்திரத்துக்கு உதாரணமாகக் கொண்டுள்ளார்.

என்பது மாட்டின்றி வந்தது. இடைசின்ற மூன்றனை இலேசிஞற்
கொண்டு இரண்டினை எடுத்தோதிஞன் இவை இரண்டும் அவற்றது
துணையின்றி அமைபாச் சிறப்பினவல்ல என்றற்கென்பது. (உகக)

524. வண்ணத் தானே நாலேந் தென்ப.

இது, முறைபானே சுற்றுகின்ற வண்ணம் இத்துணைப்பகுதித்
தென்சின்து.

இதன் பொருள் : வண்ணம் இருபது வகைப்படும், என்றவாறு.

வண்ணமென்பது சந்தவேறுபாடு. நூல் பலவாகி வேறுபடினும்
அவை ஈண்டட்டங்குமென்பதாஉம் அவ்வேறுபாட்டானெல்லாஞ் சந்த
வேற்றுமை செய்யவென்பதாஉந் கூறியவாறு. அது துண்ணுணர்
வுடையார்க்குப் புலனுமென்பது. (உகஉ)

525. அவைதாம்,

பாஅ வண்ணத் தாஅ வண்ணம்
வல்லிசை வண்ண மெல்லிசை வண்ண
மியைபு வண்ண மளபெடை வண்ண
நெடுஞ்சீர் வண்ணங் குறுஞ்சீர் வண்ணஞ்
சித்திர வண்ண நலிபு வண்ண
மகப்பாட்டு வண்ணம் புறப்பாட்டு வண்ண
மொழுகு வண்ண மொருஉ வண்ண
மெண்ணு வண்ண மகைப்பு வண்ணந்
தூங்கல் வண்ண மேந்தல் வண்ண
முருட்டு வண்ண முடுகு வண்ணமென்
ருங்கன மறிப வறிந்திசி னோரே.

இது, மேற்கூறப்பட்ட வண்ணங்களது பெயர்வேறுபாடு கூறு
கின்றது.

இதன் பொருள்: மேற்சொல்லிய நாலேந்து வண்ணமும் இவ்விருபது பெயர் வேறுபாட்டினவென்று சொல்லுப அவற்றை உணர்ந்த ஆசிரியர், என்றவாறு.

இது முறையாயினவாறென்னெயெனின இது வரலாற்று முறைமையென்றற்கு ஆங்கனம் அறிப அறிந்திசினோரென்றனென்பது. அவையாமாறு சொல்லுகின்றான். (உகக)

526. அவற்றுட், பாஅ வண்ணஞ் சொற்சீர்த் தாகி நூற்பாற் பயிலும்.

இது, சிறுத்த முறைபானே பாஅவண்ண முணர்த்துதல் முதலிற்று.

இதன் பொருள் : பாஅவண்ணமென்பது நூற்பா வண்ணம், என்றவாறு.

எற்றுக்கு? நூற்பாற்பயிலுமெனறமையின். இது சொற்சீரடித் தாகி வருமென்பது. இதனுட் பயிலுமெனவே அந்நூற்பாவினுள்ளுலது அகவலுள் இத்துணைப் பயிலாதென்பது. இது 'வடவேங்கடந்தென்குமரி' (தொல்-பாயிரம்) எனவும், 'எழுத்தெனப்படுப, அகரமுதனகர விறுவாய் முப்பஃ தென்ப' (தொல்-எழுத்து-நூன்-1) எனவும், 'அவற்றுள், அஇஉ, எஓ என்னு மப்பா லேந்தும்' (தொல்-எழுத்-நூன்-3) எனவும் பயின்றுவரும்.

"பெரியகட்பெறினே" (புறம-235) என்பது சொற்சீராகி அகவலுட் பயிலாதுவந்தது. சொற்சீரடியெனனாது சொற்சீரென்றான் அடியோடு தொடராதாது சொற்சீர் வருமாதலினென்பது. இவை 'நன்றுபெரிதாகும்' (தொல்-சொல்-உரிச்-45) என்றாற்போல வேறாகி சிற்பன. இவை கலியுள்ளும் பரிபாடலுள்ளுஞ் சொற்சீர்வருமென மேற்கூறினானாகவின் அவற்றுள்ளுஞ் சந்தவேற்றுமைப்பட்டன பாஅ வண்ணமேயாமென்பது. (உகச)

527. தாஅ வண்ண

மிடையிட்டு வந்த வெதுகைத் தாகும்.

இதன் பொருள்: இடையீடுபடத் தொடுப்பது தாஅவண்ணம், என்றவாறு.

அவை பொழிப்பும் ஒருஉவு மாகலின் எதுகையென வரைந்து கூறினனென்பது. அடியிடையிட்டு வருவது தொடைவேற்றுமையாவ தல்லது வண்ணவேற்றுமை யாகாதென்பது. ஒருசெய்யுளுட் பல அடிவந்தால் அவை எல்லாம் இடையீட்டித தொடுத்தல்வேண்டுமோ வெனின், வேண்டா; அவை வந்தவழித் தாஅவண்ண மெனப்படுமென் பது. எனவே, இவ்வண்ண வகைகளெல்லாளு செய்யுண்முழுவதமே பெறுவனவாகக் கொள்ளக்கூடாதனவல்ல. இவற்றை உறுப்பென்ற தன்மையாற் கந்தருவ நூலா! வண்ணங் கூறியவாறுபோல ஒருசெய்யு ளுட் பலவும் வரப்பெறுமெனப்பதாம். அவை “உலக முவப்ப வல னோர்பு திரிதரு” (திருமுரு-1) எனவும், “உள்ளார கொல்லோ தோழி முள்ளுடை” எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (உகடு)

528. வல்லிசைவண்ணம் வல்லெழுத்துப்பயிலும்.

இதன் பொருள்: வல்லிசைவண்ணம் வல்லெழுத்துப் பயின்று வரும், என்றவாறு.

வல்லெழுத்துப் பயின்றுவருதலான அப்பெயர்த்தாயிற்று. “முட் டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்” (பத்து-பட்டின-218) எனவும், “முட்டாட்டாமரைத்தஞ்சி” (பத்து-சீருமுரு-73) எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (உகசு)

529. மெல்லிசைவண்ணம் மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இதன் பொருள்: மெல்லெழுத்து மிகுவது மெல்லெழுத்துவண் ணம், என்றவாறு.

ஒரு செய்யுண்முழுவதும் ஓரினத்தெழுத்தே பயிலுச்செய்தால் இன்னுதாதலின் இவை உறுப்பெனப்பட்டு இடையிட்டு வருமென்று

னென்பது. அவ்வாறு செய்யின் அவை மிறைக்கவியெனப்படும். ஒழிந்த எழுத்திற்கும் இஃதொக்கும். “பொன்னி னன்ன புன்னை துண் டாது” என மெல்லெழுத்துப் பயின்றவாறு. (உ௧௭)

530. இயைபு வண்ண மிடையெழுத்து மிகுமே.

இதன் பொருள் : இடையெழுத்து மிகுவது இயைபுவண்ணம், என்றவாறு.

“அரவினதிர வீஇட வரகு சுதிரின்” என இடையெழுத்து மிக் குவந்தமையின் இயைபுவண்ணமாயிற்று. மென்மைவன்மைக்கு இடை சிகர்வாகிய எழுத்தான வருத்தின் இடைபுவண்ணமென்றார். (உ௧௮)

531. அளபெடை வண்ண மளபெடை பயிலும்.

இதன் பொருள் : இரண்டளபெடையும் பயிலச் செய்வன அளபெடைவண்ணமாம், என்றவாறு.

“மராஅ மலரொடு விராஅப் பராஅம்” என்பது அளபெடை வண்ணம். “கண்ண டண்ணெனக் கண்டுங் கேட்டும்” (பத்து-மலைபடு-352) என்பதும் அது. (உ௧௯)

532. நெடுஞ்சீர்வண்ண நெட்டெழுத்துப்பயிலும்.

இதன் பொருள் : நெட்டெழுத்துப் பயின்றுவருவது நெடுஞ்சீர் வண்ணம், என்றவாறு.

அது “மாவா ராதே, மாவா ராதே” (புறம்-273) என்பது. நெடிதாய் வருவது நெடுஞ்சீரெனப்பட்டது. (உ௨௦)

533. குறுஞ்சீர் வண்ணங் குற்றெழுத்துப் பயிலும்.

இதன் பொருள் : குற்றெழுத்துப் பயில்வது குறுஞ்சீர்வண்ணம், என்றவாறு.

“குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி” (அகம்-4.) என வரும். (உ௨௧)

534. சித்திர வண்ண

நெடியவுங் குறியவு நேர்ந்துடன் வருமே,

இதன் பொருள் : சித்திரவண்ணம் நெட்டெழுத்துக் குற்றெழுத்தும் ஒப்பவிராய்ச் செய்யப்படுவது, என்றவாறு.

அது “சார ஞட நீவர லாதே” எனவரும். சித்திரவண்ணமென்பது பலவண்ணமடச செய்வதாகலின் அப்பெயர்த்தா விற்று. (உஉஉ)

535. நலிபு வண்ண மாய்தம் பயிலும்.

இதன் பொருள் : ஆய்தம் பயின்று வருவது நலிபுவண்ணமாம், என்றவாறு.

அது, “அல்காமை செல்வத்திற் கியாதெனின் வெல்காமை” (குறள்-18-8) எனவும், ‘னல்கான் றல்கா னன்க னுருபிற்கு’ (தொல் எழுத்-புணர்-21) எனவும் வரும் நலிபென்பது, ஆய்தம். (உஉ௬)

536. அகப்பாட்டு வண்ண

முடியாத் தன்மையின் *முடித்தன மேற்றே.

இதன் பொருள் : அகப்பாட்டுவண்ணமென்பது இறுதியிடி இடை யடி போன்று சிற்பன, என்றவாறு.

அவையாவன, முடித்துச் காட்டும் ஈற்றசை ஏகாரத்தா னன்றி, ஒழிந்த உயிரீற்றானும் ஒற்றீற்றானும் வருவன. அவை,

‘தவழ்பவை தாமு மவற்றே ரன்ன’ (தொல்-மர-5.)

“உண்கண் சிவப்ப தெவன்கொ லன்னும்”

எனவும்,

“கோடியர் வெண்மண லேறி

யோடுகலன் காணுந் தரைவன் ரோழி.”

எனவும்,

* ‘முடித்தன் மேற்றே’ என்பதும் பசடம்.

“ஆணமில் பொருளெமக் கமர்ந்தனை யாடி”
எனவும், (சலி-கடவுள்வாழ்த்து.)

“சென்றீ பெருமகீற் றகைக்குநர் யாரே” (அகம்-46)
எனவும், இவை ஆசிரிய ஈற்றன.

“குளிறு குரலருவக் குன்றத் திதண்மேற்
களிறு வருவதுகண்டு வெளிலென்ன
லாயினான் பின்னை யணங்கிற் றயிரளித்துப்
போயினான் யாண்டையான் போம்”

என இதனுள் இறுதியடி முடியாததன்மையின் முடிந்ததாகலின்
அகப்பாட்டுவண்ணமாயிற்று. “கொடியுவணத் தவணரோ” எனக்
கலிப்பாவுள் அரோவந்து பின் முடியாததன்மையின் முடிந்தது. ஆ ஈ
ஊ எ ஐ ஒ என்பனவற்றான் ஆசிரியம் இறுமென வரையறுப்பாருண்
மையின் அவ்வச்சொல்லானே அவை முடிந்தனவென்று கொள்வ
லெனின், அங்கனம் வரையறையிலவென்பது மேற்காட்டிய உதார
ணங்களால் அறிந்தாமாகலின் அசகடா வண்ணமென வரையறுப்பார்
மேற்றெனவிடுக்க. (உஉச)

537. புறப்பாட்டு வண்ண

முடிந்தது போன்று முடியாதாகும்.

இதன் பொருள் : புறப்பாட்டுவண்ணமென்பது, இறுதியடிப்
புறத்ததாகவுந் தான் முடிந்ததுபோல சிற்றல், என்றவாறு.

“*இன்ன செய்திரீ முன்னிய வினையே
முந்நீர் வரைப்பக முழுதுடன் றறந்தே”

என்புழி ஈற்றடல் முன்னிய வினையேயென முடிந்தது போன்று
முடியாதாயிற்று. (உஉடு)

* ‘இன்னவைகல் வாராமுன்னே செயனீ முன்னிய வினையே’
என்பது நச்சினூக்கினியர் உரைப்பிரதிப்பாடம்.

538. ஒழுகு வண்ண மோசையி னொழுகும்.

இதன் பொருள்: முற்கூறிய வகையானன்றி ஒழுகியலோசையாற் செல்வது ஒழுகுவண்ணம், என்றவாறு.

ஒழிந்தனவும் ஒழுகுமாயினும் அவை வேறுவேறிலக்கணமுறை யின என்பது.

“அம்ம வாழி தோழி காதல
ரிற்பனி மென்றா வாடை யோடு
புன்கண் மாலை யன்பின்று நலிதலின்”

என வரும்.

(உஉச)

539. ஒழுஉ வண்ண மொரீஇத் தொடுக்கும்.

இதன் பொருள் : யாற்றொழுக்குப்போலச் சொல்லியபொருள் பிறிதொன்றின அவாவாமை அறுத்துச்செய்வது ஒழுஉண்ணம், என்றவாறு.

ஒரீஇத்தொடுத்தலென்பது எல்லாத் தொடையும் ஒரீஇச் செந் தொடையால் தொடுத்தலெனபாரும் உளர். செந்தொடையுந் தொடையாகலான் அற்றனநென்பது. அது,

“யானே யீண்டை யேனே *யென்னலனே
யானா நோயொடு கான லஃதே
துறைவன் றம்மு ரானே
மறையல ராதி மன்றத் தஃதே.” (குறுந்-97.)

என வரும்.

“சிறியகட் பெறினே” (புறம்-235) எனபதும் அது.

யாப்புப் பொருணோக்கியவாறபோல இது பொருணோக்காது ஒசையே கோடலானும் அடியிறந்து கோடலானும் யாப்பெனப் படாது. (உஉஎ)

* ‘என்னல திலனே’ என்பது முன் அச்சப்பிரதிப்பாடம்.

540. எண்ணு வண்ண மெண்ணுப் பயிலும்.

இதன் பொருள் : எண்ணுப் பயில்வது எண்ணுவண்ணம், என்றவாறு.

இஃது அடியெண்ணுப்பயிற்வதான் எண்ணுவண்ணமெனக் காரணப்பெயராயிற்று. அவை,

“நன்னற வியள நறும்பூ ணத்தி
துன்னருங் கடுந்திறற் றேற்றங் காட்டினளே”

என்றற் போல்வன.

“துதலுந் தோளுந் திதலை யல்குலும்” (அகம்-119.)

என்பதும் அது.

(224)

541. அகைப்பு வண்ண மறுத்தறுத் தொழுகும்.

இதன் பொருள் : அறுத்தறுத்துப்பயில்வது அகைப்பு வண்ணம், என்றவாறு.

இது விட்டுவிட்டுச் சேறலின் அகைப்பு வண்ணமென்னும் பெயர் பெற்றது.

“வாரா ராயினும் வரினு மவர்கமக்

கியாரா கியரோ தோழி” (குறுக-110.)

என்புழி ஒருவழி நெடில்பயின்றும் ஒருவழிக் குறில்பயின்றும் அறுத் தொழுகிய அகைப்பு வண்ணமாம்.

(225)

542. தூங்கல் வண்ணம் வஞ்சி பயிலும்.

இதன் பொருள் : தூங்கல்வண்ணம் தூங்கலோசைத்தாகி வருவது, என்றவாறு.

வஞ்சியென்பது, வஞ்சிக்குப்போல இதுவும் அற்றுச் சேறலுடைத்தென்பது.

“யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டபின்
ருனூட யானுணர்த்தத் * தானுணர்ந்தான்”

(முத்தொள்ளாயிரம்-104.)

எனவின்ற தொடர்கிலைச்சண்ணை அத்தூங்கல் கண்டுகொள்க. இக்
கருத்தறியாதார் கலிப்பாவினுள் வஞ்சிப்பாப் பிறக்குமெனவும் வஞ்சி
பூட் கலிப்பாப் பிறக்குமெனவும் மயங்குப. (உக௦)

543. ஏந்தல்வண்ணஞ்,

சொல்லிய சொல்லற் சொல்லியது சிறக்கும்.

இதன் பொருள் : சொல்லிய சொல்லானே சொல்லப்படும்
பொருள் சிறப்பசெய்வது ஏந்தல்வண்ணம், என்றவாறு.

ஏந்தலென்பது மிகுதல் ; ஒருசொல்லே மிக்குவருதலின் ஏந்தல்
வண்ணமென்றாயிற்று. அத்,

“வைசலும் வைகல் வரச்சண்டு மஃதூணரார்”

(நாலடி-4-9.)

என வரும்.

(உக௧)

544. உருட்டு வண்ண மராகந் தொடுக்கும்.

இதன் பொருள் : உருட்டிச் சொல்லப்படுவது அராகமாகலின்
அராகந்தொடுப்பது உருட்டுவண்ணமாம், என்றவாறு.

“உருமுரறு கருவிய பெருமழை தலைஇய” (அகம்-158.)

எனவும்,

“எரியுரு வுறழ விலவ மலர” (கலி-33.)

எனவும் வரும். இது நெகிழாது உருண்டவோசையாகலிற் குறுஞ்சீர்
வண்ணமெனப்பட்டாது உருட்டுவண்ணமெனப்பட்டு மென்பது. (உக௨)

545. முடுகுவண்ண

மடியிறந் தோடி யதனோ ரற்றே.

தானுணரான்' என்பதும் பாடம்.

இதன் பொருள் : முடுகுவண்ணமென்பது அராகந்தொடுத்த அடியோடு பிற அடிபடத் தொடர்ந்தோடுவது, என்றவாறு.

அது,

“நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்துறீஇத்
தகைமிகு தொகைவகை யறியுஞ் சான்றவ ரினமாக
வேய்புரை மென்றோட் பசிலயு மம்பலும்” (கலி-39.)

என வரும்.

இவற்றைக் கொச்சகம் அராகமெனவுஞ் சொற்சீரடியும் முடுகிய லடியுமெனவும் பரிபாடற்கு வேறுபடுத்தோதினான் இவ்வேறுபாடு நோக்கியென்பது. (உகக).

546. வண்ணந் தாமே பிவையென மொழிப.

இது புறனடை.

இதன் பொருள் : வண்ணமென்பன சந்தமாதலான் அச்சந்த வேற்றுமை செய்வன இவையல்லதில்லை, என்றவாறு.

நான்குபாவினோடும் இவற்றை வைத்துறழவும் அவையமங்கிய பொதுப்பா இரண்டினோடும் உறழவும் நூற்றிருபதாகலும், உயிர்மெய் வருக்கமெல்லாவற்றோடும் உறழ்ந்து பெருக்கின் எத்துணையும் பல வாகலும், இனிப்பிறவாற்றாற் சிலபெயர் கீறீஇ அவற்றால் உறழ்ந்து பெருக்க வரையறையிலவாகலும் உடையவாயினும் இவ்விருபது வகையானல்லது சந்தவேற்றுமை விளங்காதென்பது கருத்து. (உகச).

547. வனப்பிய ருனே வகுக்குங் காலைச்

சின்மென் மொழியாற் ருய பனுவலோ
டம்மை தானே யடிநிமிர் பின்றே.

இது தொகைச் சூத்திரத்துள் ‘ஆறுதலையிட்ட வந்நாலேந்தும்’ (தொல்-செய்-1) எனக் கூறுசெய்து கீறீஇப், பின்னர் எட்டுறுப்புக் கூற்றினன்றே? இவை அவற்றோடொத்த இலக்கணத்த அன்மை யான; என்னை? அவை ஒரோசெய்யுட்கே ஒதிய உறுப்பாகலானும்

இவை பலசெய்யுளுந் திரண்டவழி இவ்வெண்வகையும் பற்றித் தொடுப்பதாமெனக் கூறப்பட்டதாகலானுமென்பது. இவற்றை வனப்பென்று கூறப்படுமாறென்ன? அச்சுத்திரத்துப் பெற்றிலமாகலினெனின், வனப்பென்பது, பெரும்பான்மையும் பல உறுப்புந்திரண்டவழிப் பெறுவதோர் அழகாகலின் அவ்வாறு கோடும். அதனாற் பல செய்யுளும் உறுப்பாய்த்திரண்டு பெருகிய தொடர்சிலைதே வனப்பென்னும் பெயர்ப்பகுதிவகையான் ஏற்படுதென்பது. அஃதேல், இவ்வெட்டுந் தனிவருஞ் செய்யுட்கண் வந்தால் அழகு செய்யாவோவெனின், அலுவலோல் இவை செய்யுட்குமாகும் என்றற்கண்றே அவ்விருபத்தாறுபுறப்போடும் இவற்றை ஒரினப்படுத்து ஒதியதென்பது. அஃது இயைபிற்கொப்ப வாராதென்பது முன்னர்ச் சொல்லுதும். இதனானே முன்னையுறுப்புக்கள் தொடர்சிலைச் செய்யுட்கு வருமென்பது உங்கொள்க. அல்லாக்கால், மாத்திரை முதலாகிய ஒரோவுறுப்பான் அழகுபிறவாதாகிய செல்லும் இவற்றையே வனப்பென்று ஒரோ செய்யுட்கே கொள்ளினென்பது. இங்ஙனம் இருபத்தாறும் எட்டிமென வகுப்பவே அவை அகமென்பன, தனிசிலைச் செய்யுண் முற்கூறப்படா, இத்தொடர்சிலைச் செய்யுட்கு முற்கூறமென்பது. இனி, இவற்றைச் சூத்திரத்தான் வனப்பென்னுந் குறியெய்துவிக்கவேண்டுமாயினுக் சூத்திரத்தை, 'வனப்பியறானே வகுக்குந் காலைச் சின்மென் மொழியாற் றாய பனுவலின்' என்பது பாடமாக உரைத்தானென்க. அதுவும் அறிந்தவாறே கொள்க.

இதன் பொருள் : சிலவாயமெல்லியவாய சொல்லோடும் இடையிட்டு வந்த பனுவலிலக்கணத்தோடும் அடிச்சிமிர்வில்லது அம்மையாம், என்றவாறு.

அடிச்சிமிராதெனவே அம்மையென்பது முழுவதும் ஒருசெய்யுளாகல் வேண்டும். வேண்டவே, அஃது உறுப்பன்றாகிய செல்லும். அதனை உறுப்பெனல் வேண்டுமாதலான் அடிச்சிமிராதெனப்பட்ட செய்யுள் உறுப்பாக அவை பலதொடர்ந்து முடிந்து ஈண்டுச் செய்யுளாமென்பது. சிலவாகவென்பது எண்ணுச்சுருங்குதல். மெல்லியவாய்ச் சிலவாய சொற்கள், எழுத்தினுன் அகன்றுகாட்டாது சில

வெழுத்தினுள் வருவது. அடி சீமிராதென்றது ஐந்தடியின் ஏறா தென்றவாறு.

தாய்பனுவலோடென்றது அறம்பொருளின்பமென்னும் மூன்றற் கும் இலக்கணஞ்சொல்லுப, வேறிடையிடை அவையன்றியுந் தாய்ச் செல்வதென்றவாறு. அஃதாவது பதினெண்கீழ்க்கணக் கெனவு ணர்க். அதனுள் இரண்டடியானும் ஐந்தடியானும் ஒரோசெய்யுள் வந்தவாறும், அவை சிலவாய் மெல்லிய சொற்களான வந்தவாறும், அறம் பொருளின்பமென அவற்றக்கு இலக்கணக் கூறிய பாட்டுப் பயின்றுவருமாறுங் காநீநாற்பது காவழிநாற்பது முதலாயின வந்த வாறுங் கண்டுகொள்க.

“பொருள்கருவி காலம வினையிடனே டைநது

*மருடர வெண்ண்ச் செயல்” (குறள்-68-5.)

என்பது இலக்கணங் கூறியதாகலிற் பனுவலோடென்றான்.

“மலர்காணின் மையாத்தி நெஞ்சே யிவன்கண்

பலர்காணும் பூவொக்கு மென்று.” (குறள்-112-2.)

என இஃது இலக்கியமாகலாற் ரூபபனுவ லெனப்பட்டது. இவை தனித்துவரினும் அவ வனப்பெனப்படும். தாவுதலெனபது இடை யிடதல். இவவிருவகையுஞ் செயுனெனப்படும். அம்மைபெனபது குணப்பெயர். அமைதிபபட்டு க்ற்றலின் அம்மையெனரூயிற்று. அதனுள் உறுப்பாகிய பாட்டுக்கடோறும் மாத்திரை யுறுப்பு முதலா கிய உறுப்பினுள் ஏற்பன பலவும் வருமாறும், இவ்வனப்பினுள் ஏற் பன பலவும் வருமாறும் அறிந்துகொள்க. (உரு)

548. செய்யுண் மொழியாற் சீர்புனைந் தியாப்பி
னவ்வகை தானே யழகெனப் படுமே.

இஃது, இரண்டாமெண்ணுமுறைமைக்கணின்ற அழகுணர்த்து தல் துதலிற்று.

* ‘இருடர’ என்பதும் பாடம்.

இதன் பொருள் : திரிசொற் பயிலாது செய்யுட் பயின்றவரும் 'மொழிகளாற் சேறுத்துப் பொலிவுபட்ட யாப்பின்பொருள் அழகு, என்றவாறு.

அவ்வகையென்றதனால் அவை வேறுவேறு வந்து ஈண்டிய தொகைகளிலேச் செய்யுளென்றவாறு. அவையாவன நெடுந்தொகை முதலாகிய தொகையே நடுமன்றவாறு. அழகு செய்யுண்மொழியென்றதென்னையெனின் அது பெரும்பான்மையாற் கூறினான். அம் மொழியானே இடைச்சங்கத்தாருங் கடைச்சங்கத்தாரும் இவ்விலக்கணத்தாற் செய்யுள் செய்தார், இக்காலத்துச் செய்யினும் விலக்கின் றென்பது. மற்று முவடிமுப்பது முதலாயின அம்மையெனப் படுமோ அழகெனப்படுமோவெனின் தாயபனுவலின்மையின் அம்மையெனப்படாவென்பது. இவற்றுள்ளும் ஒரோ செய்யுட்கண்ணே மாத்திரை முதலாகிய உறுப்பும் ஏற்றவகையான் வருவன அறிந்து கொள்க. ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். (உகச)

549. தொன்மைதானே

உரைபொடு புணர்ந்த பழைமை மேற்றே.

இது தொன்மைபுணர்த்துதல் துதலிற்ற.

இதன் பொருள் : தொன்மையென்பது உரைவிராய்ப் பழைமையவாகிய கதைப்பொருளாகச் செய்யப்படுவது, என்றவாறு. அவை பெருந்தேவனாற் பாடப்பட்ட பாரதமும், நகரீர் யாத்தியையும் போல்வன.* (உக௭)

550. இழுமென்மொழியான்விழுமியது நுவலினும்
பரந்த மொழியா னடிநிமிர்ந் தொழுகினுந்
தோலென மொழிப தொன்மொழிப்புலவர்.

* 'சிலப்பதிகாரமும் இதன்பாற்படும்' என்றார் நச்சினர்க்கிளையர்.

இது, முறையானே தோலென்னும் வனப்புணர்த்துதல் முதலிற்று. அஃதிருவகைப்படும்: கொச்சகக்கலியானும் ஆசிரியத்தானுஞ் செய்யப்படுவன. 'யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது' என்றவழித் தேவபாணிபுந் காமமும் பொருளாகவன்றியுந் கொச்சகக் கவி வருமென்றாகலான் அவை மேல் வருதல் ஈண்டுக் கொள்ளப் பட்டது.

இதன் பொருள் : இழுமென் மொழியான் விழுமியது துவலினும்-மெல்லென்ற சொல்லான் அறம்பொருளின்பம்வீடுன்னும் விழுமிய பொருள் பயப்பச்செய்யினும்; அவை செய்த காலத்துள்ளன கண்டிலம் : பிற்காலத்து வந்தன கண்டுகொள்க. பரந்த மொழியான் அடிசிரிந்து ஒழுகினும்-ஆசிரியப் பாட்டான் ஒருகதைமேல் தொடுக்கப்படினும் அவையும் பொருட்டொடர்சில ; தோல் என மொழிப தொன்மொழிப் புலவர் - தோலென்று சொல்லுப புலவர், என்றவாறு.

தொன்மொழியென்றா பழைய கதையைச் செய்தல்பற்றி. இது முன்வருஞ் சூத்திரத்தானும் பெறுதும். (உகஅ)

551. விருந்தே தானும்

புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே.

இதன் பொருள் : விருந்துதானும் புதிதாகத் தொடுக்கப்படுங் தொடர்சிலமேற்று, என்றவாறு.

தானுமென்ற உம்மையான் முன்னேத் தோலெனப்பட்டதாஊம் பழைய கதையைப் புதிதாகச் சொல்லியதாயிற்று. இது பழங்கதை மேற்றன்றிப் புதிதாகச் சொல்லப்படுதல் ஓம்புதல் உடைமையின் உம்மையான் இறந்ததுதழீஇயினென்பது. புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றென்றதென்னெனின், புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற்றாற் பலசெய்யுளுந் தொடர்ந்துவரச் செய்வது. அது முந்தோள்ளாயிற்று, பொய்கையாய் முதலாயினோர் செய்த அந்தாதிச் செய்யுளுமெனவுணர்க. கலம்பகம் முதலாயினவந் சொல்லுப. (உகக)

552. ஞகாரை முதலா னகாரை யீற்றுப் புள்ளி யிறுதி யியைபெனப் படுமே.

இஃது இயைபுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : ஞ ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள வ ன் னு ம் ப த லொரு புள்ளியீற்றினுள் ஒன்றினை இறுதியாகச் செய்யுஞ் செய்புள் பொருட்டொடராகவுஞ் சொற்றொடராகவுஞ் செய்வது இயைபெனப் படுமே, என்றவாறு.

இயைபெனறதனானே பொருளும்இயைந்து சொல்லும் இயைந்து வருமென்பது கருத்து. கீழ்நிலைச்சாத்தனாற் செய்யப்பட்ட மணி மேகலையுங் கோங்குடவளமாற் செய்யப்பட்ட தோட்டிலைச் செய்யுறும் போல்வன. அவை னகார ஈற்றுன் இற்றன. மற்றையீற்றான வருவனவற்றுக்கும் ஈணமுலக்கணம் உண்மையின் இலக்கியம் பெற்றவழிக்கொள்க. இப்பொழுது அவை வீழ்ந்தனபோலும். பரந்தமொழியான் அடிமிர்ந்தொழுகிய தோலோடுஇதனிடையேற்றமை யெனையெனின், அவை உயிரீற்றவாதல் பெரும்பான்மையாகலான் வேறுபாடுடைய சொற்றொடரான் வருதலுமுடையவென பது. சொற்றொடரென்பது அந்தாதி யெனப்படுவதென்றதனான் உயிரீற்றுச் சொற்றொடர் சிறுபான்மை யென்பது கொள்க. (உச1)

553. சேரி மொழியாற் செவ்வி திற்கிளந் தோதல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றிற் புலனென மொழிப புலனுணர்ந் தோரே.

* இது புலனா றுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள் : சேரிமொழியென்பது பாடிமாற்றாகள். அவற் றானே செவ்வீதாகக் கூறி ஆராய்ந்து காணமைப் பொருட்டொடரா னே கொடுத்துச் செய்வது புலனென்று சொல்லுவர் புலன் உணர்ந் தோர், என்றவாறு.

அவை விளங்கத்தார்க்குந் து முதலாகிய நாடகச் செய்யுளாகிய வெண்ணறைச் செய்யுள் போல்வனவென்பது கண்டுகொள்க. (உசக)

554. ஒற்றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத் தடக்காது
குறளடி முதலா வைந்தடி யொப்பித்
தோங்கிய மொழியா னுங்கன மொழுநி
னிழையி னிலக்கண மியைந்த தாகும்.

இஃது, இறுதினின்ற இழையிலக்கண முணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : ஒற்றொடுபுணர்ந்த வல்லெழுத்து அடக்காது-வல்லெழுத்துப் பயிலாது ; குறளடி முதலா ஐந்து அடி ஒப்பித்து-இருசீரடி முதலாக எழுசீரடியளவும் வந்த அடி ஐந்தினையும் ஒப்பித்து; ஒப்பித்தவென்பது பெரும்பான்மையான் நாற்சீரடி படுக்கப்பட்டென்ற வாறு ; ஓங்கிய மொழியான்-நெட்டெழுத்தும் அந்நெட்டெழுத்து போல் ஒசை எழும் மெல்லெழுத்தும் லகாரனகாரங்களும் உடைய சொல்லான் ; ஆங்கனம் ஒழுகின்-இவையுளு சேரிமொழியாற் செவ்வி திற்கிளந்து தேர்தல் வேண்டாது பொருள்படச் சென்று நடப்பின் ; இழையின் இலக்கணம் இயைந்ததாகும் இழைபென்று சொல்லப்படும் இலக்கணத்தது, என்றவாறு.

அவையாவன, கலியும் பரிபாடலும் போலும் இசைப்பாட்டாகிய செந்துறைமார்க்கத்தனவென்பது. இவற்றுக்குக் காரணந் தேர்தல் வேண்டாது பொருள் இனிது விளங்கல் வேண்டுமென்றது அவின யத்திற்கு உரியவாதல் நோக்கியென்பது. மற்றிதனை வெண்ணறைச் செய்யுட்குமுன் வைப்பினெனின், இஃதிசைப்பாட்டாகலின் இனி வருகின்றது இசைத்தமிழாகலின் அதற்குபகாரப்பட்ட இதனை இந் திச்சுண வைத்தானென்பது.* (உசஉ)

* “இனி, யாப்பருங்கலம் முதலியவற்றிற் கூறிய சித்திரச்சலி யினையும் ஈண்டுச் சேரக் கூறுசுவெனின், யந்திரமும் மந்திரமுமாய்த் தெய்வத்திற்கேயுரியவாகக் கூறும் மிறைச்சலி இம் முத்தாறுறுப்பும் போல அகணைந்திற்குரிய சான்றோர் செய்யுட்குறுப்பாய் வாரா என் றும், அகத்திணைக்குரிய மரபு வழுவிற்றென்றும் நோல்காப்பியனுட் கூறாமையானும்; அவற்றிலக்கணங் கூறிய ஆசிரியரும், அவற்றிற்கு

555. செய்யுண் மருங்கின் மெப்பெற நாடி
யிழைத்த வ்லக்கணம் பிழைத்தன போல
* வருவ வுளவெனினும் வந்தவற் றியலாற்
றிரிவின்றி முடித்த றெள்ளியோர் கடனே.

இஃது, இவ்வோத்திற்கெல்லாம் புறனடை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : செய்யுளிடத்துப் பொருள்பெற ஆராய்ந்து தந்திரம்செய்யப்பட்ட இலக்கணத்தின் வழியினபோன்று †பின் தோன்றுவனவுளவேன் முற்கூறப்பட்ட இலக்கணத்தோடு திரியாமல் முடித்துக் கோடல் அறிவுடையோரது கடன், என்றவாறு.

அவை எண்சீர் முதலாயின வரிற் கழிநெடிலடிப்பாற் சார்த்திக் கோடலும் ஏது முதலியது முதமொழியோடு பாட்டிற்கு இயைபின் றியுந் தொடர்பு படுப்பனவும் யாப்பென்னும் உறுப்பின்பாற்கோடலும் பிறவும் ஈண்டோதாதன உளவெனின் அவையுமெல்லாஞ் செய்யு ளிலக்கண முடிபாகு மென்றவாறு. (உசக)

இலக்கியம் சான்றோர் செய்யுட்களுட் காணாமையின், வடவெழுத் தொரீஇய எழுத்தொடுபுணர்ந்த சொல்லானன்றி வடவெழுத்தாற் பெருமபான்மை வரசு செய்யுட்டாமே செய்து இலக்கியமாகக் காட்டினா ராதலானும்; யாமும் மிறைக்கவியிலக்கணம் ஈண்டுக் கூறாமாயினும்'' என்பது நீச்சினுர்க்கினியர் உரை.

* 'வருப வுளவேனும்' என்பது நீச்சினுர்க்கினியர் கொண்ட பாடம்.

† 'பின்னொன்று வருவனவுளவேன்' என்பது முன் அச்சப் பிரதிபாடம். ஏடுகளில் 'பின்னோன்றுவனவுளவேன்' என்ற பாடமே காணப்படுகிறது.

செய்யுளியன் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது
ம ர பி ய ல்

556. மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பிற்
பார்ப்பும் பறமுங் குட்டியுங்குருளையுங்
கன்றும் பிள்ளையு மகவு மறியுமென்

றென்பதுங் குழவிபோ டினைமைப் பெயரே.

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின், மரபியலென்னும் பெயர்த்து. இதனானே ஒத்து துதலியதூஉம் மரபு உணர்த்துதலென்பது பெற்றும். மரபென்ற பொருண்மை என்னை யெனின், கிளவியாக்கத்து மரபென்று வரையறுத்து ஒதப்பட்டனவுஞ் செய்யுளியலுண் மரபென்று வரையறுத்து ஒதப்பட்டனவுமன்றி; இரு திணைப்பொருட்டுணனாகிய இளைமையும் ஆண்மையும் பெண்மையும் பற்றிய வரலாற்றுமுறைமையும், உயர்திணை நான்கு சாதியும் பற்றிய மரபும், அஃறிணைப் புல்லும் மரனும் பற்றிய மரபும், அவைபற்றி வரும் உலகியன்மரபும், தூன்மரபுமென இவையெல்லாம் மரபெனப்படு மென்பது. மற்றுப் பொருள்களின் இளைமைப்பற்றி வரும் மரபுகூறி னான் மூப்புப்பற்றி வரும் மரபு கூறானேவெனின், அது வரையறை யின்மையிற் கூறெனப்பது. மற்று மேலே ஒத்திதனோடு இவ்வோத் திடை இயைபென்னையெனின், முன்னர் வழக்கிலக்கணங் கூறியதன் பின் செய்யுளிலக்கணஞ் செய்யுளியலுட் கூறினான், அவ்விரண்டற்கும் பொதுவாகிய மரபு ஈண்டுக் கூறினமையின் இது செய்யுளியலோடு இயைபு உடைத்தாயிற்று. மற்று வழக்கிலக்கணஞ் செய்யுட்கும் பொது வாகலின் இங்கனம் இரண்டற்கும் பொதுவாகிய மரபினையுஞ் செய்யு ளியலின்முன் வைக்கவெனின் அவ்வாறு வழக்குஞ் செய்யுளுமென்று இரண்டுமெல்லாத தூலிற்கும் ஈண்டு மரபு கூறினமையின் இது செய் யுளியலின் பின் வைக்கப்பட்டது.

இவ்வோத்தின் முதற்குத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின் எல்லாப் பொருளின்கண்ணும் இளைமைக்குணம்பற்றி சீகழுஞ் சொல் இவையென்று வரையறுத்துக் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பின்-விலக்கருஞ் சிறப்பிற்றாகிய மரபிலக்கணங் கூறின் ; பார்ப்பும் பறமும் சூட்டியும் குருளையும் கன்றும் பிள்ளையும் மகவும் மறியும் என்று ஒன்பதங் குழவியோடு இளைமைப்பெயர் - குழவியோடு இவையொன்பதும் இளைமைப்பெயர், என்றவாறு.

மேலன எட்டுங் குழவியுமென இளைமைப்பெயர் ஒன்பதாயின. குழவியோடொன்பதெனது ஒன்பதங் குழவியோடென மயங்கக்கூறியவதனாற் போத்தென்பதும் இளைமைப்பெயரெனவும் பிறவும் வருவன உளவாயினுங் கொள்ளப்படும். இவற்றையெல்லாம் மேல்வரையறுத்து இன்னபொருட்கு இன்னபெயர் உரித்தென்பது சொல்லும். 'மாற்றருஞ் சிறப்பின்' என்றதனானே இவை ஒருதலையாகத் தத்தம் மரபிற் பிறழாமற் செய்யுள் செய்யப்படுமென்பதாஉம், ஈண்டுக் கூறாதனவாயின வழக்கொடுபட்ட மரபு பிறழவுஞ் செய்யுளின்பம்படின அவ்வாறுசெய்யவென்பதாஉங் கூறியவா றாயிற்று.

“அகலிரு விசம்பிற் பாயிருள் பருகிப்
பகல்கான் நெழுதரு பல்கதிர்ப் பரிதி” (பெரும்பாண் - 1-2*)

“தும்மினுஞ் சிறத்தது துவ்வை யாகுமென்
*நெண்ணை கூறினள் புண்ணையது நலனே” (நற்றிணை-172.)

எனவும் வரும்.

அவற்றுட் பரிதியஞ்செல்வனைப் 'பருகும்' 'காலும்' என்றலும் புண்ணைமரத்தினை 'துவ்வை'யென்றலும் மரபன்மையின் வழக்கினுண் மாற்றுதற்கு உரியவாமென்பது கருத்து.

“சிலவுக் குவித்தன்ன வெண்மணல்” (குறள்-123.)

எனவும்,

* 'அண்ணை' என்பதும் பாடம்.

“*இருடுணித் தன்ன வேனங் காணின்” (பத்து-மலை-247.)
எனவும்,

“இருநூற் றன்ன விரும்பல் கூந்தல்”
எனவும் வருவனவும் அவை.

(க)

557. ஏறு மேற்றையு மொருத்தலுங் களிறுஞ்
சேவுஞ் சேவலு மிரலையுங் கலையு
மொத்தையுந் தகரு முதளு மப்பரும்
போத்துங் கண்டியுங் கடுவனும் பிறவும்
யாத்த வாண்பாற் பெயரென மொழிப.

இதன் பொருள்: ஆண்பாற்பெயர் இவ்வெண்ணப்பட்ட பதினைத்
தும், என்றவாறு.

‘பிறவும்’ என்றதனான் ஆணென்றும் விடையென்றும் வருவன
போல்வனவுங் கொள்க.

இவற்றை வரைபறை கூறும்வழி உதாரணங் காட்டுதும். டாத்த
ஆண்பாற்பெயர் என்றதனாற் போத்தென்பது இளைமைபெயராய்
மாய் எனும் இங்ஙனம் ஆண்பாற்சூச சிறந்துவருமாற்போலச சிறவாது அதற்
கென்பது கொள்க.

(உ)

558. பேடையும்பெடையும்பெட்டையும்பெண்ணு
மூடு நாகுங் கடமையு மளகு
மந்தியும் பாட்டியும் பீணையும் பிணவு
மந்தஞ் சான்ற பிடிபொடு பெண்ணே.

இதன் பொருள்: கூறப்பட்ட பதினொன்று பெயரும் பெண்
மைப பெயர், என்றவாறு.

கடமையென்பதோர் சாதிப்பெயர் உண்டேனும் அதுவன்று,
சுண்டெண்ணப்பட்டது பெண்மைமேற்றென்று கொள்க. ‘அந்தஞ்

* ‘இருடுணித்தன்ன’ என்பதும் பாடம்.

சான்ற' என்பது முடிபமைந்தன இவையென்றவாறு. எனவே, ஆன் என்பது பெண்பெயராதலும் பெண் ஆணென்பன ஒருசார் புல்லிற்கும் நேர்தலுங் கொள்க; என்னை? ஆனெறென்பது ஆவினுள் ஏறெனப் படுதலின். ஆணென்பது ஆண்பாற்குப் பொதுவாகலின் அது முடி பமையாதெனப்பட்டது. அது மேற்காட்டும். ஆண்மை பெண்மை புல்லிற்கின்மையின் அவையும் முடிபுடையன ஆகாவாயினுங் காயாப் பினையை ஆண்பனையென்றும் காயப்பனவற்றைப் பெண்பனையென்றும் வழங்குப. இவையெல்லாம் வழக்காகலிற் செய்யுளுள் வருமாறு அறிந்து கொள்ளப்படும். இவற்றுக்கு மேல் வரையறைகூறும்வழி உதாரணங் காட்டும். (க)

559. அவற்றுட்,

பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற் றினைமை.

.. இது, சிறுத்தமுறையானே இளைமைப்பெயருண் முற்கூறிய பார்ப் பினைக் கூறுவான் அதனோ டொப்புமைகண்டு பிள்ளைப்பெயருங் கூறு கின்றது.

இதன் பொருள் : இவ்விரண்டும் புள்ளிளைமைக்குரிய, என்ற வாறு.

இவையெல்லாம் இக்காலத்து வழக்கினுள் அரியவாகலிற் சான் றோர் செய்யுளுட் காணப்படும். அல்லன வழக்கின்மேற காட்டும்.

“மேற்காட் டிருந்த பார்ப்பினங்கள்”

எனவும்,

“இல்லிறைப் பள்ளிதம் பிள்ளையொடு வதியும்” (குறள்-46.)

எனவும்,

“பைதற் பிள்ளைக் கிளிபயிர்ந் தாங்கு” (குறள்-139.)

எனவும் இவை பருந்தம் ஊர்க்குருவியுங் கிளியுமென்னும் பறவை மேல் வந்தன. பிறவும் அன்ன. புள்ளுக்குலம் பலவாகலான் இச்

சூத்திரத்துள் அடங்கிய மரபு எத்துணையும் .பலவாத னோக்கி முதற்
சூத்திரத்துட் பார்ப்பினை முற்கூறினென்பது. (ச)

560. தவழ்பவை தாமு மவற்றோ ரன்ன.

இதன் பொருள் : பார்ப்பும் பிள்ளையுந் தவழ்பவற்றிற்கும் உரிய,
என்றவாறு.

அவை ஆமையும் உடும்பும் ஒத்தியும் முதலையும் முதலாய்ன.
ஆமையும் முதலையும் நீருள்வாழினும் சிலத்தியக்குங்கால் தவழ்பவை
யெனப்படும். உதாரணம் :

“யாமைப் பார்ப்பி னன்ன
காமங் காதலர் கையற விடினே” (குறந்-152.)

எனவும்,

“தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலை” (ஐங்குறு-41.)

எனவும்,

“தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் கள்வனொடு
பிள்ளை தின்னு முதலைத்தவ னாரே” (ஐங்குறு-24.)

எனவும் வரும்.

‘தாமும்’ என்றதனான் ஊர்வன நடப்பனவுஞ் சிறுபான்மை பிள்
ளைப்பெயர்க்கு உரியன கொள்க. அது பிள்ளைப்பாம்பென ஊர்வன
மேல் வந்தது.

“பிள்ளை வெருகிற் கல்கிரை யாகி” (குறந்-107.)

என நடப்பனமேல் வந்தது. மூங்காப்பிள்ளை என்பதும் ஈண்டே
கொள்ளப்படும். பார்ப்பும் அவ்வாறே வருவன உளவேற், கொள்க. .
இதுவுந் தவழுஞ் சாதிக்கெல்லாம் பொதுவாகிய பரப்புடைமையின்
இரண்டாவது வைத்தானென்பது. (ச)

561. மூங்கா வெருகெலி மூவரி யணிலோ டாங்கவை நான்குங் குட்டிக் குரிய.

இது, மேல் எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் அதிகாரப்பட்ட தவழ்வனவும் நடப்பனவும் பற்றிக் குட்டியென்னும் பெயரினையு முறையன்றிக் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : குட்டியெனப்படுவன இவை நான்கும், என்றவாறு.

அவை மூங்காக்குட்டி வெருக்குக்குட்டி எலிக்குட்டி அணிற் குட்டியெனவரும். மூவரியணிலென்றதனான ஒழிந்த மூன்றுந் தம் முள் ஒருபிறப்பினவாம்; இவை யொருங்கரனவே என்பதுகொள்க. ஆங்கவை நான்கும் என்றதனால் தத்துவனவற்றுக்குங் குட்டிப்பெயர் கொடுக்கப்படும். 'தவளைக்குட்டி' யெனவரும். மேல் ஊர்வனவற்றுக்குந் தவழ்வனவற்றிலக்கணம் எய்துவித்தமையாற் பாம்புக்குட்டியென்பதுங் கொள்க. மற்றுக் கீரியும் நாலியும்போல்பவற்றையுங் குட்டியென்னாரோவெனின், அவை பிள்ளையென்றலே பெரும்பான்மையாகலின் 'உரிய'வென்றதனாற் சிறுபான்மை குட்டியென்பதுங் கொள்க. மூங்காவின் விகற்ப மென்பாருமுளர். (சு)

562. பறழெனப் படினு முறழாண் டில்லை.

இதன் பொருள் : மேற்கூறிய நான்கும் பறழெனவுப்படும், என்றவாறு.

இவை இக்காலத்து வீழ்ந்தன. மற்று முற்கூறிய நான்கினையும் இப்பெயரானே முற்கூறுக, முதற்குத்திரத்தன் ஒதிய முறைமைக் கேற்பவெனின், அற்றன்று; அவற்றுக்கு இப்பெயர் சிறுபான்மையென்பான் பிற்கூறினொனென்பது. உறழாண்டில்லையென்ற மிகையானே.

“கைம்மையுய்யாக் காமர் மந்திக்

கல்லா வன்பறழ்க் கிளைமுதற் சேர்த்தி” (குறள்-69.)

என்பதுங் கொள்க.

(சு)

563. நாயே பன்றி புலிமுய னான்கு
மாயுங் காலைக் குருளை யென்ப.

இது, முறையானே நான்காம் எண்ணு முறைமைக்கணின்ற குரு
ளையாமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : நாயும் பன்றியும் புலியும் முயலும் என நான்
குங் குருளையென்று சொல்லப்படும், என்றவாறு.

“ திறவாக் கண்ண சாப்செவிக் குருளை ”

எனவும்,

“ விழியாக் குருளை மென்முலை சவைப்பக
குழிவயிற் றுஞ்சங் குறுந்தாட் பன்றி ”

எனவும்,

“ இரும்புலிக் குருளையிற் றேன்றுங் காட்டிடை ”

(குறந்-47.)

எனவும்,

“ குருளை சோட்பட லஞ்சிக் குறமுடல்
விலையிற் றப்பாது மன்னுயி ரமைப்ப ”

எனவும் வரும்.

‘ஆயுங்காலை’யென்றதனால்,

“ சிறுவெள் ளரவி னவ்வரிக குருளை ” (குறந்-119.)

என்பதுங் கொள்க.

(அ)

564. நரியு மற்றே நாடினர் கொளினே.

இதன் பொருள் : நரியுங் குருளையெனப்படும், என்றவாறு.

“ பிணந்தின் பெண்டிர்க்குக் குருளை காட்டிப்
புறங்காட் டோரி புலவுத் தசைபெறுஉம் ”

என வரும்.

‘நாடினர் கொளினே’யென்றதனானே,

“வெயிலாடு முசுவின் குருளை யுருட்டுங்
குன்ற நாடன் கேண்மை” (குறந்-38.)

என்றாற்போல முசுவிற்குங் குருளைப்பெயர் கொடுக்க. (க)

565. குட்டியும் பறமுங் கூற்றவண் வரைபார்.

இதன் பொருள் : மேற்கூறிய ஐந்தினையுங் குட்டியென்றும் பற
மென்றும் கூறுதல்வரைபார், என்றவாறு.

அவை நாய்க்குட்டி பன்றிக்குட்டி புலிக்குட்டி முயற்சுட்டி நரிக்குட்டி என வழக்கினுள் வந்தன.

“பாகிப் பரப்பிற் பறமொடு வதிந்த”

எனவும்,

“வயநா யெறிந்த வன்பறழ் தழீஇ”

எனவும்,

“புலிப்பற முன்ன பூஞ்சினை வேங்கை”

எனவும்,

“பதவுமெயல் பற்றி முயற்பற தோம்புஞ்
சிறு ரோனே நன்னுதல்”

எனவும்,

“நரிப்பற முகவர நாய்முதல் சுரக்கும்”

எனவும் முறையானே வந்தன.

நாயெனச் செந்நாய் நீர்நாய் முதலாயினவும் அடங்குமென்பது.
மூவரியணிலென்றவழிச் சொல்லப்பட்டவாறும் உய்த்துணர்க. பிற
வும் அன்ன. (க0)

566. பிள்ளைப் பெயரும் பிழைப்பாண் டில்லை கொள்ளுங் காலை நாயலங் கடையே.

இதன் பொருள் : மேற்கூறிய ஐந்துசாதிபுள்ளும் நாயொழித்து ஒழிந்த நான்கற்கும் பிள்ளையென்னும் பெயாக்கொடையும் உரித்து, என்றவாறு.

இவை செய்யுட்கண் வருவன கண்டுகொள்க. 'கொள்ளுங் காலை' டென்றதனான் முற்கூறிய நாபமுதலாகிய நான்கும் விலக்கி நரிப் பிள்ளையென்பதே கோடலும் ஒன்று. (கக)

567. யாடுங் குதிரையு நவ்வியு முழையு மோடும் புல்வா யுளப்பட மறியே.

இதன் பொருள் : இவ்வைந்து சாதியின் இளைமைப்பெயர் மறியெனப்படும், என்றவாறு.

அவை,

“மறுத்துருத் தொகுத்த பறிப்புற விடையன்”
எனவும்,

“உள்ளல் வயிற்ற வெள்ளை மறி”

எனவும் யாட்டின்மேல் வந்தன. மறிக்குதிரையெனவும் மறிநூக்கிற்
மெனவுஞ் சொல்லுதலின் இது குதிரைக்கும் உரித்தாயிற்று.

“நவ்வி நான்மறி கவவிக்கடன் கழிக்கும்” (குறந்-282.)
எனவும்,

“மறியாடு மருங்கின் மடப்பிணை தழீஇ” (அகம்-34.)
எனவும்,

“தெறித்துநடை மரபிற்றன் மறிக்கு சிழலாகி” (குறந்-213.)

எனவும் இவை நவ்வியும் உழையும் புல்வாயும் முறையானே மறி
யென்னும்பெயர் எய்தியவாறு அவ்வச்செய்யுளுட் கண்டுகொள்க.

கவ்வியும் உழையும் புல்வாயுள் அடங்குமன்றே, அவற்றை மூன்றாக
ஓதியதென்னை ? நாயென்றதுபோல அடங்காதோவெனின், மாவென்
பது குதிரையும் ஆனையும் புலியுஞ் சிங்கமும் முதலாயவற்றுக்கெல்
லாம் பெயராகலின் அவ்வாறு ஒதானென்பது. ஓடும்புல்வாயென்றத
னானே மடனுடையன நவ்வியெனவும் இடைசீகரன உழையெனவுங்
கொள்க. எட்டாம் முறைமைக்கண் ஓதிய மறியினே ஐந்தாம்வழிக்
கூறியவதானே,

“செவ்வரைச சேக்கை வருடை மான்மறி” (குறந்-187.)

என்றது போல்வன கொள்க.

(கஉ)

568. கோடுவாழ் குரங்குங் குட்டி கூறுப.

இதன் பொருள் : கோட்டினையே வாழ்க்கையாகவுடைய குரங்
குங் குட்டியென்று கூறப்படும், என்றவாறு.

கோடுவாழ் குரங்கெனவே குரங்கின பிறப்புப்பகுதியெல்லாங்
கொள்க. அவை குரங்குக்குட்டி முசுக்குட்டி ஊக்குக்குட்டியென்
பன. உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்றாதலான் மேற்கூறிய யாடுமுதலா
கிய ஐந்துசாதிக்குங் குட்டியெனனும்பெயர் கூறப்படுமென்பது.
அவை யாட்டுக்குட்டி குதிரைக்குட்டி நவலிக்குட்டி உழைமான்குட்டி
புல்வாய்க்குட்டி என வரும்.

(கங)

569. மகவும் பிள்ளையும் பறமும் பார்ப்பு

மவையு மன்ன வப்பா லான.

இதன் பொருள் : மேலேக்குத்திரத்தெடுத்தோதிய குரங்கிற்குக்
குட்டியென்னும் பெயரேயன்றி மகவும் பிள்ளையும் பறமும் பார்ப்பு
மெனப்பட்ட இந்நான்கும் குட்டியென்னும்பெயர்போல அக்குரங்கின்
பகுதிக்கு உரியவாம், என்றவாறு.

“உயர்கோட்டு மகவுடை மந்திபோல” எனவும், “குரங்குப்
பிள்ளை” எனவும், “வரையாடு வன்பறழ்த் தந்தை” (குறந்-26)
எனவும்,

“ ஏற்பன வேற்பன வுண்ணும்
பார்ப்புடை மந்திய மலையிறந் தோரே”

எனவும் வரும். அன்னவென்பதனால் முன்னையவற்றோடொக்கும்,
மிகுதி குறைவு இல்வென்பதாம்.

“வெயிலாடு முசுவின் குருளை யுருட்டும்” (குறந்-38.)

என இலேசினற் கூறிப்போந்தமையின் ஈண்டு அது கூறாறையினன்.
அன்றி, அஃது இத்தூண்ப் பயிலாமையானுமென்க. ஏழாமுறை
சின்ற மகவினை ஈண்டு வைத்தான் அதிகாரப்பட்ட பெயர்க்குரிமையா
னென்பது. (கசு)

570. யானையுங் குதிரையுங் கழுதையுங் கடமையு-
மாறே டைந்துங் கன்றெனற் குரிய.

இதன் பொருள் : ஐந்தாம் எண்ணுமுறைமைசகண் சின்ற கன்
றென்னும் பெயர்க்கு இவை உரிய, எனறவாறு.

அவை யானைக்கன்று குதிரைக்கன்று கழுதைக்கன்று ஆன்கன்று
என வரும்.

“ கன்றுடை மடப்பிடிப் பூசல் பலவுடன்
வெண்கோட் டியானை விளிபடத் துழவும் ” (அகம்-120.).

என்பது யானைக்கன்று.

“ கன்றுபுகு மாலை சின்னோ ளெய்தி ”

என்பது ஆன்கன்று. பிறவும் அன்ன உளவேற் கொள்க. இனி,
உரியவென்றதானே மான்கன்று குதிரைக்குட்டியென்பனவுஞ்
சொல்லுப. (கரு)

571. எருமையு மரையும் வரையா ராண்டே.

இதன் பொருள் : எருமையும் மரையுங் கன்றெனப்படும்,
என்றவாறு.

அவை, எருமைக்கன்று மரைமான்கன்று என்பன வழக்கு.

“மன்றுடை மரையா தஞ்சங்
குன்ற நாடற் கண்டவெங் கண்ணே”

என வரும். வரையாரெனவே அவையெல்லாம்போலாது சிறுவர்
வின என்பது பெற்றும். (கக)

572. கவரியுங் கராமு நிகரவற் றுள்ளே.

இஃது, அவற்றொடு மாட்டெறிந்தது.

இதன் பொருள் : கவரியுங் கராமுங் கன்றெனப்படும், என்ற
வாறு.

கவரிமான்கன்று கராக்கன்று என வரும். ‘அவற்றுள்ளே’ யென்
பது முற்கூறிய ஏழனுண் முதனின்ற யானையோடொக்குமென்ற
வாறு. இதன் பயம் ‘குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயர்க்கொடை’
(தொல்-மர-19) என வருகின்றபெயரும் இவற்றுக் கெய்துவித்தனா
யிற்று. அது முன்னர்ச் சொல்லுதும். இவையெல்லாந் தம்மி
னொத்த வரவின அன்மையின் வேறுவேறு சூத்திரஞ் செய்கின்றவா
றாயிற்று. (கக)

573. ஒட்டக மவற்றோ டொருவழி நிலையும்.

இதன் பொருள் : சிறுபான்மை ஒட்டகமுங் கன்றெனப்படும்,
என்றவாறு.

அது ஒட்டகக்கன்று எனவரும். ‘ஒருவழி’யென்றதானே எவற்
றினும் இதுசிறுபான்மை பெனவுணர்க. (கக)

574. குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயர்க்கொடை

இதன் பொருள் : ஒழிந்தகின்ற குழவிப்பெயர் குஞ்சரத்திற்கு
உரிய, என்றவாறு.

அதி,

“ஒய்யென வெழுந்த செவ்வாய்க் குழவி” (அகம்-164.)

என வரும். சிகரவற்றுள்ளென மேற் குஞ்சரத்தோடொக்குமெனப் பட்ட கராத்தின்குழவியுங் கவரிக்குழவியும் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. (கக)

575. ஆவு மெருமையு மவைசொலப் படுமே.

இதன் பொருள் : ஆவும் எருமையும் அவைபோலக் குழவிப் பெயர்க்கொடை பெறும், என்றவாறு.

குஞ்சரம் ஆணும் பெண்ணுமென இருகூற்றனவாகலான் ‘அவை’ யென்றான். மக்கண்மேல் வருங்காலும் இஃதொக்கும்.

“மக்கட் குழவி யெனவந் தனரே
நோவே மாகுத லறிந்துஞ்
சேயர் தோழி செய்ந்நாட் டோரே”

என்பது ஆண்குழவி.

“மோட்டெருமை முழுகுழவி
கூட்டுசிழற் றயில்வதியும்” (பத்து-பட்டி-14.)

என்றது எருமைக்குழவி.

(உ௦)

576. கடமையு மரையு முதனிலை யொன்றும்.

இதன் பொருள் : இவையும் அப்பெயர்க்கு உரிய, என்றவாறு.

குஞ்சரம்போலக் குழவிப்பெயர்பெறுமென்பான் முதனிலை யொன்றுமென்றெனப்பது. அவை வந்துழிக் கண்டுகொள்க. (உ௧)

577. குரங்கு முசுவு முகமு மூன்று
கிரம்ப நாடி னப்பெயர்க் குரிய.

‘இதன் பொருள் : இம்மூன்றுங் குழவிபென்னும் பெயர்க்கு உரிய, என்றவாறு.

‘சிரம்பநாடின்’ என்பது மூன்றுபெயரும் ஒருபிறப்பின் பகுதியாக வின் அம்மூன்றற்கும் ஒப்பவருமென்றவாறு.

இச்சுருத்தானே ‘கோடுவாழ்குரங்கு’ (தொல்-மர-13) என்ற வழி இம்மூன்றுங் கொண்டாமென்பது. இவற்றுக்கு உதாரணங் காணாமையிற் காட்டாமாயினும். இலக்கணம் உண்மையின் அமையு மென்பது. (உஉ)

578. குழவியு மகவு மாயிரண் டல்லவை கிழவ வல்ல மக்கட் கண்ணே.

இதன் பொருள் : குழவியும் மகவு மென்னும் இரண்டில்லது மக்கட்கணின்ற இளைமை தமக்கு வேறுபெயருடையவல்ல, என்ற வாறு.

ஆணிலைமையும் பெண்ணிலைமையுமென இரண்டாகலின் அவற்றை அவையெனப் பன்மைகூறினான்.

“காவல், குழவிகொள் வாரி னேம்புமதி” (புறம்-5.)

எனவும்,

“மன்றோற் பள்ளி மகவொடு முடங்கி”

(பத்து-பெரும்பாண்-89.)

எனவும் வரும்.

‘கிழவவல்ல’ என்ற மிகைபானே ஆண்பிள்ளை பெண்பிள்ளை யெனப் பிள்ளைப்பெயரும் மச்சுட்பாற்படுவன கொள்க. (உங)

579. பிள்ளை குழவி கன்றே போத்தெனக் கொள்ளவு மமையு மோரறி வுயிர்க்கே.

இதன் பொருள் : பிள்ளை குழவி கன்று போத்தென்னும் நான்
சும் ஓரறிவுயிரின் இளைமைப்பெயர், என்றவாறு.

ஓரறிவுயிரென்பன முன்னர்ச் சொல்லப்படும். ஓரறிவுயிரென்
பது பண்புத்தொகை. 'கமுகம்பிள்ளை', 'தெங்கம்பிள்ளை' எனவும்,
"வீழி ருழைக் குழவித் தீநீர்" (பத்து-பெரும்பாண்-357) எனவும்,
'பூங்கன்று' எனவும், 'போத்துக்கால்' எனவும் வரும். வீழிருழை
யெனப்பட்டது தெங்கு, போத்துக்காலென்பது கரும்பு. ஓரறிவுயிர்க்
குக் கொள்ளவும் அமையும் என்னும் உம்மையை எச்சப்படுத்துப் பிற
வழியிங் கொள்ளப்படும். அவை 'குழவிவேனில்' 'குழவித்திங்கள்'
'குழவிஞாயிறு' எனவும்,

"பகுவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்து" (அகம்-36.)
எனவும்,

"புலிப்போத் தன்ன புல்லணற் காளை"(பெரும்பாண்-138.)

எனவும் இவைபும் இளைமைக்குறிப்பினவாகலிற் காட்டப்பட்டன.
மற்று ஓரறிவுயிர் ஈண்டுக் கூறியதென்னையெனின், குழவிப்பெயர்
அதிகாரப்பட்டமையானென்பது. மற்றப் புல்லும் மரனும் உயி
ரெனப்படுமோவெனின் அவற்றை யுயிரென்றன் மரபுபட்ட வழக்காக
லின் அம்மரபுக்கோடற்குக் கூறினான், மரம் உய்ந்ததென்பவாக
லின். (உச)

580. தெல்லும் புல்லு நேரா ராண்டே.

இஃது, எய்தியது விலககுகின்றது.

இதன் பொருள் : அந்நான்கு பெயரானும் நெல்லும் புல்லுஞ்
சொல்லப்படா, என்றவாறு.

மற்றுப் 'புறக்கா ழனவே புல்லென மொழிப' (தொல்-மர-85)
எனுமாகலான் மேற்காட்டிய சமூகு முதலாகிய புல்லும் விலக்குண்
ணும் பிறவெனின், அற்றன்று; புல்லென்பது பலபெயரொரு

சொல்வாகலான் நெல்லென்னும் இனத்தானே வேறுபடுத்துப் புல்
லென்பது உணவின்மேற் கொள்க. (உரு)

581. சொல்லிய மரபி னிளைமை தானே
சொல்லுங் காலை யவையல திலவே.

இது, புறனடைச்சூத்திரம்.

இதன் பொருள் : சொல்லிய மரபின் இளைமை - 'பாடலுட்
பயின்றவை நாடுங் காலை' (தொல்-அகத்-51) எனவும், 'பாடல் சான்ற
புலனெறி வழக்கு' (தொல்-அகத்-53) எனவும் அகத்திணையிலுட்
கூறிய புலனெறி வழக்கிற்குரிய இளைமை; சொல்லுங் காலை
அவையலது இல—அவற்றுக்கு இலக்கணங்கூறுநகால் வேறுபலவின்றி
வரும் இங்கனம் வரையறைப்பட்டன இன்றி, என்றவாறு.

இளைமையும் அவையலதிலவெனவே அதற்கு மறுதலையாகிய
முதுமையாயின் அவையலதிலவென்பதோர் வரையறைப்படுத்து இலக்
கணங்கூறப்படாவென்பது கருத்து. சொல்லுங்காலை யென்றதனாற்
சொல்லாத இளைமைப்பெயருங் கொள்க. அவை "நன்னாட் பூத்த
காசின வேங்கை" (அகம்-85) எனவும், "நாகுவளை" எனவும், "கணைக்
கோட்டு வாளைக் கமஞ்சுன் முடநாகு" எனவும், "எருமை
கல்லான் கருநாகு பொருடம்" (பத்து-பெரும்பாண்-165) எனவும்
வரும். இவற்றுள் ஒரறிவுயிர் முதலாக ஐந்தறிவுயிரளவும் நாகென்
னும் இளைமைப்பெயா வரையறையின்றிச் சென்றது. வண்டென்
பதற்கும் ஒக்கும், அது விரவுப் பெயராகவின். (உசு)

582. ஒன்றறி வதுவே யுற்றறி வதுவே
யிரண்டறி வதுவே யதொடு நாவே
மூன்றறி வதுவே யவற்றொடு மூக்கே
நான்கறி வதுவே யவற்றொடு கண்ணே
யைந்தறி வதுவே யவற்றொடு செவியே
யாறறி வதுவே யவற்றொடு மனனே
நேரிதி னுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே.

இது, மேல் அதிகாரப்பட்ட ஓரறிவுயிர் உணர்த்தும்வழி அவ்வினத்தனவெல்லாம் கூறுதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : ஒன்றறிவதென்பது ஒன்றினையறிவது; அஃதாவது உற்றறிவதென்பதும்: இரண்டறிவதென்பது அம்மெய்யுணர்வினோடு நாவுணர்வுடையதெனவும், மூன்றறிவுடையது அவற்றோடு நாற்றவுணர்வுடையதெனவும், நான்கறிவது அவற்றோடு கண்ணுணர்வுடையதெனவும்: ஐந்தறிவது அவற்றோடு செவியுணர்வுடையதெனவும்: ஆறறிவுடையது அவற்றோடு மனவுணர்வுடையதெனவும், அம்முறையானே துண்ணுணர்வுடையோர் நெறிப்படுத்தினர், என்றவாறு.

இது முறையாதற்குக் காரணமென்னையெனின், எண்ணுமுறையாற் கூறினாரென்பது. அல்லதூஉம், எல்லாஉயிர்க்கும் இம்முறையானே பிறக்கும் அவ்வவற்றுக்கேகூறிய அறிவுக் கொன்றற்கு அம்முறையாற் கூறினாரென்பது. என்னை அதுபெறுமாறெனின், நேரிதினுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினாரென்பதனாற் பெறுதும். மற்று ஒன்றுமுதல் ஐந்தீருகிய பொறியுணர்வு மனமின்றியும் பிறப்பனபோல வேறுகூறியதென்னையெனின், ஓரறிவுயிர்க்கு மனமின்மையின் அங்கனங் கூறினாரென்பது. அதற்கு உயிருண்டாயின் மனமின்றாமோவெனின், உயிருடையவாகிய நந்துமுதலாகியவற்றுக்குச் செவிமுதலாய பொறியின்மை கண்டிலையோவென்பது. அவ்வாறே ஒழிந்தவற்றிற்கும் மனவுணர்வில்லை யென்பாரும் மனமுண்டென்பாருமென இருபகுதியர். அவையெல்லாம் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. அல்லதூஉம் பொறியுணர்வென்ப தாமே உணரும் உணர்ச்சி; அங்கனம் உணர்ந்தவழிப் பின்னர் அவற்றை மனஞ் சென்று கொள்ளுமென்பதென்னையெனின் மனம் ஒன்றினைநீனையாந்ற்க மற்றொன்று கட்டிலுறையக்கால் அதனைப் பொறியுணர்வுகொள்ள அதன்வழியே மனந் திரிந்து செல்லுமாலின். என்னை? மனனுணர்வு மற்றோர்பொருட்கண் ணின்றகாலத்துப்பிற்பொருட்கட் சென்றதெனப் படாதன்றே? பின்னர் அதனை அறிவித்தது பொறியுணர்வாகலான் அவை தம்மின்வேற்றுமை யுடையனவென்பது. அல்லதூஉந் தேனெய்யினை நாவின்பொறி உணர்ந்தவழி இன்புற்றுங் கண்ணுள் வார்த்து மெய்யுணர்வுணர்ந்தவழித் துன்புற்

தும், நறிதாயின் மான்மதத்தினை மூக்குணர்வுணர்ந்தவழி இன்புற்றுக் கண்ணுணர்வுணர்ந்தவழி இன்பங் கொள்ளாமையும் வருதலின் அவை பொறியுணர்வெனப்படும். மனவுணர்வும் ஒருதன்மைத்தாகல் வேண்டிமனெனின், ஐயுணர்வின்றிக்களுப்போலத் தானேயுணர்வது மனவுணர்வெனப்படும். பொறியுணர்வு மனமின்றிப் பிறவாதெனின் முற்பிறந்தது மனவுணர்வாமாகவே பொறியுணர்வென்பது ஓரறிவின் ரூகியே செல்லுமென்பது. அற்றன்றியும் ஒருவனுறுப் பிரண்டி தீண்டியவழி அவ்விரண்டும் படினும் ஒருகணத்தின் ஒருமனமே இருமனப்பட்டு அவ்வுறுப்பிரண்டற்கும் ஊற்றுணர்வு கெடாது கவர்ப்ப வாங்கிக் கைக்கொண்டி மீளுமென்பது காட்டலாகாமையானும் அஃதமையாதென்பது. (உஎ)

583. புல்லு மரணு மோரறி வினவே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இது, முறையானே ஓரறிவுடையனவுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : புறக்காழனவாகிய புல்லும் அகக்காழனவாகிய மரணும் ஓரறிவுடைய. பிறவும் அக்கிளைப் பிறப்பு உள்ளன, என்றவாறு.

கிளைப்பிறப்பென்பது கிளையும் பிறப்புமென்றவாறு. கிளையென்பன புறக்காழும் அகக்காழமின்றிப் புதலுங் கொடியும் போல்வன. பிறப்பென்பன மக்களானும் விலங்கானும் ஈன்ற குழவி ஓரறிவின ஆகிய பருவமும் எஞ்ஞான்றும் ஓரறிவினவேயாகிய என்பில் புழுவுமென இவை. இவை வேறுபிறப்பெனக் கொள்க. மற்று இவற்றுக்கு அறிவில்லை பிறவெனின், பயிலத்தொடுங்காற் புலருமாகலின் ஓரறிவுடையவென வழக்குகோக்கிக் கூறினான், இது வழக்குதலாதலின். அஃதேல், இவை உணர்ச்சியாயின் இன்பதுன்பங் கொள்ளுமோவெனின் அதற்கு மனமின்மையின் அது கடாவன்றென்பது. (உஅ)

584. நந்து முரளு மீரறி வினவே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இது, முறையானே ஈருணர்வுடையன வுணர்த்துதல் துத
வீற்று.

இதன் பொருள் : நந்தம் முரளும் ஈரறிவாகிய ஊற்றுணர்வும்
நாவுணர்வுமுடையன. பிறவும் அக்கிளைப் பிறப்பு உள், என்றவாறு.

இரை சுவைக்கோடலும் பிறிதொன்று தாக்கியவழி அறிதலு
முடைமையின் மெய்யுணர்வோடு நாவுணர்வு முடையனவென்றவாறு.
இவற்றுக்குக் கிளையென்பன கிளிஞ்சிலும் முற்றிலும் முதலாகிய
கடல்வாழ் சாதியும் பிறவுமெனக் கொள்க. பிறப்பென்பன முற்கூறிய
வாறே கொள்ளப்படும். (உக)

585. சிதலு மெறும்பு மூவறி வினவே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இது, மூவறிவின கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : சிதலும் ஏறும்பும் ஊற்றுணர்வும் நாவுணர்வும்
மூக்குணர்வுமுடைய. அவற்றுக் கிளையும் பிறப்பும் அவ்வாறே மூவறி
வுடைய, என்றவாறு.

இவை உற்றுணர்ந்துமீடலும் நாச்சுவைக்கோடலும் நெய்யுள்வழி
மோந்தறிதலுமென மூன்றறிவினையுடையவாறு கண்டுகொள்க. இவற்
றுக்குக் கண்ணுஞ் செவியுமின்மை ஏற்றான் அறிதுமெனின், ஒன்று
தாக்கியவழியன்றி அறியாமையிற் கண்ணிலவென்பதறிதும். உரப்பிய
வழி ஓடாமையிற் செவியிலவென்பதறிதும். இவற்றின் கிளையென்
பன ஈயன்மூதா போல்வன. பிறப்பென்பன முற்கூறியவாறே மக்கட்
குழவியும் விலங்கின் குழவியும் இம்மூன்றுணர்வாகிய பருகித்தனவும்
அட்டை முதலாகியவுமெல்லாங் கொள்க. (க௦)

586. நண்டுந் தும்பியு நான்கறி வினவே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

நண்டுத் தும்பியும் நான்கறிவினவெனவும் அந்நாலறிவினை யுடைய கிளையும் பிறப்பும் வேறுளவென்பது உந் கூறியவாறு.

இதன் பொருள் : நண்டிற்குந் தும்பிக்குஞ் செவியுணர்வொத்து ஒழிந்த நான்கு உணாவும் உள அவற்றுக் கிளையும் பிறப்பும் பிறவும் உள, என்றவாறு.

மெய்யுடைமையின் உற்றுணர்வும் இரைகோடலின் நாவுணர்வும் நாற்றக்கோடலின் மூக்குணாவும் கண்ணுடைமையிற் கண்ணுணர்வுமுடையவாயின. நண்டிற்கு மூக்குண்டோவெனின், அஃது ஆசிரியன் கூறலான் உண்டென்பதுபெற்றும். இவற்றுக்குக் கிளையென்பன வண்டுந் தேனீயுந் குழவியும் முதலாயின. பிறப்பென்பன நான்கறிவுடைய பிறசாதிகளென முந்கூறியவாறே கொள்க. (கக)

587. மாவு மாக்களு மையறி வினவே பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இஃது, ஐயறிவுடையன கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : ஐயறிவுடையன விலங்கும் அவை போல்வன ஒருசார் மானிடங்களுமாம். அக்கிளைப்பிறப்புப் பிறவும் உள, என்றவாறு.

மாவென்பன நாற்கால்விலங்கு. மாக்களைப்படுவார் மனவுணர்ச்சியில்லாதார். கிளையென்பன என்கால் வருடையுந் குரங்கும் போல்வன. என்காலவாயினும் மாவெனப்படுதலின் வருடையென்கிளையாயிற்று. குரங்கு நாற்காலவாகலிற் கிளையாயிற்று. பிறப்பென்பன கிளையும் பாம்பும் முதலாயின. மற்றுப் பாம்பிற்குச் செவியுந் கண்ணும் ஒன்றேயாகிக் கட்செவியெனப்படுமொகலின் ஐயறிவில்லை பிறவெனின், பொறியென்பன வடிவுநோக்கின அல்லவாகலின் ஒன்றே இரண்டினர்விற்கும் பொறியாமென்பது. கிளியென்பது பறவையாகலின் அதனை வேறே தகவெனின், முன்னையவற்றிற்கும் பறவையென்றேயதிலனாகலான் அவ்வச்சுத்திரங்களானே எல்லாம் அடங்கு

மென்பது. மற்றப் புல்லும் மரனும் முதலாக இவ்விரண்டு பிறப் பெடுத்தோதி ஒழிந்தனவற்றையெல்லாம் பிறவுமுளவெனப் புறன டத்தென்னையெனின், அவை வரையறையிலவாகலின் அங்கனங்கூறி னான். அல்லதூஉம் மக்களும் புள்ளும் விலங்கும் முதலாயின ஓரறிவினவென்றும் ஈரறிவினவென்றும் எண்ணி வரையறுக்கப் படாமையானும் அவ்வாறுகூறினென்பது. (௩௨)

588 மக்க டாமே யாறறி வுயிரே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இஃது, ஆறறிவுயிர் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மக்களெனப்படுவார் ஐம்பொறியுணர்வேயன்றி மனமென்பதோர் அறிவும் உடையா. அக்கிளைப் பிறப்பு வேறும் உள, என்றவாறு.

முப்பத்திரண்டு அவயவத்தான் அளவிற்பட்டு அறிவொடு புணர்ந்த ஆரே மகரே மக்களெனப்படும். அவ்வாறு உணர்விலுங் குறைவுபட் டாரைக் குறைந்தவகை அறிந்து முற்கூறிய சூத்திரங்களானே அவ் வப் பிறப்பினுட் சேர்த்திக்கொள்ள வைத்தானென்பது. அவை ஊமுஞ் செவிடுங் குருடும்போல்வன. கிளையெனப்படுவார் தேவருந் தானவரும் முதலாயினா. பிறப்பென்றதனாற் குரங்கு முதலாகிய விலங்கினுள் அறிவுடையனவெனப்படும் மனவுணர்வுடையன உளவா யின் அவையும் ஈண்டு ஆறறிவுயிராய்ந்ருமென்பது. தாமேயெனப் பிரித்துக் கூறினமையான் கல்லறிவுடையாரென்றதற்குச் சிறந்தாரென் பதுங் கொள்க. (௩௩)

589. வேழக் குரித்தே விதந்து களிற்றென்றல்
கேழற் கண்ணுங் கடிவரை யின்றே.

மக்கடாமே ஆறறிவுயிரெனப் பிரித்துக் கூறினமையால் ஆண்பால் அதிகாரப்பட்டதுகண்டு மற்றை விலங்கினுள் ஆண்பாற்குரியன கூறிய தொடங்கியவாறு. சிறுத்தமுறையாற் கூறுது களிற்றின் முற்கூறி

னான் அப்பொருள் விலங்கினுட் சிறந்தமையானென்பது. ஏறும் ஏற்றையும் பயின்ற வரவினவாகலின் முதற்குத்திரத்துண் முற்கூறினானென்பது.

இதன் பொருள் : யானைக்கு விதந்து களிநென்றலுரித்து ; கேழற்கண்ணுஞ் சிறுபான்மைவரும், என்றவாறு.

விதந்தென்ற விதப்பினாற் களிநென்பது சாதிப்பெயர்போலவும் விற்குமென்பது. அஃதாவது, யானையென்னுஞ் சாதிப்பெயரினைக் களிநென்னும் பெயர்வந்து சிறப்பித்தாற் “கடுக்களிற் றெருத்தல்” (கலி-2) என்றும் ஆகுமென்பது. “இரலைமானேறு” என்பதும் அதனாற் கொள்க. பன்றிக்கும் அவ்வாறு வருவனவுளவேற் கொள்க. கேழற்பன்றி என்பதனைக் களிற்றுப்பன்றியென்றுஞ் சொல்லுப. (௩௪)

590. புல்வாய் புலியுழை மரையே கவரி
சொல்லிய கராமோ டொருத்த லொன்றும்.

591. வார்கோட் டியானையும் பன்றியு மன்ன.

592. ஏற்புடைத் தென்ப வெருமைக் கண்ணும்.

இவை, உரையியைபுரோக்கி உடனெழுதப்பட்டன.

இதன் பொருள் : இவை ஒன்பதுபெயரும் ஒருத்தலென்னும் பெயருக்கு ஒன்றும், என்றவாறு.

இவற்றைப் பெரும்பான்மை சிறுபான்மைபற்றி மூன்றுகுத்திரத்தான் ஒதினானென்பது. உதாரணம், “காடுமீக் கூறுங் கோடேந் தொருத்தல்” என யானை ஒருத்தலென்றாயிற்று. பிறவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (௩௭)

593. பன்றி புல்வா யுழையே கவரி
யென்றிவை நான்கு மேறெனற் குரிய. (௩௮)

594. எருமையு மரையும் பெற்றமு மன்ன. (கக)

595. கடல்வாழ் சுறவு மேறெனப் டடுமே. (ச௦)

இம் மூன்றுகுத்திரத்தான் ஓதிய எட்டுச்சாதியின் ஆண்பாலும்
எறெனப்படும், என்றவாறு.

“காற்றுச்சுவ டொற்றுக் கடிபுனக் கவரு
மேற்றினம் பன்றியி னிருளே வெருஉம்”
எனவும்,

“வெருளேறு பயிரு மாங்கண்”
எனவும்,

“பொரிமலர்ந் தன்ன *பொறிமமை மடமான்
திரிமருப் பேற்றொடு தேரறேர்க் கோடும்” (சலி-13.)
எனவும்,

“ஏற்றினக கவரி யெரியென வெருவப்
பூத்த விலவத்துப் பொங்க ரேறி”
எனவும்,

“ஏற்றெருமை நெஞ்சம் †வடிப்பி னிடந்திடு” (சலி-103.)
எனவும்,

“வரிமரற் பரவை மரையேறு கொறிக்கும்”
எனவும்,

“புலம்பயி ரருந்த ‡வண்ண னல்லேறு” (குறந்-344.)
எனவும்,

“சுறவே நெழுதிய மோதிரந் தொட்டாள்” (சலி-84)
எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (ச௦)

* ‘பொறியமடமான்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘வடிப்பி னிடந்திட்டு’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘அண்ணலேறொடு’ என்பதும் பாடம்.

596. பெற்ற மெருமை புலிமரை புல்வாய்
மற்றிவை பெல்லாம் போத்தெனப் படுமே.

597. நீர்வாழ் சாதியு ளறுபிறப் புரிய. (சஉ)

598. மயிலு மெழாலும் பயிலத் தோன்றும். (சங)

இதன் பொருள்: போத்தென்னும்பெயர் இப் பதின்மூன்று சாதியின் ஆண்பாற்கு முரியது, என்றவாறு.

மற்றிவையெல்லாமென்றதனாற் பன்றியும் ஒத்தியும் முதலாயின வுங் கொள்ளப்படும். நீர்வாழ்சாதியுள் அறுபிறப்பென்பன சுராவும் முதலையும் இடங்கருங்கராமும் வராலும் வாளையுமென இவை. பயிலத்தோன்றுமென்றதனானே நாரைமுதலியனவுங் கொள்க. மற்றிவை பயிலத்தோன்றுமெனிற சூத்திரம்வேறு செய்ததென்னை? முதற்குத்திரத்துள் எண்ணுக பிறவெனின், இவை பறவையுட் பயிலத்தோன்றுமாகலின் வேறேதினென்க. 'எறிபோத்து' 'உழுபோத்து' எனவும், "புலிப்போத் தன்ன புல்லணற் காளை" (பத்து-பெரும்பாண்-138) எனவும் 'மரைப்போத்து' எனவும் "சவைத்தலை முதுபோத்து மறிக்கு சிழலாகும்" எனவும் வரும்.

எல்லாமென்றதனாற் பன்றிப்போத்தெனவும் வரும்.

"முதலைப் போத்து முழுமீ னாகும்
பகுவாய் வராஅற் பல்வாரி யிரும்போத்து"

எனவும்,

"வாளாவெண்போத் துணீஇய "

எனவும் நீர்வாழ்சாதியுட் சில வருமாறு.

"மயிற்போத் தூர்ந்த வயிற்படை கெடுவேன்"

எனவும்,

"போத்தோடு வுழங்கா மயிலு மெழாலும் "

எனவும் வந்தவாறு.

‘பயில’ என்றதனால்,

“நாரைப்போத் தயிரை யாரும்”

எனவும் ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே கண்டுகொள்க. மற்று முதலையும் இடங்கருங் கராமுந் தம்மின் வேறெனப்படுமோவெனின்,

“கராஅங் கலித்த குண்டுகண் ணகழி
யிடங்கருங் குட்டத் துடன்றொக் கோடி
யாமங் கொள்பவர் சுடர்சிழற் கதூஉங்
கடுமுரண் முதலைய நெடுநீ ரிலஞ்சி ” (புறம்-37.)

என வேறெனக் கூறப்பட்டனவென்பது.

இனிச் செம்போத்தென்பதும் ஈண்டிக் கொள்ளாமோவெனின், அது பெண்பாற்கும் பெயராகலின் ஒருபெயரே பண்புகொன்பெயரன் றென்பதுணர்க. (சக)

599. இரலையுங் கலையும் புல்வாய்க் குரிய. (சஈ)

600. கலையென் காட்சி யுழைக்கு முரித்தே. (சஇ)

601. நிலையிற் றப்பெயர் முசுவின் கண்ணும். (சக)

இவை மூன்றுகுத்திரமும் எண்ணிய மூன்றுசாதிக்கும் இரலையுங் கலையுமென்னும் ஆண்பாற் பெயர் இன்னவா றுரியவென்கின்றன.

இதன் பொருள் : இரலையுங் கலையுமென்பன புல்வாய்க்குரிய ; அவற்றுட் கலையென்பது உழைக்குரித்து ; அக்கலையென்பது முசு விற்கு வருங்கால் உழைக்குப்போலச் சிறுவரவிறன்றி வரும், என்ற வாறு.

“புல்வா யிரலை நெற்றி யன்ன ” (புறம்-374.)

எனவும்,

“கவைத்தலை முதுகலை காலி நெற்றி ” (குறுங்-213)

எனவும்,

“கன்னியன் காட்ட புள்ளியம் பொறிக்கலை” (அகம்-97.)
எனவும்,

“மைபட்டன்ன மாமுக முசுக்கலை”
எனவும் வரும்.

முசுவிற்கு நிலைபெற்றதெனவே அத்துணை நிலைபெற்றிற்கு குரன்
கிற்கு வருவனவுள் கொள்க. அது,

“கருங்கட் டாக்கலை பெரும்பிறி துற்றென” (குறுந்-69.)
என வருமாற்றான் அறிக. (சக)

602. மொத்தையுந் தகரு முதளு மப்பரும்
யாத்த வென்ப யாட்டின் கண்ணே.

இதன் பொருள்: இக் கூறப்பட்ட நான்குபெயரும் யாட்டிற்குரிய,
என்றவாறு. அவை,

“வென்யாட்டு மொத்தை”
எனவும்,
“தகர்மருப் பேட்ப்பச் சுற்றுபு திரிந்த”
எனவும்,

“உதணெடுந்-தாம்பு தொடுத்த குறுந்தறி முன்றில்”
எனவும் வரும்.

அப்பரென்பது இக்காலத்து வீழ்ந்தது போலும். யாத்தவென்
றதனாற் கடாவென்பதும் யாட்டிற்குப் பெயராகக் கொள்க. அது,

“நிலைக்கோட்டு வெள்ளை நரல்செவிக் கடாஅய்”
(அகம்-155.)
என வரும்.

இனிக் குரங்கினை அப்பரென்றலுங் கொள்க. (சக)

603. சேவற் பெயர்க்கொடை சிறகொடு சிவனு
மாயிருந் தூவி மயிலலங் கடையே.

இதன் பொருள் : பறப்பனவற்றன் ஆண்பாற்கெல்லாங் சேவற்
பெயர் உரித்து, அவற்றுண் மயிற்காயின் அஃதாகாது, என்றவாறு.

“காமர் சேவ லேமஞ் செப்ப ”

எனவும்,

“வளைக்கட் சேவல் வாளாது மடியின் ”

எனவும்,

“தொகுசெந் நெற்றிக் கணங்கொள் சேவல் ” (குறந்-107.)

எனவும்,

“கானங் கோழிக் தவர்குறற் சேவல் ”

எனவும்,

“உள்ளூர்க் குரீஇத் துள்ளுநடைச் சேவல் ” (குறந்-85.)

எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன.

‘மாயிருந் தூவிமயில்’ என்றதனான் அவை தோகையுடையவாகிப்
பெண்பால் போலுஞ் சாடலவாகலான் ஆண்பாற்றன்மை இலவென்
பது கொள்க. எனவே, செவ்வேள் ஊர்ந்த மயிற்காயின் அதுவும்
நேரவும்படுமென்பது. (சஅ)

604. ஆற்றலொடு புணர்ந்த வாண்பாற் கெல்லா
மேற்றைக் கிளவி யுரித்தென மொழிபு.

இதன் பொருள் : ஏற்றையென்னுஞ்சொல் ஆற்றலொடு கூடிய
ஆண்பாற்கெல்லாம் உரித்து என்றவாறு. அவை,

“குறுக்கை யிரும்புலிக் கொள்வ லேற்றை ” (ஐக்குற-216.)

எனவும்,

“செந்நா யேற்றை கம்மென வீர்ப்ப ”

எனவும்,

“கொடுத்தான் முதலைக் கொள்வ லேற்றை ”

எனவும் வரும்.

இக் கருத்தினானே,

“பிணர்மோட்டு நத்தின் பேழ்வா யேற்றை ” (அகம்-245.)

எனவும்,

“புன்றாள் வெள்ளெலி மோவா யேற்றை ”

எனவுங் கூறினார்.

அவைவும் அப்பெயரானே வழங்குதல் ஆற்றலுடையவாகத் தோன்றும். எல்லாமென்றதனாற் சிறப்பான்மை ஆற்றல் இல்லாதன வுங் கொள்க. அது “சுகொட்டு னேற்றைப் பனை” என்பது போன்று வருவன. பிறவும் அன்ன.

605. ஆண்பா லெல்லா மாணெனற் குரிய
பெண்பா லெல்லாம் பெண்ணெனற் குரிய
காண்ப வவையவை யப்பா லான.

இது, மேற்கூறிய ஆண்பாற்பெயர்க்கும் இனிவரும் பெண்பாற் பெயருக்கும் புறனடை.

இதன் பொருள் : ஆணென்னுஞ்சொல் எல்லாச்சாதிபுன் ஆண் பாற்கும் உரித்து; பெண்ணென்னுஞ்சொல் எல்லாச்சாதிபுட் பெண் பாற்கும் உரித்து; வழக்கினுள் அவ்வாறு காணப்படும் அவை, என்ற வாறு.

அவை ஆண்யானே, பெண்யானே; ஆண்குறங்கு, பெண்குறங்கு; ஆண்குருவி, பெண்குருவி என்றாற்போல்வன. இவை காணப்படும் எனவே இத்துணை விளங்கவாராது சிறுவரவினான் வருவனவுமுன்

இருபாலு மல்லாதனவென்பது. ஆணலி பெண்ணலி எனவும், ஆண் பனை பெண்பனை எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (௫௦).

606. பிடியென் பெண்பெயர் யானே மேற்றே.

இது, முறையானே மூன்றாம் எண்ணுமுறைமைக்கணின்றபெண் மைப்பெயர் கூறிய தொடங்கி ஆண்பாலிற் களிற்று முற்கூறியவாறு போலப் பிடியினை முற்கூறியது.

இதன் பொருள் : பிடியென்னும் பெயர் யானேக்கண்ணது, என்றவாறு.

“பிடியடி முருக்கிய பெருமாப் பூசல்”

என வரும். பெயரென்றதென்னை யெனின், அவை தொடங்குகின்ற தென்பது அறிவித்தற்கென்பது. (௫௧)

607. ஒட்டகங் குதிரை கழுதை மரையிவை
பெட்டையென்னும் பெயர்க்கொடைக் குரிய.

இதன் பொருள் : ஒட்டகமும் குதிரையுங் கழுதையும் மரை யாவும் பெட்டையென்னும் பெயர்பெறும், என்றவாறு.

ஒட்டகப்பெட்டை குதிரைப்பெட்டை கழுதைப்பெட்டை மரை யான்பெட்டை என வரும். (௫௨)

608. புள்ளு முரிய வப்பெயர்க் கென்ப.

இதன் பொருள் : எல்லாப்புள்ளும் பெட்டையென்னும் பெய ரான் வழங்குதற்குரிய, என்றவாறு.

அவை கோழிப்பெட்டை மயிற்பெட்டை யெனவரும். பிறவும் அன்ன. (௫௩).

609. பேடையும் பெடையு நாடி னென்றும்.

இதன் பொருள் : பேடையும் பெடையுமென்னும் இரண்டும் முன்னர்நின்ற புள்ளிற்கு ஒன்றும், என்றவாறு.

அவை குயிற்பேடை அன்னப்பெடை என வரும். 'நாடின' என் றதனாற் பெட்டையென்பது வழக்கினுட் பயிலாவென்பது. (௫௪)

610. கோழி கூகையாயிரண் டல்லவை
சூழங் காலை யளகென லமைபா. (௫௫)

611. அப்பெயர்க் கிழமை மயிற்கு முரித்தே.

இதன் பொருள் : கோழியுங் கூகையும் மயிலுமென்பனவற்றுக்கு அனகென்னும் பெயர் உரியது, என்றவாறு.

“மனையுறை யளகின் வாடலோடு பெறுகுவீர்”

என்பது கோழி. பிறவும் அன்ன. (௫௬)

612. புல்வாய் நவ்வி யுழையே கவரி
சொல்வயா நாடிற் பிணையெனப் படுமே.

இதன் பொருள் : பிணையென்னும் பெண்பெயர்க்குரியன இவை நான்கும், என்றவாறு.

“அலங்கல் வார்கழை *யுதிரனென் னோக்கி
கலைபிணை விளிக்குங் கானத் தாங்கண்” (அகம்-128.)

எனவும்,

“சிறுதலை நவ்விப் பெருங்கண் மாப்பிணை”

எனவும்,

“சிறுதலை நவ்விப் பிணையிற் றிரிந்த
நெரிகோட்டு”

எனவும்,

* ‘முதிரனென் னோக்கி’ என்பதும் பாடம்.

“கவரி மான்பிணை நரந்தக் கனவும்”

எனவும் வரும்.

‘சொல்வாய் நாடிற் பிணையெனப் படுமே’ என்பது பிணையென்னுஞ் சொற்பொருளினை உண்மைநோக்கிற் பிரியாது பிணையும் பிறசாதிக் குஞ் சேவற்குஞ் சொல்லுமாயினும், மரபுநோக்கப் பிணையென்றற்குச் சிறப்புடையன இவை யென்றவாறு. (௫௭)

613. பன்றி புல்வாய் நாயென மூன்று

மொன்றியவென்ப பிணவின் பெயர்க்கொடை.

இதன் பொருள் : இவை மூன்றுசாதியும் பிணவென்னும்பெயர்க் குரியன, என்றவாறு.

“நெடுந்தாட் செந்தினைக் கெழுந்த கேழல்
குறுந்தாட் பிணவொடு குறுகல் செல்லாது”

எனவும்,

“குறியிறைக் குரம்பைக் குறத்தி யோம்பிய
மடநடைப் பிணவொடு கவர்கோட் டிரலை”

எனவும்,

“நாய்ப்பிணை வொடுங்கிய கிழநரி யேற்றை”

எனவும்,

“மூன்மெயிற் றம்பிணைப் பசித்தெனப் பசுங்கட்
செந்நா யேற்றைக் கேழ ருக்க”

எனவும் வரும்.

‘ஒன்றிய’ என்றதனான்,

“ஈருயிர்ப் பிணவின் வயப்பசி களைஇயர்”

எனப் புலிக்குக் கொள்க. பிறவும் அன்ன.

(௫௮)

614. பிணவ டெலனிணு மவற்றின் மேற்றே.

இதன் பொருள் : பிணவலென்பதும் அம்முன்றற்கும் உரித்து, என்றவாறு.

“இரியற் பிணவ நீண்டலின்” என்பது பன்றி. “நான்முலைப் பிணவல் சேர்க்கி தாடுழித்து” எனபதும் அது. ஒழிந்தனவும் அன்ன. (டுக)

615. பெற்றமு மெருமையு மரையு மாவே.

இது, மேல் அந்தஞ்சான்றதென்னும் இலேசினானே ஆவென்பது தழீஇக்கொண்டமையின் அஃது இன்னுழியாகா என்கின்றது.

இதன் பொருள் : ஆவென்னும் பெயர் பெற்றமும் மரையும் எருமையும் பெறும், என்றவாறு

அவை “புனிற்றப் பாய்ந்தெனக் கலங்கி” எனவும், “சேற்று விலை முனைஇய செங்கட் காரா” (அகம்-46) எனவும், “மரையா மரல் கவர மாரி வறப்ப” (சலி-6) எனவும் வரும். (சு0)

616. பெண்ணும் பிணவு மக்கட் குரிய.

இதன் பொருள் : பெண்ணும் பிணவும் உயர்திணைப் பெண்மைக்குரிய, என்றவாறு.

பெண்ணென்பது ‘பெண்பா லெல்லாம் பெண்ணெனற் குரிய’ (தொல்-மர-50) என்றமையின், ஈண்டுக் கூறுதன் மிகையாம்பிறவெனின், அற்றன்று ; அச்சுத்திரம் அஃறிணையதிகாரமாகலின், ஈண்டு விதந்தோதினென்பது. ஒன்றெனமுடித்தலென்பதனால் உயர்திணை ஆணென்பதும் ஈண்டே கொள்ளப்படும். “பெண்கோ னொழுக்கங் கண்டுகொள நோக்கி” எனவும், “ஈன்பிண வொழியப் போகி” (பத்த-பெரும்பாண்-90) எனவும் வரும். “ஆண்கட னாகலிற் பாண் கட னூற்றி” என ஆணென்பது உயர்திணைக்கண் வந்தது. பிறவும்

அன்ன. பிணவென்னும் ஆகாரவிறுதி வன்கணமன்மையிற் குறியதன் இறுதிச் சினைகெட்டு உகரம்பெறுது வின்றது. மக்கட்குரியவெனவே உரியவன்றித்

“ துறுகல் விடரளைப் பிணவுப்பசி கூர்ந்தென ” (அகம்-146.)

எனப புலிமுதலியனவற்றிற்குங் கொளக. (சுக)

617. எருமையு மரையும் பெற்றமு நாகே. (சுஉ)

618. நீர்வாழ் சாதியு ணந்து நாகே. (சுக)

இதன் பொருள் : இந்நான்கற்கும் நாகெனும்பெயர் உரித்து, என்றவாறு.

“ எருமை நல்லான் கரிநாகு பெறாஉம் ” எனவும், “ உடனிலை வேட்கையின் மடநாகு தழீஇ யூர்வயிற் பெயரும் பொழுதின் ” எனவும், “ நாகிள வளையொடு பகண்மணம் புகுஉம் ” (புறம்-266) எனவும் வரும். (சுக)

619. மூடுங் கடமையும் யாடல பெரு.

இதன் பொருள் : இவ்விருபெயரும் யாட்டிற்கேயுரிய பெண்மைப்பெயர், என்றவாறு.

இவை இப்பொழுது வழக்கினுள் அரிய. (சுச)

620. பாட்டி யென்பது பன்றிய நாயும். (சுக)

621. நரியு மற்றே நாடினர் கொளினே. (சுக)

இதன் பொருள் : பாட்டியென்று சொல்லப்படுவன பன்றியும் நாயும், நரியும், என்றவாறு.

பிறவும் அன்ன.

622. குரங்கு முசுவு முகமு மந்தி.

இதன் பொருள் : இம்முன்று சாதிப் பெண்பாலும் மந்தியென்னும் பெயர்பெறும், என்றவாறு.

“கைம்மையுப்பாக் காமர் மந்தி” (குறள்-69) எனவும், “கருமுக மந்தி செம்பி னேற்றை” எனவும் வரும்.

ஊக்கத்துக்கும் இஃதொக்கும்.

623. குரங்கி னேற்றினைக் கடுவ னென்றலு
மரம்பயில் கூகையைக் கோட்டா னென்றலுஞ்
செவ்வாய்க் கிளியைத் தத்தை யென்றலும்
வெவ்வாய் வெருகினைப் பூசை யென்றலுங்
குதிரையு ளாணினைச் சேவ லென்றலு
மிருணிறப் பன்றியை யேன மென்றலு
மெருமையு ளாணினைக் கண்டி யென்றலு
முடிய வந்த வவ்வழக் குண்மையிற்
கடிய லாகா கடனறிந் தேர்க்கே.

இது, மீஇவந்து முடிந்த மரபுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : ஆண்குரங்கினைக் கடுவனென்றலும், மரப்பொதும்பினுள் வாழும் கூகையைக் கோட்டானென்றலும், செவ்வாய்க் கிளியைத் தத்தையென்றலும், வெருகினைப் பூசையென்றலும், ஆண் குதிரையைச் சேவலென்றலும், இருணிறப் பன்றியை ஏனமென்றலும், எருமையேற்றினைக் கண்டியென்றலும், அவ்வாறுமுடிந்த வழக்குண்மையிற் கடியப்படா கடப்பாடு அறிந்தோர்க்கு, என்றவாறு.

“கடுவனு மறியுமக் கொடியோ னையே.” ஆண்குரங்கு. இதனைக் கடியலாகாதெனப்பட்ட இழுக்கென்னையெனின், மக்கிக்கும் வெருகிற்கும் அக்காலத்துப் பயின்றனபோலுமாதலின். கூகையைக் கோட்

டானென்றலும் வழக்காகலான் அமையும், மரம்பயில் கூகையென்ற தென்னையெனின், மரக்கோடு விடாமையிற் கோட்டானென்னும் பெயர்பெற்றதென்றற்கு. தத்தையென்பது பெருகிளியாதலிற் சிறு கிளிக்கும் அப்பெயர்கொடுத்த லமையுமென்றவாறு. செவ்வாய்க் கிளி யென்றதனைச் சிறுகிளிமேற்கொள்க. வெவ்வாய் வெருகென்றதனாற் படப்பை வேலியும் புதலும் பற்றி விடக்கிற்கு வேற்றியிருக்கொள்ளும் வெருகினை இல்லுறை பூசையின் பெயர்கொடுத்துச் சொல்லலும் அமையுமென்றவாறு. குதிரையைச் சேவலென்றல் இக்காலத்தரிதாயிற்று. அதுவுஞ் சிறுகொடு சிவனாதாயினும் அதனைக் கடுவியைபற்றிப் பறப்பதுபோலச் சொல்லுதல் அமையுமென்பது கருத்து. எருமையேற்றினையுங் கண்டியென்பபோலும். அது காணலாயிற்றில்லை. அதனை இலக்கணவகையானுடைய பெயரென்றலுமாம். இதுபொழு தின் றென்பது. கடனறிந்தோரென்றதனான் வழக்கினுஞ் செய்புளினும் அவை வந்தமையிற் கடப்பாடறிவோர்க்குக் கடியலாகாதென்றவாறு. இன்னும் இப்பரிசாரத்தாலே கோழியை வாரணமென்றலும், வெருகினை விடையென்றலும் போல்வன பலவுங்கொள்க. அவை,

“கான வாரண மீனும்

காடாகி விளியு நாடுடை யோரே” (புறம்-52.)

எனவும்,

“வாரணக் கொடிபொடு வயிற்பட சிறீஇ” (திருமுரு-219.)

எனவும்,

“வெருக்கு விடையன்ன வெருணுக்குக் கயந்தலை”

எனவும் வரும்.

(கஅ)

624. பெண்ணு மாணும் பிள்ளையு மவையே.

இதுவுமது. பெண் ஆணென்பன இருதிணைப்பெண்மைக்கும் ஆண்மைக்கும் பொதுவென்பன முற்கூறினான், மேல் ஒன்றற்குரிய பெயர் மரீஇவர்து பிறிதொன்றற்காயவழியுங் கடியலாகாதெனவின்

அதிகாரத்தான் இவையும் அவ்வாறே திரியினுங் கடியலாகாதென்ற வாறு.

இதன் பொருள் : பெண்ணும் ஆணும் பிள்ளையுமென வாளாது சொல்லியவழி உயர்திணைக்கேற்றன மீ இவந்த மரபு, என்றவாறு.

மகக்குழலியென்பனவோவெனின், அவை அத்துணைப்பயின்றில உயர்திணைக்கென்பது. எடுத்தோதிய மூன்றும் ஆயின. வாளாதே பெண்வந்ததென்றவழி அஃறிணைப்பொருளென்பது உணரலாகாது, 'பெண்குரங்கு வந்தது' என விதந்தே கூறல்வேண்டுமென்பது. 'பெண் பிறந்தது' 'ஆண்பிறந்தது' 'பிள்ளைபிறந்தது' என அடையடாது சொல்லியவழி உயர்திணைக்கேடாம். அஃறிணைக்காயின் அற்றன் றென்பது. (சுசு)

625. நூலே கரக முக்கோன் மணையே

யாயுங் காலே யந்தணர்க் குரிய.

'இஃது, உயர்திணை நான்குசாதியும் பற்றிய மரபு உணர்த்துவான், முறையானே அந்தணர்க்குரிய மரபுபட்டவருங் கலப்பைவேறுபாடு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : முநநூலுங் குணடிகையும் முக்கோலும் யாமை மணையும் போல்வன அந்தணர்க்கு உரிய, என்றவாறு.

'ஆயுங்காலே' மென்றதறை குடையுஞ் செருப்பும் முதலாயின வும் ஒப்பன அறிந்து கொள்க.

உதாரணம் :

“எறித்தரு கதிராநகி யேந்திய குடையீழ

ஹரித்தாழ்ந்த கரகமு முரைசான்ற முக்கோலும்”

எனவும்,

“தண்டொடு பிடித்த தாழ்கமண் டலத்துப்

படிவ வுண்டிப் பாபபண மகனே”

எனவும் வரும்.

இன்னும் 'ஆயுங்காலே' பென்றதனால், ஒருகோலுடையார் இருவருளர், அவர் துறவறத்து சீன்றராகலின் உலகியலின் ஆராயப்படாரென்பது. முக்கோலுடையார் இருவருட் பிச்சை கொள்வானும் பிறுண்டிருந்து தனதுண்பானும் உலகியலின் நீங்காமையின் அவரையே வரைந்தோதினென்பது. மற்று அரசார்க்கும் வணிகர்க்கும் உரிய நூலினை ஈண்டு வரைந்தோதினதென்னையெனின், ஒருகோலுடையான் நூல்களை வானாகலின் அவனுஞ் சிறுபான்மை அந்தன்னெனப்படுமென்பது கோடற்குக் கரகமும் மீணையும் உடையெனன்றற்குமென்பது. நூலினை முற்கூறினான் பிறப்புமுறைபானுஞ் சிறப்புமுறைபானுமென்பது. இனிக் குடியியுக் குசையும்போல்வன கூற்றிலன், அது முன்னரும் பின்னரும் வருதலானும் மன்னரும் வணிகரும் பெறுதலானுமென்பது. (௭0)

626. படையுங் கொடியுங் குடையு முரசு
நடைநவில் புரவியுங் களிறுந் தேருந்
தாரு முடியு நேர்வன பிறவுந்
தெரிவுகொள் செங்கோ லரசர்க் குரிய.

இது, முறையானே அரசர்க்குரிபன கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : கொடிப்படையுங் கொடியுங் குடையும் முரசுங் குதிரையும் யானையுந் தேருந் தாரும் முடியும் பொருந்துவன பிறவும் அரசர்க்குரிய, என்றவாறு.

பிறவும் என்றதனால் கவரியும் அரிமீணையும் அரண்முதலாயினவுங் கொள்க. தெரிவுகொள் செங்கோல் அரசரென்றதானே செங்கோல் கொளப்பட்டது. தாரெனவே போர்ப்பூவுந் தார்ப்பூவும் அடங்கின. படையென்புழி நடைநவில் புரவியுங் களிறுந் தேரும் அடங்காவோவெனின், அடங்கும். அவைநோக்கிக் கூறினான்.. அவை பட்டஞ்சாத்தியவாதல் நோக்கிக் கூறப்பட்டன. அஃதேல், தேர்கூறியதென்னையெனின், அதுவும் அவைபோல அரசர்க்கே உரிய, தென்றுளதென்றற்கும், அதுபூண்டகுதிரையும் அவர்க்கேயுரியவென்

ஹவென்றற்கும் கூறினென்பது. இக்கருத்தினற்போலும் நடை
கவில்புரவியெனச் சிறப்பித்து அதனை முற்கூறியதென்பது. எல்லா
வற்றினுஞ் சிறந்ததாதலான் முடி பிற்கூறப்பட்டது. தெரிவுகொள்
செக்கோல் அரசரென்பதனான் அரசரெல்லாந் தந்நாட்டு நன்றுந்
தீதும் ஆராடந்து அதற்குத் தக்க தண்டஞ் செய்தற்கு உரிமையும்
அதுவெனக்கொள்க. (எக)

627. அந்த னாளர்க் குரியவு மரசர்க்

கொன்றிய வருஉம் பொருளுமா ருளவே.

இது, மேலதற்கோர் புறனடை.

இதன் பொருள் : அந்தனாளர்க்கு உரியவென மேல் ஒதப்பட்ட
டனவற்றன் முந்நூலும் மனையும்போல்வன அரசசாதிக்குரியவாகி
பும் வரும், என்றவாறு.

‘பொருளுமாருள்’வென்றதனான், அந்தனாளர்க் குரியனவற்றுள்
வேள்விக்கலப்பையொன்றிவருதல் பெரும்பான்மையென உணர்க.
ஈண்டு அவற்றை விதந்தோதினான் ஒழிந்த புலனெறிவழக்கினுட்
பயிலாமையினென்பது.

‘அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமு

மைவகை மரபி னரசா பக்கமு

மிருமூன்று மரபி னேனோர் பக்கமும்’ (தொல்-புறத்-20.)

பற்றி வாகைப்பொருள் பிறத்தலின் அவற்றைப் புறத்தினை
விபலுட் கூறினான். ஆயினும், ஈண்டுத் தழீஇக்கொள்ளப்படும்
மரபுவகையானென்பது. என்போலவெனின், ‘அ இ உ அம் மூன்
றுஞ் சுட்டு’ (தொல்-எழுத்-நான்-31) என நான்மரபினுள் ஒதிய
மூவகைச்சுட்டினை இடைச்சொலோத்தினுள் ஒதானாயினான், அது
‘போலவென்பது. “கொன்றுகளம் வேட்ட ஞான்றை” (அகம்-86)
எனவும் “அடுகனம் வேட்ட வடுபோர்ச் செழிய” (புறம்-26) எனவும்
அரசர்க்கு வேள்விகுறினவாறு. பிறவும் அன்ன. (எஉ)

**628. பரிசில்பா டாண்டிணைத் துறைக்கிழ மைப்
நெடுந்தகை செம்ம லென்றிவை பிறவும் [பெயர்
பொருந்தச் சொல்லுத லவர்க்குரித் தன்றே.**

இஃது, ஐயம் அறுத்தது; அந்தணர்க்குரியன அரசர்க்கு முரியன உளவெனக் கேட்ட மாணுக்கன் அரசர்க்குரியனவும் அந்தணர்க்குரியனாகொல்லென்று ஐயுறாமற் காத்தமையின். இஃது எய்திய தன்மேற் சிறப்புவிதியெனினும் அமையும். என்னை? ஈண்டு ஒதப் பட்டவை அரசர்க்குரியவென்பது கொள்ளவைத்தமையின்.

இதன் பொருள்: பரிசில்-பரிசில்கடாகிலையும், பரிசில்வீடையும் போல்வன; பாடாண்டிணைத் துறைக்கிழமைப்பெயர்-பாடாண்டிணைக் குரிய கைக்கிளைப் பொருள்பற்றியுங் கொடைத்தொழில்பற்றியும் பெறும்பெயர்; அவை காளை இளையோன் எனபன போல்வன: அவையும் நெடுந்தகை செம்மலெனபன முதலாயினவும் இவைபோல்வன பிறவும் புனைந்துரை வகையாற் சொல்லினலலது சாதிவகையாற் கூறுதல் அந்தணர்க்குரித்தன்று, என்றவாறு.

பரிசில்கடாகிலையும் பரிசில்வீடையும் போல்வன கூறியுங் கைக்கிளைப்பொருள் கூறியுங் கொடைத்தொழில் கூறியும் அவற்றுக்கேற்ப எடுத்தோதிய பெயர்கூறியும் அந்தணரைத் தனமை வகையாற் செய்யுள் செய்யப் பெற்றெனப்பது கருத்து. புனைந்துரை வகையான் அவையாமாறு: “எண்ணண்ப பலவேட்டு மண்ணணப் புகழ்பரப்பியும்” என வரும். கொடுத்தற்றொழில் வேள்விக்காலத்ததென வரையறுத்தலிற் பொருந்தக்கூறுதல் அவர்க்குரித்தன்றென்றெனப்பது, பாடாண்டிணைத் துறைப் பெயரென்னாது கிழமைப்பெயரென்ற தென்னையெனின், அவை ஐந்திணைப்பெயராகி வருங்காலும் அவர்க்குரியவல்லவென்றற்கு. எனவே, அரசாக்காயின் இவையெல்லாம் உரியவென்பவாயிற்று. மற்றுப் பாடாண்டிணைக்குரியவல்லவென “மற்றைத்திணைக்கிழமைப்பெயர் உரியவாம் பிறவெனின், அஃது ‘இடையிரு வகையோ ரல்லது நாடிற்-படைவகை பெரார்’ (தொல்-மர-76) என மேற்கூறி விலக்குமென்பது. (எங்)

629. ஊரும் பெயரு முடைத்தொழிற் கருவியும்
யாருஞ் சார்த்தி யவையவை பெறுமே.

இது, மேற்கூறிய அந்தணர்க்கும் அரசர்க்கும் உரியனவற்றொடு ஒழிந்த சாதியோர்க்கும் ஒப்பன உடன்கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : நான்கு சாதியாரும் பிறந்த ஊரும் அவர்தம் பெயரும் அவர்சாதிக்கு உரித்தென்றற்கேற்ற கருவியும் யாருஞ் சார்த் தப்பட்டவை அவை பெறுப, என்றவாறு.

இம்முன்றும் வரையறுத்துச் சொல்லப்படா எல்லாச் சாதியார்க்கும் ஒப்பச்செல்லுமென்பது கருத்து. எற்றுக்கு? இவை சாதிபற்றி வேறுபடாப் பொருளாகலின். ஊரும் பெயருமென்பன. உரையூர் ஏணிச்சேரி முடமேசி, பெருங்குதூர்ப் பெருங்கௌசிகன், கடிய லா நுந்திரங்கண்ணன் என்பன அந்தணாக்குரியன; உரையூர்ச் சோழர், மதுரைப்பாண்டியன் என்பன அரசாக்குரியன; காவிரிப் பூம்பட்டினத்துக் காட்கண்ணன், மதுரை அறுவைவாணிகன் இள வேட்டன் என்பன வணிகர்க்குரியன; அம்பக்கிழார் நாகன், வல்லங்கீழான்மாரன் என்பன வேளாளர்க்குரியன. ஆனி, உடைத்தொழிற் கருவியென்பன, அந்தணாளாகுஞ் சுருடையுஞ் சமிறைதகுறைகருங் கருவியும் முதலாயின; வணிகர்க்கு நாயுடும் மணியும் மருந்தும் முதலாயின; வேளாளாக்கு நாஞ்சிலுஞ் சகடமும் முதலாயின. பிறவும் அன்ன. அவையெல்லாம் அவரவர் செய்யுட்குரியவென்பது. (எச)

630. தலைமைக் குணச் சொல்லுந் தத்தமக் குரிய
நிலைமைக் கேற்ப நிகழ்த்துப வென்ப.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : அந்நான்குசாதியார் தலைமைக்குணம்படச் சொல்லுஞ் சொல்லும் அவரவர்க்குரிய நிலைமைக்கேற்ப நிகழ்த்தவும் படும், என்றவாறு.

அந்தணர் தலைமைக்குணங் கூறுங்காற் பிரமனோடு கூறியும், அரசரை மாயனோடு கூறியும், வணிகரை நீதியின்கிழவனோடு கூறியும், வேளாண்மாரந்தரை வருணனோடு கூறியுந் தலைமைக்குணச்சொல் ளிகழ்த்தப்படும். அவையெல்லாம் அவரவர் செய்யுளுட் கண்டு கொள்க. (என)

631. இடையிரு வகையோ ரல்லது நாடிற்
படைவகை பெறாஅ ரென்மனார் புலவர்.

மேல் நான்கு வருணத்தாரையும் உடன் கூறிவந்தான், இது முத லும் கடையும் ஒழித்து இடைசின்ற இருவருணத்தார்க்கும் ஆவதோர் புறனடை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அரசரும் வணிகரும்ல்லது படைப்பகுதி பெறார், என்றவாறு.

படைப்பகுதியென்பன வேலும் வாளும் வில்லும் முதலாயின நாடினென்பதனான் ஒருசார் அந்தணரும் படைக்குரியாரென்பது கொள்க. அவர் இயமங்கியாருந் துரோணனும் கிருபனும் முதலாயின ரெனக் கொள்க. வேளாண்மாதர்க்கும் இஃதொக்கும். இவை விகாரமெனவும் எடுத்தோதிய வருணங்கட்கே இஃதியல்பெனவுண் கொள்க.

632. வைசிகன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை.

இது, வணிகர் மரபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வணிகர்க்குத் தொழிலாகிய வாணிகவாழ்க்கை உள்ளுறையாகச் செய்யுள் செய்தல் பெரும்பான்மையுமாம், என்றவாறு.

அவையும் அவர் செய்யுளிற் காணப்படுமாறு அறிந்து கொள்க.

633. மெய்தெரி வகையி னெண்வகை யுணவின்
செய்தியும் வரையா ரப்பா லான.

இன்னும் வணிகர்க்கே உரிய தொழில் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : பொருள் தெரிந்த வகையான் எண்வகைக் கூலமுஞ் செய்து வினைத்தலும் அவர்கடன், என்றவாறு.

அவையும் அவர் பண்டத்தோடு உபகாரப்படுமாகலின் வரையப் படாதென்றனென்பது. எண்வகையுணவென்பன பயறும் உழுந்துந் கடுஞ் கடலையும் எள்ளுந் கொள்ளும் அவரையுந் துவரையுமாம். (எஅ)

634. கண்ணியுந் தாரு மெண்ணின ராண்டே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் : இவையும் வணிகர்திறத்தன, என்றவாறு.

கண்ணியென்பன குடும் பூ. தாரென்பது ஒருகுடிப் பிறந்தார்க் குரித்தென வரையறுக்கப்படுவதாயிற்று. எண்ணப்படுமெனவே அவ ரவர்க்குரியவாற்றாற் பலவாகிவரும். அவை வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. (எக)

635. வேளாண் மாந்தர்க் குழுதா ணல்ல
தில்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி.

இது, வேளாண்மாந்தர்க்குக் கூறப்படுந் தொழில் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வேளாண்மாந்தர் பலவகைப்பட்ட தொழில ரேனும் உழுந்தொழிலே பெரும்பான்மைத்தாகலான் அதனையே சிறப் பித்துச் சொல்லுதன் மரபு, என்றவாறு.

உழுதுண்டொழுவாரென்பது இதன் பொருளாயிற்று. மற்றப் பார்ப்பியன் முதலாகிய நால்வகைத் தொழிலும் வாகையுட் கூறின னுமயின் இசுஞத்திரமும் மேலைச் சூத்திரங்களும் மிகையாம்பிற வெ னின், அற்றன்று ; பார்ப்பியலும் அரசியலும் வாணிகத்தொழிலுமாகி பெறுதல்படின்ன ஒதலும் வேட்டலும் ஈதலும் இவர்க்கு ஒத்தசிறப் பினவாகலானும் அவருள் உணிகர்க்கும் ஒழிந்த வேளாணர்க்கும் ஒத்த

செய்தியெனவாகிய உழவு தொழிலும் ஸிரைகாத்தலும் வாணிகமுமென்பன அவற்றின் ஒத்த 'சிறப்பினவன்றி அவற்றுள்ளும் ஒரோவொன்று ஒரோவருணத்தார்க்கு உரியவாமாகலானும் ஈண்டு அவை விதந்துகூறினென்பது. ஸிரைகாவலும் உழவுதொழிலும் வணிகர்க்கும் வேளாளர்க்குந் தடுமாறுதல்போலாது வாணிகவாழ்க்கைவேளாண்மாந்தர்க்குச் சிறுவரவிற்பறெனவும் உழுதுண்டல் வணிகர்க்குச் சிறுவரவிற்பறெனவும் எண்வகைக்கலத்தோடு பட்டதே பெருவரவிற்பறெனவுங் கூறினான் இசகுத்திரங்களானென்பது. இதனது பயம் புலனெறிவழக்கினுள் இவர்க்கு இவை சிறந்த மரபென்றலாயிற்று. (அ௦).

636. வேந்துவிடு தொழிலிற் படையுங் கண்ணியும் வாய்ந்தன ரென்ப வவர்பெறும் பொருளே.

இது நான்காம் வருணத்தார்க்கோர் புறனடை.

இதன் பொருள் : வேந்தர் கொடுப்பின் வேளாண்மாந்தர்க்குப் படைக்கலமுங் கண்ணியும் பெறும்பொருளாகச் சொல்லப்படும், என்றவாறு.

வேந்து விடுதொழிலென்பது வேந்தனாற் கொடுக்கப்படுந் தண்டத்தலைமையாகிய சிறப்புக்காரணத்தானென்றவாறு; அகத்தினையியலுள் 'உயர்ந்தோர்க்குரிய வோத்தினுள்' என்புழிக் கூறப்பட்டதெனின், வேளாளரையொழித்து ஒழிந்தோரைநோக்கிற்று அசகுத்திரமென்பது. மேற்கூறியவற்றையும் மரபுபற்றி ஈண்டு வரையறைகூறுகின்றவாறெனக் கொள்க. அவையும் அவரவர் பாட்டுக்கருட் கண்டு கொள்க. (அ௧).

637. அந்த னுளர்க் கரசுவரை வின்றே.

இஃது, எல்லாவற்றிலுஞ் சிறுவரவிற்கு அரசர்க்குரிய தொழில் அந்தணர்த்துரியவாகலின் ஈண்டுப் போதந்து கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அரசர் இவ்வழி அந்தணரே அவ்வரசியல் பூண்டொழுக்கலும் உரையப்படாது, என்றவாறு.

மக்களைத் தின்ற மன்னவர்க்குப் பின்னை மறையோரான் அரசு
தோற்றப்பட்டாற்போலக் கொள்க. (அஉ)

638. வில்லும் வேலுங் குழலுங் கண்ணியுந்
தாரு மாரமுந் தேரும் வாளு
மன்பெறு மரபி னேனோர்க்கு முரிய.

இது, முடியுடைவேந்தரல்லாக் குறுசீலமன்னர்க்குரியன கூறு
கின்றது.

இதன் பொருள் : இவ்வெண்ணப்பட்டனவெல்லாங் குறுசீல
மன்னர்க்கு உரியன, என்றவாறு.

மன்பெறுமரபின் ஏனோரெனப்படுவார் அரசுபெறுமரபிற் குறுசீல
மன்னா எனக் கொள்க. அவை பெரும்பானூற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்
ளுந் காணப்படும். (அக)

639. அன்ன ராயினு மிழிந்தோர்க் கில்லை.

இஃது, எடையுடைய திகந்துபடாமைக் காத்தது.

இதன் பொருள் : மன்னவர்போலுஞ் செல்வத்தாராகி இழி
குலத்தோர் நாடாண்டாராயினும் அவர்க்கு இவை கூறலமையாது,
என்றவாறு.

‘மன்பெறு மரபி னேனோர்’ (தொல்-மர-83) எனவே, அரசர்
வைசிடரன்றிக் கீழ் அமையாவாயிற்று. (அச)

640. புறக்கா முனவே புல்லென மொழிப
‘ வகக்கா முனவே மரமென மொழிப.

இது, மக்களை வழங்குமாற்றுக்கண் மரபுகூறி இனி ஓரறிவுயிர்க்கு
இன்னவாறு சொல்லுதன் மரபென்ப துணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : புறத்துக் காழ்ப்புடையனவற்றைப் புல்லெனவும் அகத்துக் காழ்ப்புடையனவற்றை மரமெனவுஞ் சொல்லுப, என்றவாறு.

புறக்காழனவெனவே அல்வழி வெளிநென்பதறியப்படும். அவை பணையுந் தெங்குந் சுழுகும் முதலாயின புல்லெனப்படும்; இருப்பையும் புளியும் ஆச்சாவும் முதலாயின மரமெனப்படும். இங்ஙனம் வரையறைகூறிப் பயந்த தென்னை ? புறத்தும் அகத்துங் கொடிமுதலாயின காழ்ப்பின்றியும் அகின்மரம்போல்வன இடை யிடை பொய்ப்பட்டும் புல்லும் மரனும் வருவன உளவாவெனின், இரண்டிடத்தும் ஏகாரம் பிரித்துக்கூறினமையானும் 'எனமொழிப' என்று இருவழியுஞ் சிறப்பித்து விதந்தமையானுஞ் சிறுபான்மை அவையும் புல்லும் மரனுமென அடங்குமென்பது.

“இருமபனம் வில்லின பசுநதோட்டிக் குடம்பை ”

எனவும்,

“யாஅங் கொன்ற மரஞ்சுட் டியவின் ” (குறுக-198)

எனவும் வரும்.

“கீலாவி னிலங்கு மணன் முருகிற்
புலாலஞ் சேரிப் புல்வேய் குரம்பை ”

எனப் புறக்காழும் அகக்காழும் அல்லன புல்லெனப்பட்டனவென்பது. அது பணையோலையுமாகலிற் புறக்காழுடைய பணையுமாமென்பது. உதிமரக்கிளவியுமாமென்பது சிறுபான்மை. பிறவும் அன்ன. (அஇ).

641. தோடே மடலே யோலை யென்ற

வேடே யிதழே பாளை யென்ற

வீர்க்கே குலையென நேர்ந்தன பிறவும்

புல்லொடு வருமெனச் சொல்லினர் புலவர்.

இது, முறையானே புறக்காழனவற்றைச் சொன்மரபுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : எண்ணப்பட்ட வாய்பாடும் பிறவும் புல்லு துற்பினைச் சொல்லும் வாய்பாடி. என்றவாறு.

பிறவுமென்றதனற் குருமபை துங்கு துகும்பு போந்தையென்றற் றொடக்கத்தனவுங்கொள்க.

“இரும்பினை வெண்டோடு *மிலைந்தோ னல்லன்” (புறம்-45.) எனவும்,

“மாவென மடலு மூர்ப்” (குறுந்-17.) எனவும்,

“† துகடபு காட்சி யவையத்தா ரோலை ” (கலி-94.) எனவும் வரும். ஒழிந்தனவுங் கொள்க.

“வண்டோட்டு நெல்லின் வாங்குகதிர்க் கழனி” (பத்து-நெடு நல்-22) என்பதும் அது. ‘நேர்ந்தனபிறவும்’ என்பது கேட்டாரை உடம்படுவிப்பன பிறவுமென்றவாறு. “வெண்டோட்டுப் பெண்ணை வளர்ந்த துங்கின்” எனவும் “பனைதுகும் பன்ன சினைமுதிர் வரா லொடு” (புறம்-249) எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (அக)

642. இலையே முறியே தளிர்ே தோடே
சினையே குழையே பூவே யரும்பே
நனையுள் ளுறுத்த வனையவை யெல்லா
மரனொடு வருஉங் கிளவி யென்ப:

இஃது, அகக்காழனவற்றுற்பினைச் சொல்லும் மரபுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : எண்ணப்பட்டனவும் பிறவுமெல்லாம் மரத் துற்பினைச் சொல்லும் வாய்பாடி, என்றவாறு.

* ‘மிலைந்தோ னல்லன்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘துகடபு’ என்பதும் பாடம்.

‘அனையவைவெல்லாம்’ என்ற புறநடையானே புல்லுந் தழையும் பொங்கரும் முதலாயின கொள்க. அவை “தேய மடைவயிற் தேக் கிலை குவைவி” எனவும், “முறிமே யாக்கை” (பத்து-மலைபடு-313) எனவும், “யாஅ வொண்டளி ரரக்கு விதிர்ந்தன” எனவும், “தோடுதோய் மலிர்நீரை யாடிபோர்” எனவும், ‘மேக்கெழும் பெருஞ்சினை யிருந்த தோகை” எனவும், “கொய்தழையகைகாஞ்சித் துறையணி நல்லூரா” எனவும், “நனைத்த செருந்தி” எனவும், “அண்டர் மகளிர் தண்டழை யுமஇயர்-மரஞ்செவ மிதித்த மாஅல் போல” (அகம்-59) என்றோர் போல வருவனவுமெல்லாங் கொள்க.

மேலைச் சூத்திரத்துப் புல்லொடுவருமெனச் சொல்லினரெனவும், இச்சூத்திரத்து ‘மரனெடுவருஉங் கிளவி’யெனவும் மிகைபடக் கூறிய தென்னையெனின், அம்மிகையானே எடுத்தோதிய புறக்காழனவும் அகக்காழனவுமன்றி அவற்றோடு தழீஇக்கொள்ளப்படுவனவுமெல்லாம் இவற்றுக் குரிய வென்பது கொள்க. அவை ஊக்கம்புல்லுஞ் சீழகம் புல்லும் பஞ்சாய் முதலியனவும் புழற்கால் ஆம்பல் முதலியனவும் புல்லெனப்பட்டங்கி யவற்றின்பெயரும் பெறுமென்பது. பிடாவுங் காயாமுதலிய புதலும் பிரம்புமுதலாகிய கொடியும் மரமெனப்பட்ட வற்று உறுப்பின்பெயர் பெறுமென்பது. அவை ஊகந்தோடு சீழகந் தோடு எனவும் பிடவிலை காயாம்பூ முல்லைப்பூ எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. மற்றுப் பிறப்பு முறையால் தளிர் முற்கூறுது இலை முற்கூறிய தென்னையெனின் புல்லினுள் ஒருசாரன இலையெனவும் பூவெனவும் படுமென அதிகாரங்கோடற்கென்க. அவை “ஈத்திலை வேயந்த வேப்புறக் குரம்பை” எனவும், ஆம்பலிலை தாமரையிலை எனவும், ஆம்பற்பூ தாமரைப்பூ எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன கொள்க.

இன்னும் இவ்வினையானே புல்லிற்குரியன மரத்திற்கு வருவன வுங் கொள்க. அவை “ஈன்றவ டிதலைபோ லீர்பெய்புந் தளிரோடும்” (கலி-32) என ஈர்க்கென்பது மாவிலைமேல் வந்தது. பிறவும் அன்ன.

(அஎ)

643. காயே பழமே தோலே செதினே வீழோ டென்றாங் கவையு மன்ன.

இது, மேற்கூறிய இரண்டற்கும் பொதுவுறுப்புணர்த்துதல் துத
வீற்று.

இதன் பொருள் : இவையும் அவவிருதிறத்தோடொக்கும்,
என்றவாறு.

உதாரணம் : தெங்கக்காய் கமுகக்காய் எனவும், வேப்பங்காய்
மருதங்காய் எனவுங் காயென்பது அவவிரண்டற்கும் வந்தது. பழ
மென்பதற்கும் இஃதொக்கும். பனந்தோல வேப்பந்தோல், பனஞ்
செதிள் வேப்பஞ்செதிள், தாழைவீழ இத்திவீழ் என இவையும் இரு
பாற்குரியவாயின. மற்று இவையெல்லாம் வரையறையின்றிச் செல்லு
மாயிற் புறக்காழன அக்காழனவென வரையறுத்துப் பயந்ததென்னை
யெனின், அவவிருபகுதியுள் அடங்கக்கூறியவெல்லாம் புல்லெனவும்
மரமெனவும் படாவென்றற்கும் அவற்றுறுப்பு ஒத்தியவாற்றாற் புல்லின்
கண்ணும் மரத்தின் கண்ணும் பெருவரவினவா மென்றற்கு
மென்பது. (அஅ)

644. நிலந்தீ நீர்வளி விசும்போ டைந்துங் கலந்த மயக்க மூலக மாதலி னிருதிணை யைம்பா லியனெறி வழா அமைத் திரிவில் சொல்லொடு தழாஅல் வேண்டும்.

இஃது, உலகியலெல்லாம் மரபிற்றிரியாமையின் அதன் சிறப்
புணர்த்தி அதற்குக் காரணமூக் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : நிலனுந் தீயும் நீருங் காற்றும் ஆகாயமுமென்
னும் ஐயபெரும் பூதமூக் கலந்த கலவையல்லது உலகமென்பது
பிரிதில்லாமையின் அவற்றைச் சொல்லுமாறு சொல்லாது இரு
திணைப்பொருளென வேறுபடுத்தும் ஐம்பாலென வேறுபடுத்தும்.

வழங்குகின்ற வழக்கெல்லாம் மரபில் திரியாத சொல்லொடு தமிழ் இவரல்வேண்டும், என்றவாறு.

இதன் கருத்து: நிலம்வலிது தீவெய்து நீர்தண்ணென்றது வளி யெறிந்தது விசம்பு அகலியது என அஃறிணைவழக்கினவாயினும் இவை கலந்தவழியும் அவ்வாய்பாட்டான் வழங்காது உயர்திணை வாய்பாடு வேறாகவும், அஃறிணைவாய்பாடு வேறாகவும் அவைவதம்முட்பகுதியாகிய ஐந்துபாற்சொல்லும் வெவ்வேறாகவும் வழங்குகின்ற வழக்கிற்குக் காரணம் மரபல்லது பிறிதில்லை யென்றவாறு. எனவே, சிமரபினை வலியுறுத்தவாறு. மற்று நிலம் நீர் தீ வளி ஆகாயமென ஒன்று ஒன்றனுள் அடங்குமுறையாற் கூறுதல் செய்யாது மயங்கக் கூறியதென்னையெனின், அவை கலக்குங்கால் ஒரோபொருளின் கண்ணும் அம்முறையானே நிற்குங்கொலென்று கருதினுங் கருதற்க, மயங்கிநிற்குமென்றற்கு அவ்வாறு கூறினானென்பது. (அக)

645. மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை மரபுவழிப் பட்ட சொல்லி னான.

இது, மரபினையே வற்புறீஇயது.

இதன் பொருள் : வழக்கினகத்து வரலாற்றுமுறைமை பிறழாது வருதலே தக்கது, மற்றுச் செய்யுள்செய்த சான்றோர் அதற்கேற்ற வகையாற் செய்யப்பெறுவராகலின், என்றவாறு.

அவர்க்கு இம்மரபுவேண்டுவதென்றுகொலென்று கருதினுங் கருதற்க. 'மரபேதானு, நாற்சொல்லியலான் யாப்புவழிப் பட்டன்' (தொல்-செய்-80) என்றதனான் மரபுவழிப்படுங்கொலென்பான் 'மரபுவழிப்பட்ட சொல்லினான்' என்றானென்பது. ஆண்டுக்கூறிய மரபு உலகியலாகலான் அவ்வுலகியல் அவ்வாறுதற்குக் காரணம் ஈண்டுக் கூறிச் செய்யுட்கும் அதுவே காரணமெனக் கூறினானென்பது. இது னது பயன், செஞ்ஞாயிறென்பது வழக்கன்றாயினும் உண்மைநோக்கி அதனைச் செய்யுள்செய்யுஞ் சான்றோர் அவ்வாறு வழக்கினாற்போல உயர்திணைப் பொருளையும் ஐம்பெரும்பூதங்கள் அஃறிணையான் வழங்

குதலுண்மை கோக்கி அவ்வாறுஞ் சொல்லப்பெறுபகொலென்று ஐயுற்றான ஐயம் அறுத்தவாறு. அஃறிணைப்பாற்றும் இஃதொக்கும். அல்லதாடம் இன்னசெய்யுட்டு இன்னபொரு ளுரித்தனவும் இஃனைப் பஃதிபாற் பெயர்பெறுமெனவும் மரபுபற்றியே சொல்லப்படுமென்றற் கும் இனி சிறைமொழி மாந்தர் மறைமொழிபோல்வன சில மிறைக் கவி பாடினாருளரென்பதே பற்றி அல்லாதாரும் அவ்வாறு செய்தன் மரபென்றற்கும் இது கூறினென்பது. அவை சக்கரஞ் சுழிசுளங் கோமூத்திரிகை ஏகபாதம் எழுசூற்றிருக்கை மாலைமாற்று என்றும் போல்வன. இவை மந்திரவகையானன்றி வானாது மக்களைச் செய் யுள் செய்வார்க்கு அகணந்திணைக்கும் மரபன்றென்பது கருத்து. அல்லாதார் இவற்றை எல்லார்க்குஞ் செய்தற்குரியவென இழியக் கருதி அன்னவகையான் வேறசில பெய்துகொண்டு அவற்றிற்கும் இலக்கணஞ்சொல்லுப. அவை இத்துணையென்று வரையறுக்கலாகா. என்னை ? ஒற்றை இரட்டை புத்தி வித்தாரமென்றாற்போல்வன பல வுங் கட்டிக்கொண்டு அவற்றானே செய்யுள் செய்யினுங் கடியலாகா மையின், அவற்றிற்கு வரையறைவகையான் இலக்கணங்கூற லாகா வென்பது.

“ஐயைதன் கையு எரிண்டொழித்தெ னைம்பான்மேற்
பெய்தார் பிரிவுரைத்த வில்லையால்.”

எனவுங்,

“கோடாப் புகழ்மாறன் கூட லீனையானே

* யாடா வடகி னுளுங்கானேன்.” (கிணை, 150-4)

எனவுஞ் சொல்லுவார் சொல்லுவனவற்றுக்கெல்லாம் வரையறை வின்மையின் அவற்றுக்கு இலக்கணங்கூறார் பண்ணத்திப்பாற்படுப் பினல்லதென்பது. (கூ)

646. மரபுநிலை திரியிற் பிறிதுபிறி தாகும்.

இது, மேற்போன வசக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் வருவின்ற இலக் கணத்திற்கும் பொது.

* ‘ஆடா வடகினுங் கானேன்போர்’ என்பதும் பாடம்.

இதன் பொருள் : மரபினை சீலைதிரித்துச் சொல்லுபவெனின், உலகத்துச் சொல்லெல்லாம் பொருளிழந்து பிறிதுபிறிதாகும், என்றவாறு.

செவிப்புலனாய ஓசைகேட்டுக் கப்புலனாய பொருளுணர்வதெல்லாம் மரபுபற்றாக அல்லது மற்றில்லையென்றவாறு. (கக)

647. வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான.

இது, வழக்கினுண் மரபினைப் பிழைத்துக் கூறுவனவும் உனவென்ப துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : வழக்கென்று சொல்லப்படுவது உயர்ந்தோர் வழங்கிய வழக்கே. என்னே ? உலகத்து சீகழ்ச்சியெல்லாம் அவரையே நோக்கினமையின், என்றவாறு.

அவரையே நோக்குதலென்பது அவராணையான் உலகசீகழ்ச்சி செல்கின்றதென்றவாறு. எனவே, உயர்ந்தோரெனப்படுவார் அந்தணரும் அவர்போலும் அறிவுடையோரு மாயினுரென்பது. (கஉ)

648. மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாசி
யுரைபடு நூறு மிருவகை யியல
முதலும் வழியுமென நுதலிய நெறியின.

இது, மேற்கூறப்பட்ட மரபு வழக்கிற்கேமன்றி இலக்கணஞ் செய்வார்க்கும் வேண்டுமெனவும் அவ்விலக்கணம் இளைப்பகுதித் தெனவும் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மரபுசீலையில் திரியாமை தமக்குக் குணஞ் உடையவாகி எல்லாரானும் உரைக்கப்படும் நூல் இரண்டிலக்கணத்தவாகும் முதலுலெனவும் வழிநுலெனவும் கருதிக்கொள்ளும் அடிப்பாட்டான், என்றவாறு.

'மரபுநிலை திரியிற் பிறிதபிறி தாகும்' (தொல்-மர-91) என்பதனை இதற்குமேல் எய்தவித்தானன்றே, அதனான் மரபுநிலை திரியாமையே தமக்குத் தகுதியாவதெனவும் இவ்விருவாற்றானும் ஒன்றன்றிச் செய்தலே மரபெனவுங் கூறியவாறு. 'துதலியநெறி'பென்ற தென்னையெனின், இன்னதே முதலூல் இன்னதே வழிநூலென்பதோர் யாப்புறவில்லை; ஒருநூல்பற்றி ஒருவன் வழிநூல் செய்தவழி அவ் வழிநூல்பற்றிப் பின்னொருகாலத்து ஒருநூல் பிறந்ததாயின் அது வழிநூலெனப்பட்டு முன்னே வழிநூலே முதலூலெனப்படுமென்றற்கென்பது. இதனைச் சார்புநூலென்னாமோவெனின் வழிநூலுஞ் சார்புநூலுமாகவின் அங்ஙனங்கூறாதுயினான். ஏற்றுக்கு? சார்புநூலினைப்பற்றி ஒருநூல் பிறந்தவழிச் சார்பின்சார்பெனக் கூறல் வேண்டுவதாகலானும் அதனைச் சார்புநூலெனத் தோன்றிற் சார்பென்னுஞ் சொல்லு மும்முறைசொல்லியும் அதன்பின் தோன்றிய நூற்கு நான் முறை சொல்லியும் எண்ணிக்ந்தோடுதலானுமெனப்பது. மற்று இரண்டாமெண்ணுமுறைமைக்கண்ணிற் நூலினையே வழிநூலெனக்கொண்டு மூன்றாவது தோன்றிய நூலே சார்புநூலாகவும் அதன்பின்னர் நூல் செய்யப்பெற்றொருவகவுக கொள்ளாமோவெனின், முதலூலிற் கிடந்த பொருளை ஓர் உபகாரப்பட வழிநூலெனச் செய்த ஆசிரியன் செய்தக்காற் சார்புநூலெனப் பின்னா ஓர் ஆசிரியன் நூலெனச் செய்ததன்றிப் பயந்த தென்னையென்க. என்றார்க்கு வழிநூலும் பிற்காலத்தரிதாமாயின் அதனையும் எளிதாகச் செய்தலன்றே இதன்றிப் பயந்ததெனின், அது தானும் பின்னொருகாலத்து அரிதாமாயின் அதனையும் எளிதாகச் செய்வானல்லதோ வென்று மறுக்க. இவ்வாராய்ச்சி வேண்டாவென்றற்கன்றே இவ்விருவகையானும் வருதலே மரபென்பானாயிற்றென்றொழிக. ஒன்றன்வழியேயன்றியுந் தாந்தாம் அறிந்தவாற்றானும் நூல்செய்யப்பெற்றோவெனின், அது மரபன்று; அதுநோக்கியன்றே 'மரபுநிலை திரியிற் பிறிதபிறி தாகும்' என்ற விதி நூலிற்கும் எய்து வித்தப் புகுந்ததென்பது. என்னை பிறிதபிறிதாருமெனின், ஒரு பொருட்கண்ணே மாறுபட்ட இலக்கணங் கூறின் அவ்விரண்டும் அதற்கிலக்கணமாகாது. என்போல? மாணிக்க மணியினைச் செவ்வண்ணம் முதலாயின சில இலக்கணங்கூறிய நூல் கிடப்பக் கூறு

வண்ணமுதலாயினவும் அதற்கிலக்கணமென்று ஒருவன் எதிர்நூ
லென்பதோர் நூல் பிற்காலத்துச் செய்யுமாயின் அஃது அதன் இலக்
கணமெனப்படாதாகலானென்பது. மற்றுக் காலந்தோறும் வழக்கு
வேறுபடுதலின் வழக்குநாலும் வேறுபட அமையும்பிற எனின்,

‘வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே
சிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான’ (தொல்-மர-92.)

என்றமையானும் அங்ஙனங் காலந்தோறும் ஒரோர்நூல் செய்யின்
வழக்கல்லது எஞ்ஞான்றும் அவ்விலக்கணத்தாற் பயமின்றாகியே
செல்லுமாகலானும் அது பொருந்தாதென்பது. அல்லதாஉம் முற்
காலத்து வழங்கிவந்ததினை வழுவென்று களைபவாயினன்றே பிற
காலத்துப் பிறந்தவழக்கு இலக்கணமெனத் தழீஇக்கொள்வதென்க.
இந்நூல் இலக்கணத்தினை இவ்வோத்தினை இறுதிக்கண் வைத்தான்
வழக்குஞ் செய்யுளுமென்று விதந்து புகுந்த இரண்டிலக்கணமும்
முடித்தல்லது அவற்றைக் கூறும் இலக்கணங் கூறலாகாமையினென்
பது. இக்கருத்தறிபாதார் செய்யுளியலினை ஒன்பதாம் ஒத்தென்ப.
அல்லதாஉம் இந்நூலிலக்கணம் வழக்கிற்குஞ்செய்யுட்குமேயன்றி அங்
னனமாகப் பொருண்மேவும் பண்டம் முதலாயவற்றிற்கு இலக்கணஞ்
செய்யுங்காலும் ஸியாயஞ்செய்யினுந் தமிழ்நூலதற்கிலக்கணம் எவ்வாற்
ருளும் இதுவே யென்றற்கும் ஈண்டுக் கூறினானென்பது. எனவே,
பிறபாடைநூல்களாயின் இம்மரபு வேண்டுவதன்றாயிற்று. மற்று
முதலாலினை இன்னதென்பது துணிந்து உரையாரோவெனின், அது
வன்றே இனிக் கூறுகின்றதென்பது. (கூக)

649. வினையி னீங்கி விளங்நிய வறிவின்

முனைவன் கண்டது முதனூ லாக்கும்.

மேல் ஒன்றற்கு முதனூலாகியும் ஒன்றற்கு வழிநூலாகியும்
வந்து தமொறுமென்றான், இனி அவ்வாறன்றி ஒன்றே முதனூலாக
ஆஞ் சிறுபான்மை உண்டென்கின்றது.

இதன் பொருள்: செய்வீனாயின் பயன் துவ்வாது மெய்யுணர்வுடையனாகிய முன்னோற்றம் செய்யப்பட்டதே ஒருதலையாக முதலாவது, என்றவாறு.

எனவே, மேலேக்குத்திரத்து முதலாவும் வழிநூலுமென்ப டட்டன முதலுஞ் சீனையும் போலத் தடுமாறுமென்பதும் இதுவாயின் தடுமாறுது எஞ்ஞான்றும் முதலாலாமென்பதும் பெற்றும்.

வினையென்பன இருவினை. இன் நீக்கத்துக்கண்வந்தது. விளங்கிய அறிவென்பது முழுதும் உணரும் உணர்ச்சி. அறிவினென நின்ற இன் சாரியை. இன்ன அறிவிலொடு கூடிய முனைவன் அறிவின் முனைவெனப்படும். முன்னோனை முனைவெனப்பது ஓர்சொல் விழுக்காடாம். முன்னென்பதனை முனையென்பவாகலின்.

மற்று வினையினென்ற வேற்றுமை நிற்பதன் சீலையும் நீங்குவதன் நீக்கமும் கூறுமாகலின் ஒருகாலத்து வினையின்கணினு ஒருகாலத்து நீக்கினுன்போலக் கூறிப்பதென்னெனினின், அற்றன்று; வினையின் தொடர்பாற்றுள்ளம் இலெனப்பதன்றி அவர்க்குச் சில செய்கையுள் வென்பது பல்லோர்க்கும் உடம்பாடாகலின், அவ்வினைக்கணின்தே, போகமும் பாவமும் மெய்யுணர்வுற்றித் தெறப்பட்ட வித்துப்போலப், பிறப்பில்பெற்றியனாகி நீங்குமாகலின் அவ்வாறுகூறல் அமைபுமென்பது. என்னை? குற்றம் கெடுத்து முற்ற உணர்ந்தோரும் கெடப்பதோர் குற்றமின்றி முழுதணர்ந்தோரும் எல்லாம் பிறர்க்குறுதியாகிய ஆகமஞ்செய்யினுத் துறக்கம் முதலாகிய பயன்றய்ப்பாரல்லராகலின். இனி முனைவொற் செய்யப்படுவதோர் நூலில்லையென்பார் அவன் வழித் தோன்றிய நல்லுணர்வுடையார் அவன்பாற் பொருள்கேட்டு முதலால்செய்தாரெனவும், அம்முனைவன் முன்னர் ஆகமத்துப் பிறந்த தோர் மொழியைப்பற்றி அனைத்துப்பொருளுக்கண்டு பின்னர் அவற்ற வற்றக்கு நூல்செய்தார் அவரெனவும், அவ்வாகமத்தினையே பிற்காலத்தாரும் ஒழுக்கம் வேறுபடுத்தோறும் வேறுபடுத்து வழிநூலுஞ் சார்பு நூலுமென்ப பலவுஞ் செய்தாரெனவுங் கூறப், அவை எவ்வாற்றும் முற்ற உணர்ந்தோர் செய்த நூலன்மையின் அவை தேறப்படா.

அல்லதூஉம் அவை தமிழ்நூலன்மையின் ஈண்டு ஆராய்ச்சியில

மற்று மேலைச்சூத்திரத்து முதலிய நெறியானே முதலும் வழி
புராமெனவே, எல்லார்க்கும் முதல்வனாயினான் செய்தது முதலு
லேயாமென்பது பெறுதமாகலின், ஈண்டு இச்சூத்திரம் கூறியதென்றை
யெனின், தாமே தலைவராவாரும் அத்தலைவரை வழிப்பட்டுத் தலைவ
ராயினாரும் பலராகலின் தாமே தலைவராயினார் தூல் செய்யின் முதலு
லாவ தெனின், அற்றன்று; தாமேதலைவராயினார் முற்காலத்துத்
தமிழ்நூல் செய்திலராகலின் தலைவர்வழியின்றி தலைவனாகிய அகத்
தியனார் செய்யப்பட்டதும் முதலுலென்பது அறிவித்தற்கும், பிற்கா
லத்துப் பெருமானடிகள் களவியல்செய்தாங்குச் செய்யினும் பிற்காலத்
தானும் முதலுலாவதென்பது அறிவித்தற்கும், அங்கனம் வினையி
னீங்கி விளங்கிய அறிவினான் முதலுல்செய்தானென்பது அறிவித்தற்
கும் இது கூறினென்பது. எனவே, அகத்திடமே முதற்காலத்து
முதலுலென்பதூஉம் அதன்வழித்தாகிய தொல்காப்பியம் அதன்
வழிநூலென்பதூஉம் பெற்றும்.

என்றார்க்கு முந்துநூலெனப்பட்டன முற்காலத்து வீழ்நனை
வெனக்கூறித் தொல்காப்பியர் அகத்தியத்தோடு பிறழவும் அவற்று
வழிநூல்செய்தாரென்றக்கால் இழுக்கென்னெனெனின், அது வேத
வழக்கோடு மாறுகொள்வார் இக்காலத்துச் சொல்லினும் இறந்தகாலத்
துப் பிறபாசாண்டிகளும் முன்றுவகைச் சங்கத்து நான் துவருண்ட்தோடு
பட்டசான்றோரும் அதுகூறாரென்பது. என்னை? கடைச்சங்கத்தாருட்
களவியற்பொருள்கண்ட கணக்காயனார்மகனார் நக்கீரர் “இடைச்
சங்கத்தார்க்குங் கடைச்சங்கத்தார்க்கும் நூலாயிற்றுத் தொல்காப்பியம்”
என்றாகலானும், பிற்காலத்தார்க்கு உரையெழுதினோரும் அது
கூறிக் கரிபோக்கினாராகலானும், அவர் புலவுத்துறந்த னேன்புடையா
ராகலாற் பொய்கூறாராகலானுமென்பது. இங்கனம் கூறக்கால்
இதவும் மரபுவழுவென்று அஞ்சி அநந்தியர் வழித்தோன்றிய ஆசிரிய
ரெல்லாருள்ளார் தொல்காப்பியனுரே தலைவரென்பது எல்லா ஆசிரி
யருங் கூறுபவென்பது. எங்கனமோவெனின்,

“கூறிய குன்றினு முதலூல் கூட்டித்
தோமின் றுணர்ந்த றொல்காப் பியன்ற
ஹீணயின் றமிழறிந் தோர்க்குக் கடனே.”

இது பல்காப்பியப் புறனடைச் சூத்திரம்.

“வீங்குகட லுடுத்த வியன்கண் ஞாலத்துத்
தாங்கா நல்லிசைத் தமிழ்க்குவிளக் காகென
வானோ ரேத்தும் வாய்மொழிப் பல்புக
ழானப் பெருமை யநத்திய னென்னு
மருந்தவ முனிவ னாக்கிய முதலூல்
பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப வுணர்ந்தோர்
நல்லிசை ஶ்றுத்த தொல்காப் பியனும்”

என்பதனால் அநந்தியர் செய்த அநந்தியந்தினை முதலூலென
வும் அவர் வானோர் ஏத்தும் வாய்மொழிப் பல்புகழ் ஆனப்பெருமை
யுடையாரெனவும் அவராற்செய்யப்பட்ட முதலூல் பொருந்தக் கற்றுப்
புரைதப உணர்ந்தோருள் தலைவராயினர் தொல்காப்பியனுனெனவும்
பன்னிருபடலத்துப் புனைந்துவைகையாற் பாயிரச்சூத்திரத்துள்
உரைக்கப்பட்டது. இனிப், பன்னிரு படலம் முதலூலாக வழிநூல்
செய்த வேண்பாமாலை ஐயனா நனரும் இதுகூறினார். என்னை ?

“மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்
தென்மலை யிருந்த சீர்சால் முனிவரன்
றன்பாற் றண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த
துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதற்
பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த”

எனப் பாயிரஞ் செய்தற்கு உடம்பட்டமையினென்பது.

இவற்றானெல்லாம் அநந்தியமே முற்காலத்து முதலூலென்ப
தூதர் தொல்காப்பியம் அதன் வழிநூலென்பது உம் அதுநானும்
பனம்பாராணி “வடவேங்கடந் தென்குமரி” (தொல்-பாயிரம்) எனக்
குமரியாற்றினை எல்லையாகக் கூறிப் பாயிரஞ்செய்தமையிற் சகரநீ

வேள்விக்குதிரை நாடித் தொட்ட கடலகத்துப் பட்டிக் குமரியாறும் பனைநாட்டோடு கெடுவதற்கு முன்னையதென்பதூஉம் அவ்வழக்குநூல் ஈண்டுப் பற்றியல்லது முன்றுவகைச் சங்கந்தாரஞ் செய்யுட்செய்தில ரென்பதூஉம் ஆசிரியரும் அவர்போல்வாரும் அவர்வழி ஆசிரியருஞ் செய்யுள்செய்த சான்றோருஞ் சொல்லாதன சொல்லப்படாவென்ப தூஉம் அவருடம் படாதன சொல் உளவென்று எதிர்நூலென ஒருவன் பிற்காலத்து நூல்செய்யுமாயின் தமிழ்வழக்கமாகிய மரபினோடுத் தமிழ் நூலோடும் மாறுபட நூல்செய்தானாகுமென்பதூஉம் இனித் தமிழ் நூலுள்ளுந் தமது மதத்துக்கேற்பன முதலூல் உளவென்று இக்காலத்துச் செய்துகாட்டினும் அவை முற்காலத்து இலவென்பது முற் கூறிவந்த வகையான் அறியப்படுமென்பதூஉம் பாட்டுத் தோனையும் அல்லாதன சிலநாட்டிக்கொண்டு மற்று அளவையுஞ் சான்றோர்செய்யு ளாயின வழுவில் வழக்கமென்பார் உளராயின் இக்காலத்துள்ளும் ஒருசாரார்க்கல்லது அவர் சான்றோரெனப்படாரென்பதூஉம் இங்ஙனங் கட்டளை செய்யவே காலந்தோறும் வேறுபடவந்த வழிவழக்கும் இழி சினர் வழக்கும் முதலாயினவற்றுக்கெல்லாம் நூல்செய்யின் இலக்கண மெல்லாம் எல்லப்படாது இகந்தோடுமென்பதூஉம் இறந்தகாலத்து நூலெல்லாம் பிறந்த பிறந்த வழக்குப்பற்றிக் குன்றக்கூறலென்னுங் குற்றந்தங்குமென்பதூஉம ஒன்றாகப் புறனடித்து ஒருகுத்திரமே செய்துபோத அமையினன்றி ஒழிந்த குத்திரங்களெல்லாம் மிகையா மென்பதூஉமெல்லாம் படுமென்பது.

(கச)

650. வழியெனப் படுவ ததனவழித் தாகும்.

இது, வழிநூலாமா றுணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : துதலிய நெறியானன்றி வழிநூலென்றற்குச் சிறப்புடையது அம்முதலூல்வழிப் பிறந்த வழிநூல், என்றவாறு.

அது தொல்காப்பியம். மற்றப் பல்காப்பியம் முதலியன வோவெனின், அவை வழிநூலே ; தொல்காப்பியத்தின்வழித் தோன் றினவென்பது. என்னை ?

“கூறிய குன்றினு முதலூல் கூட்டித்
தோமின் றுணர்த ரெல்காப் பியன்ற
ஞணையின் றமிழறிந் தோர்க்குக் கடனே”

என்பவாகலானும், இவ்வாசிரியர் பல்காப்பியர், பல்காயனார் முதலாயினோர் அவ்வாறு கூறாக்கலானுமென்பது. என்றார்க்குத், நோல்காப்பியங் கிடப்பப் பல்காப்பியனார் முதலியோர் நூல்செய்த தெற்றுக்கெனின், அவரும் அவர்செய்த எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமெல்லாஞ் செய்திலர், செய்யுளிலக்கணம் அகத்தியத்துப் பரந்துகிடந்ததனை இவ்வாசிரியர் சுருக்கச்செய்தவின் அருமைநோக்கிப் பகுத்துக்கூறினாராகலானும் அவர் தந்திரத்துக்கேற்ப முதனாலோடு பொருந்த நூல்செய்தாராகலானும் அமையுமென்பது. பிற்காலத்துக் காக்கைபாடினியாநுந் தொல்காப்பியரோடு பொருந்தவே நூல்செய்தாரென்பது. மற்று,

“வடதிசை மருங்கின் வடுகுவரம் பாகத்
தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்
வரைமருள் புணரியொடு கரைபொருது கிடந்த
நாட்டியல் வழக்க நான்மையின் கடைக்கண்
யாப்பின திலக்கண மறைகுபவன் முறையே”

எனத் தெற்குக் குமரியன்றிக் கடலெல்லையாகியகாலத்துச் சிறு காக்கைபாடினியார் செய்த நூலினையும் அதன் வழிநூலென்றுமோ வெனின், ஈண்டுக்கூறிய பொருளெல்லாந் தழுவுமாற்றற் செய்தது ஆராயின், அது வழிநூலாதற்கு இழுக்கென்னையென்க. இனிச் சில குன்றக்கூறினார் தொகுத்து நூல்செய்தாராகலி னென்பாரும் உளர். ஒழிபொருளவாயினது தொகையெனப்படாமையின் அங்கனம் கூறுதல் வழிநூலிலக்கணமன்றென்பது. (கடு)

651. வழியி னெறியே நால்வகைத் தாகும்.

இது, வழிநூல் இனைத்துவகைத்தென்கின்றது.

இதன் பொருள் : மேல் வழிநூலெனப்பட்டது நான்குவகையாற் செய்யப்படும், என்றவாறு.

இதன்பயன் ஒருநூலுள் ஒன்றல்லது பல வாராவெனவும் அதனானே நான்குவகைய வழிநூலெனவும் முதலூலாயின் ஒன்றேயாமெனவுங் கூறியவாறாயிற்று. அவையாவனமேற்கூறப, (கக)

652. தொகுத்தல்விரித்த ரெகைவிரிமொழிபெயர்த்த ததர்ப்பட யாத்தலோ டனைமர பினவே.

இந்நான்கு வகையுங் காரணமாக மேற்கூறிய நால்வகை வழிநூலும் பெறலாம், என்றவாறு.

தொகுத்தலென்பது முதலூலுள் விரிந்ததனைச் சில்வாழ்நாட்சிற்றறிவின் மாக்கட்கு அறியத் தொகுத்துக்கூறல்; விரித்தலென்பது முதலூலில் தொகுத்தக் கூறுபட்டு விளங்காது சின்றதனை விளங்குமாற்றான் விரித்துக்கூறல். தொகைவிரியென்பது அவ்விருவாறும்பற்றித் தொகுத்து முன்னிறீஇ அந்நிறுத்த முறையானே பின் விரித்துக் கூறுதல். மொழிபெயர்த்தென்பது பிறபாடையாற் செய்யப்பட்ட பொருளினைத் தமிழ்நூலாகச் செய்வது. அதுவுந் *தமிழ்நூலுள் வழிநூற்கு மரபாமென்றவாறு. அதர்ப்படவென்பது நெறிப்படவென்றவாறு. நெறிப்படுதலென்பது அவ்வாறு மொழிபெயர்த்துச் செய்யுங்கால் அது கிடந்தவாற்றானே செய்யப்படும். தொகுத்தும் விரித்துந் தொகைவிரியாகவுஞ் செய்ததனாற் பயமில்லாத் தமிழர்க்கும் ஆரியர்க்குமென்பது. மொழிபெயர்த்தெனவே, பொருள்பிறழாமை பெற்றும். வழக்குநூலுள்ளும் மொழிபெயர்த்து யாக்கப்படுவன உள்வோவெனின் அற்றன்று ; அது வேண்டுமே ? வேதப்பொருண்மையும் ஆகம்பொருண்மையும் சியாயநூற் பொருண்மையும் பற்றித் தமிழ்ப்படுக்குங்கால் அவற்றிற்கும் இதுவே இலக்கணமென்றற்கு மொழிபெயர்த்தலையும் இவற்றுக்கட் கூறினானென்பது. இனிப், படர்ந்துபட்ட பொருண்மை

* முன் அச்சப் பிரதியில் 'தமிழ்நூல் உள்வழி நூற்கு மரபாமென்றவாறு' எனக் காணப்படுகிறது.

யவாகிய மாபுராணம், பூதபுராணமென்பன சில்வாழ்நாட்சிற்றறிவின் மாக்கட்கு உபகாரப்படாமையின், தொகுத்துச் செய்யப்பட்டு வழக்கு நூலாகிய தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கம் முதலாக இன்றுகாறும் உன தாயிற்றெனக்கொள்க. (கௌ)

653. ஒத்த சூத்திர முரைப்பிற் காண்டிகை
மெய்ப்படக் கிளந்த வகைய தாகி
யீரைங் குற்றமு மின்றி நேரிதின்
முப்பத் திருவகை யுத்தியொடு புணரி
நூலென மொழிப நுணங்குமொழிப் புலவர்.

இஃது, எல்லா நூற்கும் ஆவதோர் இலக்கணமுணர்த்துத் தல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : ஒத்த சூத்திரத்தினை உரைநடாத்தல்வேண்டினவழிப் பிறந்த காண்டிகையும், அக்காண்டிகையானும் விளங்காத காலத்து அதனையும் விளங்கக்கூறும் உரைவிகற்பத்துமாகிப் பத்து வகைக் குற்றமுமின்றி நுண்பொருள்வாகிய முப்பத்திருவகை உத்தியோடு பொருந்திவரின் அதனை நூலென்றுசொல்லுப நுண்ணிதின் உணர்ந்தரைக்கும் புலவர், என்றவாறு.

ஒத்தசூத்திரமென்றதனான் நூலின்வேறுகிய இருவகைப் பாயிர முஞ் சூத்திரத்தோடு ஒத்த இலக்கணத்தவென்பது கொள்க. உரைப் பினைன்றதனான் 'உண்ணின் நகன்ற உரையொடு பொருந்தி' (தொல்-செய்-166) வருதலை நூலிலக்கணமெனச் செய்யுளியலுட் கூறிப்போந்தாம்; அங்கனம் வேறுகிப் பொருந்திவருமெனப்பட்ட உரையின்றிச் சூத்திரத்தானே பொருள் நிகழ்ந்த காலமும் உண்டென்பதாம். இதனது பயம், உரையுங் காண்டிகையுமின்றிச் சூத்திரத்தானே சொற்புபொருள் உரைத்தலுமுண்டு, அஃது அவற்றையொழிய ஆகா இக்காலத்தென்றலாயிற்று.

உரைப்பினென்னும் வீனையெச்சம் கிளத்தலென்பதனோடு முடியும். வகையென்றதனான் உரையெனப்பட்டதுதானும் அக்காண்டிகையின் மெய்ப்படக்கிளந்ததேயாகலின் அவ்விரண்டுஞ் செய்யுளியலுட்கூறிவந்த உரைவிகற்பமேயென்பதுணர்த்தியவாறு. அஃதேற் காண்டிகையென்றாற்போல இதற்குப்பெயர் வேறுகூறானோவெனின் வேண்டியார் வேண்டியவாறு 'மறுதலைக்கடாஅ மாற்றமும்' (தொல்-மர-104) எல்லையின்றி இகந்துவருவனவெல்லாம் உரையுள் எழுதப்படாமையின், அதுவுக காண்டிகைப்பகுதியேயென்பது அறிவித்தற்கு வேறுபெயர் கூறாது மெய்ப்படக் கிளந்த வகையென்றேபோயினெனப்பது. மற்று இல்லதற்கும் இலக்கணஞ்சொல்லுவார்போல ஈரைக்குற்றமுமின்றியென்றதென்னையெனின் அவற்றை எதிர்மறுத்துக்கொள்ளும் பத்து வகைக்குணமுங் கோடற்குத் தந்துகூறினெனப்பது. அவை 'எதிர்மறுத் துணரின் றிறத்தவு மவையே' (தொல்-மர-109) என்புழிச் சொல்லுதும். அல்லதூஉம் இவைகூறியவதனானே பிறிதொருபொருள் கொள்ளப்படும் இடங்களும் உள, அவைநோக்கி அந்நகனக்கொள்ளாதனவுந் தொகுத்து உடன்கூறினெனப்பது. அவையும் அவற்றவிரிச்சுத்திரத்துட் கூறுதும். ஈரைக்குற்றமுமெனற உம்மையை எச்சப்படுத்துப் பிறவுக குற்றம் உளவெனப்பதுங் கொள்க. அவை முதனாலோடி மாறுகோடலும யாப்பினுட்சிதைதலும் போல்வன. அவை முன்னர்ச்சொல்லுதும். நேரிதினென்றதனான் முதல்வன் செய்த நூலாயினும் வழிநூலாயினும் அவ் வழிநூலின் முழுவதூஉந் தெரிந்துணரும் துண்ணுணர்வினார்க்கே முப்பத்திருவகை உத்தியும் புலனாவதெனக்கொள்க. அவையும் முன்னர்ச்சொல்லுதும். வகையதாகியென்பது புணரினென்பதனோடு முடிந்தது. புணரினென்பது மொழிபவென்பதனோடு முடிந்தது.

ஒத்தகுத்திரத்தினை உரைநடாத்தல்வேண்டிற் காண்டிகைப்பொருளின விளங்கச் சொல்லும் உரைவிகற்பத்ததாகியெனவே குத்திரமுங் காண்டிகையும் உரையுமென மூன்றும் அவற்றோடு குற்றமின்மையும் உத்திவகையுங் கூட்ட நூலிலக்கணம் ஐந்தாயின. இதனது பயம், இவற்றது விரிச்சுத்திரங்களான் உய்த்துணர்வான் எடுத்தோதித்

தொகுத்துக்காட்டலாயிற்று. மற்றும் குற்றத்தினை இடைவைத்து உத்திவகையினை ஈற்றுக்கண்ணைத்தென்னையெனின், ஈரைக்குற் றமுமின்றி வரும் இலக்கணம் முதனுற்கண் இல்லையென்பது 'முதல் வன்கண்' (தொல்-மர-106) என்புழிச் சொல்லுமாகலின், அவைபோல முதனுற்கண் உத்திவகையும் வாரா, சிறுவரவின வென்றற்கென்பது.

இனி, ஒத்தவென்றதொற் பொதுப்பாயிரமுஞ் சிறப்புப்பாயிர சூத்திரமும் தம்மினவேறென்றலும் அவ்விருவகைப்பாயிரவுரையுஞ் சூத்திரவுரையும் வேறெழுதப்படுமென்றலுஞ் சூத்திரவுரையுட் பாயிர வுரை மயங்கிவருவன உளவென்றலும் அவ்விருவகையுரைக்கும் வேற யினும் அவ்வுரைசெய்தான் பெயர் கூறுதன் முதலாகிய பாயிரவுரை கூற அமையுமென்றலுஞ் சூத்திரத்தானே பாயிரமில்லாதவழிப் பாயி ரம்போல நூன்முகத்து சிற்குமென்றலும் அங்கனம் நின்றவழிப் பொதுப்பாயிரமுஞ் சிறப்புப்பாயிரமும் உரைவகைத்தாற்பெய்துரைத் தலும் அவ்விருவகைப்பாயிரமுஞ் செய்தார் இன்னொன்றலுமென்று இன்னோரென்ன கோடலாயிற்று. இவைவெல்லாஞ் சூத்திரத்தோடு ஒத்த இலக்கணமேயாதலின் ஒத்தவென்னும் மாட்டேற்று னடங்கின.

அவை வருமாறு, "வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்" என் னும் பொதுப்பாயிரமும், 'வடவேங்கடர் தென்குமரி' (தொல்-பாயிரம்) -என்னுஞ் சிறப்புப்பாயிரமும் ஒழிந்த சூத்திரங்கள்போல நூற்பாவகவ ளாகி நூலின்வேறாகி இன்றியமையாவாயின. அவற்றிற்குச் சூத்திர வுரையோடு மயங்காமல் வேறுரையும் ஆண்டெழுதப்பட்டன. எழுத் தெனப்படுபு என்னுஞ் சூத்திரத்தினை சீரீஇ என்பது சூத்திரமெனவும், இவ்வதிகாரம் என்னபெயர்த்தோவெனவும், இவ்வதிகாரம் யாதனை நுதலியதெனவும், அவற்றிற்கு விடைகூறலும், இவ்வதிகாரம் எனைப் பகுதியான் உணர்த்தினுனெனவுங் கூறி ஒழிந்த ஒத்திற்கும் இவ்வாறே சூத்திரவுரையோடு பாயிரவுரை மயங்கச் சொல்லியவாறும் அவற்றவற் றுட் கண்டுகொள்க.

இனி, இவ்வுரைசெய்தார் யாரோவென்றவழி, மதுரைக் கணக் காயனரிமகனார் நக்கீரனா ன உரையெழுதினான் பெயர் கூறுதலுஞ் சூத்திரஞ்செய்தான்பெயர் கூறுதலோடு ஒத்த இலக்கணத்ததாயிற்று.

“அன்பி னைந்திணைக் களவெனப் படுவ
தந்தண ரருமறை மன்ற லெட்டனுட்
கந்தருவ வழக்க மென்மனார் புலவர்” (இறையனார்-1)

என்பது பாயிரமின்றித் தானே நூன்முகத்துலின்று இருவகைப் பாயிரவுரையும் பெய்து உரைக்கப்பட்டது. ‘வடவேங்கடந் தென் குமரி’ என்னுஞ் சிறப்புப்பாயிரஞ்செய்தார் பனம்பாரனானவும் “வலம்புரிமுத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்” என்னும் பொதுப்பாயிரஞ்செய்தான் ஆத்திரையன் பெயராசிரியனானவும் பாயிரஞ்செய்தான் டெயர் கூறியவாறு. ‘என்பதுபாயிரம்’ ‘என்னுதலிற்றே’வெனப் பாயிரவுரைக்கு முகவுரைவந்தவாறு கண்டுகொள்க. பிறவும் அன்ன. (கஅ)

654. உரையெடுத்ததன்முன் யாப்பினுஞ் சூத்திரம் புரைதபவுடன்படக் காண்டிகைபுணர்ப்பினும் விடுத்தலும் விலக்கலு முடையோர் வகையொடு புரைதப நாடிப் புணர்க்கவும் படுமே.

இஃது, ஐயம் அறுத்தனுதலிற்று; என்னை? மேற்கூறிய சூத்திரம் உரைபெறுங்காற் காண்டிகையும் உரையும் வேறுவேறு பிறக்கக்கண்ட மாணக்கன் ஒழிந்தனவும் ஒன்றொன்றினை ஒழித்துவருங்கொலென்று ஐயுற்றற்குக் காண்டிகையும் உரையுமே கண்டாய் ஒன்று ஒன்றினை ஒழித்துவருவன வென்று ஐயம் அறுத்தமையின். மேலதற்கே புற னடையெனவும் அமையும்.

இதன் பொருள் : உரையெடுத்து அதன்முன் யாப்பினும்-காண் டிகையினை விளக்குங்கருத்தினாலும் அக்கருத்தினறியும் அச்சூத்திரத் திற்கு உரைதொடர்த்தெழுதினும் ; சூத்திரத்தினை அதுவென்று சுட் டினான் ‘முற்படக் கிளத்தல் செய்யுளு ளுரித்து’ (தொல் - சொல் - கிள - 39) என்பதனா னெனவுணர்க.

சூத்திரம் புரை தப உடன்படக் காண்டிகை புணர்ப்பினும் - அச்சூத்திரத்திற்கு இடையின்றிக் காண்டிகை பொருந்தச்செய்யினும்

‘புனாதப’ என்பதனான் மேல் இடைபுகுமெனப்பட்ட பாயிரவுரை யின்றிச் செய்த காண்டிகைக்கும் பெரும்பான்மையெனக் கொள்க. ‘உடன்பட’ என்பதனாற் காண்டிகையல்லாத முகவுரைக்கண்ணே முன் னும்பின்னுங் காண்டிகைபெய்து உரைத்தலுங்கொள்க. கொள்ளவே, முற்கூறிய ஐந்தும் ஒருங்குவருதலும் இவ்வாறே பெற்றும்.

விடுத்தலும் விலக்கலும் உடையோர் வகையொடு—கடாவிற்கு விடைகூறுவாரும் போலி மறுப்பாருஞ் சொல்லுஞ் சொற்பகுதியோடு; ‘வகை’ யென்றதனான் அவவிருபகுதியுங் காண்டிகைக்கு வருங்காற் குறிப்பினாற் கொள்ளவருமெனவும் உரைக்கண வருங்காற் கூற்றினாற் கொள்ளவருமெனவுங் கொள்க. அஃதேற் கூற்றினாற் கோடன் ‘மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமு முடைத்தாய்’ (தொல்-மர-104) என வருகின்ற சூத்திரத்திற் பெறு துமெனின், அற்றன்று; அது பிறன்கோள் பற்றி மறு தலைக் கடாஅ மாற்றமுங் கூறுதற்குச் சொல்லினான்; அஃது அன்னதன்றி அறியாது வினாவற் துணையாகலின் வேறென்பன. விடுத்தலெனவே வினாவினை விடுத்தல்பெற்றும். விலக்கலெனவே அஃதல்லாப் போலியை விலக்குதலெனபது பெற்றும்.

புரை தப நாடிப் புணர்க்கவும் படுமே—காண்டிகையிரண்டும் உரையிரண்டுமென்று வருகின்ற நான்கன்கண்ணும் இடை அந்தர யின்றிப் புணர்க்கவும்படும் அவவிருபகுதியும், என்றவாறு.

அஃதாவது, காண்டிகைப்பகுதி இரண்டற்கும் விடுத்தலும் விலக்கலும் உடையோர் குறிப்பினாற் கொள்ளவைத்தலும் ஒழிந்த உரையிரண்டன் கண்ணும் அவை கூற்றினாற் கொள்ள வைத்தலு மென உணர்க. உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. என்னை? காண்டிகையும் உரையும் ஒன்று ஒன்றனை ஒழித்தும் வருமென்றமையின். ஒழியாதுவருதல் உடன்படவென்றதனால் தழுவப்பட்டது. இவற் றிற்கு உதாரணமாமாறு தத்தம்விரிச்சூத்திரத்துட்சொல்லுதம்.(கக)

655. மேற்கிளந் தெடுத்தயாப்பினுட் பொருளொடு
சில்வகை யெழுத்தின் செய்யுட் டாகிச்

சொல்லுங் காலை யுரையகத் தடக்கி
 றுண்மையொடு புணர்ந்த வொண்மைத்தாகித்
 துளக்க லாகாத் துணைமை பெய்தி
 யளக்க லாகா வரும்பொருட் டாகிப்
 பலவகை யானும் பயன்றெரி புடையது
 சூத்திரத் தியல்பென யாத்தனர் புலவர்

இது, சிறுத்த முறையானே சூத்திரமாமா றுணர்த்துதல் துத
 விற்று.

இதன் பொருள் : மேற் கிளந்து எடுத்த யாப்பினுட் பொரு
 ளொடு—‘சூத்திரர் தானே, ஆடி சிழலி னறியத் தோன்றி- நாடுத வின்
 றிப் பொருணனி விளங்க - யாப்பினுட் டோன்ற யாத்தமைப்
 பதுவே’ (தொல்-செய்-169) என மேற் செய்யுளியுள்ள விதந்தோ
 திய இலக்கணமுடைத்தாய்:

எனவே, வழுவமைக்கின்ற கிளவியாக்கத்து முதற்கண்ணே
 வினையியலுட் கூறப்படும் இலக்கணத்தினை ஆண்டு ஓர் உபகாரப்
 படக் கூறியதுபோல அடிவளையின்மைக்கு ஆண்டுகூறியதல்லவிச்
 சொல்லப்பட்ட இலக்கணம், ஈண்டு இனிக் கூறுகின்ற இலக்கணத்
 தோடு கூடி மரபெனவேபடும் என்றாலும். ஆண்டுப் பொது
 வகையாற் கூறிய நூலிற்கும், இஃதொக்கும்; என்னை? பலருத்
 திரர் தொடர்ந்து நூலாகி ஈண்டே மரபுகூறப்படுதலின். உரையா
 யின் அன்னதன்றி நால்வகையுரையுள் ஏற்பன பகுதிவேறுபடும் மரபு
 கூறுகின்றமையின் அது செய்யுளியலுட்கூறியவாறுபோலாதுவேறென
 வேபடும் ஈண்டென்பது. இனி, முற்கூறிய பாயிர இலக்கணத்தினை
 இன்றியமையாது சூத்திரமென்றற்கும் இதுவே ஒத்தாகக் கொள்க.
 என்னை? மேற்புறத்துகின்ற மேற்கிளந்தெடுத்த யாப்பெனவேபடு
 மாகலினென்பது. இதனது பயம் பாயிர இலக்கணங்களோடு பொருந்
 தச் சூத்திரஞ் செய்த லென்பதாயிற்று. இஃது ஒப்பக்கூறலென்னும்
 உத்திவகை. மேற்கிளந்தெடுத்த இலக்கணமாவது, ஆடிசிழற்போல்

பொருளானுந் தேர்தல்வேண்டாமற் பொருட்பெற்றி உணர்கின்றாங்குச் சூத்திரத்தொடருள் இலக்கியமின்றாயினும் அதனை இதுகேட்டான் காணுமாற்றாற் செய்தலாயிற்று. இனி மேற்கிளந்தெடுத்த பாயிர இலக்கணச்சூத்திரத்தோடு பொருந்துங்காற் பொதுப்பாயிர இலக்கணம் பொருந்தா, சிறப்புப்பாயிர இலக்கணம் எட்டிமே பொருந்துவனவெனக்கொள்க. அஃதென்னைபெறுமாறெனின், மேற்கிளந்த யாப்பென்னுது எடுத்த யாப்பென்றதனானே ஒருநூற்குச் சிறப்புவகையான் இன்றியமையாதாகி எடுத்தக்கொள்ளப்படுவது 'வடவேங்கடந் தென்குமரி' என்றற்போலுஞ் சிறப்புப்பாயிரமாகலானும், பொதுப்பாயிரம் எல்லாநூன்முகத்தும் உரைக்கப்படுமென்றற்கும் அங்ஙனங் கூறப்பட்டது.

சிலவகை எழுத்தின் செய்யுட்டாகி—ஆடிசீழலின் அறியச்செய்யுங்கால் அதுபோல ஒருவழிப் பொருளடக்கி ஒருவழி வெள்ளிடைகிடப்பச் செய்யப்படாது பொருட்கு வேண்டிஞ் சில சொல்லாற் செய்யுஞ் செய்கைத்தாக்கி; செப்புகொன்றான் அடிவரைச் செய்யுளின் வேறுபட்ட பொருட்பாட்டிறாசிய அடிவரைப்பாட்டினுட் சிறப்புடைய ஆசிரியத்தானும் வெண்பாவானுஞ் செய்யவும்படுஞ் சூத்திரமென்றற்கென்பது. என்னை? மண்டிலப்பாட்டின் உடம்பொடு புணர்த்துச் சூத்திரஞ் செய்தமையானுஞ் சின்மென்மொழியிற் றாயபனுவல் வெண்பாட்டாகி வருமாதலானுமென்பது.

சொல்லுங் கால உரையகத்து அடக்கி—பொருளானும் போலியானுஞ் சொல்லுவார் சொல்லுங்கால் அவ்வுரையெல்லாந் தன்னகத்தடக்கி; துண்மையொடு புணர்ந்த ஒண்மைத்தாகி—பருப்பொருட்டாகிய பாயிரம்போலாது துண்பொருட்டாகிய பொருள் கேட்டார்க்கு வெள்ளிதன்றி உள்ளுடைத்தாகி; துளக்கலாகாத் துணைமை எய்தி—முன்னும் பின்னுங் கிடந்த சூத்திரங்களானே தன்னுட்பொருள் இன்றியமையாதாகலெய்தி; எனவே, ஒன்றொன்றினை இன்றியமையாத உறுப்புப்போலச் செய்யல் வேண்டிமென்றவா றாயிற்று; அளக்கலாகா அரும்பொருட்டு ஆகி—அளத்தற்கரிய பெரும்பொருட்டாகி; பல்வகையானும் பயன் தெரிபுடையது—பலவாற்றானும் பொருள்

வினக்க வருவது; சூத்திரத்து இயல்பென யாத்தனர் புலவர்—இவை யெல்லாஞ் சூத்திரத்திலக்கணமென்று முதனூல்செய்த ஆசிரியராற் சொல்லப்பட்டன, என்றவாறு.

இஃதியல்பெனவே இவற்றிற் சிறிய வேறுபட்டன விகாரமென் றானும்.

‘உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி

யகரமு முயிரும் வருவழி யியற்கை’

(தொல்-எழுத்-தொகை-21.)

என்றவழி யகரமும் உயிரும் வருவழியெனவே இது சிலைமொழித் தொழிலென்பது, ஆடிசீமூலின் அறியத்தோன்றிற்று. இனி, சிலை மொழித்தொழில் வேறுகூறினமையின் ‘மயங்கா மரபி னெழுத்து முறை காட்டி’ (தொல்-பாயிரம்) எனப் பாயிர இலக்கணத்துடன் பொருந்துவதாயிற்று. இனி, எண்வகையாற் பரந்துபட்ட புள்ளியிற் றுச் சொல்லினை யெல்லாம் உகரமொடுபுணரும் புள்ளியென அடக்கின மையிற் சிவ்வகையெழுத்தின் ‘செய்யுளுமாயிற்று. யகரமும் உயிரும் வருவழி இயற்கையென வருமொழிப்பரப்பெல்லாம் அடக்கினமை யின் அதற்கும் இஃதொக்கும், இதனைப்பற்றியெழுந்த பொய்ப்பொரு ளும் மெப்பொருளும் பலவாகலின் உரையகத்தடக்கலும் உடைத்தா யிற்று. தொகைமரபினுள்ளும் உயிர்மயங்கியலினுள்ளும் புள்ளி மயங்கியலினுள்ளுந் குற்றியலுகரப்புணரியலினுள்ளும் பரந்துபட்ட பொருளினே துழைத்து வாங்கிக்கொள்ள வைத்தமையின் துண்மை யொடுபுணர்ந்ததாஉமாயிற்று. இச்சூத்திரம் பொருளுரைத்தவழியும் வெள்ளிதன்றி உள்ளுடைத்தாகலின் துண்மையுடைத்தெனவுமபட்டது. ‘குறியதன் முன்னர்த் தன்னுரு பிரட்டலும்’ (தொல்-எழுத்-தொகை-18) என்பதாஉம் ‘ஞகாரை யொற்றிய தொழிற்பெயர் முன் னர்’ (தொல்-எழுத்து-புள்ளி-1) என்பதாஉம் முதலாயவற்றிற்கும் இஃது இன்றியமையாதாகலும் இதற்கு அவை இன்றியமையாவாகலும் உடையையின், துளக்கலாகாத்துணைமையெய்தியதுஉமாயிற்று. இரு பத்துநான்கீறும் இருபத்திரண்டிமுதலும்பற்றி எழுந்த மொழிகளெல்

லாம் வேற்றுமைக்கண்ணும் அல்வழிக்கண்ணும் இருமொழித்தொழி
லும் ஒருவகையால் தொகுத்தக்கூறினமையின் அளக்கலாகா அரும்
பொருட்டாதலும் பெற்றும். இங்ஙனம் வருதல் இயல்பெனவே
சிறிய வேறுபட்டுவருவன உளவாயின் அவையும் அமையுமென்றும்.
அவை,

‘அந்நா லேந்து மூன்றுதலை யிட்ட
முன்னுறக் கிளந்த வுயர்திணை யவ்வே’

(தொல்-சொல்-வினை-11.)

என்றற்போல்வனவும் பிறவும் இலேசுசொல்லும் இயல்பன்றி விகார
மெனப்படும். (சூ00)

656. பழிப்பில் சூத்திரம் பட்ட பண்பிற்
கரப்பின்றி முடிவது காண்டிகை யாகும்.

இது, முறையானே காண்டிகையாமாறுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : குற்றமில்லாத சூத்திரத் தனதுட்பட்ட இலக்
கணத்துள் ஒன்றுக கரவாது முடியச்செய்வது காண்டிகையாம், என்ற
வாறு.

பழிப்பில்சூத்திரமென்றதனாற் காண்டிகைசெய்யத்தகாதென்று
இசுழ்ச்சிப்படப் பரந்தன் உளவாயின் மறுத்துச்செய்கவென்பதாம்.
இதனை வருகின்ற காண்டிகைக்கும் அகலவுரைக்கும் ஏற்பித்துக்
சொல்க.

உதாரணம்: “எழுத்தென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன
அகரமுத, நகர விறுவாய் முப்பஃது” என்று சொல்லுவார் ஆசிரியர்,
சார்ந்து வரலிலக்கணத்த மூன்று மல்லாத இடத்து” எனவரும். பிற
வீழ் அன்ன. இனி மறுத்துச் செய்யுநகால்,

‘வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்
வெறியாட் டயர்ந்த காந்தளும்’ (தொல்-புறத்-5.)

என்பது தெய்வச்சிறப்பினை அறியுஞ் சிறப்போடு வெவ்வாயுடைய வேலனது வெறியாட்டினை ஆடிய காந்தனுமென்றாற்போல வருவன பலவுங்கொள்க. இங்ஙனங் கூறிய உதாரணங் காட்டல்வேண்டாமையை உணர்ந்து உரைநடந்தகாலமும் உடையவாகும் முற்காலத்துநூல்களென்பது கருத்து. அஃதேல், உதாரணத்தோடுவருங் காண்டிகையிலவோவெனின், அது வருகின்ற சூத்திரத்துட் சொல்லுதும். கரப்பில்லதென்னது முடிவதென்றான் அதனற் பரந்துபட்ட சூத்திரத்தினை அங்ஙனம் மறுததுச்செய்யாது தொகுத்துக் காண்டிகைபான் உரைக்குங்கால் உட்பொருளெல்லாம் விளங்காமற் கரந்துசெய்தலும் உண்டென்பது கொள்க. அது 'வெறிபறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன் - வெறியாட் டபர்ந்த காந்தனும்' என்பது முதலாக இக் கூறப்பட்ட இருபத்தொரு துறையுங் சரந்தையெனப்படுமென்றாற்போல மாட்டென்னுஞ் செய்யுளுறுப்பினைத் தோற்றுவாய் செய்து விடுதல். பிறவும் அன்ன. (க0க)

657. விட்டகல் வின்றி விரிவொடு பொருந்திச்
சுட்டிய சூத்திர முடித்தற் பொருட்டா
வேது நடையினு மெடுத்துக் காட்டினு
மேவாங் கமைந்த மெய்ந்நெறித் ததுவே.

இது, மேலதற்கோர் புறனடை எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுமாம். என்னை? காண்டிகையை மேலதனோடு இருவகைய என்ற மையின்.

இதன் பொருள் : விட்டகல்வின்றி விரிவொடு பொருந்தி—சொற்படுபொருள் சொல்லுங்கால் தொடர்மொழிகளைத் தொகைகிலையினிலை முதலாயவற்றாற் பகுத்துக்கூறுது பகுத்துக்கூறும் உரைவிகற்பம் போன்று மற்றப்பொருள் தோன்றி; விடுத்தலென்பது, கண்ணழிவு; அக்கண்ணழிவான் அகன்றுபடுதல் விட்டகல்வெனப்பட்டது. அங்ஙனம் அகன்றுபடுதலின்றியெனவே, இஃது இன்னவேற்றுமையுத்தொடர் இஃது இன்னபயனிலைத்தொடரென்றாற்போலச் சொன்னிகழ்ச்சியுடைத்தாயின் அஃது உரையெனப்படுமென்றாலும்.

சுட்டிய சூத்திரம் முடித்தற் பொருட்டா—இது சியமச்சூத்திரம் அதிகாரச்சூத்திரமென்றாற்போல முதற்கட் சொல்லிய சூத்திரப்பெயரீனை அவ்வாறாகி முடிந்த முடிபுசொல்லுதல் பொருட்டாக; ஏது கடையினும்—சியமச் சூத்திரமென்றானும் பிறிதொன்றென்றானும் மேற்கொண்டக்கால் இன்னது காரணத்தினெனக் காரணங்கூறும் வழக்கினனும்; எடுத்துக்காட்டினும்—அங்ஙனங் காரணங் கூறியக்கால் அதற்கேற்பது ஒன்றாயினும் உதாரணமாயினும் வழிநிற்காயின் முதலால் எடுத்துக்காட்டுதலாயினும் ஒன்றுபற்றியும்; மேலாக் கமைந்த மெய்ந்நெறித்து அதுவே—சூத்திரஞ்செய்த ஆசிரியன் வேண்டியதே சொல்லி விடும பொருளிலக்கணத்திற்று மேற் கூறிவருகின்ற காண்டிகை, என்றவாறு.

இது, 'மெய்ந்நெறி' டென்பது சூத்திரத்துச் சொல்லிற் கருதிய பொருளிலக்கணம். அதனை அவன் வேண்டியாகுசு சொல்லி முடிப்பினல்லது சூத்திரத்துச் சொற்கண் வந்த சொல்லாராய்ச்சியும் எழுத்தாராய்ச்சியும் அறிபவேண்டிவெவல்லாஞ் சொல்லாரென்பது கருத்து. இதனை ஈற்றுச்சண் வைத்ததனானே வருகின்ற உரையும் இங்ஙனம் விட்டகல்வனறி வருதலுடைத்தெனக் கொள்க.

உதாரணம்: 'இயற்கைப் பொருளை யிற்பெனக் கிளத்தல்' (தொல்-சொல்-கிளவ்-19) என்பது தன்நன்மையான் ஈசுழ்பொருளை இன்னதன்மைத்தென்று சொல்லுகவென்றவாறு. அது ஈலம்வலிது நீ தண்ணிது தீவெய்து வளியுளரும் என்றாற்போல்வன. இதற்குக் கருத்தோதுதல் பாயிரவகையாற் பெறுமெனபது 'உரைப்பிற் காண்டிகை' (தொல்-மர-98) என்புழிக் கூறிவந்தாம். மற்று, 'உயர்தினை பென்று சொல்லுப ஆசிரியர் மச்சட் சுட்டின்கண், அஃறிணையென்று சொல்லுப ஆசிரியர் அவரல பிறவற்றுக்கண், அவ்விருதினைப் பொருண் மேலும் இசைக்குஞ் சொல்லினை' டென்றக்காலும் 'வேற்றுமையெனப் பீட்ட பொருள் எழு' என்றக்காலும் உதாரணங்காட்டுமாறெனனை? அவற்றவற்றட்பின் வேற சூத்திரங்களான்,

ஆதே வறிசொன் மததே வறிசொற்
பல்லோ ரறியுஞ் சொல்லொடு செவணி'

(தொல்-சொல்-கிள-2)

எனவும்,

" ஒன்றறி சொல்லே பலவறி சொல்லென்று"

(தொல்-சொல்-கிள-3)

எனவும்,

' அவைதாம், பெயர்ஐ யொடுகு

இன்அது கண்' (தொல்-சொல்-வேற்-3)

எனவும் உதாரணங் கூறுமாவெனின், அவை துளச்சலாகாத்
துணைமையெய்தி நின்றமையின் அவ்வாறு உதாரணம் ஆண்டுகாட்
டாக்காலும் அமையும், அவற்றைப் பிற்கூறுமாகவினென்பது. அவ்
வதூஉம் எதிரதுநோக்கி உயர்த்திணைச்சொன் மூன்றும் அஃறிணைச்
சொல் இரண்டுங் காட்டியக்காலும் இழுக்கன்றென்பது. ஒழிந்த
வற்றிற்கும் இஃதொக்கும். (40௨)

658. சூத்திரத் துப்பொரு ளன்றியும் யாப்புற
வின்றி யமையா தியைபவை யெல்லா
மொன்ற வுரைப்ப துரையெனப் படுமே.

இது மேல் 'ஒத்த சூத்திர முரைப்பிற் காண்டிகை மெட்ப்படக்
கிளந்த வகையதாகி' (தொல்-மர-98) என நிறுத்தமுறையானே
காண்டிகையினை மெட்ப்படக்கிளந்த வகையுணர்த்துதல்துதலிற்று.

இதன் பொருள் : மேற் 'பழிப்பில் சூத்திரம் பட்ட பண்பின்'
(தொல்-மர-101) வருதலும், அதுவே ஏதுவும் எடுத்தக்காட்டும்
உடைத்தாகி வருதலுமென இருவகையும் உடைத்தென்றான், இனிச்
சூத்திரத்துப்பொருளன்றியும் ஒருதலையாக அதற்கு இன்றியமையாத
பொருள்தவனவெல்லாம் அதனோடு கூட்டிச் சொல்லுதல் உரையெனப்
படும், என்றவாறு.

அவை 'இயற்கைப் பொருளை யிற்றெனக் கிளத்தல்' (தொல்-சொல்-கிள-19) என்றவழி எடுத்தோத்தின்றி நிலம்வலிதாயிற்றென னும் வழுவமைதிகோடலும் 'ஒத்த சூத்திரம்' என்றவழிப் பாயிரம் ஒத்த சூத்திரமென்றுகோடலும் இன்றோரென்னகொள்க. எல்லா மென்றதனாற் சூத்திரப்பொருளேயன்றி எழுத்துஞ்சொல்லும்பற்றி ஆராயும்பகுதியுடையவாதல் வேண்டும் அவ்வுரையென்பது கொள்க. இனி, மேற் காண்டிகைக்கு ஒதிய இலக்கணங்களுள் இதற்கேற்பன வெல்லாம் அதிகாரத்தாற் கொள்ளப்படும். அவை ஏதாவும் கடையும் எடுத்துக்காட்டுஞ் சூத்திரஞ்சுட்டுதலுமென்று இன்றோரென்ன கொள்க. இவையெல்லாம் தழுவுதற்குப் போலும் 'இன்றி யமையா தியைப்பவை யெல்லாம்' என்று எடுத்தோதுவானாயிற்றென்பது. (க1)க)

659. மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமு முடைத்தாய்த்
தன்னு லானு முடிந்த நூலானு
மைபமு மருட்கையுஞ் செவ்விதி னீக்கித்
தெற்றென வொருபொரு ளொற்றுமை கொளிஇத்
துணிவொடு நிறற் லென்மனா புலவர்.

இதுவுங் காண்டிகைபோல உரையும் இருவகைத்தென்பது அறியு மாற்றான் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி யுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமும் உடைத்தாய்—மறுதலைமாற்றத்தினை இடைசெறித்துக் கடாவுதலும் அதற்கு மறு மாற்றமாகிய விடைகூறுதலும் உடைத்தாய் ; தன் நூலானும்—உரையெழுதுவானாற் கூறப்படுகின்ற உரை தனக்கு முதலூலாகிய சூத்திரத் தானும் ; இதனானே உரையின்றிச் சூத்திரமே நூலெனப்படுவது உமாயிற்று ; முடிந்த நூலானும்—அதன் முதலூலானும் ; முடிந்தநூ லென்பது இணைநூலென்பாரும் உளர் : இணைவன கூறத் தான் கூறானாயின் அது குன்றக்கூறலென மறுக்க. அங்ஙனங் கொள்ளும் பொருண்மை யுளவாயின் அவை 'சூத்திரத்துப்பொருளன்றியும்' என்பதனான் அடங்கும். மற்று முதலூலாற் கூறியபொருள் சில

குன்றக்கூறினன்போல முடிந்தநூலாற் கொள்க என்றதென்னை யெனின், அற்றன்று; இப்பொருண்மை முடிந்தநூலினும் உண் டென்று எடுத்துக்காட்டப்படுமென்றனென்பது. இது, மேல் 'ஏது நடையினு மெடுத்துக் காட்டினும்' (தொல்-மர-102) என்றவழிப் பெறுதமாயினும் முதனூலல்லது எடுத்துக்காட்டப்பெறா அரென்றற்கு ஈண்டு வரைந்துகூறினென்பது. எனவே, இணை நூலும் அவற்று வழிநூலும் எடுத்துக்காட்டுங்கால் தனக்கு முதல்வராயினரை நாட்டி அவர் கருத்தேபற்றிப் பிறர்செய்தாரெனினல்லது பிறர்மேல் தலைமை சிறீஇ அவர்கருத்துப்பற்றி இவர் செய்தாரெனக்கூறார். அங்ஙனங் கூறின் அவர்நூற்கே உரையெழுதுவா னல்லனோவென மறுக்க. இனி 'வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின் முனைவ' (தொல்-மர-94) னாற் செய்யப்பட்ட முதனூற்காயின் முடிந்த நூல் எடுத்துக்காட்டுத லென் னும் இவ்விலக்கணமின்றென்பதுகொள்க, ஒருதலையன்மைபென்னும் உத்திவகைபற்றி யென்பது.

ஐயமும் மருட்கையுஞ் செவ்விதின் நீக்கி—ஐயவுணர்வும் பொய் யுணர்வுஞ் செம்பொருளினுன் நீக்கி; தெற்றென ஒருபொருள் ஒற் றுமை கொளீஇ—அச்செம்பொருள் கருவியாகக் கேட்பான் உணர்வு மருட்கை நீக்கி மெய்யுணர்ந்து தெற்றெனவும் இரட்டிடுதனீக்கி ஒற்றுமைசொளுத்தியும்; துணிவொடு சிற்றல் என்மனர் புலவர்— கவர்படச் சொல்லாது ஒருபொருள் துணித்துரைத்து மாறுதலும் அதி காரத்தான் சிற்ற உரையிலக்கணம், என்றவாறு.

மறுதலையும் மாற்றமுமென்பது கடா விடை; ஐயமும் மருட் கையுஞ் செவ்விதனீக்கல ஒருபுடை பொப்புமையுடைய போலியும் அதற்கு ஒன்றும் இயைபில்லாத பொய்ப்பொருளுமெனப்படும். 'பிறிது பிறிதேற்றலு முருபுதொகவருதலும்' (தொல்-சொல்-வேற்-ம-21) என்றவழிப் பிறிதென்று ஒருகாற்சொல்ல ஆறுமுருபெனவும் பின் னொருகாற்பிறிதென ஒழிந்த உருபெல்லாந் தழுவுமெனவுஞ் சொல்லு தல் போலியெனப்படும். என்னை? அவ்வாறுவதனோடு ஏழாமுருபும் பிறவுருபேற்கும் வழக்குள்வழி ஒன்றினக்கொண்டமையின் அஃது ஒருபுடையொப்புமையுடைத்தாகி அப்பொருளன்றெனவும்படாது மற்

ஞென்றனைக் கோடல்பொருளெனத் துணியவும்படாது ஐயவுணர்வு செய்தமையின் அது போவியாயிற்று. இனிப், 'பிறிதுபிறிதேற்றலும்' உருபுதொக வருதலும்' என்னும் இரண்டும்மையும் பொருளிலவென்று பிறிது பிறிதேற்றலும் உருபுதொக வருவதற்கண்ணென்று பொருள் கூறுதல் போல்வன சூத்திரத்தின் கருத்தறியாது பொய்யையெய் பென்று மயங்கிய மருட்கையெனப்படும். இவ்விரண்டினையும் நீக்கி உண்மை உணர்த்துதல் உரையெனப்படுவதாயிற்று. கீற்றலென்பது கீறிக் அவ்வுரையென்றவாறு. தன் நூலானும் முதலானானும் ஐயமும் மருட்கையும் நீக்குககால் அவற்றுட்கிடந்த செம்பொருளானே கீக்கப்படுமென்பது இரண்டுகண்ணானுங் கூர்மையாற் பார்த்தானென்பதுபோலக் கொள்க. (சுப)

660. சொல்லப் பட்டன வெல்லா மாண்பு மறுதலை யாயினு மற்றது சிதைவே.

இது, வழிநாற்கே ஆவதோர் வேறுபாடு மீணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : மேற்கூறிய சூத்திரமுங் காண்டிகையும் உரையுமென்னும் மூன்றற்குஞ் சொல்லப்பட்ட இலக்கணமெல்லாஞ் சிதைவாது மாட்சிமைப்படினும் முதலானோடு மாறுகொள்ளின் அவற்றான் எல்லாஞ்சிதைந்தெனவேபடும அந்நூல், எனறவாறு.

மறுதலையினுமென்ற உம்மை எதிரது தழீஇயிற்று; மேற்கூறும் பத்துவகைக் குற்றமுமேயன்றி வழிநாற்கு இதுவுங் குற்றமாமென்றமையின் ஈரைக்குற்றமுமின்றி என்பதனை நோக்க இறந்தது தழீஇயிற்றமாம். இதனானே, பிற்காலத்து நூல்செய்வார் நூலிலக்கணம் பிறழாமற் செய்யினும் முற்காலத்து நூலோடு பொருண்மாறுபடச் செய்யின் 'அது மரபன்று வழிநாற்கென விலக்கியவா ராயிற்று. எனவே, முதலுற்காயின் இவ்வாராய்ச்சியின்றென்பது கருத்து. என்னை? முதல்வனுன் மாறுபடுதற்கு அதன் முன்னையதோர் நூல் இன்மையினென்பது. அல்லது உம் 'மற்றது' என்று ஒருமை கூறினமையானும் இது வழிநாற்கே விலக்கின்றென்பது கொள்க. மற்று

மேல் 'முதலும் வழியுமென ததலிய நெறியின்' (தொல்-மர-93), எனவே முதலுலின் வழித்து வழிநூலென்பதும் மறுதலையாயிற் சிதைவென்பதும் பெறுதுமாதலின் இச்சூத்திரம் மிகையாம் பிறவெனின், அற்றன்று; முதல்வழியென்பன முன்னும் பின்னும் காட்டினன்றி மாறுபடாமைக் கூறல்வேண்டு மென்பதும் பெறுதுமாதலின், அது கூறல்வேண்டுமென்பது. பெருமாதலின் இது கூறல்வேண்டுமென்பது. அல்லாக்கான் முன்னோர்நூலின் முடிபு ஒருங்கொவ்வாமைப்பின்னோன்வேண்டும்கற்பங்கூறுவான்செல்லுமென்பது. (க00),

661. சிதைவில வென்ப முதல்வன் கண்ணே.

இது, மேற்கூறிய வழிநூற்குப்போல முதலுற்கே ஆவதோர் வேறுபாடுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள்: மேற் பொதுவகையாற் கூறப்பட்ட நூலிலக்கணம் ஐந்தனுள் ஈரையாகுற்றமுமின்றியென முன்னே ஒதிய இலக்கணம் ஒன்று; முதலுற்காயின் அம்மரபின் இலக்கணம் வேண்டுவதன்று, என்றவாறு.

சிதைவிலக்கணத்தைச் சிதைவென்று ஒதினான் ஆகுபெயர்⁰ ரானென உணர்க. மற்று 'வினையினீங்கி விளங்கிய அறிவின்' முனைவற்குச் சிதைவிலவென்பது அறிவானே உணர்வெனின, எடுத்தோத்துக் களைந்து உய்த்துணர்தல் பயமின்றென்பது. அல்லதாஉம் முதலுற்கு முன்னையதோர் நூலினை இலக்கியமாகப் பெறினன்றே முதல்வன்றான் நூலிலக்கணஞ் செய்வது. மற்று அன்னதோர்நூலின் அவன்செய்யாத நூலிலக்கணம் யானசெய்தேனெனவும் அவற்றுச் சிதைவினையே முதலுற்கண் இலையென்றதாஉம் ஒழிந்த நானகும். முதல்வனுற்கண்ணே உளவாகலின் அவற்றை இலக்கணகூறினான் எனவும் இனிக் குற்றநகளும் பிறோன்றுகொடுவென்று அஞ்சி இஃகனம் அவற்றை வரையறுத்து யான் பாதுகாக்கின்றெனெனவும் ஆஃகனம் பாதுகாத்து இவ்விலக்கணங்கள் ஒதிற்றும் அவன்முதலுலே இலக்கியமாகப்பெற்றனவுங் கூறியது கூறல்போல்வன வேறோர்

பொருள் விளக்குமாயிற் குற்றமன்றென்பதனையும் யானே கூறியதன்றி முதல்வனாயிற் சிலவகையெழுத்தின் செய்யுட்டாகவே அவற்றை வேறவேறு விதித்துப் பரந்துபடச் செய்யுமெனவும் இவையெல்லாம் அறிவித்தற்குச் 'சுதைவிலவென்ப முதல்வன்கண்' என்றனென்பது. மற்று முதல்வன் யாப்பே கூறுமாயின் அந்நூற்குத் தந்திரவுத்தியும் வேண்டுவதன்றும் பிறவெனின், அங்கனமே முதலூற்காயின் மூப் பத்திருவகையுத்திவாராது சிறுபான்மையான் வருமென்றற்கன்றே ஈரைக்குற்றமுமின்றி நேரிதின் மூப்பத்திருவகை யுத்தியொடு புணர்ந் ததென ஈண்டு விலக்கப்பட்ட குற்றத்தின் பின்னர் அவ்வுத்தியை வைத்தகருத்தென்பது ஆண்டுங் கூறவாமாயிற்றென்பது. மற்று முத லூலினான் நூல் இலக்கணங் கூறானேவெனின் கூறினனே யன்றோ? தான் ஒருவகையான் நூல்செய்து மற்று அதுவே நூலிலக்கணமெனப் பிற்காலத்தார்க்கு அறிபவைத்தமையினென்பது. மற்றுச் சுதைவில வென்பார் யாரோவெனின் ஈகழ்காலத்தாசிரியரும் எதிர்காலத்தாசிரி யருமென உணர்க. (க0சு)

612. முதல்வழி யாயினும் யாப்பினுட் சிதையும்
வல்லோன் புணரா வாரம் போன்றே.

இதீ, முதலூலொடு மறுதலைப்படுதல் வழி நூற்குக்குற்றமென் கின்றது.

இதன்பொருள்: முதல்வழியாயினும் யாப்பினுட்சிதையும் - அதி காரத்தானே முதலூலினைக் குற்றமின்றி வருவவென்று ஈண்டு இலக் கணங்கூறல் வேண்டுவதன்றென்றான் இனி அம்முதலூலினை மாறு படாமல் ஆண்டோதிய பொருண்மை கூறுமாயினும் நால்வகையாப்பி னுண் முதனின்ற மூன்றும் பற்றி வழிநூற்குக் குற்றம்பிறக்கும்: மற்று மொழிபெயர்த்தலொழியக் கொள்ளுமாறென்னையெனின், யாப் பினுட் சிதையுமென்று இடமும் இடத்தியல் பொருளுமாக ஒதின னூகலின் அஃதொழிக்கப்படும். மற்று அஃதொழிக்குமாறென்னை யெனின், தமிழ்நாட்டு வழக்கிற்கு முதலூலாகிய அகத்தியத்துண் மொழிபெயர்த்துச் செய்யவேண்டும் பொருளிலவாகலானும் பிறபா

டைக்கும் பொதுவாயின பொருளவாயின் அவையுந் தமிழ்வழக்கு நோக்கியே இலக்கணஞ் செய்யப்படுமாகலானும் அவர்க்கும் மொழி பெயர்த்தல் வேண்டுவதன்றாகலின் அதுவே ஒழிக்கப்படும். இக்கருத் தினுனன்றே 'வழியி னெறியே நால்வகைத் தாகும்' (தொல்-மர-96), என வழிநூலையே விரித்து நால்வகை யாப்பிற்கும் உரிமை கூறிய தென்பது. அங்ஙனம் முதனுற்கு மொழிபெயர்த்தலின்மையின் யாப் பொன்றும் பற்றிச் சிதைவுபிறவாது, ஒழிந்தனபற்றி வழிநூற்குச் சிதைவுண்டாமென்பது கருத்து.

வல்லோன் புணரா வாரம் போன்றே - வாரம்புணர்ப்பான் வே ரொருவனாவழி முதற்கூறு புணர்ந்தாற் புணர்ந்தவாற்றோடு பொருந் தசு செய்யாதவாறுபோல, என்றவாறு.

வாரமெனபது கூறு; என்னை? ஒருபாட்டினைப் பிற்கூறுசொல் லுவாரை "வாரம்பாடுந் தோரியமகளிரும்" என்பவாகலின். யாப்பி னுட் சிதைத்தலென்பது முதனாலும் வழக்குதாலாயின் இழிந்தோர் வழக்கும் வழக்கன்றோவெனக் கூட்டிலிரித்து யாத்துசு செய்யினும், அழன் புழன் என்பனபோல்வன இக்காலத்திலென்று களைந்து தொகுத்து யாத்துசுசெயினுந், தொகைவிரியும் மயங்குமாற்றான விரிந்தது தொகுத்தலென்னும் நூற்புணர்ப்பினைத் தொகைவிரி யெனும்யாப்பெனக் கூறியதல்லாதவழித் தொகுத்து யாத் தே செய்த லும் இம்மூவகை யாப்பிடுகெடு மெய்த்திறங் கூறுவென மொழி பெயர்த்தலை மயக்கிற் கூறுதலுமெல்லாம் யாப்பினுட் சிதைவேயாம். அது பண்ணும் பாணியும் முதலாயின ஒப்பினும் வல்லோன் புணர்ந்த இன்னிசை யதன் நீர்மைப்படக் காட்டா. வாரம் புணர்ப்பான் புறநீர தாகிய இசைபடப் புணர்த்தல் போல்வதாயிற்று. மற்று இழிந்தோர் வழக்கினைப் பிற்காலத்து உயர்ந்தோருந் தகுதிபற்றி வழங்குவாக லான் அவையும் அமைபாவோவெனின், அவை சான்றோர் செய்யுட் குதவாது; கற்றுணர்ந்தாருங் கற்றுணராதாரும் மற்று அவை கேட்டே மனமகிழ்வாரைப்பற்றி கீகழ்ந்தனவாயினும் ஒற்றுமைப்பட்டு ஒருவகை லில்லா. பெற்ற காலந்தோறும் பிறிதுபிறிதாகிக் கட்டளைப்படுத்து.

தூல்செய்வார்க்குங் கையிகந்து வரையறை யின்றாமாகவின் அஃது
இலக்கணமெனப்படாதென்பது. (கௌ)

1664. சிதைவெனப் படுபவை வசையற நாடிற்
கூறியது கூறன் மாறுகொளக் கூறல்
குன்றக் கூறன் மிகைபடக் கூறல்
பொருளில மொழிதன் மயங்கக் கூறல்
கேட்போர்க் கின்னா யாப்பிற் ருதல்
பழித்த மொழியா னிழுக்கங் கூற
றன்ன னொருபொருள் கருதிக் கூற
லென்ன வகையினு மனங்கோ ளின்மை
யன்ன பிறவு மவற்றுவிரி யாகும்.

இது, கீறுத்த முறையானே ஈரைய குற்றமும் உணர்த்துதல்
தவறிற்று.

இதன்பொருள்: சிதையு எனப்படுபவை வசையற நாடின்குற்ற
மென்றற்குச் சிறப்புடையனவற்றைக் குற்றத்தீர ஆராயின்: இவற்றை
எனப்படுபவென்பதென்? குற்றமாதற்குச் சிறத்திலவாம் பிறவெ
னின்; இவ்வாசிரியர் எஞ்ஞான்றாக குற்றத்திற்கு இலக்கணங் கூற
ராகலான் இலக்கணத்தோடு கூறுந்துணைப் பயம்படுதலும் ஒருவாற்றாற்
சிறப்பெனவேபடுகென்பது. அல்லது உம் ஒழிந்த செய்யுட்காயின்
இவையனைத்தும் ஆகாவென்பது ஈண்டே தழாஅல்வேண்டுமாகலா
னுஞ் செய்யுட்காயின் அவை அமையாச் சிறப்பு உடைமையானும் இது
வழக்குஞ் செய்யுளுமேயன்றி அவற்றின் வேறுபடவுஞ் செய்யப்படும்
தூலிலக்கணமாகலானும் எழுவகை வழப்போல அமைவனவே கூறாது
தூலின் வரப்பெறுதனவும் வரைந்து கூறினனென்பது. அமைவன
'வற்றினஞ்சார்ந்தி ஒழிந்தனவுங் கூறினன்; அல்லாக்கால், அவையே
குற்றமாகி ஒழிந்தன புகுதப்பெறுவான் செல்லுமென்றஞ்செய்யென்பது.
'வசையற நாடின' என்றதனால் இங்ஙனங் குற்றமென்று வரையப்பட்

உனவற்றைக்கொண்டு புகுந்து மற்றொருபொருள் கொள்ளின் அவை வசைபற்றனவாமென்பது. அவை கூறியதுகூறன், மாறுகொளக்கூறல், மிகைபடக்கூறல் பொருளிலமொழிதன் மயங்கக்கூறல் என்னும் ஐந்து மாயின. கூறியது கூறல் முன்னொருகாற் சொல்லிய பொருள் பின்னுமொருகாற் சொல்லுதல். அது 'உட்குவரத் தோன்று மீரேழ் துறைத்து' (தொல்-புறத்-1) எனவும், 'வந்த வீரேழ் வகையிற் றாகும்' (தொல் புறத்-3) எனவும் இருகாற்சொல்லி ஒருகாற் பயன்கொண்டவாறு. மாறுகொளக்கூறல் 'மரப்பெயர்க் கிளவிக் கம்மே சாரியை' (தொல்-எழுத்-குற்த-10) என்றவழிப் புல்லினையும் மரமென அடக்குதல். இக்கருத்து நோக்கியும் போலும் ஆண்டு 'ஒன்றென முடிப்பின் தன்னின முடித்த' வெண்பதனாற் புல்லினையும் மரமென்று தழீஇயின அக்கருத்தென்பது. குன்றக்கூறல் சொல்லப்புகுந்த பொருளின ஆசறக்கூறாது ஒழியப்போதல்; இஃதோர் பயன்படாக்குற்றம் மிகைபடக்கூறல் சிலவகை யெழுத்தின் செய்யுடாகச்செய்யாது சூத்திரத்துட் சிலசொன் மிகையாகச்செய்தல் போல்வன: அவை 'ஆயீ ரியல புணாசிலைச் சுட்டி' (தொல்-எழுத் புண-5) என்றாற்போல்வன. இங்ஙனம் மிகைபடச் செய்யுங்கான முன்னின்ற சொல்லிற்கு ஒன்றும் இயையில்லன கூறலாகா என்னை? 'முப்பாற் புள்ளிபு மெழுத்தோரன்ன' (தொல் எழுத்-தூன்-2) என்றவழி அவைதாம் முப்பாற் புள்ளிபுமென்ப ப'னிலை கொண்டொழிப் பின்னர் 'எழுத்தோரன்ன' என்றது ஆண்டு இயையில்லதோர் சொல்லென்று இலேசுபடாது தான் சொல்லுகின்ற பொருட்கும் இயைபுபடச் சொல்லியே மிகைப்படுத்தல் வேண்டுமென்பது என்னை? எழுத்தெனப்படுப என்பதனுண் மூன்றுமே சிறப்புடையவென்பது கொண்டானாயிற் பின்னர் அம்மூன்றினையுஞ் சிறப்பில்லா முப்பதினோடும் ஒக்குமென உவமிக்கலாகாதெனவும் மாட்டேற்றுச் சூத்திரங்களானெல்லாம் ஒப்புமைபெறுவதல்லது சிறப்பின்மை காட்டப்படாதாகலானும் முப்பஃதுமே சிறந்தனவென்னுங் கருத்தினானாயின் மூன்றுஞ் சிறப்பிலவென்பது முதற்கூத்திரத்துட் பெறப்படுமாதலின் பின்னர் இவ்விலேசு கூறிச் சிறப்பழித்தல் வேண்டாவாகலானும் பலபொருட்கேற்பி னல்லது கோடலன்றி ஐபுறற்றோறுஞ் சூத்திரஞ்செய்யானாக

வானும் எழுத்தோரன்னவென்பது ஆண்டு இயைபில்லதோர் சொல்
 லென்றதனை ஆண்டுப் பெய்து இலேசுகொண்டானெனல் ஆகாதென்
 பது. பொருளிலமொழிதல் - நூனுதலியபொருளன்றி என்மனாற்புல
 வரென்றாற்போல வழிநூல்வாய்பாட்டு மாத்திரையே பயனாகச்செய்
 வன. மயங்கக்கூறல்-சிறுத்தபுனறயானன்றி 'அத்தி நகர மகரமுனை
 யில்லை' (தொல்-எழுத்-புண-2.1) என மயங்கக்கூறிப் பிரிதொன்று
 கோடல்: கேட்போர்ச்ச்கின்னா யாப்பிற்றாதல் - சூத்திரசெய்யுள் கேட்
 போர்க்கு இன்னாதிசைப்பச் செய்தல் ; பழித்தமொழியான் இழுக்கங்
 கூறல் - முடிவில்லாத சொல்லானும் இழிந்த சொல்லானும் எடுத்து
 முடிப்பனவற்றை மறுமுடிப்புற்றி இழுக்கங் கூறலாயிற்று. தன்னா
 றொருபொருள் கருதிக்கூறல் - முனையோற கூறவும்படாது வழக்கி
 னுள்ள துமன்றித் தனனுள்ளே ஒரு பொருள்படைத்துக் கூறுதல் ;
 ஆனென்பது ஒரு சொல்லெதைத் தானென்பதோர் சொற்றாய் மெய்யி
 னுள் உணரநின்றது. தன்னாற் றொரு பொருள்படைத்துக் குறு
 க்கச்செய்தன் மூன்றாவதெனினும் இழுக்காது. என்னை? நுதலிக்
 கூறலென்னும் பயனிலைக்குத் தானென்னும் பெயர் வெளிப்படாது
 நின்றது வெளிப்படுத்துக்கொளப் பெறுதுமாசலின். என்னவதை
 யினு மனககோளின்மை - எவ்வாற்றானும் பொருளறிதற்கு அரிதாகச்
 செய்தல். இவைநான்குங் குன்றக்கூறலொடு கூட்ட ஐந்தும் எஞ்
 ஞான்றும் பயன்படாதனவாயின. அன்னபிறவும் அவற்றுவிரியாகும்-
 அவைபோல்வன பிறவும் ஈரைங்குற்றமென்னப்பட்ட தொகை எண்
 னிற்கு அவவாறு தொகுத்ததற்கேற்ற விரியெண்ணும் இவையும்
 இவைபோல்வனபிறவும், என்றவாறு.

விரிந்தது தொகுத்தலென்பதனான் எதிரதுநோக்கி ஆண்டுத்
 தொகுத்தானுதலின் ஈண்டு அவற்றைத் தொகைகூறுது விரித்தென்
 னெனென்பது. பிறவும் என்றதனான் வெற்றெனத் தொடுத்தன் மற்
 றொன்றுவிரித்தல் சென்று தேடந்திறுதல் நின்றபயனின்மை என்றாற்
 போல்வனசொள்க. இவை மேல் ஈரைங்குற்றமுமென உம்மையால்
 தழுவிவற்று விரியாயின முதனாலொடு மாறுதலும் யாப்பினுட்
 சிதைதலும் இவைபோல ஒரோவழி வாரா; அந்நூலின் முழுவதுஉக்

கொள்ளக் கிடந்தமையின் ஈண்டவை புறனடையால் தழுவப்பட்ட வாறென்பது. இவையெல்லாம் குற்றமென்று களையப்படுவனவாயினும் ஈரைக் குற்றமுமின்றியென முதற்குத்திரத்துள் ஒதிப்புருந்தான், அல்லாக்கால் இவற்றுட் சில தூலுட் புகுதுமாரும் அவற்றைப் பயன் கொள்ளுமாரும் இன்மையினென்பது. பயன்கொள்ளப்படுவன ஐந் தென்பது மேற்காட்டினும்.

இனி, அப்பதினான்குக் குற்றமேபாகி வருமாறு :

“ தன்மை யுவமை யுருவகந் தீவசம்
பின்வரு கிலையே முன்ன விலக்கே
வேற்றுப் பொருள்வைப்பு வேற்றுமை பெனாது ”

எனவும்,

“ உருவக முவமை வழிசிலை மடக்கே
விரிசுடர் விளக்கென மரீஇ வருவன ”

எனவுஞ் சிலகுத்திரங்களை முதனிறீஇப் பின்னரும் அவ்வாய்பாட்டானே,

“ தன்மை யுவமை யுருவகந் தீவகம்
பின்வரு கிலையே முன்ன விலக்கே
வேற்றுப் பொருள்வைப்பு வேற்றுமை யென்றும்
கெண்வகை யியல செய்யுட் கணியென
மையறு புலவர் வகுத்துரைத் தனரே ”

என்றற்போலப் பின்னரும் அவ்வாறே குத்திரஞ்செய்தல் (1) கூறியது கூறலாய்ப் பயன்படாதாயிற்று. என்னை? இவற்றது வேறுபாடு தொகைச் குத்திரத்துத் துணிந்தெண்ணியதானே பெற்றவழிப் பின்னும் அவ்வாறே மற்றோர் குத்திரஞ்செய்ததனும் பயந்ததின்மையினென்பது.

“ அன்றென வொருதலை துணிந்த குறற
நன்றறி புலவர் காட்டுதற் குரிய ”

என்றாற்போல்வன வரையாது குற்றமென்றதனையே சான்றோர்க்
காயிற் குற்றமாகாதென்றல் (2) மாறுகொளக் கூறலாம், செய்யுட்கெல்
லாம் அணியிலக்கணக் கூறுவான் குற்றங் கூறும்வழி வரைந்துகூறு
தலின். செய்யுட்குரிய பொருட்படை யெல்லாவற்றுள்ளும் நல்லன
வுந் தீயனவும் இவைபென்று சொல்லப் புதுத்தான் அவற்றுட் சில
சொல்லியொழிதலும் வழக்கொடு மெப்பொருளும் ஆராய்வென்று
புதுத்தான் அவற்றுள் வழக்கிற்கு வேண்டிவ கூறி மெப்பொருள்
ஆராய்ச்சி முழுவதாடற் சொல்வாது செறித்துபோதலும் எடுத்துக்
கொண் — தூறுத் தாட்டி இவ்விடங்களிற் சூத்திரத்தான் அடியரை
செய்வென்ற புதுத்து சில மறுத்துச் செய்து சிலவற்றுக்குச் செய்
யாதுபோதல் போல்வனவுங் (3) குன்றக்கூறலாம். அவை முடிந்த
தூலிற் கண்டுகொள்க.

“இடையிடை — திரியா திபனெறி மரபி

னுடைப கருப்பொரு ளொரோவழித் துவன்றவு

மிடற்கை மரபி னுரிப்பொரு டோன்றவும்

பன்னிரு காலமும் நால்வகை யிடத்தொழிச்

தொன்னெறி மரபிற் றேன்றினர் செயலே”

எனச் சூத்திரஞ்செய்து நாற்பத்தெட்டினும் நாற்பத்தெட்டி காலமும்
தொக்க சூத்திரத்தால்,

“துடைப்பன துடைத்துச் செயற்கை போல்

வழியிட னெழித்துக் காலங் கூறுவல்”

என்று புதுத்து அக்காலத்துள்ளுஞ் சிறுபொழுது கூறுது இட இலக்
கணமே கூறி இடத்திற்குச் சுருங்க வேறுசூத்திரஞ் செய்தவாறு
போலாது அதற்கு இன்றியமையாதனவெல்லாம் குன்றாமற் கூறுது
சென்றுபட்ட பரப்பிற்காகச் சூத்திரஞ் செய்தல்போல்வன (4) மிகை
படக்கூறலாம். அஃதாவது இன்னிளவேனிலென்பது,

“தண்ணிழ லறல்பாற் றடைகரைத் துறைதொறு

மிலங்கு முலைக்க ணேய்ப்பக் கோங்கவிழ்ந்து

ஊண்டுதா தூதுந் தண்டளிக் காவிற்
 பருமல ருதிர்த் து குருகுமழ் பரப்பின்
 மண்வயிறு குளிர்க்குந் தண்ணறுங் கயத்து
 சீழலிரு நடுவ ணழலவிர் தாமரைத்
 தாங்கறித் தருந்தும் வானெயிற் றிளமீன்
 புள்ளுக வெறிப வெள்ளென்று பிறழும்
 பளிங்கு நெகிழ்தன்ன துளங்காத் தெண்ணீர்
 தளிர்குடைந்து தெவிட்டிய ருயில்குனிந்து குடிப்ப
 மரவந் தாழ்ந்த கரைமரச் சாரற்
 நேனாறு தேறல் வேணற் கண்ணும்
 வாரார் கொல்லென நீர்வார் கண்ணொடு
 புலம்புடை மகழீடக் கலங்கு ரெய்த
 யாறுங் குளனுங் காவு மாடி
 யோருயிர் மைந்தரு மகளிருங் களிப்பக்
 காம விழவொடு கன்னியர் நோற்ப
 நிலவுஞ் சாந்தும் பலவயிற் பயன்படத்
 துன்பக் காலந் துடைத்தனர் பெறாஉ
 மின்பக் கால மென்மனாற் புலவர் ”

என்றாற்போலப் பற்றிக்கூறிப் பெருஞ்சூத்திரஞ் செய்த வழியும் பரு
 ஊத்திற்கு வரையறையிலக்கணம் போதுதலின்றி விடுதலாயிற்று.

இனி,

‘ அம்மூன் நென்ப மண்ணைச் சொல்லே ’

(தொல்-சொல்-இடை-4.)

எனவும்,

‘ அப்பா லெட்டே யும்மைச் சொல்லே ’

(தொல்-சொல்-இடை-7.)

எனவும்,

‘ ஆயீ ரைந்தொடு பிறவு மன்ன ’

எனவும் இன்றோரன்ன பலவும் மிகைபடச் செய்தார் இவ்வாசிரிய
 சாகலிற் பிற்காலத்து நூல்செய்தார்க்கும் மிகைபடச்செய்தல் அமையு

மென்பாருமுனர். அற்றன்று, 'யாவயின் வரினுந் தொகையின் நியலா' (தொல்-சொல்-இடை-42) எனப்பட்ட எண்ணாகலின் தொகைகூறினமையானும் வழக்காதலானும் அதுமுதலாக அல்லது குத்திரச்செய்யுளுஞ் செய்யாராகலானும் அந்நனந் தொகைதொடராக் கால் இரண்டாகப்பட்டு விகாரவகையால் தொகுத்தாளுமெனவும் அவை பலசொல்லாகலால் தொகுக்கப்படுவனவல்லவெனவுஞ் சொல்லி மறுக்க. அல்லது உம் மன்னென்பதோர் இடைச்சொல். அது தானடைந்த சொற்பொருளன்றித் தனக்கு வேறுபொருளின் மையிற் பொருள்பற்றி மூன்றெனலாகாது, பலபொருளொரு சொல் எனப்படுவதன்றி. அதனான் அதனைநோக்கி மூன்றென்றானல்லன், அஃது அடுத்த சொல்லினை மன்னைச் சொல்லென்றான், அவை மூன்றன்றி எத்துணையும் பலவாயினும் ஒன்றாயினும் மூன்று பகுதிப்படுமென்று கோடற்கென்பது. ஒழிந்த இடைச்சொல்லாயினும் அவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். மன்னைச்சொல்லென்பது வேற்றுமைத் தொகையெய்நிப் பண்புத்தொகையாகலுமுடைத்து. மன்னடுத்த சொல்லினையும் மன்னென ஆகுபெயராத் கூறினென்பது.

“வழக்கு வழிப்பட்ட சொல்லீறு திரியினும்
படைத்துக் கொண்ட சொல்லொடு சிவணித்
திரிசொல் லென்றே செப்பினர் புலவர்
வரிவளைப் பிணைத்தோண் மடநல் லோயே”

என்றாற்போல இயையில்லன கூறுதல் (5) பொருளிலமொழிதலாம். இவை ஒழிந்த செய்யுட்காயின் தடங்கண்ணையென்றாற்போல் வரப் பெறமென்றற்கு ஒத்தென்னையெனின், அது செய்யுள் செய்வார் வேண்டியவாறு செய்பவாகலின் ஈண்டுச் 'சில்வகையெழுத்தின்' செய்யுட்டாகச் செய்யுநர்கே இது விலக்கினமையின் அதன் திறத்துக் கடாவின்றென மறுக்க. (6) மயங்கக்கூறலென்பது 'மயங்காமரபி னெழுத்துமுறை காட்டுவல்' என்று புகுந்தாற்போல இன்னது சொல்லுவலென்று புகுந்தான் மெய்ந்நிலும் வழக்குநிலும் உடனாபத்தலும் ஆரியமுந் தமிழும்போல்வன உடனாபத்தலும் போல்வன. (7) கேட்போர்க்கின்னாயாப்பாவது “கதநபம்” “சஞுவ” “உயிர்முன்

பின்வல்லினம்' "லரயநதாமென" என்றற்போலச் சூத்திரச்சுருக்கமும் மொழிக்கு முதலாமெழுத்தும் ஈருமெழுத்தும் பொதுவகையான் அடங்க ஒதுதற்பயிளுக்கி இங்ஙனம் இன்னொவொசைத்தாகச் சூத்திரஞ்செய்தல்போல்வன. (8) பழித்தமொழியானிழுக்கக்கூறல் "வினாமெனிறுதி பழமொடு புணரிற்-றளாவியற் றன்றி யியற்கை யாகும்" என்றற்போல வினாமென்பதோர் வழுச்சொல்லாற் சூத்திரஞ்செய்தல். ஒன்றற்கொன்றென்பதனை "ஒன்றினுக்கொன்று" எனச் சூத்திரஞ் செய்தலும் அது. (9) தன்னொருபொருள் கருதிக் கூறலென்பது மலைபடுகடாத்தினை ஆனந்தக் குற்றமெனப் பிற்காலத்தாரொருவன் ஒருசூத்திரங் காட்டினதும் பதமுடிப்பென்பதோர் இலக்கணம் படைத்துக் கோடலும்போல்வன. (10) என்னவகையினு மணங்கோளின்மை வருமாறு: 'இருதினைப் பிறந்த வைம்பாற் கிளவிக்கும்' (தொல்-சொல்-பெயர்-7) என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கும் 'எப்பெயர் முன்னரும் வல்லெழுத்து வருவழி' (தொல்-எழுத்-புணர்-26) என்பதற்கும் வேறுபொருள் உரைப்பாருரைக்குமாற்றான் அறியப்படும். (11) இனி மற்றொன்றுவிரித்தலென்பது ஆறுறுப்பும் பாவின்மூங்கூறுவென்று புகுந்து பொருளாராய்ச்சி பலவுங் கூறுதல். இதுவும் இன்றோரன்ன மிகைபடக்கூறலாய் அடங்குமெனினும் அமையும். (12) சின்றுபயனின்மை யென்பது பிற்காலத்துத் தோன்றிய வழக்கே பற்றி அவற்றிற்குங் குற்றந்தீர இலக்கணங்காட்டியவழி அது சான்றோர் செய்யுட்குப்பயன்படாது தம்மோரன்ன செய்யுட்குப் பயன்பட்டொழியச் செய்தல். அவை வந்தவழிக்கண்டுகொள்க. பாட்டியன் மரபெனக் காட்டுவனவும் அவை. (13) இனி வெற்றெனத்தொடுத்தலென்பது கேட்போர்க்கின்ற யாப்பின்பாற் பட்டு அடங்கும். (14) சென்றுதேய்த்திறுதலென்பது சொல்லப்புகுந்த தொருபொருள் எல்லாவிடத்துஞ் சொல்லப் படுவதாகவும் ஈற்றுக்கண் மாய்ந்து மாறுவது. அதுவுங் குன்றக்கூறலாய் அடங்கும். ஒழிந்தனவும் அன்ன.

மற்றுக் கூறியதுகூறன் முன்வைத்ததென்னெயெனின், அது தாலுட்போலச் செய்யுட்கண்ணும் பயன்படவரின் அமையுமென்றற்கென்பது. அவை "வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்"

(நாஷ்டி-4-9) எனவும், “வஞ்சியான் வஞ்சிபார் கோ” எனவுஞ் சொல்வகையான் இரட்டித்தவாறு. இனியமைவனவற்றிடையே குன்றக் கூறல் வைத்தான் அவற்றுத்துணைச் சிறப்பிலவென்று ஐயுருமையென்பது. இவ்வாசிரியர் யாண்டும் இலக்கணமேகூறி இவ்விலக்கணத்திற் பிறழ்வருதலைக் குற்றமென்று கொள்ள வைப்பினன்றி இல்லாதகுற்றங்கட்கு இலக்கணங்கூறாதார் இது கூறினார் ‘எதிர்மறுத்துணரின் நிறத்தவுமவை’ என வருகின்ற குத்திரத்தான் இவையும் இலக்கணத்திற்கு உபகாரப்படுதலினென்பது. (க0அ)

665. எதிர்மறுத் துணரின் நிறத்தவு மவையே.

இது, மேற் குற்றம்பத்துக் கூறி இனிக் குணமும் பத்துளவென்கின்றது. மேலெல்லாம் இவ்வாசிரியன் இலக்கணவழக்கினையே விதந்தோதி அதனிற்பிறழ்ந்தது குற்றமென்று கொள்ளவைத்தான்; இவ்வோத்தினுள் ஈரைக்குற்றமுமென்பன சில குற்றங் கூறினான், இது மாறுகொளக்கூறலாககொல்லோவெனின், அற்றன்று; இவையும் இலக்கணமே கூறினென்பான் இவற்றையெதிர்மறுத்துக் கொள்ளவென்றென்பது. இதனது பயன உள்ளதுசொல்லுதலே யன்றி இல்லது சொல்லுதலும் நூலிலக்கணமென்றறிவித்தலாயிற்று. அவை ‘பெயர்க்கலைக் கிளவி சாலந் தோன்ற’ (தொல்-சொல்-வேற்-9) எனவும், ‘வினைமெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது’ (தொல்-சொல்-வினை-1) எனவும் வரும். எனவே, கூறியது கூறமையும் மாறுகொளக் கூறமையும் குன்றக்கூறமையும் போல்வனவும் பத்து உள நூலிலக்கணமென்றானும். மேல் ஈரைக்குற்றமுமின்றி என்றதல்லது அவற்றை நாட்டிக்கொண்டு எதிர்மறுத்துக் கோடல்பெருமையின் இதுகூறினென்பது. (க0க)

666. ஒத்த காட்சி யுத்திவகை விரிப்பி

னுதலிய தறித லத்கார முறையே

தொகுத்துக் கூறல் வகுத்துமெய்ந்நிறுத்தன்

மொழிந்த பொருளோ டொன்ற வவ்வயின்

மொழியா ததனை முட்டின்று முடித்தல்
 வாரா ததனான் வந்தது முடித்தல்
 வந்தது கொண்டு வாராத துணர்த்தன்
 முந்து மொழிந்ததன் றலைதடு மாற்றே
 யொப்பக் கூற லொருதலை மொழியே
 தன்கோட் கூறன் முறைபிற ழாமை
 பிறனுடம் பட்டது தானுடம் படுத
 லிறந்தது காத்த லெதிரது போற்றன்
 மொழிவா மென்றல் கூறிற் றென்ற
 றுன்குறி யிடுத லொருதலை யன்மை
 முடிந்தது காட்ட லாணை கூறல்
 பல்பொருட் *கேற்பி னல்லது கோட
 றெகுத்த மொழியான் வகுத்தனர் கோடன்
 மறுதலை சிதைத்துத் தன்றுணி புரைத்தல்
 பிறன்கோட் கூற லறியா துடம்படல்
 பொருளிடையிடுத லெதிர்பொரு ளுணர்த்தல்
 சொல்லி னெசசஞ் சொல்லியாங் குணர்த்த
 றந்துபுணர்ந் துரைத்தன் ஞாபகங் கூற
 லுய்த்துக்கொண்டுணர்த்தலொடுமெய்ப்படநாடிச்
 சொல்லிய வல்ல பிறவவண் வரினுஞ்
 சொல்லிய வகையாற் சுருங்க நாடி
 மனத்தி னெண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்
 டினத்திற் சேர்த்தி யுணர்த்தல் வேண்டு
 றுனித்தகு புலவர் கூறிய நூலே.

சேட்பின்' என்பது முன் அச்சப் பிரதிப்பாடம்.

இது, முறையானே இறுதிக்கணின்ற முப்பத்திருவகை யுத்தியுங் கூறி மற்றும் இன்னுள் அதிகாரம் மூன்றற்கும் வேண்டும் புறனடையுங் கூறத னுதவிற்று.

இதன் பொருள் : ஒத்த காட்சி யுத்திவகை விரிப்பின்—முற் கூறிய குற்றங்களோடு ஒப்பத்தோன்றற் தோற்றத்தினை உடைய வாகிய உத்திக்கூற்றினை விரித்துச்சொல்லின் :

பத்துவகைக் குற்றத்தோடும் ஒத்துவருமெனவே இவையும் தூக்கணன்றி ஒழிந்த செய்யுட்கு வருங்கால் விலக்கப்படுதலும் முற் கூறிய குற்றம்போல இவையம் வேறு சில பொருள் படைத்தலு முடையவாயின. காட்சியுத்தி யென்று இவற்றைக் கூறியவதனான் தூலுட்காணப்படுமென்ற ஐந்து குற்றத்தோடும் ஒத்தல்கொள்ளப் படும், அவ்வந்தூற்குப் பயம்படவரும் பகுதியானென்பது. உத்தி யென்பது தூல்செய்யுங்கால் இயல்புவகையாகிய வழக்குஞ்செய்யுளும் போலச் செவ்வனஞ்சொல்லுதல் ஒண்மை யுடைத்தன்றும் பிற வெனின், அற்றன்று ; அவ்வாறு செய்தக்கால் துண்மையொடு புணர்ந்த ஒண்மைத்தாகல்வேண்டிமென்பது முன்னர்ச்சொல்லினும். ஈண்டுச்செவ்வனஞ் சொல்லாத தந்திரவுத்தி வகையும் அவ்வாறே ஒண்மையுடையவாமென்பது கருத்து. என்றார்க்குச் செவ்வனஞ் செய்தலை உத்தியென்னாறெவெனின், அது சொல்லாமை முடிந்த தாகவினன்றே உத்தியென்னாது இவற்றை உத்திவகையென்பானாயிற் றென்பது. அஃதேல், இவற்றை முன் தொகுத்தான்போல விரிப்பி னென்றதென்னெயெனின், முன்னர் எதிரதுநோக்கி (மரபியல்-98) முப்பத்திரண்டெனத் தொகைகூறிப் பின்னர் மனத்தி னெண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்டு இனத்திற்சேர்த்தியு ணர்த்தல் வேண்டு மென்கின்றனாகலான் அங்ஙனம் இனம்பற்றி அவற்றோடு அடங்கு வனவெல்லாம் அவற்று விரியாகுமென்னுங் கருத்தினுற் கூறினா னென்பது.

“அவனிவ னுவனென வருஉம் பெயரு

மவளிவ னுவனென வருஉம் பெயரு

மவரிவ ருவரென வருஉம் பெயரும்

யான்யா நாமென வருஉம் பெயரும்
யாவன் யாவன் யாவ ரென்னு
மாவயின் மூன்றோ டப்பதி னேந்தும்
பாலறி வந்த வுயர்திணைப் பெயரே”

(தொல்-சொல்-பெயர்-8.)

என்பதனுள், ‘ஆவயின் மூன்றோ டப்பதி னேந்தும்’ எனத் தொகுத்துக் கூறியவழி அது மிகைபடக் கூறலாகாது. என்னை? உம்மையெண்ணாகலின் தொகையின்றியுஞ் சில்வகையெழுத்திற் செய்யுட்டாக வழக்கியலானே சுருங்கச்செய்வதோர் ஆறுளதாயினும் அப்பதினைந்துமெனத் தொகுத்துக் கூறல் உத்திவகையான் அமையுமாகலினென்பது கருத்து. இங்ஙனம் தொகைகூறுதல் வெள்ளிதன்றி ஒள்ளிதாகல். அவை, பதினைந்துபெயருமே ஒருசீகரனவென்பது அறியலாகுமென்பது. இனி, ‘மெப்பெறு மரபிற் ரொடைவகை தாமே’ (தொல்-செய்-101) என்னுஞ் சூத்திரம்போல்வன பிரி தொருபொருள் பயக்குமென்றலும் அச்சூத்திரத்துட் காட்டப்பட்டது. இவ்வாற்றான் இவ்வுத்திவகை எல்லாநூற்கும் இன்றியமையா வாயின. மற்று வகையெனப்படாது செவ்வனஞ்செய்யும் உத்திய வன யாவையெனின், ‘இயற்கைப் பொருளை யிற்பெனக் கிளத்தல்’ (தொல்-சொல்-கிள-19) என்றாற்போலச் சொல்லிப்பொழிவன. பிறவும் அன்ன.

விரிப்பினென்ற வினையெச்சஞ் சேர்த்தியுணர்த்தல் வேண்டுமென்ற முற்றுவினைகொண்டு முடிந்தது. மெப்ப்படநாடிபெண்பன போல்வனவற்றுக்கும் இதுவே முடிபு. அதற்கு நூலென்னும் பெயர் கொடுத்து முடிக்க. நூலையென்று ஐகாரம் விரிப்பின் வேண்டுமென்பது தன்பாலானும் பிறன்பாலானும் பெற்றதோர் பெயர்கொண்டு முடியும்.

- (1) நுதலியதறிதல்—சூத்திரத்துள் ஓதிய பொருளாற் சொல்லப்படும் பயன் இல்லதுபோலச் சொல்லியதனானே அதற்கேற்ற வகையாற் கருதியுணரப்படுபொருள் இன்னதென்று கொள்வைத்தல்: அது,

‘வேறுவீனைப் பொதுச்சொ லொருவீனை கிளவார்’

(தொல்-சொல்-கிளவி-46.)

எனவும்,

‘சிறப்பி னாகிய பெயர்நீலைக் கிளவிக்கு

மியற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்’

(தொல்-சொல்-கிளவி-41.)

எனவும் இவை வழுவற்க வழுவமைக்க என்னும் இருபகுதியுள் வழுவமைத்தற்கெழுந்தனவென்பது கருதினான் ஆசிரியனென்பது அறிய வந்தன. இதனை முதற்கணவைத்துப்போய் இறுதிக்கண்ணே உய்த்துக்கொண்டெனர்தலை வைத்தான் இதுவும் அதுபோல் உய்த்துக் கொண்டெனர்தல் ஒருவகையானுடைததாயினும் அதனாற் பெற்றபயன் பிறிதுமொன்று உளதாதல் வேற்றுமையுடைமையினென்பது. அது முன்னர்ச்சொல்லுது.

இனி, மூலகைத தமிழ்வழக்கமும் நுதலியதும் அவற்றாள் இயற்றமிழே நுதலியதும் அதிகாரம் நுதலியதும் அதிகாரத்துள் ஒத்து நுதலியதும் ஒத்தினுட சூத்திரம் நுதலியதுமெனவும் இவை நுதலிய தறிதற்பகுதியாய் அடங்குமென்பான் ‘மனத்தினெண்ணி மாசறத் தெரிநதுகொண்டு இனத்தற்சேர்த்தி யுணர்த்தல்வேண்டு’ மென் கின்றெனென்பது. மேல்வருகின்றவற்றுக்குமொக்கும். அஃதேல், இதனை ஆண்டுவைத்து மறநனை ஈண்டுவைப்பினும் இஃதொக்கும் பிறவெனின, அற்றன்று ; நூலின்வேறுகிய பாயிரத்துள்ளாயினும் இந்நுதலியதறிதல் வருதலும் உத்தமெனற்றகு இதனை முன்வைத்தா னென்பது.

(2) அதிகாரமுடையது—என்பது முன்னின்ற சூத்திரப்பொருண்மை பின்வருஞ் சூத்திரத்திற்கும் பெறற்பாலன பெறவைத்தல்: அவை,

‘இயற்கைப் பொருளை யிற்பெனக் கிளத்தல்’ (தொல்-சொல்-கிள-19) என்றவழி இற்றெனக் கிளத்த லுரிமைபூண்டதன்றே, அதனைச் ‘செயற்கைப் பொருளை யாக்கமொடு கூறல்’ (தொல்-சொல்-

கிள-20) என்புழியுங்கொள்ளவைத்தலும்; 'குற்றிய லிகர சிற்றல் வேண்டும்' (தொல்-எழுத்-மொழி-1) என்பதனைக் 'குற்றியலுகரம் வல்லா றார்ந்து' (தொல்-எழுத்-மொழி-3) சிற்றல் வேண்டும் என்று கொள்ளவைத்தலும் போல்வன.

இனி, வழக்கியலும் வழக்கியலாற் செய்யப்பட்ட செய்யுளியலும் பற்றி எழுந்த இலக்கணம் இயற்றமிழெனப்படும்; அச்செய்யுளினிற் அமையாத இசையிலக்கணம் இசைத்தமிழெனப்பெயரெய்தி அவ் வியற்றமிழ்ப் பின்னர் வைக்கப்பட்டதெனப்படும்; இவ்விரண்டன்வழி சிகழ்த்துங் கூத்திலக்கணங் கூறிய நாடகத்தமிழ் அவற்றுப்பின்னர்த்தா மென முறைமை கூறுதலும்; இனி இயற்றமிழுள்ளும் எழுத்ததிகாரத் தோடுசொல்லதிகாரத்திற்குஞ் சொல்லதிகாரத்தோடு பொருளதிகாரத் திற்கும் இயைபு கூறுதலும்; அதிகாரத்துள் ஒத்துப் பலவாகலின் அவைஒன்றன்பினொன்று வைத்தற்கு இயைபு கூறுதலும்; அவ்வாறே சூத்திரத்திற்கு இயைபு கூறுதலுமெல்லாம் அதிகாரமுறைமைக்கு இனமென்று சேர்த்தியுணரப்படும். பிறவும் அன்ன.

அதிகாரமென்ற பொருண்மையென்னையெனின் முறைமை யெனவும் இடமெனவுங் கிழமையெனவுங் கொள்ளப்படும். அவற் றுள் ஈண்டு அதிகாரமென்றொழியாது முறைமையெனவுங் கூறினமை யின் அதிகாரமென்பது முறைமைப்பொருட்டன்றி முன்னோரிடத்து நிறுத்தியதன் வழிமுறையாற் பொருள்கோடல் கொள்க. என்னை? முன்னும் பின்னும் நின்ற சூத்திரம் இரண்டனையும் ஒரிடத்தனவாகக் கருதல்வேண்டும்; அங்ஙனங் கருத்தாதலியைபுகொண்டு ஒன்றன் பொருண்மை ஒன்றற்கு வருவித்தல் அரிதாகலானும் அங்ஙனம் இடம் பற்றாக்கால் ஒருவன்செய்த நூலோடு பிற்தொருநூற்கு இயைபு, கூறாதவாறுபோல எழுத்ததிகாரத்தோடு சொல்லதிகாரத்திடை இயைபுகூறல் வேண்டுவதனானவான் செல்லுமாதலானுமென்பது. எனவே, இடமெனப்பட்டதுதானே முறைமைப்பொருளும் படுமறிய லும் இச்சூத்திரத்துள் அதிகாரமெனவும் முறைமையெனவுங் கூறின மையின் ஈண்டு இடமுறைமையென்பதே கருத்தாயிற்று. இதனானே

- உடன்பிறந்தாருள் ஒருவற்குரியது வழித்தோன்றினார்க்கும் ஒருவழி
- உரியவாறுபோல முன்னர்நின்ற விதி பின்னர்வந்ததற்கும் வேண்டிய
- வழிக் கொள்ளப்படுமென்பது உத்திவகையாயிற்று.

இனியொருசாரார் இங்ஙனம் வரைந்துகொண்ட இடத்துள்ளே யாற்றொழுக்குப்போலவன்றி இடையிடையும் பெறுமென்பது நோக்கி அரிமானோக்குந் தேரைப்பாய்த்துளும் பருந்துவிழுக்காடும் . ஆகி வரு மெனவுஞ் சொல்லுப. அவையும் இனத்திற்சேர்த்தி யுணர்த்தவே படுமென்பது.

- (3) தொகுத்துக்கூறல்—தொகுத்தியாத்ததூலுள்ளுந் தொகுத்துக் கூறுதல் :

அவையாவன, எழுத்து முப்பத்துமூன்று சொல்லிரண்டு பொருளிரண்டு என ஆசிரியன்றானே தொகை கூறுதல்போல்வன.

‘இருதிணை மருங்கி னைம்பா லறிய
வீற்றினின் றிசைக்கும் பதினா ரெழுத்தும்.’
(தொல்-சொல்-கிளவி-10.)

எனப் பலகுத்திரத்து விரிந்தன தொகுத்தலும்,

‘ஆவயின் மூன்றா டப்பதி னைந்தும்
பாலறி வந்த வுயர்திணைப் பெயர்.’
(தொல்-சொல்-பெய-8.)

என ஒரு குத்திரத்து விரித்துத் தொகுத்தலும் போல்வனவும் அதன் பகுதியாய் அடங்கும்.

- (4) வகுத்துமெய்தீற்றுத்தல்—அங்ஙனம் தொகுத்துக்கூறிய வழி எழுத்து முப்பத்துமூன்றென்ற தொகையினைக் குற்றெழுத்தும் நெட்டெழுத்தும் உயிரும் உயிர்மெய்யும் வல்வினமும் மெல்வின மும் இடையினமுமென்றாற்போலவும் உயர்திணை அஃறிணை யென்றதொகையினை ஒருவன் ஒருத்தி பலர் ஒன்று பலவென் றாற்போலவும் வகுத்தல்:

‘உயர்திணைக் குரிமையு மஃறிணைக் குரிமையு
மாயிரு திணைக்குமோ ரன்ன வுரிமையும்.’

(தொல்-சொல்-பெய-6.)

எனவும்,

‘இயற்சொ றிரிசொ றிசைச்சொல் வடசொலென்
றனைத்தே செய்யு ளீட்டச சொல்லே.’

(தொல்-சொல்-எச்-1.)

எனவும் வருவனவும் அவை. இவற்றுள் இருதிணையெனக்கூறிப்
பெயர் மூன்று, வினை மூன்றென்றலும்; இனி அகத்திணை புறத்
திணையெனக்கூறி அகம்புறமெனக்கோடலும்; இனமென்றது, அவை
குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்தென முற்கூறியனவே மற்றொரு பெயர்
பெற்றாற்போலாது சொல்வகையான் மூன்றாவதோர் சொல் வேறு
பெற்றமையினென்பது. இங்ஙனங் கொள்ளாக்கால் இருதிணைப்பெய
ரும் வினையும் மும்மூன்றெனல் ஆகாதன்றோவென்பது.

‘சொல்லெனப் படுப பெயரே வினையென்
றயிரண் டென்ப வறிந்திசி னேரே.’

(தொல்-சொல்-பெய-4.)

என்றவழி,

‘இடைச்சொற் கிளவியு முரிச்சொற் கிளவியு
மவற்றுவழி மருங்கிற் றேன்று மென்ப.’

(ஐ-ஐ-ஐ-5.)

என வகுத்தலும் இனி ஆராய்ந்த இயற்சொல்லொடு வேறு
மூன்று சொற்கூட்டி நான்கென்றலும் அவ்வாறே இனமெனப்படும்.
என்னை? ஒழிந்த மூன்றுசொல்லும் இயற்சொல்லின் வேறுபட்ட
மை கூறுமாகலினென்பது. அஃதேல் எழுத்து முப்பத்துமூன்றெனக்
கூறிப் பின்னர் இருதூற்றொருபத்தாறுயிர்மெய்க் குப்பைகோடலும்
வேற்றெழுத்தாகி வருமென்பது வகுத்து மெய்ந்நிறத்தலென்பதன்ற.
கொள்ளாமோவெனின், கோடுமன்றே; ‘புள்ளி யில்லா வெல்லா

‘மெய்யும்’ என்புழி, ‘உருவரு வாகி யகரமொ டியிர்த்தலும்’ என ஆசிரியன் இரண்டெழுத்தின் கூட்டமாகச் சூத்திரஞ்செய்திலானாயி னென்பது. மெய்யென்றதனான் வகுத்தவற்றைப் பின்னும் வகுத்து நிறுத்தல் கொள்ளப்படும். என்னை? இயற்சீர்பத்தெனவும் ஆசிரிய வுரிச்சீரானெனவும் வகுத்தவற்றை,

‘இயற்சீ ரிறுதி நேரவ ணிற் பி
னுரிச்சீர் வெண்பா வாகு மென்ப.’ (தொல்-செய்-19.)

என இயலசைமயக்கமாகிய நான்கினையே இயற்சீரெனவும்,

‘வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீ
ரின்பா நேரடிக் கொருங்குலீல யிலவே.’

(தொல்-செய்-23.)

என்றவழி ஆசிரியவுரிச்சீர் ஆறனுள் இரண்டினே ஒழித்து உரியசை மயக்கமாகிய நான்கினையே ஆசிரியவுரிச்சீரெனவும் வகுத்து நின்ற மையினென்பது. மெய்யென்றதனான் வகுத்தவற்றைப் பின்னும் வகுத்துநிறுத்தல் கொள்ளப்படும். என்னை? ‘இயலசை மயக்க * * * மாசிரிய வுரிச்சீர்’ (தொல்-செய்-13) என்று பகுத்தோதியவாற்றா னென்பது. அக்கருத்தினுனன்றே ஒழிந்த இரண்டினையுங் ‘கலித் தனா மருங்கிற் கடியவும்படா’ (தொல்-செய்-24) என இறத்தது தழீஇ உரைப்பானாயிற்றென்பது.

(5) மொழிந்த பொருளோ டொன்ற வவ்வயின் மொழியாதனை முட்டின்று முடித்தல்—எடுத்தோதியபொருண்மைக்கு ஏற்ற வகையான் அப்பொருண்மைக்கட் சொல்லாததொன்றுகொள்ள வைத்தல் :

முட்டின்றி முடித்தவென்றதனான் எடுத்தோதாததும் எடுத்தோ தியுதனோடு ஒக்குஞ்சிறப்பிற்றென்றவாரும். அதுபோல்வன அதற்கு இனமெனப்படும். மற்று இதனை அருத்தாபத்தியென்னோமாவெனின், என்னுமன்றே, ‘பிறசீ ருள்வழித் தன்றனா வேண்டிப்’ என்னும் பொருட்டன்றித் தன்சீரோடு இயற்சீர்வந்து தனாகொள்ளுமென

மொழியாததோர் பொருள்கோடலினென்க. இனி, 'மஃகா நெற்றும் பகர விறுதியும்' என்றவழி ஒழிந்த நான்கெழுத்தும் ஈற்றினிற்கு மென்று சோடல் போல்வனவும் அதன் இனமெனப்படும். என்னை? ஒன்றெனமுடித்த நன்னினமுடித்தவெனினும் இழுக்காது. இனிச், 'சீரியை மருங்கி னோரசை யொப்பின்' (தொல்-செய்-56) என்றவழி ஒன்றாதது இயற்சீர்வெண்டனோ மென்றுகேட்டால் அருத்தாபத்தியாகி 'எடுத்த மொழியினஞ் செப்பலு முரித்த' (தொல்-செய்-61) என்ற வழக்கியலானே வருவன்றி அடங்குமென்பது.

- (6) வாராததனுள் வந்தது முடிந்தல்—ஒருபொருண்மைக்குவேண்டும் இலக்கணம் சிரம்ப வாராததோர் சூத்திரத்தானே அங்ஙனம் வந்த பொருண்மைக்கு வேண்டும் முடிபுகொள்ளச்செய்தல் : அது,

‘தொடர லிறுகி தம்முற் றும்வரின்
லகரம் நகரவொற் றுகலு முரித்தே’

(தொல்-எழுத்-உயிர்-12.)

என அதற்குக் கேடு வாராத சூத்திரத்தானே லகரம் நகரவொற்றாய் வருமெனப்பிரித்துத் திரிபு கூறியதே பற்றாக லகரம் ஆண்டு சில்லாது கேடுமென்று கொள்ளவைத்ததனானே சிற்சில வித்திப் பற்பல கொண்டாரென்று வந்த புணர்ச்சி முடித்தவாறு கண்டுகொள்க. ‘எல்லாமென்னு மிறுகி முன்னா - வற்றென் சாரியை முற்றத் தோன்றும்’ (தொல்-எழுத்-உரு-17) என்றவழி எல்லாமென்னும் விரவுப்பெயருள் உயாதினேகூறி வற்றுச்சாரியை பெருமையான் அது பெற்று வந்த அஃறிணைக்கூறே முடித்தலும் அது. பிறவும் அன்ன.

இனி இங்ஙனம் முடிபுகோடலன்றி ஆண்டுக் குறியிடதலும் ஆட்சியுங் குறியீடும் ஒருங்குகிழ்ந்தது பின்னர் ஆட்சிக்கண் வரீராமையும் வந்தவழிப் பிறவற்றோடு கூறுதலும் அதற்கு இனமெனப்படும். அவை ‘அவ்வகை யொன்பதும் வினையெஞ்ச கிளவி’ (தொல்-சொல்-வினை-31) என முடிந்ததனை மீண்டும் ‘நெறிப்படத்தோன்று மெஞ்சுபொருட் கிளவி’ (தொல்-சொல்-எச்ச-34) எனக் குறியிடதல் எச்சவியலுள்

வந்ததாயினும் முன்னர் அக்குறியீடுவந்ததின்மையின் அது வாராத தெனப்படுமாகலின் அஃது ஈண்டுக் குறியீடுதலாயிற்று. வினையிலுட் பெயரெச்சமென்று ஆளுதலும் அது. வண்ணச்சினைச்சொல் முற்றுச் சொல் என்பனவுங் குற்றியலிகரத்தைப் புள்ளியென்றலும் ஆட்சியுங் குறியீடும் ஒருங்கு நிகழ்ந்தனவாகலின் அவையும் இனி வாராமையான் வந்துழிவந்துழி அவ்வாறு ஆண்டானென்பது. இனிப் புள்ளியென மேல் ஆளவாராதனைப் புள்ளியென்று ஆள்வனவற்றொடு மயக்கக் கூறுதலென்பது, 'அவைதாங், குற்றிய லிகரங்குற்றியலுகர - மாய்த மென்ற - முப்பாற் புள்ளியு மெழுத்தோ ரன்ன' (தொல்-எழுத்-தூன்-2) என்புழிக் குற்றியலிகரம் புள்ளியென்று யாண்டும் ஆளவா ராமையானும் அதுதான் அவ்வழி வரவேண்டுதலானும் அங்ஙனம் புள்ளியென்று ஆளவருங் குற்றுகரத்தோடும் ஆய்தத்தோடும் உடன் கூறுதலாயிற்று. இங்ஙனம் உடனகரக்காற் புள்ளியுங் குற்றிகரமு மெனச் சூத்திரம்பெறுதல் வேண்டுவதாவான் செல்லுமென்பது. இனி, 'ஆ ஏ ஓ அம்மூன்றும் வினா' (தொல்-எழுத்-தூன்-32) எனவும் 'மாறுகொ ளெச்சமும் வினாவு மையமும்' (தொல்-எழுத்-உயிர்-88) எனவுங் கூறுவனவும் அவை. என்னை? இடைச்சொல் லோத்தினுள் வினாவென்றோதாத ஆகாரம் வாராததான் ஆண்டு வினாவென்று ஓதிய ஏகார ஓகாரங்களுள் 'ஆ ஏ ஓ அம்மூன்றும் வினா' என்று உடன் கூறினமையானும் அவ்வாறு இடைச்சொல்லோத்தி னுள் எடுத்தோதாத மாறுகொளெச்சத்தோடும் ஐயத்தோடும் ஆண் டோதிய வினாவீனையும் எண்ணினையும் எழுத்தோத்தினுள் விதந் துடன் கூறினமையானுமென்பது. இது நோக்கிப்போலும் 'ஈற்றசை யிவ்வைத் தேகாரம்' (தொல்-சொல்-இடை-9) என இடைச்சொல் லினை எழுத்துச்சாரியை பெட்தோதிய கருத்தானே இப்பொருண்மை கொள்ள வைப்பானாயிற்றமென்பது. மற்று இவை எதிரதபோற்ற வாகாவோவெனின், அது பொருட்படைக் கண்ணதெனவும் இவை ஆட்சியுங் குறியீடும் பற்றியதோர் பகுதி யெனவுங் கூறலிடுக்க. ஆகிதேற், குறியீட்டால் ஈண்டாராயானெனின், இவை உத்தி வகையாகலானும் அதுதானே உத்தியெனப் படுமாதலானும் அதனை ஈண்டு ஆராயானென்பது.

(7) வந்ததுகொண்டு வாராததுணர்த்தல்—பன்னொருவழிவந்தது
கொண்டு முன்வாராததோர் பொருள் அறியவைத்தல் : அது,

‘நாங்கர்க் கிளந்த வல்லெழுத்து மிகும்’ (தொல்-எழுத்-
உயிர்-2) என்பது. ‘எஞ்சிய மூன்று மேல் வந்து முடிக்கு - மெஞ்சு
பொருட் கிளவி யிலவென மொழிப’ (தொல்-சொல்-எச்ச-43) என
வந்தது கொண்டு மேற்கூறப்பட்ட ஏழெச்சத்திற்கும் மேல் வந்து
முடிக்குஞ் சொல் வாராததனை வருமென்றுணர்ந்துகொள்ளவைத்
தமையின் இதுவும் அதுவேயாயிற்று.

‘ஆயிரு திணையி னிசைக்குமன சொல்லே’ (தொல்-சொல்-
கிள-1) என்றவழித் திணையென்னும் பெயர் எப்பொருட்கும் எய்து
வித்தல் ஒரு குத்திரத்துள்ளே கோடலின் அதனை அதற்கு இன
மென்று கொள்ளப்படும். பிறவும் அன்ன.

(8) ழந்து மொழிந்ததன்நிலைதடுமாற்று— முன்னொருகாற் கூறிய
முறையன்றிப் பின்னொருகால் தலை தடுமாறாகக் கூறுதல் : அது,

‘பன்னீ ருயிரு மொழிமுத லாகும்’ (தொல்-எழுத்-மொழி-26)
எனவும், ‘உயிர்மெய் மல்லன மொழிமுத லாகா’ (தொல்-எழுத்
மொழி-27) எனவும், உயிரும் மெய்யும் ஈறுத்தமுறையானன்றிக்
‘கதநப மவெனு மாவைத் தெழுத்து-மெல்லா வுயிரொடுஞ் செல்லு
மார்’ (தொல்-எழுத்-மொழி-28) எனவும் மெப்பற்றி வரையறை
கூறுதலும் ‘எல்லா மொழிக்கு மிறுதியு முதலு-மெய்யே யுயிரென்
றாய் ரிடல’ (தொல்-எழுத்-புண-1) என முற்கூறிய முறைபிறழக்
கூறுதலுமாயின. மெய்யும் உயிரும் பற்றி விதத்து வரையறுப்பினும்
அஃது இரண்டற்குஞ் செல்லுமென்று கோடற்கும், இனி இயல்பு
வகையான் ஈராக ஒருதலையாக உடையன மெய்யென்றற்கும் அவ்
வாறு கூறினனென்னோமாவெனின்; அங்கனமே அக்கருத்தின
னன்றே ‘ஒத்தகாட்சி’ பெணக் குற்றத்தோடு ஒப்புமைகூறி மற்றுப்
பொருள் பயத்தலின் அமையுமென்று கொள்வாமாயிற்றென்பது.
இனி, ‘மூன்றுதலை யிட்ட முப்பதிற் றெழுத்தின்’ (தொல்-எழுத்-
புண-1). -என்றாற்போல்வன இனமெனப்படும். ‘புன்னி யில்லா

வெல்லா மெய்யும்' (தொல்-எழுத்-தூன்-17) என்பது மெய்முற்கூறினமையின் இதுவும் இதற்கு உதாரணமெனப்படும். மற்று மயக்கங்கூறலோடு இதனிடையேற்றுமை யென்னையெனின், அஃது 'இன்னேவற்றே' (தொல்-எழுத்-புண-17) என சிறுத்தமுறையாற் கூறுது மற்று அதுவேபற்றாக மற்றொருபொருள் கொள்ளப்படும். இஃது இன்னதன்றி இங்ஙனம் மயக்கக்கூறல்வேண்டும் பொருண்மைத்தாகி வருமென்பது. அஃதேல் இது மாறுகொளக்கூறலென்னுங் குற்றமாகாவோவெனின், ஆகாது. என்னை? இது முற்கூறிய பொருளினையே மாறுபடாமைபாணும் சிறுத்தமுறை தலைதடுமாற வைக்குங் துணையாகலானுமென்பது.

(9) ஒப்பக்கூறல்—ஒன்று கூறுங்கால் இருபொருட்குறித்ததென்று இரட்டிற்செய்தல். அது,

‘இன்னி எனிகர மாவி னிறுதி

முன்னர்க் கெடுத்த லுரித்து மாகும்’(தொல் எழுத்-புண 18.)

என்றும்போல்வன.

‘வினையெஞ்சு கிளவியு முவமக் கிளவியும்’ (தொல்-எழுத்-உயிர்-2) எனவும், ‘அன்ன வென்னு முவமக் கிளவியும்’ (தொல்-எழுத்-உயிர்-8) எனவும் இனமல்லனவற்றை உடனென்னுதலும், ‘மாமரக் கிளவியு மாவு மாவும்’ (தொல்-எழுத்-உயிர்-29) என மாட்டெறியுங்கால் வேறுவேறு விதியுடையனவற்றை ஒருங்கு மாட்டெறிதலும் ஆண்டு ஆறு வல்லெழுத்தினையும் உடன்கோடலும் நிலைமொழித்தொழிலொடு வருமொழித் தொழிலும் ஒப்புக்கொண்டு மாட்டெறிதலும் போல்வன ஒப்பக்கூறலென்னும் பகுதியாய் அடங்குமென்பது.

(10) ஒர்த்தலை மொழிதல்—ஒர் அதிகாரத்திற் சொல்லற்பாலதனை வேறு அதிகாரத்துச் சொல்லிய இலக்கணமே ஆண்டுகொள்ளவைத்தல் : அது,

‘அ இ உ அம்முன்றுஞ் சுட்டு’ (தொல்-எழுத்-தூன்-31) எனவும், ‘ஆணும் பெண்ணு மஃறிணை யியற்கை’ (தொல்-எழுத்-புள்ளி-8)

எனவும் இவை எழுத்ததிகாரத்துக் கூறியவாற்றாணே சொல்லதி
காரத்துள்ளும் அவ்விலக்கணங் கொள்ள வைத்தமையின் அப்பெயர்த்
தாயிற்று.

உடம்பொடுபுணர்த்துச் சொல்லுவன அதற்கு இனமெனப்படும்.
என்னை? விதியல்லாதது விதிபோல மற்றொருவழிச் சேறலின்.

(11) தர்ஷோட்கூறல்—சொல்லாதன பிறவுளவாயினும் அந்நூற்கு
வேண்டுவதே கொள்வலெனறல் : அது,

‘அஃதிவ ணுவலா தெழுந்துபுறத் திசைக்கு
மெய்தொரி வளியிசை யளவுதுவன் றிசினே.’

(தொல்-எழுத-பிறப்-20.)

எனவும்,

‘சகரக் கிளவியு மவற்றோ ரற்றே
அஐ ஓளவெனு மூன்றலங் கடையே’

(தொல்-எழுத-மொழி-29.)

எனவும்,

‘குற்றெழுத் தைத்து மொழிசிறை பிலவே’

(தொல்-எழுத-மொழி-11.)

எனவும்,

‘பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை’ (தொல்-அகத்-3.)

எனவும் வரும்.

இவ்வாற்றாணே ‘அளபிற் கோட லந்தணர் மறைத்து’ (தொல்-
எழுத-பிறப்-20) ஆயினும் அது கூறினேனெனவும், இயற்சொல்
லிற்கல்லது சிலைமொழியாக்கங் கூறேனெனவும், வழக்குஞ் செய்யுளும்
ஆராய்வலென்று புகுந்தான் பாடலுட் பயின்ற வழக்கே கூறுவலென
வுங் கூறுதலின் அவை தன்கோட்கூறுதலாம்.

இனி ஒன்பதுமயக்கத்துண் மெய்ம்மயக்கங்கூறி ஒழிந்தன கூற
மையும், விளைத்தொகையும் பண்புத்தொகையும் எடுத்தோதி முடியா
மையும்,

‘காடக வழக்கினு முலகியல் வழக்கினும்

பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்’ (தொல்-அகத்-53.)

பற்றிப் பொருளிலக்கணங் கூறுவென்றலும், பெரும்பான்மை இலக் கணவழக்கென்ப என்றலும், அதனானே சிறுபான்மையை மயக்கமென் றலும், அம் ஆம் எம் எம் என்பன முதலாயவற்றை அங்ஙனம் பகுத் தோதுதற்பயனும், அவை வினையின்றி அவ்வினைசெய்தான்மேல் நிகழ் கின்ற கூறுதலுமே பற்றி ‘வினைசெயன் மருங்கிற் காலமொடு வருந வும்’ (தொல்-சொல்-இடை-2) என்று இடைச்சொல்லோடு ஒது தலும் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும். என்னை? இவை தாங் கூறுவென்று புகுந்தவற்றுள்ளும் ஒருபொருளானவற்றை வரைந்தகொண்டமையின் அவற்று விரியெனப்பட்டன.

(12) முறைபிறழாயை—காரணமின்றித் தான் சிலபொருள் எண்ணி நிறுத்தியபின்னர் அம்முறைபிறழ்ந்தாலுங் குற்றமில்வழியும் அம் முறையினையே இலக்கணமாகச் சொல்லுதல் : அது,

‘பெயர் ஐ ஒடு கு இன்அது கண்விளி யென்னு மீற்ற’ (தொல்- சொல்-வேற்-3) என நிறுத்தமுறைபாற்பற்றி எழுவாய்வேற்றுமை இரண்டாவது மூன்றாவதெனப் பெயர்கொடுத்தல்

‘அகரமுத னகரவிறுவாய்’ (தொல்-எழுத்-தூன்-1) எனவும், ‘கைக்கிளைமுதலாப் பெருந்திணையிறுவாய்’ (தொல் அகத்-1) என வும், வழக்கியலானும் இலக்கணவகையானும் உன்பொருளை விதந்தே எண்ணி நிறுத்தாவழியும், ‘அவற்றன், அஇஉஎடு’ எனவும், ‘அவற்றன், நடுவ ணைந்திணை நடுவண் தொழிய’ (தொல்-அகத்-2) எனவும் முறைபிறழாமற்கோடல் அதற்கு இனமெனப்படும்.

(13) பிறழ்வுட்பட்டது தானுடம்படுதல்—உன் பொருள் இன்றாயி னும் வழக்கியலாற் கொன்பொருள் இதுவெனக்கூறுதல் : அது,

‘பண்டியன் மருங்கின் மரீஇய மரபு’ (தொல்-சொல்-வேற்,ம-7.) என்றூற்போல்வனவற்றான் அறிக.

இனி, 'மீயென மரீஇய விடம்வரை கிளவியும்' (தொல்-எழுத்-உயிர்-48) என்புழி மேலென்பது இலக்கணமென்று எடுத்தோதிபதனை மருஉவென்றமையின் அதுவும் அதன்பாற்படும். என்னை? முதனூலுட்கொண்டவாற்றிந்து மற்று அதனைத் தான் இச்சொல் இன்னவாறாயிற்றென்று இலக்கணங்கூறுது உடம்படுதலின். மற்று அதனை இனமென்பதெற்றுக்கு? இதுதானே பிறனுடம்பட்டது தானுடம்பட்டதாகாதோ முதனூலாசிரியன உடம்பட்டதாகவினெனின், அற்றன்று; முதனூலாசிரியனைப் பிறனென்னுமையானும், முதனூலின் வழித்தாகியநூலுள் அவன் உடம்பட்டதொன்றுஉடம்படுமென்று உத்திவகையாற்கொள்ளாது முழுவதுஉங் கொள்ளுமாகலானும் அவ்வாய்பாடு கூறலாகாதென்பது. இனி முதனூன் மேலென்பது மீயெனமரீஇயிற்றென்று விதந்தோதப்பட்டதனை அங்கனங் கூறுது மீயென மரீஇயிற்றென்று வானாது கூறினமையின் அதனை இனமென்று கொண்டாமென்பது. எனவே, ஈண்டுப் பிறனென்றது வழக்கினுள்ளோரை நோக்கியாயிற்று. என்றற்கு ஒழிந்த வழிநூலாசிரியரைப் பிறனென்றானென்னுமோவெனின், அவருடம்பட்டது உடம்பட்டதொற் பயந்ததென்னை? முதனூலிற் பிறநாமை நூல்செய்யுமாயினென மறுக்க. அல்லதூஉம் இசைநூலுங் கூத்தநூலும்பற்றிப் பிறன் கோட்கூறலென்பதொற் பிறனென்னினன்றி இயற்றமிழ்க்கண்ணே முதனூலாசிரியனைப் பிறனென்னுனென்பது. அஃதேல் வழக்குநூல்செய்வான் அவ்வழக்கினை வழங்குவாரைப் பிறனென்னுமோவெனின் இலக்கணமும் வழக்குமென இரண்டனுள் இஃதிலக்கணமாதலின் அவ்வழக்கினுள் வழங்குவாரைப் பிறனென்றல் அமையுமன்றோவென்பது. என்றற்கு அவருடம்பட்டது உடம்படுதல் உத்திவகையென்ப தெற்றுக்கு? அஃது இயல்பேயன்றோவெனின், அங்கனம மரீஇயினும் இலக்கணமென்பது திரிபில்லாதாகலிற் றிரிபுபடும் வழக்கினை உடம்படுதல் இலக்கணமன்றாயினும் அது வழக்கினுள்ளார் வேண்டுமாற்றான் இலக்கணமேயாமென்பது கருத்தி; அல்லாக்கால் என்னேபோல எட்டுப்பையுந் தன் தன்மையான் உள்பொருளாகலும் வேண்டுமன்றோவென்பது.

(14) இறந்தது காத்தல்—என்பது, முற்கூறியவோர் சூத்திரப் பொருண்மை பின்னொரு சூத்திரத்தான் விலக்குதல் : அது,

‘பால்கெழு கிளவி நால்வர்க்கு முரித்தே’ (தொல்-பொரு-5)
எனக் கூறிய பின்னர் ‘நட்பி னடக்கை யாங்கலங் கடையே’ (தொல்-பொரு-6) என்றாற்போல விலக்குதல்.

தூற்புறனடையும் ஒத்துப்புறனடையும் அதிகாரப்புறனடையும் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும். அவை,

‘ரறியன் மருங்கி னிவையிவற் றியல்பெனக்
கூறிய கிளவிப் பல்லா நெல்லா
மெப்த்தலைப் பட்ட ழுழக்கொடு சிவணி
யொத்தவை யுரிய புணர்மொழி நீலையே’
(தொல்-எழுத்-தொகை-29.)

எனவும்,

‘புள்ளி யிறுதியு முயிரிறு கிளவியுள்
சொல்லிய வல்ல வேணைய வெல்லாம்’
(தொல்-எழுத்-உரு-30.)

எனவும் வருவனபோல்வன.

(15) எதிரதுபோற்றல்—வருகின்ற சூத்திரப் பொருண்மைக்கேற்ப வேறொருபொருண் முற்கூறுதல் : அது,

‘ஈரூகு புள்ளி யகரமொடு நீலையும்’ (தொல்-எழுத்-தொகை-19.)
என வருகின்றதனை நோக்கி,

‘ஆற னுருபி னகரக் கிளவி
யீரூ ககரமுனைக் கெடுதல் வேண்டும்’
(தொல்-எழுத்-புண-13.)

எனக் கூறுதலும்,

‘பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை’ (தொல்-சொல்-வினை-30) என வருகின்றதனை நோக்கித்,

‘தன்மைச் சொல்லே யஃறிணைக் கிளவியென்
றெண்ணுவழி மருங்கின் விரவுதல் வரையார்’

(தொல்-சொல்-கிளவி-43.)

என வருவமைத்தலும் போல்வன.

இனி, ஒரு சூத்திரத்தள்ளே, ‘ஈராகு புள்ளி யகரமொடி ஸீலை யும்’ (தொல்-எழுத்-தொகை-19) என வருவதனை நோக்கிக் கூறிய ‘குற்றொற் றிரட்ட லில்லை’ (தொல்-எழுத்-தொகை-19) என்றல் அதற்கு இனமெனப்படும்.

(16) மொழிவாமென்றல்—ஒருபயனோக்கி முற்கூறுது மென்றல் : அவை,

‘உணரக் கூறின் முன்னர்த் தோன்றும்’ (தொ-எழு-மொ-2) எனவும், ‘சடப்பா டறிந்த புணரிய லான’ (தொல்-எழுத்-மொழி-4) எனவும், ‘அவ்வே, இவ்வென வறிதற்கு மெம்பெறக் கிளப்ப’ (தொல் சொல்-விளி-2) எனவும் வரும். இங்ஙனங் கூறிய தனாற் பயன் குற்றுகரவீற்றுக்கணன்றிப் புணர்மொழிக்குற்றிகர மின் றென்பதனும், இனிப் புணர்மொழிக்குற்றுகரம் பெருவரவிற்றென் பதனும் அறிவித்தலாயிற்று. ‘அவ்வே, இவ்வென வறிதற்கு’ மெய் பெறக் கிளப்ப’ என்பதனும் ‘அவ்விளி யேலா’ என்றதனும் அவ் விளியிலக்கணமென்றற் பயம் பட வந்தது. ஈற்றுப் பொதுவினாள் விளியேற்குமென்று ஒதப்பட்ட பெயருள் இவை விளியேலாவென விளிவிலக்கல் வேண்டுதலானும் நீவாராடென்பது இயல்புவிளியன் றென விலக்குதலும் விளியிலக்கணமேயாதலானுமென்பது.

இனி,

‘மெம்பெறக் கிளந்த பொருள்வரைந் திசைக்கு
மைகார வேற்றுமைத் திரிபென மொழிப’

எனவும்,

‘மெல்லெழுத் தியற்கை சொல்லிய முறையான்
நஞ்ஞம வென்னு மொற்றா கும்மே’

(தொல்-எழுத்-தொகை-1.)

எனவும் வருவன அதன்பாற்படும். என்னை? அவையும் முன்னர்ப் போய் மொழிவனவற்றை அவாவின்ற்றமையி னென்பது.

(17) கூற்றிறென்றல்—முற்கூறியதோர் இலக்கணத்தினை மற்றொரு பொருட்கும் விதிக்கவேண்டிய வழி, அவ்விலக்கணத்தினை மீட்டுங்கூறுது மேற்கூறியவாற்றானே கொள்கவென்பான் அவை கூறினமென்று நெகிழ்ந்து போதல்: அவை,

‘கைக்கிளை முதலா வெழுபெருந் திணையு
முற்கிளந் தனவே முறைநெறி வகையின’

(தொல்-செய்-185.)

எனவும்,

‘எண்வகை யியனெறி பிழையா தாகி
முன்னுறக் கிளந்த முடிவின ததுவே’

(தொல்-செய்-205.)

எனவும் வரும். இவை அகப்பொருட்கும் புறப்பொருட்கும் ஒதிய இலக்கணஞ் செய்யுளுள்ளும் அவ்வாறெய்துவத்தவாறாயிற்று.

‘முதலெனப் படுவ தாயிரு வகைத்தே’ (தொல்-அகத்-17.)

எனவும்,

‘மெய்பெறு வகையே கைகோள் வகையே’ (தொல்-செய்-188.)

எனவும்,

‘மாத்திரை யளவு மெழுத்தியல் வகையு
மேற்கிளந் தன்ன வென்மொரூர் புலவர்.’ (தொல்-செய்-2.)

எனவும் வீருவன அதற்கு இனமெனப்படும. என்னை? கைக்கிளை பெருந்திணைக்கும் இவையே முதலென்றலானுந் திணையுந் கைகோளும் போல்வன புறப்பொருட்குக் கோடற் பயன்பட வைத்தமையானும் முற்கூறிய மாத்திரையும் எழுத்தும் பிறவாற்றாற் செய்யுட்குப் பயன்படுமாற்றான் வேறுபட்டதல்லது அவை மேற்கூறிய மாத்திரையும் எழுத்துமே என்றமையானு மென்பது.

(18) தான் குறியீடுதல்—உலகு குறியின்றித் தன்னுலுள்ளே வேறு குறியிட்டாளல் : அவை,

உயர்திணை அஃறிணையெனவும், கைக்கிளை பெருந்திணையென வுஞ் சொல்லிற்கும் பொருளிற்கும் வழக்கியலானன்றி ஆசிரியன் தானே குறியிடுதல். வண்ணச் சினைச்சொன் முற்று வினைச்சொல் லென ஆட்சியுந் குறியீடும் ஒருங்கு சிகழ்ந்தனவும் வினையெஞ்சு கிளவியும் பெயரெஞ்சுகிளவியுமென்று ஆண்டு, 'ஆயீ ரைத்து— நெறிப்படத் தோன்று மெஞ்சுபொருட் கிளவி' எனக் குறியிடுதலும் அது.

‘இரண்டாகுவதே

மையெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி’

(தொல்-சொல்-வேற்-10.)

எனவும்,

‘மூன்றனு மைந்தனுந் தோன்றக் கூறிய

வாக்கமொடு புணர்ந்த வேதுக் கிளவி’

(தொல்-சொல்-வேற், ம-9.)

எனவும் பெயர் கொடுத்தல் அதற்கு இனமெனப்படும்.

(19) ஒருதலையன்மை—‘வேற்றுமை யாயின் வல்லெழுத்து மிகும்’

என விரித்தாற்போலாது இலக்கணங் கூறி ஒழிதல் : அது,

‘குறியதன் முன்ன ராய்தப் புள்ளி

யுயிரொடு புணர்ந்த வல்லாறன் மிசைத்தே’

(தொல்-எழுத்-மொழி-5.)

என்றக்கால் யாண்டும் ஒருதலையாக வாராது, வருஞான்று வரு வது ஆண்டென்று கொள்ளவைத்தல். இனிச் சொல்லோத்தினுள் வேற்றுமையென்று ஒதப்பட்ட எட்டனுள் எழுவாய் வேற்றுமையினை யும் விளிவேற்றுமையினையும் வேற்றுமையெனாது எழுத்தோத்தி னுள் அல்வழியென்றல் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்.

(20) முடிந்தது காட்டல்—சொல்லுகின்ற பொருட்டு வேண்டுவன வெல்லாஞ் சொல்லாது தொல்லாசிரியர் கூறினாரென்று சொல்லுதல்:

அஃது, ஒன்றறிவது உற்றறிவதென்றற்கும், இரண்டறிவது உற்றுஞ் சுவைத்தம் அறியுமென்றற்கும் முறைமையாற் குத்திரஞ் செய்வான் அவை அவ்வாறுதற்குக் காரணங் கூறுது, 'நேரிதி னுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே' (தொல்-மர-27) என முடிந்தது காட்டல்.

'துண்ணிதி னுணர்ந்தோர் கண்ட வாறே' (தொல்-எழுத்-நூன்-7) என்றாற் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்.

(21) ஆணை கூறல்—இவ்வாசிரியன் கருத்து இதுவெனக் கொள்ள வைத்தல்: அது,

'அம்மி னிறுதி கசதக் காலைத்

தன்மெய் திரிந்து நஞ் வாகும்' (தொல்-எழுத்-புண-27.)

எனக் கருவியோத்தினுட் சாரியை மகரம் பகரவருமொழிக்கண் திரியாதென்று போய்ச் செய்கையுள் வல்லெழுத்தினது இயற்கை மெல்லெழுத்தாதல் அறிவித்தற்கு அல்வழி யெல்லா மெல்லெழுத்தாகுமெனச் சொல்லுதல் போல்வன. நஞ் ஆதற்கும் இஃதொக்கும்.

'ஓம்படை யாணையிற் கிளந்தவற் றியலாற்

பாங்குற வுணர்த வென்மனார் புலவர்'

(தொல்-சொல்-உரிச்-98.)

என்றாற் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும். மற்றுத் தன்கோட்கூறலோடு இதனிடையேற்றமை யென்னை யெனின், அது தந்திரஞ் செய்யும் பகுதிக்கண்ணது, இஃது அன்னதன்றிப் புணர்ச்சிக்கட் சிறிப்புடைய ஸீலமொழி வருமொழிக்குத் திரிபுபோலாதென்று கருவியாகிய இடைச்சொற்காயின் இத்துணை யமையுமென்று ஆணை செய்தவின் அப்பெயர்த்தாயிற்று. -

பல்பொருட் கேற்பின் நல்லது கோடல்—ஒரு குத்திரத்துட் பய
ந்த சொற்றொடர் பலபொருட் கேற்றதாயினும் நல்லது கொள்கின்ற
ரெனக் கருதி அவ்வாறு செய்தல் : அவை,

‘ஒருவ ரென்னும் பெயர்சிலைக் கிளவி
யிருபாற்கு முரித்தே தெரியுங் காலே’

(தொல்-சொல்-பெய-37.)

என்றவழி ஒருவரென்பதொரு சொல் தற்கண்ணே இருபாலாரையுந்
தழீஇ சிற்குமெனவும் அது கருவியாக இருபாலாரையுஞ் சொல்லப்படு
மெனவுங் கவர்ந்தவழி, ‘தன்மை சுட்டிற் பன்மைக் கேற்கும்’
(தொல்-சொல்-பெய-38) என்பதனோடு படித்துநோக்க இருபாலா
ரையும் ஒருசொல் தற்கட்டழீஇ சிற்றலே நல்லதென்று கொள்ள
வைத்தல்

‘தும்மெ னிறுகி யியற்கை யாகும்’ என்புழி எழுத்து விகார
முடையதனைக் களைந்து சாரியைக் கண்ணே இயற்கை கோடலும்
அதனபாற்படும். இதனை ஏற்புழிக் கோடலெனவும் ஒருபுடைச் சேற
லெனவுஞ் சொல்லுப.

(22) நொதுத்தமொழியான் வகுத்தனர்கோடல்—ஒருவாய்பாடு எடுத்
தோதப் பலவாய்பாடு அதற்குவந்துபூணுமென்று வகுத்துக்
கொள்ளவைத்தல் : அது,

‘செய்து செய்யுச் செப்பு செய்தெனச
செய்யியர் செய்யிய செயின்செயச செயற்கென
வவ்வகை யொன்பதும் வீனையெஞ்ச கிளவி’

(தொல்-சொல்-வீனை-31.)

எனவும்,

‘காப்பி னொப்பி னூர்தியி னிழையின்’

(தொல்-சொல்-வேற்-11.)

எனவும் ஒருவாய்பாடு தொகுத்து ஒதிபவாற்றானே பலவாய்பாடு
வகுத்துக் கொள்ளவைப்பதென்பது. செய்தென்பதனை நக்கு வந்து

கண்டு வின்றுபாடிப் போயெனப் பலவாக்குதலும், முற்றுவாய்பாடி பலவுமாக்குதலும், இனிக் காப்பினென்றவழிப் புரத்தல் புறந்தர வேம்புதல் போற்றலெனப் பலவாக வகுத்தலுங் கண்டுகொள்க.

‘உருவென மொழியினும்’ (தொல்-சொல்-கிளவி-24) என்ற லும், ‘இதன திதுவிற்று’ (தொல்-சொல்-வேற்,ம-27) என்றலும் ‘போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்’

(23) மறுதலைசிறைத்துத் தன்றுணிபுரைத்தல்—ஒருபொருளினே ஒருவன் வேறுபடக்கொள்வதோர் உணர்வுதோன்றியக்கால் அவ்வேறு பாட்டினை மாற்றித் தான் துணிந்தவாறு அவற்கும் அறிவுறுத்தல். இது மறுதலைசிறைத்தலுடைமையின் வாளாது தன்கோட் கூறலின் அடங்காதாயிற்று.

உதாரணம் :

‘மூவன பிசைத்த லோரெழுத் தின்றே’
(தொல்-எழுத்-தூன்-5.)

எனவும்,

‘நீட்டம் வேண்டி னவ்வன புடைய’
(தொல்-எழுத்-தூன்-6.)

எனவும்,

‘குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை சிறைக்கும்’
(தொல்-எழுத்-மொழி-8.)

எனவும் மூன்றாமாத்திரையான் ஒரெழுத்து உண்டென்பாரை விலக்கி வழக்கியலான் இல்லையென்று தன்றணிபு உரைத்தவாறு. உயிர் மெய் வேறெழுத்தன்றென்பான்,

‘புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்யு
முருவுரு வாகி யகரமோ டியிர்த்தலும்’
(தொல்-எழுத்-தூன்-17.)

எனவும்,

‘மெய்யின் வழிய தயிர்தோன்று நிலையே’

(தொல்-எழுத்-நூன்-18.)

எனவும் வேறுபடாது கூறுதலும் அது.

வழக்கினுள் அறியாதார் மாட்டு ஒன்றுபோல இசைப்பனவா யினும் அன்றென்று கூட்ட முணர்த்தினமையின்,

‘மொழிப்படுத் திசைப்பினுந் தெரிந்துவே நிசைப்பினு
மெழுத்திய றிரியா’ (தொல்-எழுத்-மொழி-20.)

என்றலும் அதன்பாற் சார்த்தியுணரப்படும். பிறவும் அன்ன.

(24) பிறன்கோட்கூறல்—தன்னுலே பற்றாகப் பிறநாற்குவருவ தோர் இலக்கணங்கொள்ளுமாறு கூறுதல்: அது,

‘அரையளபு குறுகன் மகர முடைத்தே
யிசையிட னருகுந் தெரியுந் காலை’ (தொ-எழு-நூன்-13)

எனவும்,

* ‘அளபிறந் தயிர்த்தலு மொற்றிசை நீடலும்’

(தொல்-எழுத்-நூன்-33.)

எனவும்,

‘பண்ணைத் தோன்றிய வெண்ணன்கு பொருளுந்
கண்ணிய புறனே நானான் கென்ப’ (தொல்-மெய்ப்ப-1.)

எனவும் இவை அவ்வந்நூலுட் கொள்ளுமாற்றான் அமையுமென்ற வாராயின.

‘அளபிற் கோட லந்தணர் மறைத்து’ (தொல்-எழுத்-பிறப்-20.)
என்பது அதற்கு இனமெனப்படும். என்னை? அவர்மதம்பற்றி இவர்கொள்வதோர் பயனின்றாகலினென்பது.

(25) அறியாதுடம்படல்—நானேதிய இலக்கணத்தின் வேறுபட வருவன தான் அறிந்திலனாகக் கூறி அதன்புறத்துச் செய்வ தோர் புறனடை: அவை,

* ‘அளவிறந்திசைத்தலும்’ என்பதும் பாடம்.

‘கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினுங்
கிளந்தவற் றியலா னுணர்ந்தனர் கொளலே’
(தொல்-சொல்-வேற், ம-35.)

எனவும்,

‘வருவ வுளவெனினும் வந்தவற் றியலாற்
றிரிவின்றி முடித்த நெள்ளியோர் கடனே’
தொல்-செய்-243.)

எனவும் வரும். இறந்தது காத்தலோடு இதனிடையே வேற்றுமையென்னையெனின், இறந்ததென்பது தான் துணிந்து சொல்லப்பட்ட பொருளாகல்வேண்டும். இஃது இன்னதன்றிச் சொல்லப்படாத பொருண்மேற்றாகி அதுவுந் தான் துணியப்படாதபொருளாகித் தான் நூல்செய்த காலத்தே உள்ளவற்றுள் ஒழியப்போயின உளவாயினுங் கொள்கவென்பான் வேறுபிறதோன்றினும் எனவும் வருபவுளவெனினும் எனவுந் தேருது அதன் ஐயப்பாடுதோன்றச் சொல்லுதலின் இது வேறென்க. முழுதுணாநதாற்கல்லது பழுதறச் சொல்லலாகாமையின் அஃது அவையடக்கியல்போல்வதோர் உத்தியெனக் கொள்க.

‘குறியதன் முன்னர்த் தன்னுரு விரட்டலு
மறியத் தோன்றிய நெறியிய லென்ப’
(தொல்-எழுத்-தொகை-18.)

எனவும்,

‘செல்வழி யறிதல் வழக்கத் தான’ (தொல்-எழுத்-புள்-17.)

எனவும் வருவன அதற்கு இனமென வுணர்க.

(26) பொருளினு யிடுதல்—வேற்றுமைப்பொருளினைச் சொல்கின்ற பொருண்மைக்கிடையே பெய்தசொல்லுதலும், சொல்கின்ற பொருட்டு இயைபுடைத்தனை ஆண்டுச் சொல்லாது இடையிட் டுப்போய்ப் பிறிதொருவழிச் சொல்லுதலும் போல்வன; அவை,

‘முறைப்பெயர்க் கிளவி யேயொடு வருமே’ (தொல்-சொல்-விளி-19) என்றும்போலச் சொல்கின்ற உயர்திணைப் பெயரிடை விர வுப்பெயர் பெய்துரைத்தலும் போல்வன. வழுவமைக்கின்ற கிளவி

யாக்கத்துள் ஓதாது எச்சவியலுட்போக்கி, 'அவைவயல் கிளவி மறைத் தனர் கிளத்தல்' (தொல்-சொல்-எச்ச-46) எனச் சொல்லுதலும் 'போல்வது.

'தானென் பெயருஞ் சட்டுமுதற் பெயரும்
யானென் பெயரும் வினுவின் பெயரு
மன்றி டனைத்தும் விளிகோ ளிலவே'

(தொல் சொல்-விளி-20.)

என்றவழித் தானென்னும் விரவுப்பெயரினை இடைப்பெய்து விலக் குதலும் வேற்றுமைக் கிளவியோத்தினுட் கூறாது எஞ்சிசின்ற வேற் றுமைத் தொகை முதலிய எச்சங்களை எச்சவியலுட் சொல்லுதலும் போல்வனவும் அதன்பாற் சார்த்தியுணர்க.

(27) எதிர் பொருளுணர்ந்தல்—தான் கூறிய இலக்கணத்திற் சில பிற்காலத்துத் திரிபுபடினும் படுமென்பது முதற்கால முத னூலுங்கொண்டுணர்ந்த ஆசிரியன் எதிர்காலத்து வருவது நோக்கி அதற்கேற்றதோர இலக்கணங் கூறிப்போதல்:

'மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த
னகரத் தொடர்மொழி யொன்பஃ தென்ப
புகரறக் கிளந்த வஃறிணை மேன'

(தொல்-எழுத்-மொழி-49.)

என்று ஒதிய இலக்கணத்துச் சில பிற்காலத்துக் குறையவருதல் எதிர் பொருளைப்படும். அதனைத் தான் உணர்ந்து, 'கடிசொ லில்லைக் காலத்துப் படினை' (தொ-சொல்-எச் 56) என்று கூறவே முற் கூறிய பொருளினை வற்புறுத்தலாம் அதுவென்பது. இங்ஙனந் திரிபு படுதல் அறிந்தே கூறுதலானும் எதிர் பொருளாகலானும் இஃதறியாது உடம்படுதலினடங்காதாயிற்று.

'பொய்யும் வழுவந் தோன்றிய பின்ன
ரையர் யாத்தனர் கரணம்' (தொல்-கற்-4.)

என்பதூஉம் அதன்பாற்படும்.

(28) சொல்லினேச்சுத் சொல்லியாங் துணர்ந்தல்—சொல்லினுற்ற லாற் பெறப்படும் பொருளினையும் எடுத்தோதியாங்குக் கொள்ள வைத்தல் : அஃது,

‘எஞ்சிய வெல்லா மெஞ்சுத லில்’ (தொல்-எழுத்-மொழி-44) என்புழி எல்லாமென்பதனை எச்சப்படுத்தற்காகாதன இருபத்தாறு கொண்ட வழியும் அதனைஎடுத்தோதிற் சிறப்பின்றென்று கொள் ளற்க என்பது இதன் கருத்து.

எச்சவியலுட் கூறிய பொருள் அகத்தோத்துக் கூறிய பொரு ளோடு ஒப்பக்கூறுதலும் அதன்பாற்படும்.

‘மொழிந்த பொருளோடொன்ற வவ்வயின்மொழியாததனை முட்டின்று முடித்த’லோடு இதனிடையேற்றுமையென்னையெனின், அஃது எடுத்தோதப்பட்ட பொருட்கண்ணதெனவும் இஃது எத் தோத்தினோடு ஒக்கும் எச்சப்படவைத்துக்கொள்ளும் இலக்கணங் களெனவும் அதனோடிதனிடையேற்றுமையுணர்க.

(29) தந்து புணர்ந்துரைத்தல்—உன்பொரு ளல்லதனை உளபோலத் தந்து கூட உணர்த்தல்; அவை,

‘அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்தே’ (தொல்-செய்-17) எனவும் ‘குறிவினை யுகர மல்வழி யான’ (தொல்-செய்-5) எனவும் கூறுங்கால் அளபெடையினை எழுத்துப்போலவுக் குற்றகரத்தினைக் குற்றெழுத்துப் போலவும் ஒதுதல் போல்வன.

‘மெய்யீ நெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்’ (தொல்-எழுத்- புண-2) எனவும், ‘மெய்யுயிர் நீங்கிற் நன்னுரு வாகும்’ (தொல்- எழுத்-புண-37) எனவும் மேற்கூறிய புள்ளியினையே ஒருபயனோக்கி மீட்டும் புள்ளி பெறமெனக் கூறுதல் அதற்கு இனமெனப்படும்.

‘குறுமையு சொடுமையு மனவிற் கோடலிற்

செுடர்மொழி மெல்லா சொட்டெழுத் தியல்’

(தொல்-எழுத்-மொழி-17.)

என்பதேபற்றி, 'நெடியதன் முன்ன ரொற்றுமெய் கெடுதலும்' (தொல்-எழுத்-தொகை-18) என்புழித் தொடர்மொழியே நெட்டெழுத்தாக்கிக் கோடலும் அது.

(31) ஞாபகங்கூறல்—குத்திரஞ் செய்யுங்கால் அதற்கு ஒதிய இலக்கணவகையானே சிலவகையெழுத்தின் செய்யுட்டாகவும் நாடுதலின்றிப் பொருணனி விளங்கவுஞ் செய்யாது அரிதும் பெரிதுமாக கலிந்து செப்து மற்று அதனானே வேறுபல பொருளுணர்த்தல்: அது,

'மெப்பெறு மரபிற் றெடைவகை தாமே * * * உணர்ந்திசினேரே' (தொல்-செய்-101) என வருதல். இதனாற்கொண்ட பொருண்மையெல்லாஞ் செய்யுளியலுட் காட்டப்பட்டன.

'எப்பெயர் முன்னரும் வல்லெழுத்து வருவழி
யக்கி னிறுதிமெய்ம் மிசையொடுங் கெடுமே'

(தொல்-எழுத்-புண-26.)

. என்றாற் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும். பிறவும் அன்ன.

(32) உயித்துக்கொண்ணுந்தல்—ஒருவழி ஒருபொருள் சொல்லியக்கால் அதன்கண்ணே மற்றொரு பொருளினையுங் கொணர்ந்து கொண்டறியுமாறு தோன்றச் செய்தல் : அவை,

'நெட்டெழுத் திம்பருந் தொடர்மொழி யீற்றுங்
குற்றிய லுகரம் வல்லா றார்ந்தே' (தொ-எழு-மொ-3.)

என இடனும் பற்றுக்கோடும் கூறி அதனான் நறு ஆக்கங் கோடலுங்,

'குற்றிய லுகர முறைப்பெயர் மருங்கி
னொற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்'
(தொல்-எழுத்-மொழி-34.)

என முதலாக்கங் கூறியதனானே இடனும் பற்றுக்கோடும் அதுவே பெனக் கோடலும் போல்வன.

பெயர்வண்ணக்கு ஒதிய இலக்கணம் ஒழிந்த சொற்குஞ் செவ்,

வ்னஞ் செல்லுமென்றுகோடல் அதற்கு இனமெனப்படும். பிறவும் அன்ன.

மற்று துதலியதறிதலொடு இதனிடை வேற்றுமையென்னை யெனின், அது வாளாது பயமில் கூறியதுபோலக் கூறியவழி இவ் வாறு கூறியது இன்னகருத்துப் போலுமென்று அறியவைத்தலும், உரைவகையானும் துதலியதறியச் சொல்லுதலுமாம்; இஃது அன்ன தன்றி அச்சுத்திரந் தன்னான் ஒருபொருள் பயந்ததன்றலையும் பின் னொருபொருள் பெறவருதலின் இது வேறென்பது. மற்று ஞாபகங் கூறலோடு இதனிடை வேற்றுமை யென்னையெனின், பயமில்லது போலவும் அரி தும் பெரி துமாகவும் இபற்றி எளிதுஞ்சிறிதுமாக இபற் றுது சூத்திரஞ்செபதல் வேறுபாடே சிமித்தமாகத் தோற்றிக் கொள் வதோ பொருள்பெற வைத்தலின் இதுவும் வேறெனப்படமெனபது,

மேய்ப்பட நாடிச் சொல்லிய அல்லபிர அவண் வர்ணம்—உய்த் துக்கொண்டுணாதலோடு மேற்கூறிய முப்பத்திரண்டும் இசுசூத்திரத் துள் எடுத்தோதிய பொருளவகையான் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டன வன்றே? அந்நகனஞ் சொல்லாதன பிறவும் இந்நூலுள் வரின்னும்; சொல்லிய வகையார் சுருங்க நாடி—உத்திவகையென வகுத்துக் கொ ண்டு ஒதிய முப்பத்திரண்டு பகுதிபான் அடங்குமாறு ஆராய்ந்து; மன தீதின் எண்ணி மாசுநித் தெரிந்துகொண்டு—ஒதப்பட்ட உத்திபலவும் ஒருங்குவரின்னும் உள்ளத்தால் தெள்ளிதின ஆராய்ந்து மபக்கநதிர வேறுவேறு தெரிந்து வாங்கிக்கொண்டு; இனத்திற் சேர்த்தி உணர்த் தல்வேண்டும்—முப்பத்திரண்டற்கும் ஏற்றவகையான் இனஞ்சார்த்தி மற்று அவற்றை இன்னதிதுவெனப் பெயர்கூறல்வேண்டும், அந்நகனந் தொகவின்றவழிபும் வேறுவேறுகொண்டு; நுனித்தது புலவர் கூறிய நூலே—தலைமைசான்ற ஆசிரியரார் கூறப்பட்டநூல், என்றவாறு.

எண்ணிய முப்பத்திரண்மல்லன தோன்றினும் அவற்றன் அடக்கி அவைதாம் ஒருங்குவரின்னும் வேறு தெரிந்து இனந்தோறஞ் சேர்த்துதலை அவாவி விற்கும் சுண்டி ஒதிய நூலென்பது கருத்து.

சொல்லிய அல்ல பிற அவண் வருமாறும், அவை சொல்லியவகை
-யாற் சுருங்க நாடி இனத்திற் சேர்த்துமாறும் மேற் காட்டப்பட்டன.
இனி ஒருங்கு பலவுத்திவந்தவழி உள்ளத்தால் தெள்ளிதி னெண்
ணித் தெரிந்துகொண்டு இனத்திற் சேர்த்துத் வருமாறு:

‘அன்ன பிறவுங் கிளந்த வல்ல
பன்முறை யானும் பரந்தன வருஉ
முரிச்சொ லெல்லாம் பொருட்குறை கூட்ட
வியன்ற மருங்கி னெனைத்தென வறியும்
வரம்புதமக் கின்மையின் வழிநனி கடைப்பிடித்
தோமபடை யாணையிற் கிளந்தவற் றியலாற்
பாங்குற வுணாத லென்மனா புலவா’

(தொல்-சொல்-உரி-98.)

என்றவழி,

‘அன்ன பிறவுங் கிளந்த வல்ல
பன்முறை யானும் பரந்தன வருஉ
முரிச்சொல்’

என்பது இறந்தது காத்தலாம். என்னை? இசையுங் குறிப்பும் பண்பு
மேயன்றிச் சீர்த்தியும் புனிறும் போல்வன வேறும்உள, எடுத்தோதப்
பட்டன எனவும்; எடுத்தோதாது இசையுங் குறிப்பும் பண்புமன்றிச்
சேனென்றுந் தொறுவென்றும் வருவன உளவென்றுங் கூறினமை
யின். ‘வரம்புதமக் கின்மையின்’ என்பது எதிர்பொரு ளுணர்த்த
லும் அறியாதுடன்படலுமாம். ‘ஓம்படையாணை’ என்பது ஆணைகூற
லாம். இங்ஙனம் ஒரு சூத்திரத்துட் பல வந்தவழி ஒன்றே உத்தி
யென்றுணராது மனத்தினெண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்டு இவ்
வாற்றான் இனத்திற் சேர்த்துக் என்றான் ஆசிரியனென்பது.

‘மரபுசிலை திரியா மாட்சிய வாசி
யுரைபடு நூறு யிருவகை சிலைய’ (தொல்-மர-93.)

என்பது முதலாக இத்துணையும் வழக்குநூலிலக்கணங் கூறினான், எழு
சிலத்தெழுந்த செய்யுளின் இதுவும் ஒன்றாகவின் இதனைச் செய்யு

கூறியவற்றைக் கூறினான், ஈண்டு மரபு கூறும் வழி ஒழிந்த செய்யுட்கும் போலாது தூலிற் குப் பொருட்படையாகிய யாப்புக் குற்றங்களும் உத்திவகையும் கூறல் வேண்டிதவற்றைக் கூறினான் என்பது. அந்நான் கூறக் காற் பாட்டின் மரபு கட்டுரைபோலவும் கட்டளை அரங்கினிற் வட்டாடியது போலவும் வரம்பினிற் வேண்டியவாறு தூல்செய்தல் விலக்கின்றவான் செல்லும். செல்லவே, எழுசீரானாகிய முடிசியலடியானும் எத்தூணையும் நீண்டதோர் வஞ்சிப்பட்டானும் பிறவும் வேண்டியவாறுத் தூத்திரஞ்செய்தலும், ஒருவன் பெயரினை அவ்வச் சூத்திரச்செய்யுளுட் சார்த்துவகையாற் பெய்துகூறலும், உணர்த்தப்படும் பொருளினையுடையதானிடந்தவாறுபோலாது மரபுசீலை திரியச் செய்தலும், நால்வகையாப்பொடு மாறுபடச்செய்தலும், வேண்டியவர் வேண்டியவாற்றற் சிலபொருள்களை வேறுதோற்றிக்கொண்டு தூல்செய்தலும் விலக்கின்றாகல் படுமென்பது.

இனி, உத்திவகையும் அவ்வாறே இன்றி யமையாதன வென்பபடும். என்ன? உணர்த்தப்படும் பொருள் இதுவென்று அறிவித்தலும், எழுத்துச் சொற்பொருளெனப் பகுத்துக்கொண்டு அதிகாரஞ்செய்தலும், உணர்வு புலங்கொள்ளுமாற்றல் தொகுத்துக் காட்டலும், மற்று அவற்றை வகுத்துக்காட்டிய வழிப் படியில்கூறவென்று கருதாமல் அது தன்னாலோ பயம்படச்செய்தலும், முதனூலாயினவெல்லாம் தூற்பொரு ளுணர்த்தற்குக் கருவியுஞ் சூத்திரச்சுருக்கத்துக்கேதுவாகலும் உடைமையின் அவையும் வேண்டப்பட்டன வென்பது.

இனி, அவற்றை இத்தூண்மையன வரையறுக்கால் எத்தூணையும் பலவாகி இகந்தோடுதலும் வழிதான் முதனூல்வழித் தன்றாகலும் படும். முப்பத்துமூன் நெழுத்தென்றாலுமே அப்பெற்றித்தன்றி அறுபத்தாறாகக் கொள்ளவைத்தானென்று உத்திகூறலும் உடம்படுவாறுதல் செல்லுமென மறுக்க.

இனி, தனித்தரு புலவர் கூறிய தூல் என்றதனானே, பாயிரச் செய்யுளுக்கு சூத்திரச்செய்யுளும் ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவும் பெற்றவருதலும், அவ்விருபாவும் பெற்றவருதலும், பாட்டுப்போல எல்லா

வூறுப்பும் பெறுதற்குச் செல்லாவென்பனவும் மாத்திரை முதலாகப் பாவீராக வந்த பதினென்றும் வண்ணங்களுள் ஏற்பன கொள்ளினும் கொள்ளுமெனவும் யாப்புறுக்கொள்ளுங்கால் ஈண்டோதிய மரபுக் கொள்ளப்படுமெனவுங் கொள்க. உரைக்குங் காண்டிகைக்கும் இவற்றுள்ளும் ஏற்பன அறிந்து கொள்க.

இன்னும் துனித்தகு புலவர் என்றதனானே தந்திரமுஞ் சூத்திரமும் விருத்தியுமென மூன்றும் ஒருவரேயன்றி ஒன்று ஒருவர் செய்தலும் இரண்டு செய்தலும் பெறப்படுமென்றலும், ஒருசூலை மாணக்கருந் தம்மாசிரியருந் தம்மிடை நூல்கேட்ட மாணக்கரும் பாயிரஞ் செய்யப் பெறுபவென்றலும், பொதுப்பாயிரமுஞ் சிறப்புப்பாயிரமும் அப்பாயிரந்தாம் இரண்டாமென்றலும், ஈவோன்றன்மையும் ஈதலியற்கையுங் கொள்வோன்றன்மையுங் கோடன்மரபுமென்ற நான் குறுப்புடையது பொதுப்பாயிரமென்றலும் அதன்வழியே கூறப்படுஞ் சிறப்புப்பாயிரந்தான் எட்டிலக்கணமுடைத்தென்றலும், அவை ஆக்கியோன் பெயரும் வழியும் எல்லையும் நூற்பெயரும் யாப்பும் துதலிய பொருளுந் கேட்போரும் பயனுமெனப்படுமென்றலும், அவைதாம் நூற்கின்றியமையாவெனக் கொள்ளப்படுதலுந் கூறிமுடிக்க.

சிறப்புப்பாயிரத்தானே நூலிலக்கணம் ஒருவகையான் உணரப்படும். பொதுப்பாயிரத்தானே ஆசிரியரும் மாணக்கரும் நூலுரைத்தலும் நூல்கேட்டலும் மாசறவறிந்து உரைநடாத்துவாராப. அதனானே இவை நூன்முகத்தினின்று ஈலாவுமென்பது. (கக0)

“ஙண்மா ணுழைபுல மில்லா னேழினல
மண்மாண் புனைபாவை யற்று.” (குறள்-41-7.)

“ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தோல்காப் பியனடி
பல்காற் பரவுது மெழுத்தோடு
சோல்கா மருபொருட் டொகைதிகழ் பொருட்டே.”

மரபியன் முற்றும்.

பொருளதிகாரம் முற்றும்.

தோல்காப்பியன் முற்றும்.

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
சூத்திரமுதற்குறிப்பகராதி

	பகுதி-பக்கம்.
அ	
அஃதான்றென்ப ...	3-301
அஃதொழித்தொன்றி... ..	3-314
அகத்திணைமருங்கின் ...	1-150
அகப்பாட்டுவண்ண ...	4-518
அகவலென்ப ..	3-300
அகன்றுபொருள்கிடப்பி. 4-512	
அகைப்புவண்ணம் ...	4-521
அங்கதந்தானே ...	4-387
அங்கதட்பாட்டவற் ...	4-465
அகைகூடாகும் ...	3-240
அகைசீர்த்தாகும் ...	3-288
அகையுஞ்சீரும் ...	3-185
அச்சமுநாணம் ...	2-365
அடக்கியல்வாரம் ...	4-410
அடிதொறுந்தலை ...	3-310
அடிநியிர்கினவி ...	4-487
அடியிகந்துவரினும் ...	4-487
அடியிறந்துவருதல் ...	3-225
அடியின் சிறட்பே ...	3-227
அடியுள்ளனவே ...	3-224
அடியோர்பாங்கினும் ...	1- 61
அடுக்கியதோற்றம் ...	3-151
அடைநிலக்கினவி ...	4-402
அணங்கே விலங்கே ..	3- 18
அதுவேதானுமிகுநால்... ..	1-206
அதுவேதானுமீசுரு ...	4-476
அதுவே தானுமிகு ...	4-481
அதுவேதானும் பிசி ...	4-486
அதுவே, வண்ணக ...	4-406

	பகுதி-பக்கம்.
அந்தணாளர்க்கரசு ...	4-579
அந்தணாளர்க்குரியவும் ...	4-574
அந்தமில்லிதற்பின் ...	2-854
அந்நிலைமருங்கின்வஞ்சி. 3-222	
அந்நிலைமருங்கினறமுத . 4-359	
அப்பெயர்க்கிழுமை ...	4-560
அமரர்கண் முடியும் ...	1-298
அம்பலமுலரும் ...	2-592
அம்போதரங்கம் ..	4-437
அயலோராயினும் ...	1 -91
அருண்முறதிறத்த ...	2-732
அலரிற்றேன்றன் ...	2-735
அல்குறைவரல் ...	3 -35
அல்ல குறிப்படுதலும்..	2-585
அவற்றுட், சூத்திரர் ...	4-477
அவற்றுட், பாஅவண் ணம் ...	4-515
அவற்றுட், டார்ப்பும் ...	4-534
அவற்று ணடுவணைந் ...	1- 4
அவற்று, ணாலென்ப ...	4-475
அவற்றுண, மாத்திரை . 3-168	
அவற்றுன், ஒத்தாழிசை. 4-395	
அவற்றுன், ஒதலுந் ...	1 -67
அவனறிவாற்ற ...	2-640
அவன் குறிப்பறிதல் ...	2-730
அவன் சோர்புகாத்தல்..	2-749
அவன் வரம்பிறத்தல் ...	2-573
அவைதாம், அன்ன ...	3-101
அவைதாம், நூலிணை... ..	4-474
அவைதாம், பாஅவண்ண	4-514

பகுதி-பக்கம்.	
அவைவடச்சியலே ...	4-367
அவைவடமுளவே ...	3- 51
அவ்வடாக்களும் ...	4-511
அவ்வீடலல்லது ...	3-303
அளபெடை தலைப்பெய. ...	3-307
அளபெடையசைக்கலை ...	3-197
அளபெடைவண்ணம் ...	4-517
அளபெழினையையே ...	3-329
அளவடி மிகுதி ...	3-269
அளவியல் வகையே ...	4-473
அளவுஞ் சிந்தும் ...	3-268
அறக்கழிவுடையன ...	2-812
அறத்தொடு சிற்கும் ...	2-791
அறுசீரடியே ...	3-277
அறுவகைப்பட்ட ...	1-243
அன்புதலைப்பிரிந்த ...	2-754
அன்புறுதருந் ...	2-831
அன்பேயறனே ...	2-809
அன்னபிறவும் ...	3 -45
அன்னராயினும் ...	4-560
அன்னவகையான் ...	2-580
அன்னவாங்க ...	3-105
அன்னவென்கிளவி ...	3-107
அன்னையென்னை ...	2-858

ஆ

ஆங்கவையொருபால் ...	3- 25
ஆங்காக்கொழுகும் ...	2-588
ஆங்கனம் விரிப்பின் ...	3-252
ஆசிரியப்பாட்டின் ...	4-462
ஆசிரியமருங்கினும் ...	3-281
ஆசிரியம்வஞ்சி ...	4-356
ஆசிரிய நடைத்தே ...	4-360

பகுதி-பக்கம்.	
ஆண்பாலெல்லாம் ...	4-558
ஆயர்வேட்டுவர் ...	1 -56
ஆயிருதொடைக்கும் ...	3-316
ஆய்பெருஞ்சிறப்பின் ...	2-577
ஆவுமெருமையும் ...	4-543
ஆறின தருமையும் ...	2-590
ஆற்றது பண்பும் ...	2-743
ஆற்றலொடு புணர்ந்த ...	4-557

இ

இசைக்கலைச்சிறைய ...	3-215
இசைத்திரிந்திசைப்பி ...	2-775
இடித்துவரை ...	2-725
இடைச்சுரமருங்கில் ...	4-498
இடைக்கலைப்பாட்டு ...	4-396
இடைக்கலைப்பாட்டே ...	4-399
இடையிருவகையோர் ...	4-577
இதுநனிபயக்கும் ...	4-507
இமையோர்தேளத்தும் ...	2-862
இயங்குபடையரவம் ...	1-189
இயலசை மயக்கம் ...	3-191
இயலசைமுதலிரண் ...	3-177
இயலசையீற்ற முன் ...	3-195
இடற்சீரிற் திழுன் ...	3-203
இடற்சீர்ப்பாறபடுத் ...	3-216
இயற்சீர்வெள்ளடி ...	3-272
இயையு வண்ணம் ...	4-517
இரட்டைக்கிளவி ...	2-125
இரந்துருறையுற்ற ...	2-841
இரவையுங்கலையும் ...	4-555
இரவுக்குறியே ...	2-682
இருசிரிடையிடை ...	3-382
இருகைக்குறி ...	2-418

பகுதி-பக்கம்.	பகுதி-பக்கம்.
இருவகைப்பிரிவு ... 1- 28	உரிப்பொருளல்லன் ... 1- 40
இருவகையுடையோடு ... 3-173	உருட்டுவண்ணம் ... 4-522
இருவகையுடையோடு ... 4-582	உரையெடுத்ததன் ... 4-599
இவ்விடத்திற்மொழி ... 4-509	உவமத்தன்மையும் ... 3-147
இழுமென்மொழியான் ... 4-526	உவமப்பொருளின் ... 3-121
இனிவையிழவே ... 3- 10	உவமப்பொருளை ... 3-124
இறப்பேசிகழவே ... 4-506	உவமப்போலி ... 3-127
இறவாயொன்றல் ... 3-328	உவமையும் பொருளும் ... 3- 97
இறைச்சிதானே ... 2-828	உழிஞைதானே ... 1-204
இறைச்சிவற் பிறக்கும் ... 2-829	உழைச்சுறந்தொழிலும் ... 2-746
இனி தறுகின்றவியும் ... 3-134	உன்னுறத்திதனை ... 1-134
இன்றியைய ... 3-220	உன்னுறைதெய்வம் ... 1-133
இன்பத்தைவெறுத்தல் ... 3- 51	உன்னுறையுலகம் ... 1-130
இன்பமுமிகும்பையும் ... 4-510	உறகணைம்ப ... 2-848
இன்பமும் பொருளும் ... 2-349	உறப்பறைகுடிசை ... 3- 21
ஈ	உற்றுழியல்லது ... 2-798
ஈசைகொண்டு ... 3-188	உள
ஈற்றயலடியே ... 3-282	உருமயலும் ... 4-495
உ	உரும்பெயரும் ... 4-576
உடம்புமுயிரும் ... 2-787	உருவோடுதோற்றமும் ... 1-307
உடனுறையுலகம் ... 2-851	எ
உணர்ப்புவசை ... 2-726	எஞ்சாமண்ணை ... 1-188
உண்டற்குரிய ... 2-807	எஞ்சியோர்க்கும் ... 1-114
உயர்ந்ததன்மேற்றே ... 3- 89	எண்ணரும்பாசறை ... 2-750
உயர்ந்தோர் கிளவி ... 2-811	எண்ணிடைமொழிதல் ... 4-412
உயர்ந்தோர்க்குரிய ... 1- 78	எண்ணுவண்ணம் ... 4-521
உயர்மொழிக்கிளவி ... 2-849	என்வகையினெறி ... 4-508
உயர்மொழிக்குரிய ... 2-844	எதிர்மறுத்துணரின் ... 4-622
உயிரிலெழுந்தும் ... 3-237	எத்திணைமருங்கினும் ... 1- 80
உயிரினுஞ்சிறந்தன்று ... 2-485	எந்நிலைமருங்கிற் ... 1- 54
உயிருகணும் ... 2-875	எருத்தேகொச்சம் ... 4-438
உய்த்துணர்வின்றி ... 4-507	

பகுதி-பக்கம்.		பகுதி-பக்கம்.	
எருமையு—வரை	... 4-541	ஒட்டகமவற்றொடு	... 4-547
எருமையு—அன்ன	... 4-553	ஒண்டொடிமாதர்	... 4-192
எருமையு—நாகே	... 4-569	ஒத்தகாட்சி	... 4-626
எல்லாவாயிலும்	... 2-753	ஒத்தகுத்திரம்	... 4-599
எல்லாவுயிர்க்கும்	... 2-820	ஒத்தாழிசைக்கவி	... 4-392
எழுசேடியே	... 3-279	ஒத்தாழிசையும்	... 4-369
எழுசீரிறுதி	... 3-291	ஒத்துழைப்புகளும்	... 4-408
எழுத்தளவெஞ்	... 3-233	ஒப்புமுறையும்	... 2-860
எழுத்துமுதலா	... 3-292	ஒப்பொடுபுணர்ந்த	... 4-482
எழுத்தொடுஞ்	... 4-485	ஒரீஇக்கூறலும்	... 3-146
எழுதிலத்தெழுந்த	... 4-474	ஒருசிறைநெஞ்சு	... 2-789
எளித்தலேத்தல்	... 2-793	ஒருசீரிடையிட்டு	... 3-331
என்னலிளமை	... 3-7	ஒருதலையுரிமை	... 2-822
என்னலிழைய	... 3-107	ஒருநெறிப்பட்டாங்	... 4-503
ஏ		ஒருநெறியின்றி	... 4-478
ஏந்தல்வண்ணம்	... 4-522	ஒருபாற்கிளவி	... 2-819
ஏமப்பேரூர்	... 1-89	ஒருபான்றிறுமை	... 4-435
ஏன்மரபினே	... 1-63	ஒருபொரு—வெள்ளடி	... 4-141
ஏழெழுத்தென்ப	... 3-228	ஒருபொரு—குத்திரத்	... 4-476
ஏறியமடற்றிறம்	... 1-138	ஒருபோகியற்கை	... 4-120
ஏறுமேற்றையும்	... 4-533	ஒருஉவண்ணம்	... 4-520
ஏற்புடைத்தென்ப	... 4-552	ஒழிந்தோர்கிளவி	... 4-497
ஏனைப்பிரிவு	... 2-766	ஒழுருவண்ணம்	... 4-520
ஏனையுவமந்தா	... 1-135	ஒற்றளபெடுப்பினும்	... 3-200
ஏனையொன்றே	... 4-105	ஒற்றெழுத்தியற்றே	... 3-179
ஏனொர்பாங்கினும்	... 1-58	ஒற்றொடுபுணர்ந்த	... 4-529
ஐ		ஒன்றறிவதுவே	... 4-536
ஐவகையடியும்விரிக்குங்	3-242	ஒன்றூத்தமரினும்	... 1-102
ஐவகையடியுமரசிரியக்	3-254	ஒன்றேறமற்றும்	... 4-481
ஓ		ஒன்றேறவேறே	... 2-354
ஒட்டகங்குத்திர	... 4-559	ஔ	
		ஔல்பகையே	... 1-67

பகுதி-பக்கம்.	பகுதி-பக்கம்.
க	காமப்பகுதி ... 1-304 காமப்புணர்ச்சியும் ... 4-488 காயேபழமே ... 4-584 காருமாலேயும் ... 1- 16
க	கி
கடையுமரையும் ... 4-543 கடல்வாழ்குறவும் ... 4-553 கடுப்பேகம்ப்ப ... 3-109 கட்டுரைவகையான் ... 4-384 கணையுள்வேலும் ... 1-226 கண்ணியுந்தாரும் ... 4-578 கண்ணினுஞ்செவி ... 3- 80 கரணத்தினமைந்து ... 2-604 கலந்தபொழுதும் ... 1- 51 கலித்தனையருக்கிற் ... 3-210 கலித்தனையடிவயின் ... 3-211 கலிவெண்பாட்டே ... 4-466 கலிமென்காட்சி ... 4-555 கல்விதறகண் ... 3- 20 கவரியுங்கராம ... 4-542 கழிவினும்வரவினும் ... 2-721 கனவலராயினும் ... 2-556 கனவுகசற்பும் ... 2-734 கற்புங்காமமும் ... 2-718 கற்புவழிப்பட்டவன் ... 2-833 கற்பெனப்படுவது ... 2-596 கனவுருரித்தால் ... 2-783	கிழக்குப்பொருளோடு ... 3- 94 கிழவன்றன்னொடுங் ... 4-496 கிழவிகொல்லின் ... 3-132 கிழவிகிலையே ... 2-760 கிழவிமுன்னர் ... 2-756 கிழவோட்குவமம் ... 3-135 கிழவோள்பிறளுகுணம் ... 2-833 கிழவோற்காயினிடம் ... 3-137 கிழவோற்காயினூர் ... 3-133 கிழவோனறியா ... 2-570 கிழவோன்வினே ... 2-736 கிளரியவகையல் ... 4-487
க	கு
காஞ்சிதானே ... 1-274 காமக்கடப்பினுள் ... 2-731 காமக்கூட்டர் ... 2-572 காமஞ்சாலாவின்மை ... 1-135 காமஞ்சான்ற ... 2-769 காமஞ்சொல்லா ... 2-481 காமத்தினையிள் ... 2-430 காமநிலையுரைத்தலும் ... 2-751	குஞ்சரம்பெறமே ... 4-542 குடையும்வாளும் ... 1-214 குட்டமெருத்தடி ... 4-372 குட்டியும்பறமும் ... 4-538 குரங்கினேற்றினை ... 4-570 குரங்குமுசவு-மந்தி ... 4-570 குரங்குமுசவு-பூன்று ... 4-543 குழல்மருககினும் ... 1-306 குழவியுமகயும் ... 4-544 குறளடிமுதலா ... 3-262 குறித்தெதிர்மொழிதல் ... 2-757 குறிப்பேகுறித்தது ... 2-362 குறியெனப்படுவது ... 2-582 குறிலினையுதரம் ... 3-176

பகுதி-பக்கம்.

குறிலேநெழிலே ... 3-172
குறுஞ்சீர்வண்ணம் ... 4-517
குறையுறவுணர்தல் .. 2-579
குற்றியலுகரமும் ... 3-184

கூ

கூதிர்வேனில் ... 1-259
கூழைவிரித்தல் ... 3- 33
கூற்றுமாற்றமும் ... 4-459

கை

கைக்கிளைதானே ... 4-376
கைக்கிளைமுதலா ... 1- 1
கைக்கிளைமுதலாவெழு . 4-488

கொ

கொச்சகமராகம் ... 4-377
கொச்சகவொருபோ ... 4-421
கொடிசிலைகந்தழி ... 1-313
கொடுப்போரினறியும் ... 2-599
கொடுப்போரேத்தி ... 1-317
கொண்டதலைக் ... 1- 48
கொள்ளார்தேனா ... 1-206
கொற்றவள்ளை ... 1-315

கோ

கோவொழ்குரங்கும் ... 4-540
கோழிகூகை ... 4-560

சி

சிதலுமெறும்பும் ... 4-549
சிதைவிலவென்ப ... 4-611
சிதைவென்பப்பெவை... 4-614
சித்திரவண்ண ... 4-518

பகுதி-பக்கம்.

சிறந்துழியையம் ... 2-358
சிறப்பேறலனே ... 3- 92
சினனேபேதைமை ... 2-856

சீ

சீரியைமருங்கின ... 3-261
சீர்கூளுதல் ... 3-241
சோங்லைதானே ... 3-230

சு

சுட்டிக்கூரு ... 3- 97
சுரமெனமொழிதலும் ... 2-810

சூ

சுத்திரத்துப்பொருள் ... 4-607
சூழ்தலுமுசாததுணை ... 2-578

செ

செம்பொருளாயின ... 4-387
செய்பொருளசசமும் ... 2-832
செய்யுட்டாமே ... 4-389
செய்யுண்மருங்கின் ... 4-530
செய்யுண்மொழியால் ... 4-525
செலவிடையமுங்கல ... 2-759
செல்வம்புலனே ... 3- 23
செவியுறைதானே ... 4-368
செறிவுசிறைவும் ... 2-799

சே

சேரிமொழியால் ... 4-528
சேவற்பெயர்க்கொடை . 4-557

சொ

சொல்லப்பட்டன ... 4-610
சொல்லியகிளவி ... 2-724

பகுதி-பக்கம்.	பகுதி-பக்கம்.
சொல்லியதொடை ... 4-342 சொல்லியமரபின் ... 4-546 சொல்லெதிர்மொழிதல் ... 2-432 சொல்லொடுங் ... 4-508 சொற்சேரடியும் ... 4-383	தன்னுமவனும் ... 1- 81 தன்னுறுவேட்கை ... 2-571
ஞ	தா
ஞகாரமுதலா ... 4-528	தாதுவண்ணம் ... 4-516 தாயத்தினடையா ... 2-817 தாயறிவுறுதல் ... 2-591 தாய்க்குமுரித்தால் ... 2-783 தாய்க்கும்வரையார் ... 2-570 தாய்போற்குழறி ... 2-748 தாவில்கொள்கை ... 1-243 தாவினல்லிசை ... 1-329 தானேசேறலும் ... 1- 69 தானையானே ... 1-228
ஞா	தி
ஞாயிறுதிங்கள் ... 4-505	திணையக்குறுதலும் ... 1- 30
த	து
தமொறுவமம் ... 3-150 தத்தமரபிற் ... 3-113 தந்தையுத்தன்னையும் ... 2-511 தம்முறுவிழுமம் ... 2-835 தரவியலொத்து ... 4-403 தரவிற்குருங்கித் ... 4-409 தரவின்குடித் ... 4-421 தரவும்போக்கும் ... 4-444 தரவேதானுகாங்கு ... 4-408 தரவேதானுகாலடி ... 4-398 தலைமைக்குணச் ... 4-576 தலைவரும்விழுமம் ... 1- 91 தவலருஞ்சிறப்பி ... 3-127 தவழ்பவைதாரும் ... 4-535 தற்புச்சுழிளவி ... 2-755 தனிக் குறிவழுவலசை ... 3-177 தன்செருள்வழி ... 3-259 தன்செருழுத்தின் ... 3-239 தன்செர்வகையினும் ... 3-256 தன்பாவல்வழி ... 3-208 தன்வயிற்காத்தலும் ... 2-790	துகளொடும் பொரு ... 4-390 தும்பைதானே ... 1-224 துள்ளலோசை ... 3-302 துன்புறு பொழுதினும் ... 2-757
	துா
	துக்கியல் வகையே ... 3-304 துக்கலோசை ... 3-302 துக்கல் வண்ணம் ... 4-521
	தெ
	தெய்வம்ஞ்சல் ... 3- 66 தெய்வ முணுவே ... 1- 52 தெரித்தனர் விரிப்பின் ... 4-349 தெரித்துடம் பதெல் ... 3- 40

பகுதி-பக்கம்.
தே
தேரும் யானையும் ... 2-805

தொ
தொகுத்தல் விரித்தல் ... 4-595
தொடைவகை நிலையே.. 4-351
தொல்லவை யுரைத்த ... 2-740
தொன்மைதானே ... 4-526

தோ
தோடே மடலே ... 4-581
தோழிதாயே ... 2-771
தோழிதானே ... 2-578
தோழியின் முடியும் ... 2-574
தோழியுஞ் செவிலியும்.. 3-137
தோழியுள்ளுறுத்த ... 2-631

ந
நகையேயமுக்கை ... 3-6
நடுவு நிலைத்திணை ... 1- 23
கட்பிணடக்கை ... 2-785
நண்டுநுதம்பியும் ... 4-549
நந்து முரளும் ... 4-548
கரியும்ற்றே நாடினார் ... 4-537
கரியும்ற்றே நாடினார் ... 4-569
கலிபு வண்ணம் ... 4-518

நா
காடகவழக்கினும் ... 1-142
காட்ட பிரண்டு ... 2-360
காயே பன்றி ... 4-537
காலிரண்டாகும் ... 3- 5
காலிரண்டாகும் ... 3-115
காலெழுத்தாதி ... 3-228

பகுதி-பக்கம்.
நாற்சீர் கொண்ட ... 3-223
நாற்ற மூந்தோற்றமும்... 2-190

நி
நிகழ்தகை மருங்கின் ... 2-826
நிகழ்ந்தது கூறி ... 1-122
நிகழ்ந்தது நினைத்தம் ... 1-120
நிம்பிரி கொடுமை ... 3- 79
நிரனிறுத்தமைத்த ... 3-152
நிரனிறுத் தமைத்தலும்.. 3-308
நிரைமுதல் வெண்சீர் ... 3-270
நிரையவணிற்பின் ... 3-290
நிலந்திரீர்வளி ... 4-584
நிலம் பெயர்ந்துறைதல்... 2-742
நிலையிற்றப்பெயர் ... 4-555
நிறைமொழிமாந்தர் ... 4-484

நீ
நீர்வாழ் சாதியுளறு ... 4-554
நீர்வாழ் சாதியுணந்து ... 4-569

நு
நுண்மையுஞ் சுருக்கமும் 4-483

நூ
நூலேகரகம் ... 4-472

நெ
நெடுஞ்சீர் வண்ண ... 4-517
நெடுவெண்பாட்டேகுற 4-374
நெடுவெண்பாட்டேழும். 4-463
நெல்லம்புல்லும் ... 4-545

நே
நேரவணிற்பின் ... 3-194

பகுதி-பக்கம்.		பகுதி-பக்கம்.	
சேரினமணியை ...	4-477	பாட்டுரை நூலை ...	3-294
சேர்நிறியற்சீர் ...	3-288	பாணன் கூத்தன் ...	4-494
சேர்நிலை வஞ்சிக் ...	3-232	பாசிலை வகையே ...	4-449
தோ		பாராட்டுடுத்தன் ...	3- 38
கோயு மின்பமும் ...	2-777	பார்ப்பாரறிவர் ...	4-502
ட		பார்ப்பான் பாங்கன் ...	4-493
பகற்புணர்ச்சினை ...	2-584	பாக்கெழுக்கினவி ...	2-784
படையியங்கரவம் ...	1-153	பாவிரி மருககினை ...	4-360
படையுஞ்சொடியும் ...	4-573	பி	
பண்ணைத்தோன்றிய ...	3- 1	பிடியென்பெண்பெயர்...	4-559
பண்பிற் பெயர்ப்பினும்...	2-405	பிணவெலெனினும் ...	4-562
பத்தெழுத்தெனப் ...	3-228	பிள்ளை குழவி ...	4-544
பரத்ததைமற்றுததல ...	2-723	பிள்ளைபெயரும் ...	4-539
பரத்தை வாயிலென ...	4-504	பிறப்பே குடிமை ...	3- 73
பரத்தை வாயிலுள் ...	2-821	பிறிதொடுபடாது ...	3-126
பரிசில் பாடாண்டினை ...	4-575	பின்பனிதானும் ...	1- 27
பரிபாடல்லை ...	4-376	பின்முறைபாக்கிய ...	2-746
பரிபாட்டுடல்லை ...	4-473	பு	
பழிப்பில சூத்திரம் ...	4-604	புகழுமகம்புரிதல் ...	3- 29
பறழெனப்படினும் ...	4-586	புணர்தல் பிரிதல் ...	1- 42
பனியெகிர் பருவம் ...	1- 19	புணர்ந்துடன்பொகிய ...	2-679
பன்றிபுல்வாயுழையே ...	4-552	புதுமை பெருமை ...	3- 15
பன்றிபுல்வாய் நாயென..	4-561	புலத்தலு மூடலும் ...	2-727
பன்னூறு வகையினும்...	2-576	புல்தன்மையக்கும் ...	2-704
பா		புல்லு மரனும் ...	4-548
பாங்கருஞ் சிறப்பிற் ...	1-275	புல்வாய் கல்வி ...	4-560
பாங்கனிமித்தம் ...	2-418	புல்வாய் புலியுழை ...	4-552
பாடாண்பகுதி ...	1-295	புள்ளுமுரிய ...	4-559
பாட்டிடைக்கலத்த ...	4-486	புறக்காழுவை ...	4-580
பாட்டிடைவைத்த ...	4-47	புறஞ்செயச் சிதைத்தல்...	3- 43
பாட்டி யென்பது ...	4-569	புறத்தினை மருங்கின்...	1-148

பகுதி-பக்கம்.	
புறத்தோராங்கட் ...	2-751
புறச்சிலை வாயுறை ...	4-471
புறப்பாட்டு வண்ணம் ...	4-519

பூ

பூப்பின் புறப்பாமரறு ...	2-761
--------------------------	-------

பெ

பெண்ணுமாணு ...	4-571
பெண்ணும்பினுவும் ...	4-562
பெயரும்வினையுமென் ...	1- 55
பெருமையுஞ் சிறுமை ...	3- 99
பெருமையுஞ்-மென்ப ...	3-118
பெருமையு முரணும் ...	2-364
பெற்றற்கும் ...	2-681
பெற்றமுமெருமை ...	4-562
பெற்றமெருமை ...	4-554

பே

பேடையும் பெடையும் ...	4-533
பேடையும் பெடையுநாடி ...	4-559

பொ

பொய்யும் வழுவும ...	2-601
பொருளெனமொழிதலும் ...	2-308
பொருளேயுவமம் ...	3- 98
பொருள் வயிற்பிரித ...	1- 79
பொழிப்புமொருடவும் ...	3-308
பொழுதுதலைவைத்த ...	2-836
பொழுதுமாறுமுட்கு ...	1- 97
பொழுதுமாறுககாப் ...	2-799

போ

போக்கியல்வகையே ...	4-402
--------------------	-------

பகுதி-பக்கம்.

போலமறுப்ப ...	3-111
---------------	-------

ம

மகவும் பின்னையும் ...	4-540
மக்கடாமே ...	4-551
மக்கணுதலிய ...	1-145
மங்கலமொழியும் ...	2-855
மண்டிலங்குட்டம் ...	4-373
மயிலுமெழாஹம் ...	4-554
மரபுசிலைதிரிதல் ...	4-585
மரபுசிலை திரியா-என்ப ...	1-126
மரபுசிலைதிரியா-ஹெறியின ...	4-587
மரபுசிலை திரியின் ...	4-586
மரபே தானும் ...	3-295
மருட்பாவேனை ...	3-302
மறங்கடைக்கூட்டிய ...	1-164
மறுதலைக் கடாஅ ...	4-608
மறைந்தவற காணடல் ...	2-434
மறைந்த வொழுக்கத் ...	2-589
மறைவெளிபபடுதலுந் ...	4-490
மனையோன் கிளவி ...	4-500
மனைவிதலைத்தாட் ...	2-738
மனைவிமுன்னர் ...	2-738
மனைவியுயர்வும் ...	2-825
மன்னர் பாகுகிற் ...	1- 76

மா

மாட்டு மெச்சமும் ...	4-513
மாத்திரைமுதலா ...	4-851
மாத்திரை யெழுத்தியல் ...	3-159
மாயோன் மேய, ...	1- 12
மாவு மாக்களும் ...	4-550
மாற்றருக் கூற்றம் ...	1-276
மாற்றருஞ் சிறப்பின் ...	4-531

	பகுதி-பக்கம்.
மி	
மிக்கபொருளினுட் ...	2-814
மு	
முச்சீரானும் ...	3-239
முச்சீர் முறைகையுள் ...	3-284
முருகியல்வரையார் ...	3-280
முருகுவண்ண ...	4-527
முட்டுவயிற் கழறன் ...	3- 62
முதலுஞ்சினையுமென்று ...	3- 94
முதலெப்படுவதா ...	1- 52
முதலெனப்படுவது ...	1- 12
முதலொடு புணர்ந்த ...	2-417
முதல் கருவுரி ...	1- 6
முதல்வழியாயினும் ...	4-612
முதற்கொடை பெருகு ...	4-410
முக்காளல்வது ...	2-575
முக்கீர் வழக்கம் ...	1- 79
முயற்சிக்காலத் ...	2-581
முழுமுதலான ...	1-204
முறைப்பெயர் ...	2-816
முற்றியதுகரமும் ...	3-181
முன்னிரையுறினும் ...	3-193
முன்னிலைப் புறமொழி ...	2-739
முன்னிலையாக்கல் ...	2-369
முன்னையகாங்கும் ...	1-141
முன்னைய மூன்றும் ...	2-415
மு	
மூக்காடுக்குகெனி ...	4-536
மூலம் கடமைபும் ...	4-569
மூப்பேயினியே ...	3- 12
மூலாதெழுந்தே ...	2-228

	பகுதி-பக்கம்.
மூவைந்தெழுந்தே ...	3-228
மூன்றறப் படக்கிய ...	4-478
மெ	
மெய்தெரிவனையின் ...	4-577
மெய்தொட்டுப்பயிறல் ...	2-374
மெய்பெறுமரபிற் ...	4-345
மெய்பெறுவகையே ...	4-492
மெய்ப்பெயர்மருத் ...	1-311
மெல்லிசை வண்ணம் ...	4-516
மே	
மேலோர் முறைமை ...	1- 74
மேலோர் மூவர்க்கும் ...	2-601
மேலிய நிறப்பின் ...	1- 71
மேற்கினந்தெடுத்த ...	4-600
மை	
மைந்து பொருளாக ...	1-225
மொ	
மொத்தையுந்தகும் ...	4-556
மொழிகரத்துசொல் ...	4-389
மொழியினும் பொரு ...	3-326
மொழியெதிர் ...	2-756
மோ	
மோனையெதுகை ...	3-306
யா	
யாறுக்குளனும் ...	2-767
யாடுக்குதிரையு ...	4-539
யானையுக்குதிரையும் ...	4-541
வ	
வசையொடு கசையொடு ...	4-392

வஞ்சிச்சீரென	... 3-204
வஞ்சிதானே	... 1-187
வஞ்சித்தூக்கே	... 3-285
வஞ்சி மருங்கினும்	... 3-212
வஞ்சிமருங்கின்	... 3-208
வஞ்சி யடியே	... 3-238
வண்டேயிழையே	... 2-359
வண்ணகந்தானே	... 4-407
வண்ணந்தாமே	... 4-523
வண்ணநானே	... 4-514
வண்ணம் பசந்து	... 2-186
வருத்த மிகுதி	... 2-823
வரை விடைவைத்த	... 2-477
வல்லிசை வண்ணம்	... 4-516
வழக்கெனப்படுவது	... 4-587
வழக்கொடு சிவணிய	... 1-308
வழங்கிடன மருந	... 1-300
வழிபடுதெய்வ	... 1-363
வழியினெறியே	... 4-594
வழியெனப்படுவது	... 4-593
வனப்பியருளே	... 4-523

வா

வாகைதானே	... 1-242
வாயிலுசாவே	... 4-505
வாயிற்கிளவி	... 2-850
வாயுறை-யவை	... 4-364
வாயுறை-யவந	... 4-366
வார்கோட்டியானே	... 4-522
வாழ்த்தியல் லுக்கையே...	4-361

வி

விட்டகல்வின்றி	... 4-605
விரவியும் வருடம்	... 3- 88

விராஜயதனையும்	... 3-272
விராஜய்வரினும்	... 3-255
விருந்தே தானும்	... 4-527
வில்லும் வேலும்	... 4-580
வினையன் மெய்யுரு	... 3- 82
வினையினீக்கி	... 4-589
வினையுயிரமெலி	... 3- 49
வினையுயிற் பிரி	... 2-772

வெ

வெண் சீர்ந்தரை	... 3-218
வெண்டனே விரவி	... 3-274
வெண்பாட்டிறடி	... 3-287
வெண்பாவியலினும்	... 3-291
வெண்பாவுரிச்சீர்	... 3-209
வெளிப்படவரைதல்	... 2-593
வெளிப்படாதானே	... 2-594
வெறியறிசிறப்பின்	... 1-165

வே

வேட்கை மறுத்து	... 2-804
வேட்கையொருதலை	... 2-366
வேண்டியகல்வி	... 2-763
வேந்துவிடுதொழில்	... 4-579
வேந்துவிடுமுனைஞர்	... 1-151
வேந்துவினையுற்றகை	... 1- 78
வேந்துறு தொழிலே	... 2-764
வேறுபடவந்த	... 3-139
வேழக்குறித்தே	... 4-551
வேளாண்மாநதா	... 4-578

வை

வைகுறுவிடியல்	... 1- 20
வைசிகன்பெறமே	... 4-577

“நட்டு மகத்திணையு மேய்ந்த புறத்திணையுங்
காட்டு களவியலுங் கற்பியலு—மீட்டும்
பொருளியன்மெய்ப் பாடுவமம் போற்றிய செய்யுண்
மரபியலு மாம்பொருளின் வைப்பு”

“பூமலர்மென் கூந்தல் பொருளியலிற் சூத்திரங்க
ளாவவறு நூற்றறுபத் தைந்தாகு—மூவகையா
லாயிரத்தின் மேலு மறுநூற் றொருபதென்ப
பாயிரத்தொல் காப்பியங்கற் பார்.”

[இவ்வெண்பாக்களால் பொருள்திகாரச் சூத்திரங்கள் 665 என்
பதும், தொல்காப்பிய முழுதுக்குமுன்ன சூத்திரங்கள் 1610 என்பதும்
விளங்கும். முன் அச்சுப்பிரதியில், பொருள்திகாரச் சூத்திரங்கள்
666 ஆகக் காணப்படுவது, 462 ஆவது சூத்திரத்தை 463 என இலக்க
மிட்ட அச்சுப்பிழையாலே யொழிய வேறல்ல.]

அறிக்கை : உதாரணச் செய்யுள்களுக்கு முதற் குறிப்ப
கராக், பிழைதிருத்தங்கள், ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள் முதலி
யன தனிப்புத்தகமாக வெளியிடப்படும்.

குறிப்பு

170-ஆவது பக்கம் 20-ஆவது வரிமுதல் 171-ஆவது பக்கம் 4-ஆவது வரிவரையில் உள்ள உரைப் பகுதியில், 'குற்றகரம்' 'குற்றியலுகரம்' எனவருவனவற்றை முறையே 'குற்றிகரம்' 'குற்றியலிகரம்' எனத் திருத்திக்கொள்க.

* இப்பிழை மயக்கத்துக் கிடந்தாக் கூடியதாதலால் ஈண்டுத் தனியே எடுத்துக் காட்டப்பட்டது.

தம்பெனியாரால் தமது 'மினோர்வா' அச்சுப்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

